

Cậu Là Nam Tớ Vẫn Yêu (Phần 2)

Contents

Cậu Là Nam Tớ Vẫn Yêu (Phần 2)	2
1. Chương 1: Thời Gian	2
2. Chương 2: Anh Lúc Nào Cũng Tùy Tiện	4
3. Chương 3: Có Lẽ Thời Gian Cũng Không Tội Tệ Đến Như Vậy	7
4. Chương 4: Cuộc Sống Và Công Việc	9
5. Chương 5: Mạnh Đình Không Cần Cảm Giác Vượt Trội	12
6. Chương 6: Bạn Bè Đứa Nào Cũng Như Nhau	14
7. Chương 7: Xấu Xí Sao?	16
8. Chương 8: Anh Đến Rồi	18
9. Chương 9: Em Có Anh	20
10. Chương 10: Đừng Dễ Dàng Mong Ước Gì Cùng An Tử Yên	22
11. Chương 11: Phấn An Tử Yên	24
12. Chương 12: Ai Cũng Khả Nghi Hết	27
13. Chương 13: Trưởng Thành	29
14. Chương 14: Trò Đùa Ác Ý Của An Tử Yên	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16: Những Người Cùng Đồng Hành Qua Bốn Năm	35
17. Chương 17: Chúc Mừng Tốt Nghiệp	37
18. Chương 18: Sự Bất Đầu Và Kết Thúc Của Tuổi Thanh Xuân	39
19. Chương 19: Không Thể Ăn Bám Rồi	41
20. Chương 20: Cho Em Chút Thời Gian Để Chuẩn Bị	43
21. Chương 21: Cuộc Sống Sẽ Không Quan Tâm Đến Bạn	45
22. Chương 22: Em Đã Hạ Tiêu Chuẩn Xuống Mức Thấp Nhất	48
23. Chương 23: Con Người Là Loại Sinh Vật Gì?	50
24. Chương 24: Tính Cách Của Nhau	52
25. Chương 25: An Tử Yên Không Phù Hợp Với Công Việc	54
26. Chương 26: Thần Linh Oi, Người Hãy Mau Quản Hấn Đi	56
27. Chương 27: Thần Linh Oi, Người Thật Sự Không Quan Tâm Đến Con Sao?	58
28. Chương 28: Anh Ta Là Ai?	60
29. Chương 29: Vụng Trộm Không Phải Là Chuyện Dễ Dàng	62
30. Chương 30: Sớm Muộn Gì Cũng Phát Diện	64
31. Chương 31: Không Ngờ Lại Được Người Ta Đối Xử Dịu Dàng	66
32. Chương 32: Cầm Thú	68
33. Chương 33: Em Không Cần Làm Gì Cả	70
34. Chương 34: Đừng Không Xem Là Người Ngoài	73
35. Chương 35: Mất Đi Danh Dự Đồng Nghĩa Với Việc Mất Đi Mạng Sống	75
36. Chương 36: Khó Mà Che Giấu Được	77
37. Chương 37: Công Việc Cũng Không Phải Dễ Dàng Gì	79
38. Chương 38: Mạnh Đình Vẫn Chưa Hiểu Rõ Thế Giới Của Người Trưởng Thành	81
39. Chương 39: Không Còn Quen Với Áp Lực Nữa	84
40. Chương 40: Lấy Lòng Loạn Xạ Là Không Đúng	86

41. Chương 41: Cách Thức Báo Thù	88
42. Chương 42: Khiến Cho Người Ta Quên Hết Mọi Thứ	90
43. Chương 43: Dư Thừa Sức Lực	92
44. Chương 44: Hại Người Cuối Cùng Hại Mình	94
45. Chương 45: Tìm Hiểu Phương Pháp Trở Nèn Xấu Xa	96
46. Chương 46: Ông Nội, Ông...	98
47. Chương 47: Trở Nèn Xấu Xa	100
48. Chương 48: Tình Yêu Khác Nhau	102
49. Chương 49: Khiến Cho Người Ta Phát Hỏa	104
50. Chương 50: Người Lùn	106
51. Chương 51: Mối Quan Tâm Của Người Qua Đường	108
52. Chương 52: Cùng Một Câu Chuyện Nhưng Kết Thúc Khác Nhau	110
53. Chương 53: Trái Ngược Với Vợ Chồng Hứa Đức [p1]	113
54. Chương 54: Trái Ngược Với Vợ Chồng Hứa Đức [p2]	115
55. Chương 55: Những Người Trẻ Tuổi Nhân Rồi	117
56. Chương 56: An Tử Yến Muốn Rời Đi	119
57. Chương 57: Không Cần Lo Lắng Biến Thành Zombie	121
58. Chương 58: Không Trao Đổi Em Cho Bất Cứ Ai	122
59. Chương 59: Rời Nhà	124
60. Chương 60: Em Thích Tự Em Đa Tình	126

Cậu Là Nam Tớ Vẫn Yêu (Phần 2)

Giới thiệu

Tên gốc: 2Tác giả: AngelinaThể loại: Đam mỹ, 1×1, HE Nhân vật: An Tử Yến x Mạch ĐìnhSố chương: 165 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-nam-to-van-yeu-phan-2>

1. Chương 1: Thời Gian

Em sống trong thế giới thực, rồi gặp được anh nơi cửa phòng số 501 ấy.

Trong khoảnh khắc, em cứ nghĩ đó là ánh mặt trời che đi đôi mắt và tâm trí em.

Bắt đầu từ lúc đó, anh đã mang đến cho em một câu chuyện cổ tích.

Mọi chuyện diễn ra như ánh sáng tươi đẹp từ xung quanh tràn đến, anh đứng trong tầm mắt em.

An Tử Yến! Em gọi tên anh, rồi biết làm gì bây giờ? Lời nói yêu thương dành cho anh nhiều như vậy, em phải nói lời nào trước đây?

— Mạch Đình —

Vô số lần dùng những ngôn từ cay độc để miêu tả thời gian, nhưng nó vẫn cứ như vậy. Không ngừng trôi đi khinh thường loài người bé nhỏ. Nó thì nhàn nhã trôi qua trước mặt con người, con người thì đang dần thay đổi, tẻ nhạt mà. Chỉ có trẻ con mới mong thời gian trôi qua thật nhanh mà thôi. Mạch Đình đã không còn bé bỏng gì thì đang nhúu mày suy nghĩ về vấn đề này. Ngồi bên cạnh, cái con người được Mạch Đình cho là không còn thuốc cứu chữa, đang gục mặt xuống bàn mà ngủ. Buổi sáng Mạch Đình đã không dễ dàng gì mới lôi được hắn xuống giường, giờ hắn lại còn ngủ trong lớp nữa.

“An Tử Yến, anh có biết xấu hổ không hả?!”. Mạch Đình rút cuộc cũng không nhịn được mà phàn nàn An Tử Yến không phù hợp với hình tượng quốc hoa mẫu mực của đất nước. Cho dù hai người đã ở bên nhau một thời gian, nhưng vẫn chưa có nickname gì dành cho nhau.

“Ồn chết đi được”.

“Em mới nói một câu anh đã thấy ồn á? Sắp thực tập rồi, anh phải lo lắng đi chứ!”

“Lo lắng là cảm giác mà những người bị khuyết tật về tinh thần mới cần thôi”.

Mạch Đình không phục ôm tay: “Em chính là nghiêm túc đối diện với vấn đề nghề nghiệp. Những người già dặn, siêng năng và trung thực như em đây, nói không chừng đến lúc đó sẽ có rất nhiều công ty tranh dành để có được em đây. Em thật lo lắng cho anh. Đến lúc đó, ngàn vạn lần đừng nản chí mà làm những hành động hủy hoại đời thanh niên a”. Mạch Đình dường như có thể đoán được tương lai, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn An Tử Yến. An Tử Yến ngẩng đầu lên, lấy tay chống mặt: “Tranh dành để có được em? Nếu không phải anh miễn cưỡng tiếp nhận em, em đã sớm bị chai bao lượm về bán đồng nát rồi”.

“Em không phải là rác!!”

“Ai nói em là rác?”

“Chuyện này còn không phải đi”.

“Anh nói rõ ràng em là đồng nát cơ mà”

“Anh...”, khả năng đối đáp của cậu có tiến bộ thế nào cũng không thể qua được An Tử Yến. Mạch Đình không cam lòng, không cam tâm, mà cũng không có cách gì cả, cậu quay lại chủ đề chính: “Anh định làm gì?”. Câu hỏi vừa được đưa ra vài giây, cậu lại tiếp tục: “Ngàn vạn lần đừng làm nhà văn đó. Anh xem trong mấy cái truyện ma, có rất nhiều nhà văn muốn đến cái chốn hoang vu khỉ ho cò gáy tìm cảm xúc gì đó, kết quả là tinh thần không bị phân liệt thì cũng chết rất thảm”.

“Cảm ơn ý kiến quý giá của em”. An Tử Yến trêu.

“Đừng khách sáo, có thể ở trên đường đời giúp đỡ anh thì cũng là điều nên làm mà”, Mạch Đình không nghe ra ý châm chọc, vẫn tiếp tục: “Em quyết vì Tổ quốc mà cống hiến a”.

“Em biến mất khỏi Tổ quốc chính là sự cống hiến lớn nhất đấy”.

“Anh nghiêm chỉnh một chút đi. Hồi nhỏ em còn muốn làm cảnh sát đó”. Cậu mơ màng nhớ lại bài tập làm văn lúc nhỏ. An Tử Yến mặt mày vô cảm nhìn Mạch Đình: “Đừng có kéo thấp tỉ lệ phá án của cả nước”.

“Thế làm nhà khoa học”.

“Đừng có làm giảm tốc độ tiến bộ khoa học kỹ thuật của cả nước xuống”.

“Thầy giáo!”

“Đừng làm giảm trình độ giáo dục của đất nước đi”.

“Trong mắt anh, em có còn chút giá trị nào không đấy?”

An Tử Yến quay đầu sang chỗ khác. Mạch Đình càng thêm tức giận: “Anh quay lại trả lời cho em!”

Đã năm 4 đại học rồi, An Tử Yến vẫn không thay đổi gì mà Mạch Đình cũng vậy.

Tan học về nhà, Mạch Đình không kịp chờ đợi mà bay đến trước bàn máy tính. Học kì hai năm 4 là có thể bắt đầu thực tập rồi. Sự tình là do hôm nay trong lớp có một bạn đã tìm được đơn vị thực tập, điều này khiến Mạch Đình sốt ruột theo. Cậu lướt qua một trang web, càng xem cậu càng thất vọng. Công ty tốt một chút thì đều đòi nhận người có kinh nghiệm, trình độ học vấn cao. Ai đi chiêu mộ đám thực tập sinh gà mờ chứ. Cậu nản chí, ủ rũ đi ra phòng khách, hướng về phía An Tử Yến đang nằm nửa người trên ghế salon đọc sách nói: “Tương lai của em vô cùng xám xịt a”.

“Cần gì nói chuyện anh đã biết?”

“Chính là lúc nào anh cũng nguyên rủ em nên mới hại em ra nông nổi này đây”. Mạch Đình đổ trách nhiệm lên An Tử Yến.

“Anh là có lòng tốt cho em nhìn rõ thực tế”.

“Lòng tốt của anh em không chịu nổi”. Mạch Đình ngồi lên người An Tử Yến, lại tiếp tục buồn khổ. Thỉnh thoảng ước chế nhìn An Tử Yến. Thật là hâm mộ thái độ nhàn nhã của hắn. Không lẽ hắn không sợ nghèo đói mà chết sao? Mà chắc là không rồi. Ở phía sau còn có tiền của bố mẹ đợi hắn gặm cơ mà. Thật đáng xấu hổ. Đây tuyệt đối là lòng ganh tị của Mạch Đình. Chẳng qua, cậu lại có suy nghĩ khác. Cậu và An Tử Yến đã kết hôn, vậy bố mẹ giàu có của hắn cũng là bố mẹ giàu có của cậu thôi. Quả nhiên là một học sinh xuất sắc.

Suy nghĩ lung tung quá rồi. Mạch Đình lại bắt đầu cân nhắc về chuyện nghề nghiệp của bản thân. An Tử Yến chuyển ánh mắt đang đọc sách sang khuôn mặt ủ rũ của Mạch Đình. Hắn ngồi thẳng người, dùng sách che mặt cậu lại: “Chi bằng mỗi ngày anh trả em một tệ, em làm việc cho anh, thế nào?”

“Em trả anh 2 tệ, mỗi ngày anh khen ngợi em, thế nào?!” Mạch Đình vặn lại. An Tử Yến không trêu chọc cậu nữa: “Em muốn làm gì?”

“Việc gì cũng được, chỉ cần có thể, miễn là có thể khiến em tỏa sáng là được”.

An Tử Yến thật không muốn nói chuyện với cậu nữa, nhưng hắn vẫn tiếp tục: “Cụ thể hơn xem”.

“Bây giờ thực tập còn có thể chọn cái gì? Em là muốn nhân lúc trước khi tốt nghiệp tích lũy kinh nghiệm. Xem thử phải như thế nào để nhập vào xã hội. Chờ sau khi tốt nghiệp thì tìm công việc ổn định. Nhưng bây giờ, không có nhiều công việc cho sinh viên thực tập cho lắm”.

“Em cho rằng công việc là thứ có thể mua bán bên ngoài sao? Hôm nay em cần thì người ta sẽ mang đến tận cửa cho em ngay à?”. Lời nói của Mạch Đình, An Tử Yến cũng hiểu. Cậu là đang sốt ruột, lo lắng không kiếm được việc làm. Cậu suy nghĩ rất nhiều cho tương lai. Không có cách gì có thể bất chấp sống như An Tử Yến được. Bởi đối với Mạch Đình mà nói, cuộc sống là một chuyện vô cùng nghiêm túc. Tính cách khác nhau cùng tồn tại, âu cũng là chuyện đương nhiên. Có một số người luôn ước mơ tìm được người giống với bản thân họ. Kiểu suy nghĩ này, trừ đi những nguyên nhân có tỉ lệ rất thấp, thì bọn họ ở cạnh bên nhau chính là một chuyện nhàm chán vô vị. Hai người mà cũng chỉ như một người.

“Cơ mà sau này em không tìm được việc làm thì anh phải làm sao?”. Khẩu khí Mạch Đình không nhỏ. Bởi vì cậu không thể tưởng tượng được một người thờ ơ với mọi thứ như An Tử Yến lại có thể làm được cái gì. Chỉ có thể dựa vào chính cậu mà chống đỡ ngôi nhà này mà thôi. An Tử Yến vỗ vỗ mặt Mạch Đình. Cũng chẳng phải hành động thân mật của tình nhân gì. Ngược lại, nó giống vài cái tát của tầng lớp thượng lưu tặng cho đám dân đen như trong phim xã hội đen: “Em có phải quá đề cao bản thân không? Muốn nuôi anh hả? Em có biết anh đắt thế nào không?”. Mạch Đình muốn phản bác cái lời nói không biết xấu hổ của An Tử Yến. Cậu ngẩng đầu lên nhìn hắn. Có lẽ từ đầu nên đọc nhiều từ điển một chút. Mạch Đình đã dùng hết mọi ngôn từ trong đầu để miêu tả vẻ đẹp của hắn rồi. Cậu khẽ nhếch miệng, không nhìn ra là cười hay mưu tính chuyện gì. Hai tay Mạch Đình không kiếm được mà đưa lên, vỗ vấp ôm lấy An Tử Yến, tình yêu quá nhiều thật dễ khiến cho con người ta khuất phục a. Cậu nói: “Đúng rồi, anh rất là đắt giá”.

“Em làm cái gì vậy? Buông ra”. An Tử Yến mắng.

2. Chương 2: Anh Lúc Nào Cũng Tùy Tiện

Một tuần sau, rốt cuộc Mạch Đình cũng nhận được thông báo của một đơn vị thực tập. Cậu vô cùng mừng rỡ. Nhưng chỉ hai giây sau, cậu đã tỉnh táo lại. Vừa mới bắt đầu chẳng qua là gặp hên thôi. Cậu không nghĩ sẽ tìm được việc nhanh như vậy. Nhưng nếu cậu đi thực tập thì cũng đồng nghĩa với việc không thể cùng đi học với An Tử Yến, không thể ngồi bên cạnh quán chế hắn nghe giảng. Hắn có khi nào lại ngủ nướng rồi đi học trễ không? Nếu không mang sách theo thì ai cho hắn mượn xem đây? Cuộc sống thường không theo ý muốn, nhưng cậu lại muốn bước vào giai đoạn trưởng thành sớm hơn người khác, mà An Tử Yến dường như đã chứng lại rồi.

Cho dù hai người họ đã kết hôn, Mạch Đình vẫn cảm thấy cậu không có quyền can thiệp vào sự lựa chọn của An Tử Yến. Không thể buộc hắn kiểu như: “Anh phải giống như em đây này”. Mạch Đình có thể làm như vậy, An Tử Yến sẽ đồng ý thôi. Dù không muốn cũng sẽ đồng ý. Mạch Đình biết điều đó. Cậu như đã biết ngay từ lúc mới quen, cậu lôi An Tử Yến mặt mày bắt đắc dĩ vào canteen hoặc đến siêu thị rồi. Nhưng cậu không muốn làm như vậy, mà bây giờ cũng không phải là canteen hay siêu thị gì cả.

Cậu có nên đi hay không? Mạch Đình không phải muốn tìm cho mình lý do gì vĩ đại. Là hy sinh vì An Tử Yến? Cậu đơn giản chính là không muốn rời xa An Tử Yến mà thôi. Cậu giấu sự lo lắng của mình trong lòng, phe phẩy đơn thực tập trên tay trước mặt An Tử Yến, còn bày ra biểu cảm kiểu lớp phó học tập đầy kiêu ngạo: “Đồng chí, sao? Sáng mắt ra chưa? Là vàng thì kiểu gì cũng phải tỏa sáng thôi. Không nghĩ em cũng có ngày hôm nay. Ha ha ha... Nữ thần may mắn đích thị là chiếu sáng lên em rồi”. An Tử Yến giật lấy tờ đơn thực tập, vò thành một cục rồi ném về phía sau: “Chướng mắt”.

Mạch Đình cuống cuống lượn đơn thực tập về, cẩn thận là phẳng: “Nhất định là ganh tị a. Trong cuộc sống này mà Mạch Đình lại đi trước An Tử Yến, cho nên anh ức quá đâm tức giận”.

“Đừng có đặt tên em cạnh tên anh. Đó chính là sự sỉ nhục với tên anh”.

“Bây giờ anh có nói gì thì cũng không thể đả kích em được”.

“Phải không?”, giọng điệu An Tử Yến có ý tứ thâm sâu. Hắn đánh giá Mạch Đình từ trên xuống dưới, mấy năm nay, cậu đã luyện được “hệ thống chống An Tử Yến bất bại”. Vì vậy, cần phải đổi chủ đề để ngăn chặn An Tử Yến nói tiếp điều định nói: “Bất quá, nếu em đi thực tập rồi, anh ở trường sẽ cảm thấy cô đơn lắm. Anh có thể tâm sự nỗi lòng của anh cho em biết, nói không chừng em sẽ ở lại với anh đó”. Mạch Đình thử thăm dò.

“Anh đề nghị em trước khi đi thực tập, nhớ đến bệnh viện kiểm tra thần kinh một chuyến. Mấy ngày trước, là ai đòi muốn đi làm?”

“Con người ấy mà, phàm có được cái gì thì sẽ không còn hứng thú như trước nữa a. Em, em không phải là...”, Mạch Đình còn chưa nói hết câu đã bị An Tử Yến nhanh chóng ngăn lại: “Nội dung tiếp theo không cần nói anh cũng biết rồi”. Hệ thống “Phòng ngự sấn sủa của Mạch Đình” trong người An Tử Yến cũng phát ra báo động.

Mạch Đình cúi đầu. Cậu không phải là người giỏi che giấu cảm xúc, tâm tình còn rất dễ bị nhìn thấy. Thằng cha này sẽ không nghiêm túc nói chuyện với cậu đâu. Hai người nói chuyện thì có mỗi cậu cho là đó chuyện quan trọng, kiểu gì cũng lộ ra điểm buồn cười. An Tử Yến dùng đầu bút bi nâng mặt Mạch Đình lên: “Em vậy là sao?”

“Dù sao thì cũng không phải biểu cảm vui vẻ gì”.

“Mà, anh không hiểu. Sao em cứ dùng cái IQ của đứa trẻ 5 đến 10 tuổi mà suy nghĩ vấn đề vậy?”. Nghe được câu hỏi của An Tử Yến, Mạch Đình còn đang bận chuẩn bị tức giận thì An Tử Yến bồi thêm: “Giống như trước đây đối với việc làm lớp phó học tập hay đi tuần trăng mật ấy. Em đi thực tập cũng đâu phải ở châu Phi. Tàn ca rồi cũng sẽ về nhà. Trước đây chúng ta không học cùng trường cũng không phải là không sống như thế”.

“Sao mỗi lần bị anh nói, em thật là có cảm giác chỉ số IQ của em cũng chỉ từ 5 đến 10 tuổi thôi nhỉ?!”. Mạch Đình dễ dàng bị thuyết phục, nên cứ cho An Tử Yến nói rất có lý. Hắn đối mặt với mọi chuyện luôn rất trực tiếp và vô cùng đơn giản. “Như vậy cũng tốt, em có thể giảm bớt thời gian bị anh trêu chọc”.

“Rõ ràng là anh đang lo lắng cho em”.

“Phi! Phi! Cách lo lắng của anh, em hiểu chết liền!”

“Mới rồi để tránh đả kích em, anh vốn là định nói IQ từ 1 đến 3 tuổi, sau lại đổi từ 5 đến 10 tuổi”.

“Em không cần anh lo lắng cái kiểu đấy!!”, Mạch Đình nhéo An Tử Yến.

Ngày mai phải đi phỏng vấn, Mạch Đình nằm trên giường mà sốt ruột không ngủ được. Cứ cách vài phút là phát ra tiếng thở dài. Ngày mai phải mặc cái gì? Nói làm sao mới được? Lý lịch liệu có viết quá sơ sài? Vừa nghĩ đây, cậu đột nhiên ngồi bật dậy, nhảy xuống giường lôi tờ khai lý lịch từ trong balo ra. Cậu quên rằng trên giường vẫn còn một con người tính khí nóng nảy đang ngủ. Tiếng động cứ truyền đến bên giường bức An Tử Yến mở mắt: “Em...”. Hắn vừa nói được một chữ, Mạch Đình đã cướp lời: “Thì ra là anh chưa ngủ, có phải đang lo lắng cho em không?”

“Đừng ảo tưởng nữa”.

“Anh giúp em xem cái sơ yếu lý lịch này chút đi. Tự em viết rồi sau cùng lại thấy không hài lòng. Để em đọc cho anh nghe. Tôi là người có lối sống tích cực và có nhiều sở thích, trung thực, kiên trì, rộng lượng bao dung, có nhiệt huyết học tập, mạnh mẽ khám phá cái mới, thích sự đổi đầu trong công việc, tôi sẽ dùng sức lực nhỏ bé của mình sẽ hướng tới một tương lai tươi sáng, tôi sẽ...”

“Tôi nay em sẽ chết”. Không thể nhịn được nữa, An Tử Yến dùng gối che mặt Mạch Đình lại. Hai tay Mạch Đình vung vung tứ phía. Cuối cùng, bên dưới gối phát ra âm thanh mơ hồ: “Em... em sai rồi”. Lúc này An Tử Yến mới buông cậu ra. Hắn tắt đèn: “Ngủ nhanh”.

“Em không ngủ được, một chút anh cũng không quan tâm em hự?”

An Tử Yến kéo Mạch Đình vào lòng, để đầu cậu tựa lên cánh tay hắn: “Vậy để anh quan tâm em. Kể chuyện cổ tích cho em nghe nhĩ?”. Có bấy, nhất định là có bấy! Cảnh tượng trước đây khiến cậu mất ngủ được chính vì nghe hắn kể chuyện cổ tích cho nghe vẫn còn sờ sờ ở trước mắt.

Mạch Đình vờ mệt mỏi: “Mệt quá”, nói xong thì quay đầu đi, làm bộ ngủ như chết, khoảng thời gian từ từ chìm vào giấc ngủ cũng không có.

Sáng... trời còn chưa sáng hẳn, Mạch Đình đã rời khỏi giường. Cậu đi vào nhà tắm vỗ vỗ mặt. Quẹt kem đánh răng lên bàn chải, hùng hổ chà mọi góc ngách trong khoang miệng. Đợi đến khi xong hết các thủ tục, cậu ra khỏi nhà tắm thì mặt mày như nhìn thấy ma. An Tử Yến đã dậy rồi. Hắn... hắn mà lại dậy cùng lần với cậu á! Mạch Đình dường như mỗi ngày đều sẽ phải tốn rất nhiều nước bọt mà gọi hắn, chửi hắn, cầu xin hắn, mà hắn cũng có chịu động đậy gì đâu.

An Tử Yến lướt qua người Mạch Đình, tiện thể đưa tay giúp Mạch Đình khép miệng đang há hốc vì kinh ngạc của cậu lại. Mạch Đình cứ nhìn theo An Tử Yến mãi: “Anh sao lại dậy rồi?”

“Em quản làm gì?”, đáp lại có chút hung dữ.

Mạch Đình không có thời gian mà kinh ngạc nữa. Thay đồ xong, cầm hai miếng bánh bao nhét vội vào miệng, rồi uống một ngụm sữa để bánh trôi xuống cổ dễ hơn. Đi đến cửa, vừa định nói gì đó với An Tử Yến thì hắn cũng đã thay đồ xong rồi. Hắn cầm tờ lý lịch của Mạch Đình hôm qua nhét vào đầu giường đập lên đầu cậu.

“Anh cũng muốn ra ngoài hả?”, cậu cảm động bỏ tờ đơn vào túi xách, vừa mang giày vừa hỏi An Tử Yến.

“Em quản làm gì?”, lại câu cũ nhưng hung dữ hơn nhiều.

Mạch Đình lúc sau mới phản ứng lại. Hắn có phải là muốn đi cùng cậu không? Nhưng chưa từng thấy có người nào lại thể hiện sự quan tâm mà bạo lực như vậy! An Tử Yến rất ghét dậy sớm, nhưng không còn cách nào khác, hắn nhìn Mạch Đình, tên nhóc này mỗi lần khẩn trương kiểu gì cũng gặp chuyện không hay.

“Còn không mau đi”.

Mạch Đình mất hứng: “Anh hung dữ làm gì!”. Cậu đi đến trước mặt An Tử Yến, vì không thể kiềm được mà khước miệng khẽ nhếch lên bán đứng cậu mất rồi.

Suốt dọc đường đi, hắn không hề có lời nói gì khích lệ, một câu cũng không có. Miệng hắn chính là không nói ra được lời nào tốt đẹp cả. Bất quá có An Tử Yến bên cạnh, Mạch Đình giảm đi bớt phần nào sự nóng.

Đứng bên dưới tòa nhà, Mạch Đình dùng sức mà hít vào thở ra. Cậu biết An Tử Yến chỉ có thể đi cùng cậu tới đây thôi. Cậu không thể quá phụ thuộc vào An Tử Yến. Nếu như một người quá phụ thuộc vào người khác thì tình yêu sẽ không lâu bền được, chỉ để lộ ra vẻ hèn nhát và cảm giác thiếu an toàn mà thôi. Không chỉ là bây giờ, sau này còn rất nhiều việc cần cậu phải trưởng thành hơn nữa.

Đường lối thì được nhưng hành động lại chính là của kẻ nhát gan. Vừa mới chuẩn bị bước vào công ty, cậu lại quay ngược trở ra, chui vào một góc nhỏ. An Tử Yến dứt hai tay vào túi quần nhìn Mạch Đình đi qua đi lại. Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là đi đến chỗ Mạch Đình: “Em làm gì vậy?”

“Để em thở thêm mấy lần nữa đã”.

“Em có hít hết oxi trên trái đất này thì cũng vô ích, em vốn nhỏ lắm”.

Mạch Đình ôm đầu: “Không cần anh nói em cũng biết. Kiểu người giống như anh cứ tùy tiện mà thi nhưng lại có kết quả tốt. Lại còn có nhan sắc khiến cho người ta ghen tỵ thì làm sao hiểu được hoàn cảnh bi ai của những người bình thường như em. Đồ may mắn!”. Mạch Đình đang thao thao bất tuyệt thì An Tử Yến rút một tay ra khỏi túi quần, nắm cổ áo Mạch Đình kéo lại gần: “Chia bớt chút may mắn của anh cho cái người xui xẻo như em đây”. Dứt lời, hắn cúi xuống hôn lên môi cậu. Chẳng qua chỉ là một nụ hôn nhẹ, nhưng nó cũng đủ chiếm hết tâm trí Mạch Đình.

Hắn lại làm những chuyện tùy tiện rồi. Đã cảnh cáo biết bao nhiêu lần mà chẳng khi nào hắn chịu nghe cả. Nhưng thật may là hắn luôn không nghe lời.

3. Chương 3: Có Lẽ Thời Gian Cũng Không Tội Tệ Đến Như Vậy

An Tử Yến lay Mạch Đình: “Có thể đi được chưa?”

Mạch Đình còn lằng lằng, ngu ngơ gật đầu: “Rồi”.

Cậu đi vào tòa nhà, bấm thang máy lên tầng 3 mới phát hiện quy mô công ty này cũng không lớn lắm. Có vài người đi đến trước mặt Mạch Đình rồi nhanh chóng lướt qua cậu. Không ai buồn nhìn cậu lấy một lần. Mạch Đình cảm lý lịch trên tay lúng túng không biết hỏi ai. Đứng một hồi lâu cậu mới đi đến chỗ một chị gái mặt mày có vẻ thân thiện: “Chào... chào chị, hôm nay tôi đến phỏng vấn. Tôi là Mạch Đình”. Nữ nhân viên nhìn lên, quan sát Mạch Đình từ trên xuống dưới. Trong lòng Mạch Đình khẩn trương. Cô này quay ra phía sau hỏi đồng nghiệp: “Công ty có tuyển dụng hả?”

“Không biết, có nghe nói gì đâu”.

Đoạn đối thoại của hai người khiến cho Mạch Đình càng lúng túng hơn. Tất cả mọi người đều không biết chuyện gì. Cậu trở thành một vị khách không mời mà đến quấy rầy công việc của người khác. Viên cảnh đồng nghiệp trong ty thân thiện, không khí làm việc đoàn kết mà cậu được xem trên ti vi trước đây đều không có. Toàn bộ phòng làm việc im phăng phắc, ai nấy đều chăm chăm làm việc của mình.

“Tôi giúp cậu hỏi quản lý”, nữ nhân viên mở lời giúp đỡ Mạch Đình đang không biết làm thế nào. Cô nhận sơ yếu lý lịch của cậu rồi vào một căn phòng khác. Không lâu sau cô đã ra ngoài. Cô gọi lớn một nam nhân viên tầm 30 tuổi ngồi ở góc phòng: “Cao Quốc, quản lý bảo anh hướng dẫn người mới”.

Nam nhân viên không tình nguyện lầu bầu nói: “Sao cứ phải là tôi?”

Mạch Đình không hiểu mô tê gì liền được nhận vào công ty. Sau đó cậu nghe mọi người nói chuyện mới biết trong công ty có một nhân viên nghỉ sinh. Không thể làm được nữa nên bắt buộc phải để thực tập sinh làm thay một thời gian. Mạch Đình giống như học sinh vừa mới nhập học đứng cạnh thầy giáo, mặt dãn ra nhìn chăm chăm vào Cao Quốc đang vui đùa vào công việc: “Xin hỏi, tôi có thể giúp gì không?”. Đến ngẩng đầu, Cao Quốc cũng không làm. Anh cầm một xấp tài liệu bên cạnh, giọng nói bức bối: “Sang bên sắp xếp thông tin trong này, tiện thể pha cho tôi ly cà phê”.

“Vâng”.

Trong công ty, người mới đương nhiên trở thành đối tượng dễ bị sai vặt nhất. Các công việc hỗn tạp như pha cà phê, mua đồ ăn ... ai nấy cũng đều gọi Mạch Đình. Dĩ nhiên, biểu hiện của Mạch Đình lại không được mọi người hài lòng. Bởi vì cậu muốn làm tốt tất cả mọi việc nhưng ngược lại, chỉ thể hiện được sự vụng về của bản thân. Nào là đổ cà phê, chuyện Cao Quốc giao cậu cũng không làm tốt. Cậu hơi thất vọng. Suy nghĩ lúc này An Tử Yến nhất định là đang nhàn nhả ngồi trong lớp học mà gác chân lên ghế, cậu không khỏi hăm mộ. Nhưng Mạch Đình loại bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu ngay sau đó. Cũng không thể để hắn xem thường được. Nếu cậu làm không được. Sau này lấy gì mà nói An Tử Yến. Làm việc khổ cực chỉ vì nguyên nhân này thôi sao?

Đến giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người đều đi ra ngoài ăn cơm. Mạch Đình ở lại cuối cùng mang hồ sơ đã chỉnh sửa đặt lên bàn làm việc của Cao Quốc. Cậu lấy điện thoại ra gọi cho An Tử Yến.

“Anh cũng không gọi điện cho em hỏi xem em có được nhận không hả?”

“Cái loại công ty bé tí tẹo có cái gì nhận với không nhận. Dù sao cũng đang thiếu người, vừa lúc cho em tích lũy kinh nghiệm, cũng không có áp lực gì quá lớn”, An Tử Yên biếng nhác nói chuyện.

“Nói như thể anh biết hết rồi ý”. Mạch Đình vừa dứt lời, cậu lại nhớ có chuyện gì đó không đúng lắm. Cậu không có nói cho An Tử Yên biết địa chỉ công ty, mà sáng nay hẳn liền trực tiếp đưa cậu đến chính xác nơi cần đến luôn. Lúc đó cậu quá lo lắng nên không chú ý nhiều lắm.

“Anh lại làm cái gì sau lưng em phải không?”, Mạch Đình hỏi.

“Chẳng qua là anh cho người điều tra một chút. Thật đáng tiếc, chỉ là công ty hợp pháp. Anh còn hy vọng là nơi buôn bán người trá hình, có thể đem em đi để anh được giải thoát”.

“Anh rảnh rồi như vậy thì dành thời gian học tập cho tốt đi không được à?!” , Mạch Đình không hề hài lòng một chút nào. May mà gọi điện thoại nên hẳn không nhìn thấy vẻ mặt của cậu.

“Học tập cho tốt nghe nó ngu ngu”.

“Con khỉ, anh xem anh đang nói cái gì đó? Mặc dù em tạm thời đi xa, nhưng anh thân là người nhà của lớp phó học tập thì phải thay em làm gương cho mọi người chứ. Có phải mọi người rất nhớ cái không khí học tập hiệu quả mà em đã xây dựng nên không?”

“Họ không còn nhớ em là ai nữa rồi”.

“Sự tồn tại của em nó nhỏ bé vậy sao?”, Mạch Đình tổn thương.

“Ồ, đại khái chỉ có anh nhớ thôi”. Hẳn lại vậy, tùy tiện đột kích bất ngờ, Mạch Đình còn chưa biết trả lời thế nào thì An Tử Yên đã hỏi tới: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa có ăn”.

“Thần kinh suy nhược đến mức ăn cơm còn phải gọi cho anh à?”

Điện thoại ngắt, Mạch Đình nhìn điện thoại trần trối phùng phùng hai lỗ mũi, rồi chạy nhanh ra khỏi công ty. Có lẽ Mạch Đình mãi mãi sẽ không có cách gì quen được với cách biểu đạt tình cảm của An Tử Yên. Giống như ở trong bóng tối bất an là tìm kiếm khắp nơi, không biết khi nào, ở đâu thì ánh sáng ấm áp sẽ đột nhiên xuất hiện. Càng nhiều ánh nắng lấp lánh, cậu có thể mỉm cười trong bóng tối. Bởi vì hôm nay đã khẳng định được một điều: Hẳn, sẽ không bao giờ bỏ mặc cậu cho dù có chuyện gì.

Ngày làm việc đầu tiên, biểu hiện thiếu chuyên nghiệp của Mạch Đình khiến Cao Quốc chê cười không ít. Anh là một người nghiêm túc, lại còn hơi cổ hủ, rất sợ phiền phức. Quản lý đem Mạch Đình giao cho anh phụ trách khiến anh bức bối trong lòng nên khi nhìn Mạch Đình, anh không thấy có điểm gì vừa mắt hết. Huống hồ cái gì cậu cũng không hiểu mà Cao Quốc cũng không đủ kiên nhẫn mà dạy dỗ đến nơi đến chốn. Về phần các đồng nghiệp khác đối với Mạch Đình thì không ghét mà cũng không thể nói là thích. Dù sao, con người ta cũng rất khó khăn đối với việc vừa gặp người khác đã có cảm tình.

Cho đến lúc tan việc, cái dạ dày co thắt của Mạch Đình mới được thả lỏng. Tâm trí cậu vẫn chưa hết ngạc nhiên với những việc xảy ra trong ngày hôm nay. Có chút không thật. Cậu cảm thấy cậu chỉ mới là một sinh viên ngồi học trên lớp. Đối với sự thay đổi của cuộc sống, cậu còn chưa kịp thích ứng. Trong nháy mắt, cậu có cảm giác bản thân như biến thành người lớn. Mạch Đình dứt tay vào túi quần đi bộ về nhà. Cậu thật thông minh khi hầu hết cậu đều nộp đơn xin việc vào các công ty gần nhà.

Đi bộ tầm 20 phút là đến nhà. Lúc lên lầu, cậu nghe được có tiếng bước chân truyền đến. Hóa là An Tử Yên cũng đã tan học rồi. Không kiềm được cười gian hai tiếng. Cậu núp trong một khúc cua để chuẩn bị hù An Tử Yên. Dù đã lâu lắm rồi nhưng cậu vẫn mãi không chịu từ bỏ những chiêu có thể trêu chọc An Tử Yên. Cũng bởi vì cậu rất muốn báo thù những uất ức mà lúc xưa cậu phải chịu. Đặc biệt là hôm ngày cá tháng tư đó! An Tử Yên vừa mới đi lên thì nhìn thấy chỗ khúc cua có hai bàn chân.

Mạch Đình vẫn còn rất đắc ý. Lúc người ta không chú ý phòng bị nào chính là thời điểm dễ bị hù nhất. Cứ đà này, nếu mặt An Tử Yên mà tái nhợt rồi lấy tay che miệng, đích thị là hình ảnh khó có cơ hội nhìn thấy được a. Nhưng lại có tiếng An Tử Yên truyền lên: “Tối nay không được, Mạch Đình sẽ về nhà ngay. Đợi mai cậu ấy đi làm rồi hãy tới. Buổi sáng không có lưu lại thứ gì trên giường chứ?”. Giống như là đang nói chuyện điện thoại. Thường thì sẽ nghe người có kinh nghiệm nói rằng trước khi về nhà, họ muốn cho bạn

tra một bất ngờ, nhưng cuối cùng lại phát hiện một bí mật kinh hồn. Mạch Đình không nghĩ chuyện như vậy lại xảy ra với cậu. Đối phương là ai? Là nam hay nữ? Hai người họ ở cùng nhau bao lâu rồi? Lúc này đến lượt Mạch Đình mặt mày tái nhợt, đưa tay che miệng. Cậu không nhìn được lao ra khỏi chỗ nấp, buồn tủi: “Đây không phải là thật, tại sao anh lại có thể...?”. Câu nói của cậu dừng lại. Đúng thì đây không phải là thật. Chỉ thấy An Tử Yến chứ không phải đang nghe điện thoại. Ngoài việc trên tay đang ôm sách thì không còn thứ gì khác. Nhìn thấy Mạch Đình lao ra cũng không có chút ngạc nhiên gì.

Cậu như được khai sáng, chỉ vào An Tử Yến kêu lên: “Ấu trĩ, ấu trĩ, ấu trĩ a! Anh nghĩ em sẽ bị lừa hả? Quên đi!”. Vậy khuôn mặt bi thương vừa nãy là của ai đây? Rồi cậu nhỏ giọng: “Lại thua rồi, ụt!”

“Em muốn so đo với anh cái gì?”

Hai người cùng nhau đi lên cầu thang. Mạch Đình không có can đảm thừa nhận, chỉ nói băng quơ: “Không có gì, em cũng biết là anh không có làm chuyện đó sau lưng em”.

“Anh có làm thì làm sao có thể bị em phát hiện được”. An Tử Yến khinh thường.

“Anh thật có làm?”

“Ồ”.

“Đừng có thừa nhận dễ dàng như vậy chứ!”, Mạch Đình nhảy lên hai bậc thang, An Tử Yến hỏi sau lưng: “Em không tin?”

“Không tin”.

“Tại sao?”

Mạch Đình xoay người lại, chấp tay sau lưng, mắt híp lại: “Bởi vì cho đến tận bây giờ, anh cũng không thừa nhận anh đã làm cái gì. Cũng giống như cho đến bây giờ anh cũng sẽ không thừa nhận anh đối xử rất tốt với em”.

“Ai đối tốt với em?”, An Tử Yến đáp lại theo quán tính.

“Anh đó”, cậu như muốn nhảy lên người An Tử Yến, vừa định nhún chân thì đã bị hấn đè hai bả vai xuống, ngăn cản hành động được thực hiện: “Có nghĩ cũng không được nghĩ đến”.

“Lại đoán được”.

“Công việc thế nào?”

“Không tính là quá tốt nhưng cũng không đến mức quá tệ”.

“Em không phải là giống như vậy sao?”. Mạch Đình không hiểu câu nói của An Tử Yến, vừa định hỏi thì An Tử Yến lại nói tiếp: “Không bao giờ nói chuyện bực mình trong lòng”. Mạch Đình chỉ than thở chuyện An Tử Yến ngủ nướng, vứt đồ lung tung, hay mớ chuyện không có gì quan trọng. Nhưng mỗi lần đối mặt với nội tâm bên trong, ví như chuyện thật ra ở chỗ làm rất khủng khiếp, lúc nào cũng bị người khác sai làm thứ này thứ kia, cậu cũng không than vãn với An Tử Yến. Cậu không muốn An Tử Yến phải lo lắng cho mình.

Đối với Mạch Đình mà nói, An Tử Yến giống như dòng biển nóng lạnh theo mùa, chỉ cần hướng về anh mà nhảy xuống thì có thể gội rửa mọi thứ.

Có lẽ thời gian cũng không tồi tệ như vậy. Nó khiến cho hai người càng ngày càng quen thuộc, tựa như có cảm xúc nơi làn da, như có tình cảm trong ánh mắt, tựa như lời nói nơi cửa miệng, càng lúc càng quen thuộc...

4. Chương 4: Cuộc Sống Và Công Việc

Sau một thời gian, Mạch Đình cũng dần thích nghi với công việc. Cậu biết sẽ có rất nhiều chuyện thị phi. Phòng làm việc có phụ nữ thì kiểu gì cũng sẽ có thị phi thôi. Mạch Đình cũng nghe ngóng được chút ít. Thì ra, dù là ở trong trường hay ra ngoài xã hội, phần lớn chị em phụ nữ đều không thiếu chuyện để tám.

Cậu biết trong công ty có các mối quan hệ mờ ám, vợ của quản lý là một nữ sinh tầm 20 tuổi, nghe nói là vợ bé. Nào là đi xem mắt thất bại. Mà chung lại cũng không liên quan đến chuyện công việc. Không ai muốn nói đến công việc. Ở cái nơi này, công việc là thứ lặp đi lặp lại rất khô khan. Ngày nào Mạch Đình cũng phải làm đi làm lại những việc như nhau. Những việc quan trọng đương nhiên Cao Quốc sẽ không giao cho một nhân viên thực tập như cậu.

Cô vợ trẻ tuổi của quản lý ăn mặc lộng lẫy bước vào, chị Hoa đương nhiên là không bỏ qua cơ hội nịnh nọt. Chị Hoa là người nữ nhân viên tiếp chuyện với Mạch Đình trong ngày đầu tiên cậu vào công ty. Chị đã làm ở đây cũng được một thời gian, chị nhiệt tình: “Hôm nay em mặc thế này như công chúa trong phim ấy. Giá hần không rẻ rồi. Nhìn qua cũng biết là hàng cao cấp”. Công chúa sẽ không mặc như vậy nhưng vợ quản lý lại thích: “Em nói bạn đặt từ HongKong về đấy”.

“Chị mặc sẽ chẳng ra làm sao, người xinh đẹp mặc cái gì cũng dễ nhìn hần”. Lời nói nịnh nọt của chị Hoa khiến vợ quản lý càng thêm đắc ý, cô lướt bàn tay đeo nhẫn màu đỏ sậm sáng bóng trên cổ áo: “Chị thì mua sao được”. Quản lý đang làm việc, nhìn thấy cô vợ xinh đẹp của mình đến thì cười híp mắt, chạy lại đón. Quản lý tầm hơn 40 tuổi, người vừa mập vừa lùn, cầm hai ngấn. Quản lý đứng cạnh vợ, nhìn như con Bull và con Poodle. Cô vợ ôm cánh tay quản lý: “Không phải là nhớ anh sao? Hôm nay em đi chơi, nhìn thấy đôi giày thích lắm”. Hai người vừa cười vừa nói đi vào phòng làm việc đóng cửa lại.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”, Cao Quốc đem mớ giấy tờ ném mạnh lên bàn Mạch Đình. Mạch Đình cuống cuống thu tầm mắt lại, cắn môi không dám ngược lên nhìn ánh mắt Cao Quốc. Mặc dù Mạch Đình đã rất cố gắng để Cao Quốc hài lòng, nhưng dường như anh ta nhìn thấy Mạch Đình đã không vừa mắt rồi. Lúc nào cũng bắt bẻ. Mạch Đình cũng không oán thán gì Cao Quốc. Nếu thật sự cậu làm tốt thì Cao Quốc sẽ không thể bắt bẻ cậu được. Chung thì bởi bản thân cậu chưa đủ năng lực thôi.

Đợi đến khi Cao Quốc ra ngoài gặp khách hàng, chị Hoa tốt bụng đến an ủi Mạch Đình: “Cậu cũng không cần cho là thật. Anh ta lúc nào cũng như vậy. Giống như tất cả mọi người đều thiếu tiền của anh ta vậy. Cũng khó trách gần 30 rồi mà cũng không có ma nào thèm”. Chị Hoa là người có hành động kì quái nhưng tâm tính cũng tốt.

“Nói không chừng anh ta thích đàn ông cũng nên”, Mạch Đình chỉ thuận miệng nói ngược ý. Sau khi lời nói phát ra, cậu mới ý thức rằng mình không nên nói như vậy. Cậu đang muốn thanh minh thì chị Hoa mỉm cười: “Ha ha... không nghĩ miệng cậu cũng dữ dội vậy nha”.

“Em không phải là có ý đó”, Mạch Đình cuống quít giải thích.

“Không sao, yên tâm đi, vừa rồi không phải chị cũng nói xấu anh ta ư? Chị sẽ không nói lung tung ra bên ngoài đâu”. Lời nói của chị Hoa khiến lòng Mạch Đình căng thẳng. Trong mắt mọi người, thích đàn ông là mang ý nói xấu châm chọc sao? Ở trong mắt người khác, nó mang nghĩa tiêu cực lắm sao? Cậu không nói nữa, không muốn tranh cãi với chị Hoa, cũng không muốn tranh cãi với bất kì ai. Kỳ thật, cũng không cần thiết.

Chuyện này, bạn không thể thuyết phục người khác, cũng như người khác cũng không thể thuyết phục bạn.

Suy nghĩ của họ đối với Mạch Đình mà nói, cũng không quan trọng đến vậy.

Sắc mặt Cao Quốc khi quay lại còn u ám hơn. Đại khái là hồ sơ với khách hàng không thành, nên xả hết bực tức lên người Mạch Đình: “Vừa nãy bảo cậu làm lại, còn làm chưa xong sao?”

“Xong ngay đây”.

“Cả buổi chiều cậu ở đây làm cái gì? Đến ngồi nhận lương thôi hả? Không muốn làm nữa thì nghỉ đi”. Cao Quốc bực bội lấy một điều thuốc đi ra bên ngoài hút. Mạch Đình chỉ lo cúi đầu tăng tốc độ. Cậu cũng không tự cho rằng bản thân trở thành một nhân vật đáng thương. Ai trong công việc cũng sẽ phải gặp người khó chịu, ai cũng sẽ không tránh khỏi việc bị cấp trên mắng chửi. Bản thân là đàn ông, chút chuyện này có thể chấp nhận được. Chung lại cũng nhờ cả vào An Tử Yến. Ngày nào cũng chịu những lời nói rửa tội của hần. So với lời nói châm chọc cậu sẽ kéo nền kinh tế cả nước đi xuống thì ở trình độ này có đáng là gì.

Khi không lại nghĩ đến hần, phải làm việc nhanh một chút rồi về nhà thôi. Tuy hần là một kẻ độc ác nhưng ngày nào cậu cũng có suy nghĩ muốn nhanh gặp được hần. Ngay đến việc đi bộ về nhà chỉ có 20 phút cũng

không chịu được. Đầu óc của cậu tuyệt đối là hư hỏng mất rồi.

Đợi đến khi Mạch Đình làm xong việc, phòng làm việc cũng không còn ai nữa. Cậu đuổi người, ngồi tầm mười mấy giây rồi mới từ từ đi xuống dưới. Vừa mới ra khỏi công ty liền nhìn thấy hai khuôn mặt mà cậu không ưa chút nào. Cậu vờ như không quen, chăm chăm đi về phía trước.

“Yến bảo bọn này đến đón cậu đi ăn cơm”.

Nghe được cái tên, Mạch Đình dừng lại, làm bộ mới nhận ra hai người: “Đây không phải là Chu Cách và Ellen sao? Hai người ngoài ăn xuân được cũng còn có thời gian ăn cơm hự?”. Cậu khinh bỉ nhìn hai người đang ôm ôm ấp ấp nhau. Nói thật, lúc đầu, Mạch Đình chỉ nghĩ Chu Cách là dạng công tử đào hoa chỉ dựa vào tiền mà đùa vui với Elle một chút. Không ngờ hai người họ lại ở chung với nhau rất lâu, mà còn khiến cho người khác không thể chịu được.

“Bảo bối à, Mạch Đình lại ngưỡng mộ chúng ta rồi”. Chu Cách vuốt ve vòng eo thon thả của Elle, khiến cô bật cười. Đây chính là lý do Mạch Đình không muốn ở chung với bọn họ, lúc nào cũng như chốn thanh lâu. Mạch Đình tự mình vào xe: “An Tử Yến sao không tự đến?”

“Cậu ấy nói không muốn lãng phí tiền xăng”, Ellen cũng vào trong xe.

“Bình thường cũng đâu thấy anh ấy tiết kiệm như vậy!”

Xe đưa họ đến một quán ăn quen. Chu Cách và Ellen thỉnh thoảng cũng đến tìm hai người. Điều này Mạch Đình cũng không ngại. Vừa hay cậu không cần nấu cơm lại còn được bao ăn. Chỉ là cậu nghĩ không cần đi xa như vậy chỉ để ăn một bữa cơm. Bọn họ vừa ngồi vào bàn thì An Tử Yến cũng vừa đến. Mang theo bộ mặt không chút hứng thú đi tới. Ngồi xuống đã dựa cả người vào ghế.

“Ai da, hai người tiêu rồi. Cuộc sống hôn nhân đã bước vào thời kì suy tàn”. Chu Cách lắc đầu, dựa lên vai Ellen mà vuốt mái tóc cô. Ellen ngồi bên cũng ồn ào: “Em biết Mạch Đình cũng không có sức quyến rũ gì mà”.

“Liên quan gì tới. Đừng có bêu rếu danh tiếng tốt đẹp của tôi. Anh ấy lúc nào không vậy. Chỉ có lúc lên lớp người khác thì mới phấn khởi thôi”.

An Tử Yến nhìn Mạch Đình: “Em có ý kiến gì với anh?”

“Em...”, lấy dừng khí, phản bác lại hần đi! Trong lòng Mạch Đình đang tự cổ động cho chính mình, Chu Cách và Ellen lại ở bên nổi gió: “Cãi nhau đuel! Ly hôn đuel!”. Lần này, An Tử Yến liếc nhìn hai người đối diện: “Từ khi nào đến phiên các người nói? Cặp đôi phát ới”.

“Chỉ ít cậu cũng lấy nickname gì dễ nghe một chút chứ!”, Chu Cách không hài lòng. Mạch Đình lại cảm thấy cái biệt danh này rất hợp với họ.

Món ăn được dọn lên, Mạch Đình cũng không khách khí nữa, vừa ăn vừa nói: “Tiểu Tư sắp tốt nghiệp về rồi nhỉ?”.

“Cậu ấy nói không muốn về. Cậu cướp An Tử Yến rồi, cậu ấy cũng không còn dũng khí để sống tiếp nữa, lại càng không muốn nhìn thấy cậu. Phải lẫn lộn ở bên ngoài, đợi cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi sẽ trở về cùng An Tử Yến viết tiếp đoạn tình ca”.

“Cô ấy có thể viết ra cái lý do gì đáng tin hơn không? Nhất định là chỉ muốn đi chơi thôi. Giống như người nào đó. Hự hự”. Mạch Đình không chỉ mặt gọi tên, chỉ lắc đầu nhìn An Tử Yến. Nhưng lúc nào lời nói của cậu cũng chẳng có chút công lực nào đối với An Tử Yến cả. Cậu lại nghiêng đầu hỏi Chu Cách: “Cơ mà tôi tìm được công ty thực tập rồi, cậu dự định làm gì chưa?”

“Đừng có so sánh cùng với tôi chứ”. Chu Cách hếch mũi cười lạnh, giọng điệu vô cùng đắc ý: “Nhà tôi có tiền, đương nhiên là làm phú nhị đại* vui vẻ rồi”. Hần có thể nói ra những lời như vậy, phàm thường dân nhỏ bé Mạch Đình chỉ muốn nhào đến bóp cổ Chu Cách, bóp đến khi nào tắt thở thì thôi. Sau đó dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía An Tử Yến. Không lẽ hần với Chu Cách có suy nghĩ giống nhau. Ngay sau đó, cậu rút cạ tâm can khuyên nhủ: “Anh đừng có học theo cậu ta a, phải tìm cho được giá trị đúng của bản thân. Anh nhìn những vĩ nhân...”, Mạch Đình dừng lại. Cậu muốn tìm vài cái tên ví dụ nhưng nghĩ mãi mà không ra cái tên nào cả.

(Phú nhị đại: Đại gia đời thứ 2 trong gia đình giàu có)

“Không đọc sách cũng không cần giả vờ là người có học”, An Tử Yên nhìn thấu cậu, lúc nào cũng đâm trúng chỗ đau.

“Chẳng qua là em bất chợt không nhớ ra thôi!”

Thấy hai người bắt đầu tranh cãi, Chu Cách và Ellen cũng không để bản thân nhàn rỗi: “Cãi nhau đi! Ly hôn đi!”

“Cứ cho hai người có ngày ăn xuân được trúng độc thì chúng tôi cũng không ly hôn đâu!!”, Mạch Đình nói, lại muốn tăng thêm lực lượng: “Đúng không, An Tử Yên?”

“Ly hôn phải làm rất nhiều thủ tục đúng không?”, An Tử Yên không trả lời mà hỏi ngược lại. Mạch Đình chưa kịp phản ứng, ngu ngơ trả lời: “Nghe nói hình như là vậy. Mà không đúng. Anh hỏi mấy chuyện này làm gì?”

“Vậy thôi không ly hôn, phiền”.

“Câu trả lời của anh sao không lúc nào khiến cho em vui được vậy?”, Mạch Đình khẽ đá chân An Tử Yên dưới bàn.

5. Chương 5: Mạch Đình Không Cần Cảm Giác Vượt Trội

Kết thúc cuộc nói chuyện trong bữa ăn, đến câu chào tạm biệt Mạch Đình cũng không muốn nói với đôi tình nhân kia. Bởi vì bọn họ lại bắt đầu không chút xấu hổ mà âu yếm nhau giữa quán, thiếu ý thức quá đi. Mạch Đình theo An Tử Yên lên xe, thắt chặt dây an toàn, lên ga tiến thẳng về nhà. Mạch Đình khinh khỉnh nhìn Chu Cách qua kính chiếu hậu. Rồi đột nhiên cậu cố định ánh nhìn trong gương, cậu nhìn thấy được gì đó khiến cậu ngỡ ngơ. Để xác định rõ, cậu hạ cửa kính rồi thò đầu ra ngoài. Bên ngoài có xe lướt qua, An Tử Yên nắm cổ áo Mạch Đình lôi vào.

“Em muốn mất đầu à?”

“Em chỉ là vừa mới nhìn thấy ai như đồng nghiệp của em nên muốn xác nhận cho chắc”. Mạch Đình nhú mày suy nghĩ. Vừa rồi là Cao Quốc chăng? Người phụ nữ bên cạnh cũng có nét quen quen. Hay do cậu nhìn nhầm rồi. An Tử Yên khẽ đẩy đầu Mạch Đình: “Không cho nghĩ đến người khác”. Hắn không thích khi ở cạnh hắn mà đầu óc cậu lại tư tưởng đến người khác.

“Chỉ là đồng nghiệp thôi mà”, Mạch Đình giải thích.

“Càng không cho”.

“Không phải nói tin tưởng lẫn nhau sao? Điều này anh phải có lòng tin với em chứ!”

“Liên quan gì? Em bây giờ phần lớn thời gian đều ở chỗ làm. Tất cả thời gian tan ca là của anh, biết chưa?”, giọng điệu của An Tử Yên không cho phép Mạch Đình từ chối.

“Nói cho cùng cũng là tính chiếm hữu của anh quá mạnh”.

“Biết chưa?”, hắn nhấn mạnh. Mạch Đình ngoài miệng miễn cưỡng: “Biết!”, nhưng trong lòng lại đồng ý lâu rồi.

Tiếp sau đó là cuối tuần. Mạch Đình còn tính nghỉ ngơi nhưng lại nhận được thông báo tăng ca của chị Hoa. Trong lòng Mạch Đình bị ảnh hưởng rất sâu sắc. Đương nhiên không ai đi làm thêm giờ vào ngày chủ nhật lại có tâm trạng vui vẻ. Giống như học sinh ngóng trông ngày nghỉ nhưng phút cuối lại bị hủy bỏ. Đến công ty, sắc mặt của mọi người so với cậu còn u ám hơn. Mạch Đình vốn định hỏi Cao Quốc tối hôm đó người mà cậu nhìn thấy có phải là anh không, nhưng lại lo anh ta không muốn người khác biết chuyện riêng của mình. Hơn nữa, Cao Quốc giao việc cho Mạch Đình xong thì vẫn thái độ không muốn liên quan đến cậu nữa nên cậu cũng không tiện mở lời.

Chung là bởi ai nấy đều muốn xong việc để về nhà thật sớm nên công việc kết thúc nhanh hơn so với dự định. Đang chuẩn bị về thì Mạch Đình bị chị Hoa thần bí kéo đi. Hình như chị vừa mới nghe được tin đồn

mới từ miệng đồng nghiệp khác, nồn nóng muốn kéo thêm người truyền bá. Chị Hoa nhìn hai bên, xác định không có quản lý mới nói nhỏ với Mạch Đình: “Nghe nói vợ quản lý có đàn ông ở bên ngoài”.

Mạch Đình đối với tin tức thị phi không có chút hứng thú nhưng trong đầu lại không giải thích được mà hiện lên hình ảnh tối hôm đó Cao Quốc đứng chung với bạn gái. Khi đó, người phụ nữ bị Cao Quốc che lại nên Mạch Đình không nhìn thấy rõ.

“Đại khái là có người đồn đoán thất thiệt chứ gì?”

“Chuyện này cũng có thể”. Chị Hoa chưa dừng lại, tiếp tục múa may quay cuồng. Mạch Đình len lén nhìn Cao Quốc. Anh vẫn làm như không có chuyện gì, dọn dẹp đồ đạc xong thì ra về. Mạch Đình cho là cậu đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Vất vả lắm Mạch Đình mới thoát khỏi chị Hoa. Mạch Đình về đến nhà thì thấy nhà rất yên tĩnh. Không có tiếng ti vi cũng như tiếng đàn piano. An Tử Yến chưa dậy hay ra ngoài rồi? Cậu bước thật nhẹ vào nhà thì nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được. An Tử Yến đang ngồi trên chiếc ghế đặt trước đàn piano, một chân để trên ghế, một chân thả lỏng đung đưa, tay phải cầm bút, tay trái cầm sách. Ánh nắng mặt trời trong suốt không bị chút trở ngại gì trườn dài tới. Hình ảnh An Tử Yến mờ ảo hòa cùng cây đàn thật ma mị. Cây bút trên tay hần chuyển động, gương mặt hần thể hiện sự nghiêm túc rồi lộ vẻ biếng nhác khiến Mạch Đình quẩn luyến. Hần cũng có lúc dùng biểu hiện như vậy đối diện với cây đàn, cũng có lúc hần như vậy mà nhìn cậu.

Đặt chuyện rung động sang một bên. An Tử Yến đang học bài. Chuyện quá ly kì. Ở trong mắt Mạch Đình, An Tử Yến chính là không có hứng thú với việc học, luôn đi học trễ, làm việc thì tùy tiện, khoảng cách với hình ảnh một sinh viên giỏi rất xa. Gần đây, An Tử Yến thường hay đến thư viện mượn sách. Mạch Đình cũng không hỏi nhiều, chỉ cho là hần mượn mấy quyển sách không liên quan đến việc học.

“Anh... anh... anh... anh bị sốc gì đấy?”, Mạch Đình nhin không được dò hỏi. An Tử Yến cũng không phản ứng gì nhiều: “Đọc sách”. Mạch Đình bước đến gần, nghiêng đầu nhìn bìa sách: “Cái này... không nghĩ là anh sẽ đọc sách a”.

An Tử Yến nhún vai, lơ đãng nói: “Anh muốn nộp đơn vào công ty chỉ tuyển sinh viên đã tốt nghiệp. Phòng vấn rất nghiêm ngặt nên phải chuẩn bị cho tốt”.

“Sao? Không dựa vào bố mẹ anh nữa hả? Không phải là muốn hưởng thôi sao”. Vừa mới nghe được tin tức Mạch Đình đã hoảng hồn mà phát ngôn. Cậu thường ngày vô thức mà nói năng khó nghe hơn. Quá nửa là bị ảnh hưởng bởi An Tử Yến. Mạch Đình lúc này mới suy nghĩ, có phải An Tử Yến đã có tính toán từ trước cho nên mới không quan tâm đến việc thực tập. Nếu hôm nay cậu không về nhà sớm, nhắm chừng cũng không phát hiện được. Cậu mất hứng: “Chuyện quan trọng như vậy sao lại không nói cho em biết?”

“Vì muốn làm em ngạc nhiên”, ngữ điệu của hần cũng không tình cảm như nội dung của nó. Mạch Đình sẽ cảm động? Hần giấu cậu để lúc tốt nghiệp được nhận vào công ty thì báo cho cậu vui sao? Cậu cảm động thì mới là ngu!

“Anh đơn giản là sợ em nói nhiều, hỏi lung tung nên không nói thôi!”, đây mới là nguyên nhân đích thực, tuyệt đối là như vậy.

“Cái này đương nhiên cũng là một nguyên nhân nhỏ trong đó”.

“Em nghĩ đó là nguyên nhân duy nhất”.

Bị nói trúng tim đen, An Tử Yến ngẩng đầu lên: “Đúng thì làm sao?”, giọng điệu khiến cho Mạch Đình vừa mới khí thế hùng hùng lại không thể nói được gì. Đúng là cậu không làm được gì thật.

“Là công ty lớn hự? Anh nhất định có thể vào được rồi. Vậy thì cảm giác vượt trội mà em mới vừa tạo dựng lên biết làm sao bây giờ?”. Mạch Đình biết nếu An Tử Yến muốn vào thì hần nhất định sẽ vào được. Vốn nghĩ hần sẽ vào công ty của bố mẹ rồi nhân đó trêu chọc hần một phen. Mạch Đình thì nghĩ như vậy. Nhưng cũng không phải là không có lo lắng. Tính tình của An Tử Yến mà đi làm thì sao đây? Có khi nào bị cấp trên quở trách thì giết người ta luôn không? Đồng nghiệp đắc tội cũng giết nốt. Mà có khi cả công ty bị hần giết sạch cũng không chừng.

An Tử Yến đóng sách đứng dậy, lấy cây bút đặt lên vành tai Mạch Đình, cắt đứt trí tưởng tượng khinh khủng của cậu: “Em cần cảm giác vượt trội làm gì? Cả đời này, em cần anh là đủ rồi”.

“Chí hướng của em là chỉ cần dựa vào nhan sắc là cũng đủ rồi”.

“Nhan sắc? Nhiều nhất thì cũng chỉ là nhân viên quèn thôi”.

“Sếp của nhân viên quèn không được à!”.

6. Chương 6: Bạn Bè Đứa Nào Cũng Như Nhau

Mạch Đình đang chuẩn bị nấu một bữa thật ngon để thưởng cho An Tử Yến. Đối với cậu, tiêu chí để thưởng cho An Tử Yến luôn rất thấp. Nếu như ngày nào hắn không ném quần áo, những điều khiến ti vi cho cậu ... thì Mạch Đình đã có thể tìm được lý do để thưởng rồi. Cậu đang khấn nguyện ở trong bếp. Mà bây giờ, cuối cùng An Tử Yến cũng có tiến bộ, hắn đã tự giác vào bếp rồi.

“Còn chưa xong?”. Đây chính là tiến bộ của hắn, vào bếp hỏi thăm tình hình.

“Anh cũng tới giúp một tay đi, đừng có đứng không ở đó”.

“Đứng cũng hao tổn sức lực lắm”.

“Anh vất vả quá! Không thể giúp em được à?”. Mạch Đình không quay đầu lại, chỉ tập trung vào món ăn trước mặt. Một hồi thì thêm muối, một hồi thì thêm vị tinh. An Tử Yến chẳng biết lúc nào đã đi đến gần. Khoảng cách gần đến nỗi chỉ cần Mạch Đình cử động nhẹ là sẽ chạm vào ngực An Tử Yến. Cậu nghĩ ngay đến cảnh đang nấu cơm thì được chồng hay bạn trai nhẹ nhàng ôm từ phía sau. Mạch Đình quên luôn việc nên thêm muối lúc nào, vị tinh lúc nào. Kết quả, An Tử Yến chẳng có hành động gì, chỉ là đứng phía sau nhìn tới, còn bồi thêm một câu phá hủy khung cảnh: “Vẫn chưa xong?”

“Anh không còn câu nào khác để nói nữa hả? Anh thấy trong phim đó, mấy đôi tình nhân ở trong bếp luôn có những hành động thân mật. Em... chúng ta nên thử chút nhỉ?”. Mặt mày Mạch Đình đỏ rần mới nói được hết ý. Cậu muốn thử xem có giống như trong phim không.

“Em muốn làm trong bếp? Được”. An Tử Yến đưa tay ra trước mặt cởi áo Mạch Đình, cậu giữ chặt áo, quay đầu lại, thái độ như “khuê nữ” đang bị bọn lưu manh xâm phạm: “Em không phải nói tới loại phim đó, là phim bình thường á!”. Vừa dứt lời, mặt An Tử Yến khinh khỉnh: “Anh không có hứng”.

“Nhưng anh làm chuyện hạ lưu thì có hứng chứ gì”.

“Em điên à? Anh là đang để cơ thể đôi bên...”, Mạch Đình ngắt lời An Tử Yến phía sau: “Em không muốn nghe, không muốn nghe”.

“Em còn muốn giả vờ nghiêm túc đến bao giờ”.

“Nghiêm túc là đức tính từ thời cha sinh mẹ đẻ cho đến giờ của em!”

“Mất hứng!”. An Tử Yến ra khỏi bếp. Chẳng giúp ích được gì, ngược lại, còn dùng mấy từ ngữ làm nhục cậu tới cùng. Cậu đứng là sai lầm. Mạch Đình dồn sức xả giận vào mấy món ăn trong nồi.

Cuối tuần này cũng như bao cuối tuần trước, chẳng làm được gì đã trôi qua rồi.

Công việc vẫn diễn ra khô khan như cũ. Chẳng qua là chuyện đồn thổi về vợ của quản lý ngày càng dữ dội hơn. Biến thành đủ loại tam sao thất bản. Chuyện này cũng truyền tới tai quản lý. Ông ta đi đến chỗ nào, chỗ đó liền im bật tiếng nói chuyện. Ông cảm thấy mọi người đang nói về mình. Khó chịu, tức giận, nghi ngờ thể hiện trên gương mặt ngấn mỡ ngày càng rõ ràng hơn. Cuối cùng cũng bộc phát.

Mạch Đình đang kiểm tra tài liệu trên máy tính thì trong phòng làm việc vang lên tiếng nói rất lớn: “Cô dám nói là cô không làm? Thế sao người ta lại nói?”. Vợ quản lý cũng hét lớn không nhỏ: “Em không có. Em làm sao biết được đám khốn nạn kia muốn nói lung tung để phá em. Bọn nó căn bản là ghen tỵ với em”.

“Tôi sẽ tìm người điều tra cho rõ”.

“Muốn tra thì tra đi, tùy anh. Nếu anh không tin thì dứt khoát ly hôn đi!”. Quản lý vừa mới nghe xong, cuống cuống đổi giọng: “Anh không phải là không tin em. Anh chỉ là muốn điều tra xem là ai đâm dao sau lưng. Lời đồn luôn phải có nguồn tin”. Ông muốn tiến đến ôm ấp làm hòa nhưng vợ ông không chịu: “Đừng đụng vào tôi!”. Dứt lời, mở cửa phòng đi ra ngoài. Mọi người vội vàng thu hồi tầm mắt, giả bộ đang bận rộn làm việc.

Chờ sau khi vợ quản lý đi rồi, những người nằm trong “đường dây phát tán” tin đồn cũng có tâm sự rất nặng nề. Ai nấy cũng sợ tra ra tên mình. Chỉ có Cao Quốc dường như không biểu hiện gì, vẫn tiếp tục làm việc. Điện thoại của Mạch Đình đột nhiên vang lên. Là Lý Minh.

“Ồ”.

“Ông tìm được việc sao không mời cơm hử?”, Lý Minh chẳng có tâm sự gì.

“Không có tiền”.

“Ông không phải là có An Tử Yến sao?”. Đây chính là câu Lý Minh thường nói nhất. Dù cho Mạch Đình gặp phải chuyện gì hoặc nằm trong tình huống như thế nào, chỉ cần nói với Lý Minh, cậu ta cũng sẽ chỉ nói một câu: Ông không phải là có An Tử Yến sao?

“Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa. Tôi là loài tự sinh, không phải loài cộng sinh”. Cậu và Lý Minh hẹn nhau vào giờ nghỉ trưa. Đương nhiên là phải hỏi ý Cao Quốc trước. Nếu như hần đột nhiên giao cho cậu việc gì thì coi như đẹp luôn buổi trưa, chỉ có thể gọi đồ bên ngoài vào ăn. Mạch Đình quay người, cẩn trọng hỏi Cao Quốc. Sẽ chẳng có gì ngạc nhiên nếu như hần không tìm cách gây rắc rối cho cậu, nếu không thì cũng trưng ra bộ mặt táo bón.

“Trưa nay có việc gì không ạ?”

“Không, cậu đi đi”.

Mạch Đình kinh ngạc trước sự dứt khoát của Cao Quốc. Anh có thể đã nghe được cuộc nói chuyện của cậu. Mạch Đình đối với Cao Quốc có cảm tình hơn trước. Ngẫm lại, có lẽ anh ta kiêu miệng lưỡi ngậm dao nhưng tâm can thì đậu hủ thôi. Lúc bình thường nghiêm khắc chắc là để cho cậu làm việc tốt hơn. Mạch Đình chính là rất dễ dàng tin người. Bị ông nội An Tử Yến lừa, Bạch Tiểu Tư lừa, ngay đến Tô Tiểu Mễ cũng lừa được, nói gì đến An Tử Yến.

Ngồi trong một quán cơm nhỏ cùng với Lý Minh, Mạch Đình hỏi: “Ông không đi học à?”

“Mới xin thực tập”.

“Ông tìm được chỗ chưa?”

“Chưa, đang nhờ thằng bạn lúc làm đơn thì tiện thể đóng dấu luôn”.

“Vậy ông tính làm gì?”

“Tôi hả?”. Lý Minh cười đắc ý: “Đương nhiên là chuyên tâm ở nhà làm trạch nam”. Biểu cảm của thằng cha này giống hệt Chu Cách khi nói sẽ làm phú nhị gia. Mạch Đình không khỏi lắc đầu thở dài. Dù là bạn bè của An Tử Yến hay bạn bè của cậu, đứa nào cũng như nhau. Ăn uống xong, Lý Minh tiện đường đi theo Mạch Đình về công ty. Đến trước cửa, Lý Minh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Mạch Đình: “Thật không hiểu cậu thì thực tập cái gì, làm ăn được gì?”

“Ông là có ý gì?”

Lý Minh đặt một tay lên vai Mạch Đình, nhỏ giọng nói: “Ông không phải là có An Tử Yến sao?”

“Việc đó với công việc của tôi thì có liên quan gì?”

“Thật là ngưỡng mộ ông nha. Rõ ràng là chỉ cần cởi hết quần áo nằm sấn trên giường là có người nuôi rồi. Công việc gì nữa, cứ về rồi nằm trên giường là được. Tôi thế này mà chẳng có phúc lợi như vậy”. Mạch Đình vừa nghe xong thì mặt đỏ lên, đẩy Lý Minh ra, hùng hùng hổ hổ. Lý Minh đột nhiên nói: “Người trên tầng ba cứ nhìn chúng ta mãi là đồng nghiệp của ông à?”. Mạch Đình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cao Quốc

đứng bên cửa sổ cúi xuống nhìn chăm chăm vào cậu và Lý Minh. Anh phát hiện bị cậu nhìn thấy thì liền đi khỏi.

“Chắc là ảo giác. Tôi phải đi làm rồi. Mà nữa, tôi đã nói với ông rồi, nhân lúc chúng ta còn trẻ, cần phải đem tuổi thanh xuân... Ông đi nhanh vậy làm gì? Nghe tôi nói hết đã chứ!”. Chẳng có ai coi cậu ra gì cả!

Quay lại phòng làm việc, Mạch Đình hít một hơi sâu tiếp tục vùi đầu vào công việc. Không biết đã bao lâu. Điện thoại báo có tin nhắn đến, cậu mở lên đọc, là An Tử Yến, chỉ có mấy chữ ngắn gọn: [Tan ca cho anh]

Giọng điệu gì đây! Anh ta là ông chủ của cậu chắc! Mạch Đình nghĩ nghĩ. Ngẩng đầu lên mới phát hiện cả phòng làm việc trống trơn. Chỉ còn lại cậu và Cao Quốc. Cậu nhìn đồng hồ, không ngờ đã hết giờ làm việc cả tiếng đồng hồ rồi. Vừa mới đứng lên, âm thanh lạnh lẽo của Cao Quốc vang lên trong phòng: “Cậu nhìn thấy rồi?”

7. Chương 7: Xấu Xí Sao?

“Thấy cái gì ạ?”, Mạch Đình nghi hoặc hỏi.

“Còn muốn giả vờ? Ở quán cơm tối đó”.

Lúc này Mạch Đình mới nhớ ra: “Thì ra là anh thật, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm...”. Cao Quốc thô lỗ cắt ngang lời Mạch Đình: “Đừng vòng vo. Cậu nghĩ tổ cáo sau lưng tôi rồi thay thế vị trí của tôi chứ gì?”. Cậu còn chưa hiểu rõ ý của Cao Quốc thì anh tiếp tục nói: “Không nghĩ tới đó rồi còn gặp cậu. Thật xui xẻo. Bây giờ quản lý đã nghỉ ngơi, cậu nghĩ là sao?”. Coi như Mạch Đình có ngốc đến mấy cũng hiểu được ý của anh. Người ở cùng anh ta tối đó quả nhiên là vợ của quản lý. Lúc đó bọn họ ngồi cũng không xa lắm, may là có đồ ở giữa chắn ngang. Mà hai người họ cũng không thể chạy đi trước, như vậy sẽ dễ bị phát hiện hơn. Không thể làm gì khác là thấp thỏm đợi đám người Mạch Đình đi trước. Vậy nên Mạch Đình vừa mới đi khỏi, bọn họ cũng vội vàng ra bên ngoài. Lúc này Cao Quốc thấy Mạch Đình quay đầu lại nhìn. Nhất định là cậu đã biết rồi. Nhưng hắn cũng không lo mấy. Tối đó, bị phát hiện bí mật có lẽ cũng không chỉ có mỗi anh. Cao Quốc thấy Mạch Đình không lên tiếng, tiếp tục: “Tốt nhất cậu cũng đừng nghĩ đến việc ám toán tôi. Chính cậu cũng có điều bất thiếu đang nằm trong tay tôi đây”.

Lời nói đó khiến cho Mạch Đình càng thêm khó hiểu. Cao Quốc đứng lên: “Quan hệ của cậu với gã đàn ông trưa nay không đơn giản. Nếu tôi nói ra, cậu sẽ không còn mặt mũi ở công ty. Suy nghĩ cho kỹ đi”. Tối đó, An Tử Yến cũng bị che mặt, nhưng Cao Quốc cũng nghe được chút ít đoạn nói chuyện, nên đã nhầm lẫn Lý Minh thành An Tử Yến.

Một lần tiếp nhận quá nhiều chuyện, còn chưa kịp làm gì, chỉ biết kinh ngạc nhìn Cao Quốc rời đi. Cao Quốc đi xuống tầng thì chạm vào bả vai một cậu sinh viên. Anh lùi về sau một bước. Tâm trạng lúc này đang lo lắng nên muốn ngẩng đầu lên mắng chửi. Nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của cậu sinh viên này, những câu chữ thô tục tự động nuốt ngược trở lại. Cậu sinh viên chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn anh một lượt rồi tiếp tục đi thẳng. Cao Quốc nhiều năm nay đã tiếp xúc với rất nhiều hạng người. Trực giác nói cho anh biết, người vừa rồi không dễ chọc vào.

Mạch Đình chỉ quan tâm một chuyện. Không phải chuyện vợ quản lý và Cao Quốc ngoại tình, không phải chuyện cậu bị hiểu lầm với Lý Minh, càng không phải chuyện cậu bị ức hiếp. Mà chính là Cao Quốc coi thường tình cảm của cậu. Cậu nhìn xung quanh bàn làm việc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ. Thậm chí cậu có thể tưởng tượng ra được phản ứng của mọi người trên từng chiếc ghế trống đó. Len lén thì thầm với nhau, thêm mắm thêm muối. Đây chính là tình cảm của cậu trong mắt những người khác? Chuyện này với những chuyện xấu khác là giống nhau sao? Đáng để mọi người bàn tán và cười nhạo sao?

Xấu xí lắm sao?”

“Này!”, An Tử Yến chậm rãi bước đến chỗ cậu. Mỗi chỗ hắn đi qua, những hình ảnh Mạch Đình tưởng tượng ra đều biến thành sương khói bay đi mất. Trong mắt Mạch Đình có ánh sáng lóe lên. Cậu chăm chú nhìn vào nơi mà cậu đã đặt tình cảm vào đó. Ánh mắt bọn họ nhất định là có vấn đề. Nếu không thì ai dám nói tình cảm của cậu là xấu xí?

“Ngốc nghếch cái gì đó?”

“Anh đến rồi”.

“Có chuyện gì?”

“Xảy ra chút chuyện, về nhà rồi nói cho anh biết”.

An Tử Yến không quan tâm đến cái gì xung quanh. Đây là lần đầu tiên hắn đến đây. Tiện tay cầm văn kiện trên bàn của Cao Quốc, lật lật vài trang rồi ném xuống.

“Đừng có ném bừa đồ của người khác”. Mạch Đình nhặt lại đồng giấy tờ để lại chỗ cũ rồi đẩy đẩy An Tử Yến: “Đi mau”.

Không đợi được về nhà, vừa đi được nửa đường, cậu đã kể đại khái sự tình cho An Tử Yến nghe. Nhưng cậu chỉ nói là phát hiện đồng nghiệp cùng với vợ quản lý gặp nhau bên ngoài chứ không nhắc đến chuyện cậu bị Cao Quốc uy hiếp. An Tử Yến không mấy để tâm nghe, sau khi nghe xong thì nói: “Cứ coi như không biết là được, đừng quan tâm chuyện của người khác”.

“Em không có quan tâm đâu. Cũng không phải chuyện ăn trộm, phạm pháp gì. Coi như hành vi của họ không đúng, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, em dù thế nào đi nữa cũng là người ngoài”.

“Hóa ra em cũng biết cơ đấy. Anh còn tưởng em sẽ tức giận rồi lôi bà vợ của quản lý cùng tên đồng nghiệp kia ra đứng trước mặt mà dạy dỗ chứ”.

“Em đâu có ngu, động một chút là dạy dỗ người khác”.

“Cho nên em cảm thấy hề động một chút mà dạy dỗ người khác là thằng ngu à?”. An Tử Yến đâm vào chỗ sơ hở trong lời nói của Mạch Đình. Mạch Đình hận không nói được gì. Được một lúc thì lên tiếng: “Em và anh nói chuyện ở công ty, anh cũng đừng có lôi chuyện ở trường ra a. Phải trao đổi nhiều chuyện trong cuộc sống với nhau chứ”.

“Thức dậy, đi học, tan học”

“Nói thêm mấy chữ không được à?”

“Sau khi thức dậy thì đi học, sau đó tan học”.

“Anh đang đặt câu hỏi?”, Mạch Đình la oí oí.

Mạch Đình vẫn đi làm như thường lệ. Cậu cứ cho rằng chuyện của vợ quản lý sẽ dần dần lắng xuống. Quản lý đã nghi ngờ, hẳn Cao Quốc và cô ta sẽ cắt đứt quan hệ, trở về cuộc sống của mỗi người. Suy nghĩ của cậu đối với sự việc tuyệt đối là đơn giản hơn rất nhiều. Trong công ty đều chắc chắn người đàn ông thần bí kia chính là người làm trong phòng này rồi.

Quản lý từ phòng làm việc đi ra, mọi người đều cúi đầu. Ông nói với ngữ điệu không rõ là tâm trạng gì: “Mạch Đình, vào phòng tôi”. Đây là lần đầu tiên quản lý gọi Mạch Đình. Bình thường thì ông không quan tâm đến thực tập sinh. Mạch Đình có thể cảm giác được có tiếng bàn tán đằng sau cậu.

Vào phòng làm việc của quản lý, ông có ý bảo cậu đóng cửa lại, sau đó dùng đôi mắt híu hỏu lộ trạng thái quan sát Mạch Đình, một lúc lâu mới lên tiếng: “Cậu vào công ty cũng được một thời gian rồi?”

“Vâng”.

“Tôi nghe Cao Quốc nói cậu không để tâm đến công việc. Vậy mỗi ngày cậu đến công ty làm gì?”

Mạch Đình không biết trả lời thế nào. Cậu còn là sinh viên, chưa có học qua những ngôn từ dễ nghe, chưa học qua cách ứng xử linh hoạt, càng chưa học qua cách lấy lòng cấp trên. Đối với công việc cũng như xã hội, cậu giống như một tờ giấy trắng, bất an và lo lắng. Quản lý càng nói càng tức giận: “Tôi trả lương cho cậu vào công ty không phải để cậu ăn không. Cậu không lo chuyện tâm vào công việc, còn dám quyền rũ vợ tôi?”. Mạch Đình khiếp sợ ngẩng đầu lên: “Tôi... tôi không có”.

“Cậu đương nhiên sẽ không thừa nhận. Cô ấy đã nói cho tôi biết hết rồi. Cậu sống chết bám lấy cô ấy. Cô ấy không muốn, cậu liền uy hiếp bằng cách sẽ nói cho người khác biết giữa hai người có gian tình. Bởi vì sợ hãi quá nên cô ấy mới không dám nói ra. Ai ngờ chuyện càng lúc càng nghiêm trọng, cô ấy bây giờ chịu không nổi nữa. Cũng có người làm chứng rằng tin đồn là từ cậu mà ra. Suy nghĩ một chút thì từ khi cậu

vào công ty, không bao lâu cũng phát sinh tin đồn”. Quản lý càng nói càng tin chắc sự việc. Đem hết tất cả mọi chuyện đổ lên người Mạch Đình. Một bên hung dữ, thỉnh thoảng lại có một một tỏ ra đau lòng cho người vợ hiền. Giống như cô đã bị bao nhiêu là đau khổ, ông còn trách lầm cô.

“Tôi, tôi không có”. Mạch Đình dùng sức lắc đầu giải thích. Cậu còn có thể nói gì. Cậu là người dễ bị bắt nạt nhất phòng. Đương nhiên trở thành hình nhân thế mạng thích hợp nhất rồi. Ai sẽ tin lời cậu nói chứ? Có sự thật bất lực thế này: Trọng lượng của lời nói sẽ tỉ lệ thuận với thân phận của người nói. Nói cái gì có sự bình đẳng giữa người với người. So với quảng cáo thì còn có thể cười được đấy.

Quản lý sớm đã đoán được Mạch Đình sẽ chối, liền giả vờ nhân từ nói: “Lúc tôi còn nói đằng hoàng thì thành thật mà nhận lỗi đi. Tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Thanh toán tiền lương cho cậu rồi cậu rời đi”.

“Tôi không thể nhận những chuyện tôi không làm”.

“Được! Cậu còn mạnh miệng!”. Ông còn muốn nói gì đó nhưng chuông điện thoại lại vang lên. Là khách hàng quan trọng. Ông che ống nghe: “Ra ngoài! Còn nữa, tôi sẽ báo có bảo vệ bên dưới coi chừng cậu. Không có sự cho phép của tôi thì không được rời khỏi công ty. Ai biết cậu có trộm cái gì không”.

Mạch Đình trở về bàn làm việc. Các đồng nghiệp mang ánh nhìn dò xét. Cao Quốc lạnh lùng: “Tôi xem cậu thừa nhận như thế nào. Lấy chuyện xấu của tôi đổi thành chuyện xấu của cậu. Mà nói thế nào đi nữa, cũng không mất thể diện bằng việc thích đàn ông”.

“Vậy anh nói cho mọi người biết đi”. Mạch Đình không tỏ thái độ gì, nhàn nhạt nói: “Anh cho rằng tôi sợ à? Anh cho rằng tôi sẽ cảm thấy xấu hổ ư?”

8. Chương 8: Anh Đến Rồi

Nếu như Mạch Đình cảm thấy xấu hổ, vậy thì cậu sẽ thua. Nếu như bất kỳ người đồng tình nào cảm thấy xấu hổ với tình cảm của họ, thì không cũng chẳng cần người khác phải nói gì nữa. Bởi nếu cảm thấy có chút xấu hổ nào, thì coi như đã thừa nhận, thừa nhận rằng bản thân họ so với người khác hoàn toàn giống nhau. Bởi vì chính bản thân họ cũng coi thường tình cảm của họ.

Thấy uy hiếp không có tác dụng gì, Cao Quốc nói tiếp: “Tôi nghĩ người cổ chấp cũng sẽ biết giữ thể diện. Không ngờ cậu ngay đến xấu hổ cũng không biết nữa cơ đấy”.

“Tôi không biết, bởi vì chuyện của tôi không có gì đáng xấu hổ cả. Tôi không giống anh!”.

Cao Quốc cười lạnh: “Cậu thật hết thuốc chữa. Rõ ràng cũng có khác gì bọn ấu dâm. Nghĩ tình cảm của mình cao cả lắm. Thật ra cũng chỉ là biến thái mà thôi”. Cả người Mạch Đình run lên. Tình cảm của cậu bị đặt ngang hàng với đám người ấu dâm. Quản lý sỉ nhục cậu có thể nhin. Nhưng cậu không có cách gì chấp nhận được sự sỉ nhục này. Mạch Đình tức giận nhào tới tóm lấy cổ áo Cao Quốc. Ánh mắt mang đầy tơ máu, giọng nói khàn đi: “Rút lại lời nói của anh ngay”.

“Tôi không rút lại đấy, tôi nghĩ phải đem nhốt hết đám người các cậu lại”.

“Con mẹ nó, anh...”. Mạch Đình rất ít khi nói những lời thô tục, sự tức giận của cậu lại khiến cho cậu bùng phát trước mặt Cao Quốc. Nhưng sự bất lực của cậu thì sao? Cậu có thể rửa xả cả xã hội ư? Sau đó thì ai sẽ là người bắt lực đây?

Các đồng nghiệp chuẩn bị tan ca đều quay đầu lại, cuống quýt kéo hai người ra: “Hai người như vậy là sao?”. Cao Quốc trấn tĩnh, sửa lại cổ áo: “Ai biết cậu ta nổi điên cái gì. Tự nhiên nhào tới. Chẳng lẽ vì chuyện của mình bị lộ nên cầu cấp khiêu tường?”. Mọi người nhìn chằm chằm Mạch Đình, muốn xem chân tướng sự việc trên mặt cậu, muốn xác nhận có phải cậu có gian tình với vợ quản lý không.

(Cầu cấp khiêu tường: Chó vội ắt sẽ vượt tường)

Mạch Đình buông tay xuống. Ánh mắt mọi người dò xét cậu, bọn họ muốn chân tướng, Mạch Đình cũng không sợ nói ra: “Tôi thích đàn ông đấy. Người yêu của tôi là đàn ông. Chuyện tình cảm duy nhất tôi từng làm là yêu anh ấy”.

Có lần Mạch Đình mua một quyển sách rất nổi tiếng. Cậu mới đọc một nửa thì đóng lại. Bởi vì cậu đọc được một câu của tác giả viết trong đó, đại khái nó được viết như thế này: [Đồng tính và bệnh nan y căn bản đều giống nhau. đều không có cách gì chữa trị được]. Cậu không thích những lời nói nói đó. Tính cách và suy nghĩ của tác giả ít nhiều sẽ được thể hiện qua cách viết của họ. Đây chính là thứ mà tác giả đó thể hiện cho Mạch Đình thấy. Cậu nhớ rằng cậu không thể nào đọc hết cuốn sách đó.

Mạch Đình không biết tại sao cậu lại nhớ đến chuyện đó vào lúc này. Tại sao mọi người lại cho rằng bản thân họ chính là thượng đế. Cho rằng chính họ mới là chân lý, mới là sự thật. Mang những ánh mắt chỉ trích, hà khắc mà nhục mạ người khác. Làm những chuyện như thể không liên quan, không làm hại người khác. Khác biệt nên mới bị chèn ép? Chẳng qua chỉ là khác biệt. Chỉ là chúng tôi không giống như mọi người thôi. Không lẽ phải giống như tất cả mọi người mới gọi là tình cảm. Chẳng lẽ phải xây dựng gia đình, kết hôn, sống bên nhau tới chết mới gọi là cả đời bên nhau?

Các đồng nghiệp trong phòng hướng ánh mắt kinh ngạc cùng phức tạp nhìn cậu. Họ buông lỏng tay kéo cậu ra, cậu mất đà ngồi bịch xuống đất, giống như một đứa bé ngây thơ sống trong thế giới của người lớn: “Tình cảm của tôi không xấu xa gì hết, một chút cũng không. Các người rốt cuộc là nhìn từ góc độ nào mà thấy nó xấu xa?”. Tiếng nói của cậu ở thế giới người lớn luôn yếu ớt và không có sức lực.

“Mạch Đình?”

“Có phải đầu óc không được tỉnh táo không?”

“Bị đả kích chẳng?”

Mọi người rồi rít suy đoán với bàn luận. Mạch Đình khẽ cử động, không chút sức lực nói: “Tôi rất tỉnh táo, không có bị đả kích”.

Quản lý nghe được tiếng ồn cũng đi ra ngoài: “Các người ồn ào gì ở đó?”

Cao Quốc luống cuống. Nếu như bị quản lý biết Mạch Đình thích đàn ông, vậy lời nói dối của anh và cô vợ quản lý sẽ trở thành vô lý. Vì thế, Cao Quốc tương kế tựu kế: “Cậu không muốn thừa nhận chuyện mình đã làm lại còn bịa ra cái lý do gì mà thích đàn ông để cứu nguy cho mình nữa chứ”.

Quản lý nhạo báng: “Cậu đúng là giỏi bịa chuyện. Cái loại dối trá chỉ khiến cho người khác càng coi thường hơn. Thu dọn đồ đạc, rút ngay cho tôi”.

Mọi người như lạc vào cả bầu trời sương mù mà lắng nghe. Cô vợ làm đẹp xong như thường lệ sẽ xuất hiện ở công ty lúc tan ca. Cô nhìn thấy Mạch Đình liền chạy đến bên quản lý kể khổ: “Sao cậu ta còn ở đây nữa. Em không muốn nhìn thấy cậu ta. Nhìn thấy cậu ta khiến em nhớ lại chuyện không vui”.

“Lập tức đuổi cậu ta đi. Tuyệt đối không để cho cậu ta quấy rầy em nữa nhé, bảo bối ngoan”. Quản lý vỗ vỗ tay cô trấn an.

Chị Hoa đứng cạnh Mạch Đình nghi ngờ nhìn từ Mạch Đình sang nhìn vợ quản lý: “Cùng với Mạch Đình có quan hệ gì kia? Tôi chưa từng thấy cậu ấy và vợ anh nói chuyện với nhau. Ngược lại tôi từng thấy cô ấy đứng chỗ góc tối cầu thang nói chuyện với Cao Quốc. Tôi thấy hai người nói chuyện thân thiết quá nên không dám làm phiền”. Vợ quản lý tròn tròn mắt, có chút hoảng hốt giải thích: “Tôi... Chúng tôi chỉ là đang bàn chuyện”. Cô đã để lộ ra điểm sơ hở. Bất kể là chuyện của công ty đi nữa thì có thể cùng Cao Quốc nói gì được? Cả phòng làm việc im lặng. Có kịch hay để xem rồi. Có người đau khổ, có người tức giận.

Có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào. Hẳn xuất hiện cùng ánh chiều tà ảm áp, có chút chói mắt nhưng không phải bởi ánh nắng mà bởi chính hần. Có đầu đó chút ngượng ngùng, nhưng không phải là hần, mà chính là ánh chiều tà kia. Chạm rãi đẩy ánh nắng ra phía sau hần, phản chiếu lên cái bộ dạng gây động lòng người của hần. Tất cả mọi người quay đầu lại. Tai trái hần đeo tai nghe, ánh mắt chỉ chú ý vào một nơi. Hần nhẹ cau mày, lướt qua tất cả mọi người mà bước đến trước. Mạch Đình đang cúi đầu, nhìn thấy đôi giày vải trước mặt, ngẩng đầu lên, An Tử Yên cúi người kéo Mạch Đình đứng dậy.

Sự căng thẳng bao trùm lấy người Mạch Đình đã được hơi thở của An Tử Yên giải thoát. Bàn tay cậu nắm chặt lấy bàn tay của An Tử Yên: “Anh đến rồi”.

“Lại bị người ta bắt nạt?”

“Không có”. Mạch Đình mạnh miệng nói.

“Vậy em ngồi dưới đất làm gì?”

Mạch Đình không trả lời. An Tử Yến cũng không hỏi nữa. Hắn đứng trước mặt Mạch Đình. Ánh mắt khiến cho mọi người khiếp sợ dừng lại vài giây trước mặt từng người: “Ai bắt nạt người của tôi? Đứng ra đây cho tôi xem”. Giọng điệu của hắn không rõ là đang mang tâm trạng gì.

Trong phòng làm việc có một đám người lớn, một đứa bé và một con quỳ.

9. Chương 9: Em Có Anh

Quản lý cảm thấy bản thân mà đi sợ một thằng nhóc thì rất khó coi. Nhưng có chuyện khác còn khó hơn nữa. Ông dùng sức tóm lấy cánh tay cô vợ: “Em nói rõ cho anh biết. Không phải em nói Mạch Đình cứ bám lấy em sao? Cao Quốc kia là chuyện gì nữa?”

“Rốt cuộc là anh vẫn chưa tin em?!!”, cô vợ quản lý lên tiếng phủ nhận. Cao Quốc cố ra vẻ vô tội giải thích: “Phu nhân tìm tôi chẳng qua là muốn thu xếp chuyện của Mạch Đình thôi. Nếu như chúng tôi quả thật có gì làm sao ngốc đến nỗi hành động trong công ty. Sở dĩ đến chỗ cầu thang nói chuyện là bởi phu nhân không muốn gây sự hiểu lầm, khiến phu nhân tổn thương. Nào ngờ có vào người thích gây chuyện thị phi lộng hành”. Cao Quốc nói vu vợ rồi nhìn chị Hoa. Quản lý cảm thấy lời Cao Quốc nói cũng có lý.

An Tử Yến nghe sơ qua cũng đoán được ý chính của sự việc. Cao Quốc muốn đi đến chỗ quản lý để khua môi múa mép, An Tử Yến đưa chân ra khiến cho Cao Quốc xém chút vồ éch. Anh tức giận quay đầu lại thì đụng phải khuôn mặt lạnh tanh của An Tử Yến: “Tôi không quan tâm anh ngủ với vợ của ai nhưng sai lầm lớn nhất của anh chính là kéo Mạch Đình vào chuyện này”.

“Tôi đang nói nói đến chuyện này mà thôi. Cậu ta mới đó còn đi ăn cơm với gã khác, cậu có biết không? Sao cậu dám chắc cậu ta không làm chuyện lừa dối cậu?”, Cao Quốc trấn tĩnh đầu óc, mạnh miệng. Anh làm việc ở đây đã bao năm, sẽ rất giỏi trong việc gây kích động người khác. Nói chết trở thành sống còn được.

“Tôi cũng hy vọng cậu ấy có thể lừa được tôi”.

“Là ý gì!”, Mạch Đình ở phía sau nhìn chằm chằm vào An Tử Yến. Hắn cũng không để ý lắm đến cậu, tiếp tục cùng Cao Quốc nói chuyện: “Tôi cũng không muốn lãng phí thời gian để quản chuyện quan hệ nam nữ của anh. Tôi chỉ cho anh một sự lựa chọn, rút lại những câu nói mà anh đã nói với Mạch Đình ngay”.

“Cậu uy hiếp tôi? Ép tôi nói dối à? Chính cậu ta làm, tôi còn có thể nói không được sao? Cậu muốn tôi bán đứng lương tâm mà không bỏ qua sự tổn thương của phu nhân ư?”. Cao Quốc trở thành sứ giả của chính nghĩa, còn cô vợ quản lý thì ủy khuất khóc thút tha thút thít. Nếu không phải vì Mạch Đình là người trong cuộc thì ngay đến bản thân cậu cũng tin Cao Quốc trong sạch. Ánh mắt Cao Quốc kiên định còn lời nói vô cùng chân thành. An Tử Yến mất kiên nhẫn: “Anh còn muốn chơi chữ gì? Vậy tôi chơi với anh năm phút”, hắn nhìn đồng hồ.

“Đây không phải là trò chơi. Cậu không thấy vì Mạch Đình mà có người phải chịu tổn thương sao? Ngay đến tôi còn bị kéo vào. Quản lý, nếu thật sự anh không tin tưởng tôi thì có thể điều tra. Tôi không có gì phải giấu diếm cả”. Quản lý bị làm khó, tình huống bây giờ rất hỗn loạn. Ông dường như đã trách nhầm Cao Quốc. Nhưng không lẽ Mạch Đình tìm đến ông để giúp cậu thoát nạn?

“Vậy thì điều tra anh ta đi. Đoán chừng có thể tra ra không ít chuyện. Ví dụ như anh đã tiết lộ đơn giá thấp nhất trong bản kế hoạch “Thanh Lệ” của công ty cho công ty đối thủ. Hay như tháng trước hai người đến khách sạn Thất Thiên thuê phòng. Mà hoặc là chiếc đồng hồ trên tay anh là dùng tiền quản lý bị chụp “nón xanh” mà có được”, An Tử Yến chậm rãi nói. Bản kế hoạch “Thanh Lệ” là do hôm đó vô tình nhìn thấy trong mớ giấy tờ trên bàn Cao Quốc. Còn về phần những chuyện khác, tất cả đều do An Tử Yến bịa ra. Nếu so về độ nham hiểm, Cao Quốc không chỉ thua chỉ một chút thôi đâu.

“Vu khống! Tất cả đều là bịa đặt!”. Cao Quốc kinh ngạc, làm sao An Tử Yến lại biết về bản kế hoạch “Thanh Lệ”, hóa đơn đó đúng là do anh giữ, nhưng hắn lại nói những chuyện mà anh hoàn toàn không làm.

“Nếu không phải thì điều tra xong là có thể trả lại sự trong sạch cho anh, đúng không? Nón xanh, anh ta chủ động yêu cầu điều tra kìa”. An Tử Yên quay đầu lại nhìn thẳng vào khuôn mặt khó coi của quản lý: “Có chuyện tôi thật sự tò mò. Mạch Đình không phải chỉ là thực tập sinh thôi sao? Vợ ông bị Mạch Đình uy hiếp với quấy rầy mà sợ đến nỗi không dám nói cho ông biết. Rõ ràng cô ta chỉ cần nói một câu là có thể khiến Mạch Đình rời đi. Nhưng lại không nói gì cả. Ngược lại, cô ta lại đi tìm người khác bàn chuyện, nhin nhục để cho Mạch Đình tiếp tục ở lại công ty quấy rầy mình”.

“Cậu ta nói vậy. Mạch Đình dùng thủ đoạn hèn hạ cho nên em mới...”.

“So với người khác thì ông phải hiểu rõ hơn chứ nhỉ?”, An Tử Yên giễu cợt.

Chị Hoa bên cạnh nói thêm vào: “Đúng vậy, quản lý. Anh xem chúng tôi đều không nói gì bởi vì không biết sự tình thật hư thế nào. Bình thường Cao Quốc lúc nào cũng thờ ơ với mọi việc nhưng hôm nay lại vô cùng tích cực. Lại nói, phu nhân coi như là sợ hãi đi, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác tìm đến Cao Quốc mà nói chuyện. Bình thường đâu có thấy tình cảm của hai người tốt đến vậy. Nếu quan hệ giữa họ là trong sáng thì nhất định không sợ anh điều tra đâu.”

Mạch Đình muốn lên tiếng nhưng không có chỗ nào để chen vào cả. Chỉ có thể đứng sau lưng An Tử Yên mà sốt ruột. Mặt Cao Quốc biến sắc. Vừa rồi anh nói muốn điều tra chẳng qua chỉ muốn tăng thêm sự tin tưởng của quản lý đối với mình. Quản lý mà tin rồi thì sẽ không điều tra nữa. Nếu quả thật có điều tra, sớm muộn gì chuyện cũng sẽ bị bại lộ.

“Dựa vào cái gì mà điều tra tôi!?, anh hét lớn.

“Chột dạ rồi?”, chị Hoa nói. Trong lòng quản lý muốn đem tất cả mọi chuyện đổ hết cho Mạch Đình, ông có thể tự an ủi rằng ông không bị cấm sừng. Nhưng chuyện càng lúc càng rõ ràng. Bị người ta trực tiếp gọi là “mũ xanh”, đối với lòng tự trọng của đàn ông mà nói thì không có cách gì nhịn được. Ông tức giận phát tiết lên người cô vợ: “Cô đừng có khóc. Rốt cuộc cô và Cao Quốc có đến Thất Thiên thuê phòng hay không?”

“Không có!”

“Người ta nhìn thấy rồi, đến tên khách sạn cũng có thể nói ra được kìa kìa!”

“Cậu ta nói lung tung. Tháng trước bọn em không có đến Thất Thiên!! Cậu ta làm sao mà thấy được chứ, tất cả đều do cậu ta bịa đặt!!”. Cô tức giận hét lớn, dứt lời thì cũng ngậy ngậy cả người. An Tử Yên đưa tay lên xác nhận thời gian, sau đó miễn cưỡng nói: “Hết năm phút”. Nói xong, An Tử Yên hung hăng đưa nắm đấm vào mặt Cao Quốc. Khuôn mặt Cao Quốc nhăn nhó lui về phía sau mấy bước.

“Con mẹ nó...”, còn chưa dứt lời thì bị đánh thêm phát nữa.

“Mày...”, một cú đấm đau đớn vào bụng.

“Mày...” thêm một cú nữa.

Anh liên tiếp lui về phía sau. Chỉ cần mở miệng sẽ nhận lại cái giá rất đau đớn. Cuối cùng, anh không dám mở miệng nói thêm lời nào nữa, chỉ biết nhìn chăm chăm vào An Tử Yên. An Tử Yên buông lỏng bàn tay, cử động các ngón tay: “Tôi chính là thích cách này hơn”. Trước ánh mắt kinh ngạc từ bốn phía, An Tử Yên nắm lấy tay Mạch Đình: “Anh không muốn để em một mình ở chỗ này nữa”.

Mạch Đình thật sự không muốn rời khỏi. Vất vả lắm mới tìm được chỗ để thực tập. Cũng đã dần quen mới hoàn cảnh làm việc. Nhưng... Mạch Đình liếc nhìn các đồng nghiệp, đa số mọi người đều dùng ánh mắt mà cậu đã quen thuộc nhìn cậu. Mạch Đình cảm thấy tủi, nhìn Cao Quốc: “Thật may là anh đã xem thường tình cảm của tôi. Tôi không cần loại người như anh hiểu tôi”.

An Tử Yên kéo Mạch Đình đi. Mạch Đình quay lại nhìn phòng làm việc thêm lần nữa. Nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh tức giận của quản lý, tiếng khóc của cô vợ và tiếng bàn luận nhỏ nhỏ của những người còn lại.

Đây là bài học đầu tiên mà xã hội mang đến cho Mạch Đình.

Cố gắng bắt kịp bước chân của An Tử Yên từ phía sau, Mạch Đình không kiềm được mà len lén nhìn một bên của hắn: “Tính tình anh bình thường rất sợ phiền toái, sẽ không trực tiếp mà lôi em đi. Sao hôm nay

lại như thế?”. Cậu biết rõ là vì sao. An Tử Yên có sợ phiền đến mấy thì cũng vẫn đồng ý tốn thời gian mà giúp cậu xử lý mọi chuyện thôi.

“Hôm nay khá rảnh”.

Lời nói không thành thật với suy nghĩ trong lòng gì cả. An Tử Yên đi thêm mấy bước thì đột nhiên dừng lại: “Này, em như vậy là sao?”

“Sao là sao?”

“Nếu buồn phải nói ngay cho anh biết chứ”, giọng điệu hằn vô cùng cứng rắn. Mạch Đình bủ môi. Nói buồn thì có buồn thật. Nhưng mà cậu có thất vọng, bất lực, hay nhịn nhục gì, còn chưa kịp nói ra thì đã bị An Tử Yên lơ đẹp rồi.

“Vậy em buồn thì anh sẽ làm gì?”

“Đứng cạnh nhìn”.

Mạch Đình trợn mắt. An Tử Yên ôm lấy cậu. Hai tay ôm trọn cậu vào lòng, kiểm chặt các ngón tay: “Như vậy có được không?”, hằn nhẹ giọng hỏi. Trôi qua mười mấy giây, Mạch Đình mở miệng: “Em thật là muốn nói không được”.

“Còn chưa được?”, hai cánh tay hằn dùng sức, không còn chút khe hở nào nữa.

“Anh lừa em”.

“Vậy có lừa được em không?”

“Đừng có lúc nào cũng hỏi lại em”.

Có anh rồi, em thật sự không cần điều gì nữa cả. Người khác có mong đợi gì, bàn luận gì đi chăng nữa thì em vẫn còn có anh.

Có nhiều chuyện dường như Mạch Đình không có để tâm đến. Xã hội đang dần thay đổi. Như chế độ đa thê thời phong kiến sẽ bị nhìn nhận là một điều sai lầm ở thời điểm hiện tại. Khi đó người ta cũng không tưởng tượng ra được đàn ông sẽ không để tóc dài, phụ nữ lại có thể mặc váy ngắn. Quan niệm của mọi người sẽ thay đổi theo thời gian. Có lẽ kiên trì thêm một chút, kiên trì thêm chút nữa thôi, họ sẽ đợi được ngày mà tình cảm của họ sẽ được xem là chuyện bình thường. Mạch Đình đương nhiên là không để ý lắm. Dù cậu không đợi được cái ngày tất cả mọi người thừa nhận thì cậu vẫn sẽ đợi được An Tử Yên.

10. Chương 10: Đừng Dễ Dàng Mong Ước Gì Cùng An Tử Yên

Sau đó, không biết An Tử Yên dùng cách gì mà lấy được tiền lương về cho Mạch Đình. Nhưng trong chuyện này, người thu hoạch lớn nhất có lẽ là chị Hoa. Cái gai chướng mắt Cao Quốc đã bị đuổi. Quản lý và vợ đang làm thủ tục ly hôn. Chị Hoa nhắm chuẩn trong thời điểm quản lý đau khổ nhất mà an ủi, chia sẻ. Có lẽ chị sẽ trở thành phu nhân quản lý tiếp theo. Cũng có thể, tất cả mọi việc đều nằm trong kế hoạch của chị Hoa. Nhưng Mạch Đình không muốn nghĩ quá xấu cho người khác. Lúc đó, chị Hoa vốn có thể im lặng mà đợi chuyện đổ vỡ, nhưng chị lại lên tiếng giúp cậu. Điều đó đồng nghĩa thừa nhận chị chính là ngọn nguồn của tin đồn.

Không nghĩ đến nữa, Mạch Đình bỏ hết ra khỏi đầu. Cậu lại mặt dày quay về trường. Dù sao cũng chẳng ai để ý đến cậu đâu. Vừa hay trở về trường chuẩn bị làm luận văn thật tốt, lại còn có thể ở bên An Tử Yên lâu hơn. Cậu nghiêng đầu nhìn An Tử Yên đang ngủ bên cạnh. Cựa quậy ôm lấy lưng An Tử Yên, chân gác lên đùi hằn: “Dậy đi”.

An Tử Yên không có phản ứng gì. Mà hằn có phản ứng thì Mạch Đình mới cảm thấy kì quái. Cậu lay lay người An Tử Yên: “Dậy đi. Có nghe không đó? Em không thích hành động lười biếng thế này nhất đó”. An Tử Yên cau mày, miệng phát ra mấy câu miễn cưỡng: “Hôm đó anh dậy sớm như vậy sao không thấy em khen anh?”

“Dậy sớm là đúng rồi. Ý của anh là em còn phải phát cho anh bông hồng nhỏ hay là phải mở tiệc ăn mừng anh dậy sớm chắc?”

An Tử Yến không trả lời mà tiếp tục ngủ. Mạch Đình chuyển mắt một hồi, dường như nghĩ ra được chủ ý gì đó. Cậu chui vào trong chăn, bò đến giữa hai chân An Tử Yến. Quả nhiên không bao lâu sau, An Tử Yến đã tỉnh ngủ. Hắn đưa tay xuống dưới, đặt tay lên đầu Mạch Đình, luồn ngón tay vào trong tóc cậu.

[Lời tác giả: Đoạn này mà cho vào sách... bị xóa đi hoặc bị tố cáo thì rất là phiền nha...]

Sau phút hưởng thụ sung sướng, Mạch Đình vẫn trở mặt ngay được. Vừa vào lớp học đã nói: “Thấy chưa? Đến trễ rồi. Anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm”.

“Anh đây có lòng tốt giúp em mặc quần rồi còn gì”. An Tử Yến không mảy may không nhặt nói. Mạch Đình nhất thời không phải ứng kíp. Mấy giây sau cậu mới nhớ đến ám hiệu khi muốn làm chuyện thân mật của hai người. Cho đến bây giờ vẫn chưa dùng qua.

“Chuyện này sao anh nhớ rõ vậy. Thế em thích nghe nhạc gì anh biết không?”

“Không có hứng”.

“Em nấu món gì ngon nhất?”

“Không ấn tượng”.

“Anh có yêu em không đấy?”

“Cũng không kiểu đó”.

“Hay quá. Em không còn lời gì để nói với anh nữa!!”. Mạch Đình chỉ có thể trợn mắt. Sau đó lại nghi ngờ hỏi: “Chỗ nào trên người em miễn cảm nhất?”

“Lưng, đùi trong, vành tai”, trả lời ngay lập tức!

“Em hy vọng anh đem sự hiểu biết về cơ thể em chuyển sang tinh thần em”, cậu bốc khói nói. Nghĩ An Tử Yến chắc cũng không nghe lọt chữ nào đâu. Vậy nên cậu dịu giọng, quay sang phía An Tử Yến chớp chớp: “Có được không?”

“Tinh thần của em chỉ cần để bác sĩ tâm lý hiểu là được”.

“Em không bị thần kinh!”. Mạch Đình không khống chế âm lượng nên khiến thầy giáo bên trên ho khan nhắc nhở. Mạch Đình lập tức dùng sách che mặt, quay sang An Tử Yến làm mặt quỷ.

Bây giờ trong lớp chỉ còn sót lại tầm nửa lớp. Người thì đi làm hoặc giả bộ đi làm để trốn đi chơi. Thầy giáo cũng không quan tâm. Mạch Đình sau một chuyến lặn lội ngoài xã hội thì cậu đã thích trường học hơn trước. Cuối cùng, một chút thời gian còn lại của thời sinh viên, cậu cũng không muốn bỏ qua nữa. Cậu ôm tay suy tính chuyện luận văn tốt nghiệp của mình. Suy nghĩ một hồi lâu cũng không có chút ý tưởng nào. Đành phải nghiêng đầu hỏi An Tử Yến đang chơi điện thoại: “Đề tài luận văn của anh là gì thế?”

“Những cách chơi đùa với Mạch Đình”.

Mạch Đình điều chỉnh nhịp thở, nín kiềm chế, vờ như không nghe thấy những ngôn từ hạ lưu kia: “Anh giúp em chọn đề tài đi. Em không biết phải viết cái gì cả. Có phương hướng rồi sẽ chọn lựa dễ dàng hơn”. Cậu trưng bộ mặt thành khẩn nhất, hy vọng có thể làm An Tử Yến cảm động. An Tử Yến lướt ngón tay trên màn hình, suy nghĩ một chút: “Những kiểu sung sướng khi được An Tử Yến chơi đùa”.

“Em không phải cuồng ngược. Anh nghiêm túcдум cái. Nếu không em giận đó. Suốt ngày chẳng nghiêm túc gì cả. Sau này ra ngoài xã hội phải làm sao?”. Mạch Đình giả vờ làm bộ giận dỗi. Ngoài luận văn tốt nghiệp, cậu rất lo lắng cho việc đi làm của An Tử Yến. Nếu như hắn gặp phải chuyện giống như cậu. Nói không chừng bước tiếp theo trong đời hắn chính là ngồi tù. Càng nghĩ cậu càng lo lắng. Tóm lấy cánh tay của An Tử Yến, lời nói xa xăm: “Nhớ, sau này cho dù gặp bất cứ chuyện gì cũng đừng bao giờ giết người a. Em không muốn còn trẻ như vậy phải mất chồng đâu”.

“Yên tâm, anh làm sao có thể để lại em trên thế giới này được chứ”.

“Lời này nghe nó ghê ghê sao đó. Không lẽ đến em anh cũng tính...”

“Suốt ngày chẳng nghiêm túc gì cả”, An Tử Yến khinh bỉ nói. Thả điện thoại trước mặt Mạch Đình: “Chọn đề tài cho em rồi, em tự xem đi”. An Tử Yến luôn tìm được thời điểm trả lời Mạch Đình. Mạch Đình nhìn màn hình điện thoại, đọc đọc phần văn bản bên trong. Cậu bĩu môi, thái độ cứ phải gọi là kiêu ngạo: “Hôm nay tạm thời không giận anh nữa, để đấy mai giận”.

“Đừng có phiền anh”.

“Anh không chuẩn bị phỏng vấn nữa hả?”

“Cũng được rồi”.

“Đồ đại tự luyện”.

Khóe miệng An Tử Yến nhếch lên. Hắn cười nhưng không phải nụ cười để khiến Mạch Đình vui vẻ hay rung động: “Có phải lâu nay anh đã quá nhẹ nhàng với em rồi không? Ai dạy em cái kiểu không tôn trọng chồng mình như vậy?”

“Anh... anh có tôn trọng em đâu?”

“Anh còn phải nói bao nhiêu lần nữa? Chúng ta không cùng chung giai cấp?”

“Đó, lúc nào anh cũng nói vậy để chà đạp em!”

“Bản kiểm điểm viết như thế nào? Có muốn anh giúp em nhớ lại một chút không?”, An Tử Yến xoa xoa cổ áo Mạch Đình. Hôn quân! Tên độc tài! Trong đầu Mạch Đình mắng chữ An Tử Yến không thương tiếc nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười nịnh nọt: “Chuyện quá khứ rồi nhắc lại làm gì. Chúng ta nên là nhìn về phía trước đi. Ai da, cũng sắp tốt nghiệp rồi. Mong là sẽ có một buổi lễ tốt nghiệp tuyệt vời”. Cậu không muốn viết cái loại bản kiểm điểm mất thể diện đó, cố gắng lảng sang chủ đề khác. Nhưng câu nói vừa mới phát ra cậu lại liền hối hận. Không nên mong ước điều gì cả!! Đơn giản đây chính là nhảy từ hố lửa này sang hố lửa khác. Lúc nào mong ước của cậu cũng bị vụn vụn đến mức đáng thương. Từ sinh nhật cho đến kết hôn, cậu đều bị dọa chết đi sống lại.

“Em thu hồi mong ước”, cậu nhanh chóng nói.

“Em lắm nhảm gì đó?”

“Anh ngàn vạn lần đừng có chuẩn bị điều bất ngờ gì cho buổi lễ tốt nghiệp đó. Coi như em xin anh”.

“Đúng là tự đa tình”.

“Chỉ là em có dự cảm không lành thôi”. Mạch Đình nhìn An Tử Yến, cố gắng nhìn ra điều gì đó trên mặt hắn. Chẳng lẽ cậu thật sự đã suy nghĩ quá nhiều. Hắn sẽ không có nhảm chán và ấu trĩ đi bày trò chơi cậu chứ. Không! Hắn chính là nhảm chán với ấu trĩ đó! Rốt cuộc có nên tin tưởng người yêu của cậu hay không đây? Đang lúc Mạch Đình đấu tranh đầu óc dữ dội thì chuông điện thoại An Tử Yến vang lên. Mạch Đình nhìn màn hình, sợ hết hồn vía. Là chú Phó. Cậu đưa điện thoại cho An Tử Yến. Cậu ngồi bên giả bộ đọc sách, lỡ tai thì dựng đứng lên.

Người này chính là chú Phó trong truyền thuyết đây ư? Mạch Đình có nghe qua mấy lần. Lần đầu tiên nghe nhắc đến là lúc An Tử Yến dạy cậu lái xe mà cậu lại tông vào xe người khác. An Tử Yến chính là gọi chú Phó đến xử lý giúp hắn. Sau này cũng có nghe qua mấy lần nữa. Nhưng đã lâu như vậy rồi, Mạch Đình cũng chưa từng nhìn thấy chú Phó trông như thế nào. Chỉ có lần An Tử Yến tình cờ nhắc đến chú Phó là người quản lý mọi việc trong nhà họ An. Chủ yếu là thường thay ông nội làm việc. Trừ những tình huống đặc biệt, nếu không rất hiếm khi chú xuất hiện.

11. Chương 11: Phản An Tử Yến

“Chú Phó. Vâng. Vâng... Cháu biết rồi”. An Tử Yến tắt điện thoại. Mạch Đình căn bản là không nghe được gì hết! Cậu lật sách làm bộ hỏi thăm: “Chú Phó nói gì thế?”

“Em thật sự tò mò?”

“Đúng a”, Mạch Đình gật đầu.

“Nếu em đã tò mò như vậy thì anh sẽ không bao giờ nói cho em biết”.

“An Tử Yên!”, Mạch Đình nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không được có hứng thú với bất cứ người đàn ông nào khác ngoài anh”.

“Có phải anh càng ngày càng độc tài không đấy?”. Mạch Đình tụt hết cả cảm xúc nhưng tiếc là, trong lòng cậu lại muốn nghe những lời đó nhiều hơn, nhiều hơn nữa. An Tử Yên thể hiện thái độ đương nhiên: “Ai mượn em là của anh”.

“Em không phải là của anh nhá”.

“Ngoài anh ra, em còn có thể là của ai được?”

“Thì... em... được rồi”, cậu đầu hàng. Mạch Đình vò đầu bức tai kêu lên: “Rốt cuộc là em yêu anh nhiều đến mức nào a. Không được. Không thể yêu thêm được nữa. Em sắp mất đi tự do rồi. Em sắp trở thành nô lệ của tình yêu rồi”.

“Em còn nói thêm mấy lời nổi da gà nữa, anh sẽ cho em thành nô lệ thật đấy”.

“Vậy cũng tính nữa hả?”

Kể từ lúc An Tử Yên nhận điện thoại của chú Phó thì rõ ràng trong lòng có gì đó không yên. Từ sau khi chú Phó gọi tới, thật sự Mạch Đình liên cảm thấy nhất định có chuyện. Bởi bình thường, An Tử Yên có chuyện mới liên lạc với chú Phó, chứ ít khi chú ấy chủ động liên lạc. Mà An Tử Yên cái gì cũng chẳng bao giờ nói ra cả. Hiện tại Mạch Đình không thể nghĩ ra được chuyện gì, càng không có dũng khí đi hỏi An Tổ. Do dù hai người họ đã kết hôn, nhưng An Tổ cũng không có chút biểu hiện gì là đối xử tốt với cậu.

Sau khi suy nghĩ một lúc, sau gáy đột nhiên bị gãi đập trúng. Cậu còn chưa kịp quay đầu lại thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của An Tử Yên: “Chuyên tâm viết cho tốt luận văn của em đi”. Mạch Đình không thể làm gì khác hơn là tập trung sự chú ý vào màn hình máy tính. Di động của An Tử Yên lại vang lên. Hắn vô cảm nhìn màn hình điện thoại nhưng không nghe máy, trực tiếp đi ra khỏi phòng. Đi tới cửa phòng còn quay đầu lại xem Mạch Đình vẫn ngồi đánh máy mới ra phòng khách nghe điện thoại. Mạch Đình là ai a? Cậu thông minh như vậy... Giấu người yêu lên nghe điện thoại chắc chắn là có mờ ám! Cậu nép sát cạnh cửa đưa tai lên.

“Chú Phó. Tất cả đều chuẩn bị cả chưa? Lễ tốt nghiệp dọa cậu ấy một chút. Không sao. Với sự thông minh của cậu ấy thì không phát hiện được đâu”.

Mạch Đình đứng bên này thiếu chút nữa là găm luôn cánh cửa. Đồ quý giá ấu trĩ. Tốt nghiệp rồi mà vẫn không đứng đắn lên được. Lại còn phối hợp với chú Phó chơi cậu. Thì ra mấy ngày nay tỏ vẻ bồn chồn chính là muốn khiến cho cậu phân tâm, không chú ý đến trò đùa ác ý của hắn. Mạch Đình bức bộ muốn xông ra bắt tại trận An Tử Yên, nhưng trong đầu cậu đột nhiên lóe lên một diệu kế. Cậu cứ giả bộ không biết gì. Sau đó đợi đến lúc diễn ra sự việc thì vạch trần hắn, khiến cho hắn nếm thử một chút mùi vị của sự thất bại. Cơ hội phản An Tử Yên cuối cùng cũng đã đến rồi!! Nghĩ đến đây, Mạch Đình không nhịn được mà mỉm cười một cách gian tà.

Hai cái người này, không thể có một ngày bình thường được sao?

Đợi đến lúc An Tử Yên về phòng, Mạch Đình làm bộ như không có chuyện gì, hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Chú Phó”.

“Không có chuyện gì xảy ra chứ?”, Mạch Đình quan tâm.

“Tốt nhất là em nên chuẩn bị cho tốt luận văn tốt nghiệp của mình đi, không cần quan tâm”.

“Vậy cũng được. Có chuyện gì thì anh cũng đừng giấu em đó”.

“Tối bây giờ có bao giờ anh giấu em điều gì đâu”.

Đó chính là lời nói dối lớn nhất a. Đồ lừa đảo! Mạch Đình xem chút nữa là nói ra khỏi miệng. Đã có lòng tốt cho hắn thừa nhận lỗi lầm một lần rồi đó. Được. Xem ai lợi hại hơn ai! Vì vậy, Mạch Đình đã diễn vở “Vô gian đạo” trong cuộc sống của mình luôn. Đầu óc lúc nào cũng hoạt động. Lúc nào cũng đề phòng mỗi lời nói của An Tử Yên. Luôn suy đoán từng hành động của An Tử Yên.

An Tử Yên cũng không khác thường ngày là mấy. Ngày nào cũng đánh đàn, đọc sách và trêu chọc Mạch Đình. Nhưng Mạch Đình chưa bao giờ có năng khiếu trong việc diễn xuất nên ngày nào cũng lo lắng đề phòng. Cậu sợ rơi vào bẫy của An Tử Yên. Dù cho An Tử Yên có làm gì, cậu cũng sẽ dùng ánh mắt dò xét quan sát An Tử Yên. Nếu thật sự cậu là nội gián trong “Vô gian đạo”, đoán chừng cậu sẽ bị phát hiện ngay ngày đầu tiên và bị lôi ra ngoài bắn chết ngay và luôn.

“Ngày nào em cũng nhìn anh làm gì?”, rốt cuộc An Tử Yên cũng hỏi Mạch Đình. Mạch Đình sửng sốt, không ngờ cậu nấp kĩ như vậy mà vẫn bị phát hiện. Cậu đi ra từ trong rèm cửa, biểu cảm khuôn mặt hư tình giả ý: “Đương nhiên là anh đẹp trai quá a. Bởi vì em yêu anh a”. Trước tiên phải dùng mỹ nhân kế mê hoặc tâm trí hắn cái đã. Mạch Đình đi vuốt vuốt tóc.

“Em muốn mưu hại anh rồi lấy tiền bảo hiểm à?”

“Em không phải là anh!!! Còn nữa, cái suy nghĩ đó là ở đâu ra vậy! Em sẽ bao giờ làm anh tổn thương. Khẳng định là anh không biết em thích anh nhiều đến mức nào nên mới có thể nói ra những câu như vậy!”

“Giờ em đang khiến anh tổn thương đó.”

“Nghe mấy lời sến súa khiến anh đau khổ lắm hả?”, Mạch Đình đặt mông ngồi cạnh An Tử Yên: “Em cứ nói thì anh có thể làm gì em?”

“Chỉ ngăn miệng em lại thôi”. An Tử Yên đặt tay lên vai Mạch Đình, lặng lẽ đưa người tới, khẽ cắn môi dưới của Mạch Đình, rồi lại nhanh chóng buông cậu ra. Mạch Đình cố gắng ổn định tình thần, dò xét hỏi: “Vậy chắc nhất định anh sẽ không làm em tổn thương đâu phải không?”

An Tử Yên cũng không trả lời ngay. Ngón tay thon dài đặt lên từng phím đàn đen trắng, nhẹ nhàng ấn xuống. Giọng nói của hắn hòa lẫn trong âm thanh của cây đàn. Là An Tử Yên cố ý. Dùng âm nhạc mà lẫn át đi lời nói để Mạch Đình không nghe rõ. Nhưng Mạch Đình vẫn nghe rất rõ, rõ ràng An Tử Yên đã nói: Khẳng định là em không biết anh thích em nhiều đến mức nào nên mới có thể hỏi như vậy.

Lời nói và hành động của hắn lúc nào cũng bất ngờ. Không chỉ còn mỗi cơ thể không chống cự được nữa rồi. Những lời tâm tình sẽ có cảm giác như thế nào. Là lồng ngực sẽ thất lại, sau đó ngọt ngào sẽ lan tỏa ra khắp nơi. Muốn mỉm cười nhưng lại muốn cắn chặt môi dưới mà kiềm lại.

Cố gắng vùng vẫy chơi vơi trong lòng, Mạch Đình dè dặt hỏi: “Phạm vi tổn thương của anh gồm những thứ gì đấy?”. Không tồi, thông minh lên rồi đấy. An Tử Yên nhún vai: “Phanh thay em”.

“Chỉ có phanh thay thôi hả? Còn những thứ khác? Như bạo lực gia đình, lời nói độc ác, chà đạp lòng tự trọng của em, và vân vân mây mây mây thứ khác?”

“Mấy thứ đó tính làm gì?”

“Anh... anh nói như không vậy đó!”

Nói không lại An Tử Yên, Mạch Đình càng quyết định muốn thông qua đợt tốt nghiệp này mà phân thắng bại. Cậu muốn cho An Tử Yên biết, Mạch Đình bây giờ không còn là Mạch Đình ngốc nghếch như trước kia nữa. Cậu đã lột xác trở thành một con người mưu trí và trầm tĩnh rồi!

Lễ tốt nghiệp sắp đến gần. Sau khi Mạch Đình hoàn thành luận văn và những chuyện khác xong thì toàn bộ thần kinh của cậu bắt đầu căng thẳng đến mức cực điểm. Cậu luôn cảnh giác với tất cả mọi người và sự việc diễn ra xung quanh. Đặc biệt là đám người ăn mặt như dân xã hội đen và động tĩnh của Bạch Tiểu Tư. Tránh để An Tử Yên chơi lại cái trò bắt cóc hoặc bọn họ hợp sức lại chơi cậu. Bất kỳ ngọn gió nào thổi qua cũng không thoát khỏi tầm mắt của cậu.

Thời khắc vĩ đại phản An Tử Yên cuối cùng cũng đến rồi!

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Mạch Đình cười lớn trong lòng.

Hai cái người này, rốt cuộc là hận thù lớn đến mức nào a.

12. Chương 12: Ai Cũng Khả Nghi Hết

Sáng sớm, Mạch Đình đã rời khỏi giường tắt chuông đồng hồ. Cậu nhìn sang An Tử Yển: “Hôm nay anh không dự lễ tốt nghiệp hả?”

“Xem tâm trạng đã”, An Tử Yển mơ hồ trả lời. Mạch Đình cũng không hỏi thêm gì nữa. Cậu đã quá hiểu hần rồi. Đã quy mô bày trò chơi cậu thì lúc nào hần cũng trốn kĩ ở chỗ đen tối nào đó, đợi đến lúc cậu mất hết mặt mũi rồi mới xuất hiện. Mạch Đình ở sau lưng An Tử Yển trưng ra bộ mặt cùng nụ cười phăng phất của người có IQ 250. Cậu đứng dậy như không có chuyện gì, thu dọn đồ đạc rồi ra khỏi nhà.

Dù trường học cách nhà không xa nhưng Mạch Đình nghĩ nếu hôm nay ngồi xe buýt đi vòng qua cửa phía bắc trường học thì sẽ an tâm hơn. Sỡ dĩ phải đổi cách thức tới trường là để khiến cho hần trở tay không kịp. Ha ha ha ha ha ha ha ha... Mạch Đình gần đây đang không được bình thường cho lắm vì lúc nào cũng đặc ý về sự thông minh và trình độ diễn xuất tuyệt đỉnh của mình.

Lên xe buýt, Mạch Đình mới thở phào. Cậu tìm ghế gần cửa sổ mà ngồi xuống. Bên ngoài cửa sổ, cậu hướng ánh nhìn vào một đám học sinh đang đi bộ đến trường. Lúc này cậu mới chậm chạp ý thức được một chuyện. Hôm nay, là ngày cuối cùng cậu ở trường học. Mấy ngày qua chỉ tìm cách làm thế nào để đối phó với An Tử Yển, nhưng đối với tương lai thì vẫn chưa có tính toán gì. Một lần nữa lo lắng đối mặt với xã hội, lại sắp phải rời khỏi trường học, cậu thật sự không biết phải làm sao... Cậu quên hết mọi thứ. Quên đi việc ngày nào cũng nghĩ xem An Tử Yển sẽ giở trò gì với cậu, ngày nào cũng khùng khùng điên điên. Chẳng lẽ tên kia thật tình là không có mưu kế gì cả? Cái suy nghĩ này vừa mới lóe lên, Mạch Đình đã dùng sức vùi dập. Hần làm sao có thể tốt bụng như vậy?

Lúc này, có một người đàn ông ưa nhìn mặc vest đen đến ngồi cạnh Mạch Đình. Trời nóng bức thế này còn mặc âu phục, vẻ mặt lại kì quái, Mạch Đình lập tức cảnh giác. Không ngờ đối lộ trình cũng còn gặp phải. Chờ xem hần muốn làm cái gì! Hai phút trôi qua, người đàn ông mặc vest chẳng có động tĩnh gì cả. Ngược lại, Mạch Đình đã bị hành hạ mức đứng ngồi không yên. Có chiêu gì thì xuất ra luôn đi! Cho dù trong lòng cậu nghiến răng nghiến lợi nhưng đối phương lại chậm chạp không hề có hành động gì. Hay là xuống xe trước nhỉ? Quái lạ, theo tính toán thì bây giờ cậu đã đến nơi rồi chứ. Mạch Đình nhỏ giọng thì thầm: “Sao cổng phía bắc còn chưa tới nữa?”

Người đàn ông mặc vest bên cạnh phát ra một giọng trầm: “Cậu sẽ không đến đó đâu”. Mạch Đình hoảng sợ trợn to hai mắt. Không lẽ lên trúng xe buýt chở người chết? Người sống mà lên xe sẽ hưởng thẳng xuống âm phủ sao? Vì có gì mà cậu lại gặp phải chuyện kinh khủng như vậy? Đương nhiên là do An Tử Yển dàn dựng rồi!!

Mạch Đình không nhìn được nữa. Tâm tình chất chứa bên trong chợt bộc phát. Cậu tóm lấy tay áo của người đàn ông: “Lần này là cái gì? Nói đi. Có phải dùng kế bĩ ỉ để bắt tôi đi không! Nói mau!”

“Cậu... cậu nói cái gì vậy?”, người đàn ông không giải thích được.

“Tôi không sợ nhá!! Tôi đi! Trốn tôi lại đi!! Uy hiếp tôi đi! Chọn cách đi khác cũng không được nữa! Tôi lui kiểu gì cũng dính là sao?”. Người đàn ông mặc vest nhất thời không biết nói gì cho phải. Bây giờ, tất cả mọi người trên xe đều nhìn Mạch Đình đầy khó hiểu. Cậu cười lạnh, đáng vẻ rất đặc ý: “Còn giả vờ. Giả vờ cũng giống làm sao. Muốn lừa tôi thì còn lâu đi. Về nói với An Tử Yển, cái âm mưu này một chút điểm mới cũng không có. Bộ vest này lần trước mặc rồi đấy”. Mạch Đình kéo người đàn ông ngồi bên: “Sao chỉ có một mình anh? An Tử Yển thiếu tiền hả?”. Ngay sau đó, Mạch Đình chợt hiểu ra trên xe còn có hơn mười người nữa: “Không lẽ mấy người đều là do hần thuê tới? Mấy người có thể làm những chuyện hợp pháp không? Nghĩ mình là diễn viên quần chúng chắc. Ai da, thật là đáng buồn”. Mạch Đình đi tới cầm tay tài xế: “Có phải tôi không thể xuống xe không? Anh làm sao để dọa cho tôi sợ vậy? Chuẩn bị quay đầu rồi chuyển sang khuôn mặt vô diện à? Ôi, tôi sợ đó. Mấy người có thể buông tha cho tôi được không?”. Mạch Đình nói năng hùng hồn. Mặt tài xế vô cảm, nhìn Mạch Đình một cách quái dị, nhắm chừng cậu là bệnh nhân tâm thần vừa trốn viện cũng nên.

Đến trạm dừng, người đàn ông mặc âu phục và tài xế cùng nhau mời Mạch Đình xuống xe. Mạch Đình vẫn đứng thẳng cười lạnh: “Bị tôi đoán được cảm thấy xấu hổ chứ gì?”. Không ai muốn nói với cậu lấy một câu. Mạch Đình chỉ chỉ mọi người trên xe trách cứ: “Một đám người lớn hết rồi, không thể làm những việc chính đáng hơn sao? Hắn cho mấy người bao nhiêu tiền mà khiến cho mấy người bán đi luôn lòng tự trọng của mình thế hả? Thật đáng xấu hổ mà!”.

Mạch Đình đứng chỗ trạm dừng mà nhìn xe buýt khởi động máy đi thẳng. Trên mặt cậu vẫn đắc ý. Cho đến khi thấy được mã số chiếc xe, nụ cười của cậu từ từ biến mất. Cậu lên nhằm xe rồi! Vậy nên người đàn ông mặc âu phục đó nói như vậy chỉ để nhắc cậu sao? Vậy... tất cả ... không phải ... không thể nào đâu... Bây giờ suy nghĩ lại một chút. Nếu như cậu lên nhằm xe thì An Tử Yên không thể nào đoán được rồi.

Mạch Đình muốn chạy ra đường lớn, nằm luôn giữa đường, chấm dứt cái cuộc đời nực cười này đi cho rồi. Lúc này cậu không khác gì một thằng điên đang làm trò. Cậu nhớ lại ánh mắt của người đàn ông, ánh mắt của tài xế, bên trong còn ánh mắt của hơn mười người nữa. Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh! Chuyện này tuyệt đối không thể nói cho người khác biết! Chỉ có trời biết, đất biết, cậu biết và một đám người xa lạ biết. Sẽ không có ai phát hiện ra đâu.

Đến cửa bắc của trường, Mạch Đình đã ổn định được tinh thần. Cường chế vút bỏ đi chuyện không vui kia mà tiếp tục sự nghiệp đối phó với An Tử Yên. Cậu nhìn trái nhìn phải. Cảm thấy ai cũng đáng nghi cả.

“Mạch Đình”, cách đó không xa có người gọi Mạch Đình. Là lớp trưởng. Gương mặt nham nhở kia càng nhìn càng khả nghi. Mạch Đình động mắt, quan sát lớp trưởng từ trên xuống dưới.

“Cậu nhìn tôi bằng ánh mắt gì đấy?”

“Không có gì. Thật trùng hợp. Trường học lớn như vậy mà lần nào cũng gặp được cậu ha”, trong lời nói Mạch Đình có ẩn ý, nhưng lớp trưởng không nghe ra điều đó. Lớp trưởng lắc lắc chiếc bánh bao trong tay: “Cậu ăn sáng chưa? Muốn ăn không?”. Bên trong có thuốc! Nhất định là có thuốc! Có thể là xuân dược. Mà cũng có thể là thuốc ngủ. Sau đó thì muốn làm gì với cậu cũng được!

“Sao cậu không ăn đi”, Mạch Đình ăn nói lạnh lùng.

“Tôi mới ăn rồi. Hôm nay cậu lạ lạ sao đó”.

Mạch Đình cầm lấy bánh bao đặt ở khóe miệng rồi đột nhiên dừng lại, quay sang nhìn chăm chăm vào lớp trưởng: “Một giây trước có phải cậu đang mừng thầm vì mưu kế đã thành công không?”

“Mạch Đình, cậu nói cái gì tôi nghe không hiểu gì hết”. Lớp trưởng vừa dứt lời đã bị Mạch Đình thô lỗ nhét nguyên cái bánh bao vào miệng, chỉ ngón tay vào mặt lớp trưởng: “Tôi với cậu thân là cán bộ lớp. Trước đây tôi còn tôn trọng cậu. Không ngờ cậu lại làm những chuyện như vậy. Cho tôi ăn hả? Tôi coi thường cậu!”. Xả hết bực tức cho lớp trưởng xong thì quay phắt đi. Không cần nói lớp trưởng tổn thương đến mức nào, trong miệng chứa đầy bánh bao: “Có lòng tốt đưa bánh bao cho ăn là sai lầm sao?”

Chưa đi được bao xa thì Mạch Đình lại đụng phải một bạn nữ trong lớp. Hôm nay mọi người cũng nhiệt tình quá đi. Người thông minh như Mạch Đình làm sao mà không nhận ra điều mờ ám trong sự nồng nhiệt đó được. Nhất định là An Tử Yên đã sắp xếp sẵn. Cậu hoàn toàn không nghĩ đến chuyện khác. Có lẽ sự nhiệt tình đó chính là bởi hôm nay là ngày cuối cùng tất cả mọi người còn ở trường chẳng?

“Mạch Đình, tốt nghiệp rồi có định gì không?”, cô gái hỏi.

Muốn dùng sắc dụ cậu à? Thật là thấp kém! Mạch Đình khoanh tay: “Dù sao thì tôi không có hứng thú với cậu. Cậu dù sao cũng là con gái, cũng phải biết xấu hổ chứ. Đừng vì vài lời nói của An Tử Yên mà bán đi nhan sắc. Tiêu chuẩn của tôi cao lắm, không dễ rung động đâu. Đừng dùng sắc mà dụ tôi vô ích”.

“Ai dùng sắc dụ cậu?”

“Còn không đi?”. Mạch Đình dụng ý thâm sâu quan sát chiếc quần ngắn quá gối của cô. Còn chưa kịp nói thêm điều gì thì Mạch Đình đã bị cô gái dùng túi xách nện một phát vào đầu rồi tức giận bỏ đi.

13. Chương 13: Trưởng Thành

Là một con người lịch sự, luôn tôn trọng phụ nữ, theo lẽ thường, Mạch Đình nhất định sẽ chạy theo cô gái kia mà xin lỗi. Nhưng hôm nay không được. Sau khi đã trải qua âm mưu khốc lóc của Bạch Tiểu Tư, cậu sẽ không mềm lòng nữa. An Tử Yên đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng Mạch Đình mất rồi. Cậu nhìn đồng hồ, An Tử Yên chắc cũng sắp đến. Cậu lấy điện thoại ra bấm dãy số quen thuộc.

“Anh ở đâu?”

“Chú ý giọng điệu của em đi”.

“Thế anh có bao giờ chú ý giọng điệu khi nói chuyện với em chưa?”, Mạch Đình không vui trả lời lại: “Anh đến trường chưa? Đang làm gì đó?”

“Nghe điện thoại”.

“Anh trả lời có thành ý chút được không?”

“Anh đồng ý trả lời là em đã phải vui mừng mà về thấp thương cho tổ tiên rồi”.

“Em với tổ tiên nhà em không rảnh lo chuyện đó. Sao cạnh anh có tiếng ồn vậy?”

“Anh đang ở cạnh chủ nhiệm”.

“Bạn học An à, không phải em nói anh chứ, chiều nay của anh tầm thường quá. Ngay đến thầy giáo cũng dùng đến sao? Em đã sớm biết hết rồi. Anh cũng dùng quá cố chấp. Em sẽ không cười nhạo anh đâu. Anh nhận thua đi. Trong lòng mọi người vui vẻ là được mà”, Mạch Đình khuyên can An Tử Yên.

“Dù anh không biết em đang nói cái gì, nhưng vì giọng điệu của em, anh sẽ lập tức xử lý em”.

“Yo yo, bị phát hiện rồi nên xấu hổ hả? Muốn trực tiếp dùng vũ lực? Anh cho rằng em sẽ để cho anh tìm được chắc?”. Mạch Đình vừa quay đầu ra sau đã nhìn thấy An Tử Yên và chủ nhiệm đứng cách đó không xa. Hôm nay có lẽ Mạch Đình đã tích lũy khá khá áp lực nên ý chí báo thù tăng lên không ý. Cậu chuẩn bị nghênh chiến với An Tử Yên rồi. Suốt bốn năm trời, ngày cuối cùng này, cậu muốn là người chiến thắng!

Chủ nhiệm tiến đến cười híp mắt vỗ vai Mạch Đình: “Thấy các em tốt nghiệp thuận lợi cả, thầy cũng cảm thấy rất vui. Nhưng mà Mạch Đình em...”. Chủ nhiệm còn chưa nói hết câu, Mạch Đình đã lui về sau tránh bàn tay của chủ nhiệm: “Thầy có phải muốn nói em không thể tốt nghiệp dễ dàng để em sợ quá mà tè ra quần phải không? Thầy à, thân là một tấm gương cho các thế hệ sinh viên học tập, em bị vậy thì có lợi gì cho thầy chứ!”. Trước đây thầy giáo cũng đã đồng ý cho hai gã to con vào lớp bắt cậu đi. Hôm nay không được tin bất kỳ ai!

“Hay thầy muốn nói cho em biết, thật ra thầy với An Tử Yên là vụng...”, chữ “trộm” còn chưa thoát ra khỏi miệng thì ót cậu đã bị An Tử Yên đè xuống khiến cậu khom cả người: “Xin lỗi chủ nhiệm ngay, ai dạy em không lễ phép như vậy?”

Cậu, Mạch Đình! Lại bị An Tử Yên dạy dỗ là không lễ phép! Trên đường đời mè nheo chọc cười có lẽ Mạch Đình sẽ thua. Nhưng duy chỉ có An Tử Yên thì không được. Bình thường rõ ràng là hấn đối với ai cũng bất chấp đạo lý, ngay cả trong mắt cũng không xem ai ra gì! Hấn đứng ở đây mà nói cậu không lễ phép!

“Đừng có diễn nữa. Các người đều là một phe hết. Tôi sẽ không để bị lừa đâu!”. Bị An Tử Yên lôi đi nhưng Mạch Đình vẫn còn kêu la. Đợi đến chỗ không có người, An Tử Yên mới buông Mạch Đình ra. Hấn ra vẻ nhàn rồi dựa vào tường, hai tay cho vào túi quần. Là ảo giác sao? Dường như An Tử Yên đang mặt một bộ quần áo rất đẹp. Giống như vừa mới tắm táp xong, đến những sợi tóc nhẹ nhàng rũ xuống cũng không muốn che đi gương mặt hoàn mỹ kia. Mạch Đình vứt bỏ mấy suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu, đang muốn mở miệng thì An Tử Yên lại nói trước: “Tuồng trình trong vòng ba mươi từ”.

“Tại sao em phải nghe theo...?”

“Đã dùng hết sáu chữ”.

“Em muốn có một buổi lễ tốt nghiệp khó quên cho nên anh đã dùng cách tà ác này mà chơi em chứ gì...”

“Đã dùng hết số chữ”.

“Anh đếm thật đó hả? Dù sao thì em cũng đã đoán được rồi. Đừng giả vờ nữa. Cần gì phải đã động đến nhiều người vậy?”

“Đừng có nghĩ bản thân em quan trọng quá. Anh cũng không muốn tốn thời gian ở cạnh em chứ nói gì đến tâm trí mà chơi đùa với em”. Lời nói vô tình của An Tử Yên đã đả kích Mạch Đình không ít, nhưng Mạch Đình vẫn giữ sự nghi ngờ: “Anh thật không có?”

An Tử Yên lười biếng nhún vai: “Anh đang chuẩn bị chuyện công việc sau tốt nghiệp, đâu còn nhỏ nhắn gì mà chơi đùa”. Nghe xong lời An Tử Yên nói, nhất thời Mạch Đình cũng không biết nói gì. Cậu không khỏi cảm thấy thất vọng. Rõ ràng mỗi lần bị An Tử Yên trêu chọc, cậu sẽ không ngừng oán than là ấu trĩ, nhàm chán. Bây giờ hẳn không bày trò gì nữa, cậu lại cảm thấy không quen.

“Cho nên...”, Mạch Đình khó nói.

“Cho nên?”

“Cho nên sau này anh đi làm rồi, sẽ bận rộn chuyện công ty, bận rộn ứng phó với người khác, bận rộn kiếm tiền. Anh sẽ trưởng thành, không còn bày trò, không ngủ nướng, không trêu chọc em nữa đúng không?”

“Đó là chuyện đương nhiên phải diễn ra”.

Mạch Đình gật đầu cười cười: “Vậy thì tốt quá rồi. Em cũng không cần lúc nào cũng gọi anh dậy. Bớt bớt bao là gánh nặng a”. Cậu là khẩu thị tâm phi, ôm tay ở phía sau, không ngẩng mặt lên nhìn An Tử Yên. Giống như một đứa bé đang cố không đụng đến bảo bối mà nó thích. Lớn rồi nhất định phải nhường nhịn một chút. Mạch Đình cũng phải nhường An Tử Yên cho xã hội. Một chút, một chút thôi. Cậu làm được, cậu có thể làm được.

“Mạch Đình, từ bây giờ, chúng ta không còn là sinh viên nữa”.

“Em biết. Không cần anh nói em cũng biết. Chẳng qua là tạm thời em không thích ứng được”. Cậu tìm đủ mọi lý do, nhưng điều bất mãn trong lòng cậu chính là cảm giác mất mát mà thôi. “Yêu” chính là sự tham lam. Cậu không muốn nhường An Tử Yên, muốn dùng cường bạo mà chiếm giữ hắn, muốn dùng nhà tù kiên cố nhất trên thế giới mà giam cầm hắn, chỉ cậu mới có thể đến gần hắn thôi. Mạch Đình tỉnh lại từ trong mơ suy nghĩ cổ quái của mình, hoảng sợ nhìn An Tử Yên, nói một câu không đầu không đuôi: “Nếu như có ngày nào đó mà em đi vào con đường phạm tội, tuyệt đối là vì anh!”.

“Đừng để cho ai nghe mấy câu nhảm nhí đó”.

Lúc này trong sân trường vang lên tiếng nhạc. Mạch Đình ngoái đầu ra bên ngoài, học sinh đã vào sân làm lễ rồi. Không thể làm gì khác hơn là kết thúc cuộc nói chuyện: “Lễ tốt nghiệp bắt đầu rồi. Đi thôi!”. Có lẽ là đến lúc rồi. Nhưng ngay giờ phút này, Mạch Đình vẫn còn suy nghĩ. Ai nấy trưởng thành rồi cũng sẽ thay đổi. Cậu thừa nhận bản thân cậu chính là một kẻ nhất gan.

Nhưng An Tử Yên nói đúng. Bọn họ đều trưởng thành rồi, không thể chỉ lo chơi đùa mãi được.

Muốn có một một buổi lễ tốt nghiệp thật khó quên, nhưng lại mang ý nghĩa của hiện thực.

Những thứ càng đẹp đẽ sẽ càng đối lập với hiện thực xã hội.

14. Chương 14: Trò Đùa Ác Ý Của An Tử Yên

Chuẩn bị chạy đi thì cổ tay Mạch Đình bị kéo lại: “Này, nói thế nào thì hôm nay cũng là ngày cuối cùng, cho em hôn anh ở trường đây”. Giọng điệu thật thiếu đánh nhưng vẻ mặt của hắn lại khiến Mạch Đình nghĩ hắn đang đưa ra một yêu cầu tùy tiện, vu vơ lần cuối thôi. Mạch Đình bĩu môi, quay người tiến đến gần An Tử Yên. Đang chuẩn bị đưa môi đến hôn thì bị An Tử Yên lấy tay ngăn lại: “Ai cho phép em hôn miệng?”. Mạch Đình siết chặt nắm đấm, cậu kiềm chế lắm mới không xông tới mà cắn chết hắn. Hôm nay là lễ tốt nghiệp, không so đo với hắn, ngàn vạn lần không so đo với hắn.

“Anh bảo phải hôn ở đâu?”

An Tử Yến chỉ vào cổ: “Ồ đây là được rồi”.

“Được”. Mạch Đình nghiêng rằng mà nói. Cậu nhón chân lên, mút mạnh để lại dấu đỏ thật đậm trên cổ An Tử Yến để trả thù. Sau đó trừng mắt nhìn hắn: “Không có chuyện gì nữa chứ?”. An Tử Yến phẩy phẩy tay như muốn đuổi Mạch Đình: “Em có thể đi”.

Nhìn! Ngày cuối cùng ở trường phải để lại những kỉ niệm đẹp. Mạch Đình cứ tự an ủi bản thân. Thật sự muốn về nhà lấy bàn chải đánh răng của hắn mà chà bồn cầu.

Đi theo dòng người tràn vào nơi làm lễ, Mạch Đình nhanh chóng tìm được vị trí lớp học. Đầu tiên là phải đến chỗ lớp trưởng và bạn gái lúc nãy xin lỗi. Vốn đang ôm một tia may mắn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hai người họ như thể không biết chuyện gì, cậu thấy tia may mắn đó cũng chẳng có. An Tử Yến thật đúng là không vì cậu mà chuẩn bị trò đùa gì cả. Cậu như đọc diễn văn khó chơi hơn. Cậu vào chỗ ngồi, nhưng lại không thấy An Tử Yến đâu. Chẳng lẽ chuẩn bị phỏng vấn bạn đến nổi ngay cả thời gian tham dự lễ tốt nghiệp cũng không có? Trên sân khấu, hiệu trưởng đang phát biểu cái gì, một cậu Mạch Đình cũng không nghe vào. Cho đến khi bên trên truyền đến một câu nói: “Xin mời thủ khoa An Tử Yến lên phát biểu đôi lời”.

Trong lòng Mạch Đình có tiếng chuông vang lên. Bất luận có nhấn tắt bao nhiêu lần đi nữa, nó vẫn cứ reo inh ỏi không ngừng. Cậu ngẩng đầu lên, neho mắt lại. Là ánh đèn quá chói hay do bản thân An Tử Yến quá rực rỡ? Mạch Đình đã không có tâm trạng mà nghĩ đến điều đó nữa rồi. Cổ áo hắn dường như có ý để mở hơi rộng, khiến cho dấu hôn kia lộ ra trước tầm mắt của mọi người. Bên dưới truyền đến tiếng bàn tán xì xào. Các bạn trong lớp dùng những ánh mắt phức tạp mà quay lại nhìn Mạch Đình.

“Mạch Đình à, không cần đói khát vậy chứ. Ai cũng biết cậu với An Tử Yến ở chung một chỗ mà. Còn để lại nguyên trái dâu trên cổ người ta làm gì? Sợ không ai biết hả?”

“Ý định độc chiếm làm của riêng thật đáng sợ”. Ngay đến lớp trưởng cũng đến vỗ vỗ vai Mạch Đình, tốt bụng nhắc nhở: “Còn ở trường nên kiềm chế một chút”.

“Muốn ân ái gì, cậu cũng phải nghĩ đến cảm giác của An Tử Yến chứ!”

“Mới nãy trên cổ An Tử Yến không có gì. Không lẽ cả ngày nay Mạch Đình có hành động quái lạ, chính là bởi nhìn quá lâu sao? Mới nãy còn trêu chọc tôi. Thật đúng là động vật sống bằng nửa thân dưới mà”. Trước bị Mạch Đình chọc ghẹo, nay cô gái chọc lại Mạch Đình.

Trên mặt Mạch Đình không còn chút máu nào, sau thì đột nhiên huyết khí dâng trào. Cậu đứng lên bảo vệ cho hình tượng lớp phó học tập của mình: “Làm sao có thể? Là tự nhiên thăng cha đó kéo tôi lại. Yêu cầu tôi hôn cổ. Tôi có phải tự nguyện đâu!”. Rõ ràng là sự thật, nhưng đừng nói là người khác, đến cậu còn cảm thấy không đáng tin nữa là. Cả trường học hầu như ai cũng biết chuyện của cậu và An Tử Yến. Bây giờ, dấu ấn cuối cùng cậu lưu lại trường chính là hình ảnh dâm loạn đói khát đến mức ngày tốt nghiệp cũng phải mút cổ An Tử Yến ư?! Không ngờ cậu đề phòng lâu đến vậy mà lại ngây thơ rơi vào bẫy của An Tử Yến. Mạch Đình thật muốn rút dây dai quần ra cột đại vào chỗ nào đó, đưa đầu vào rồi rưng rưng vĩnh biệt ngôi trường. Nhưng ngay sau đó, cậu lại muốn xông lên tóm lấy cổ áo của hiệu trưởng mà chất vấn: Cậu tuân thủ nội quy sinh viên như vậy mà lại chỉ cho ngồi dưới. Dựa vào cái gì mà cho An Tử Yến lên đó đại diện phát biểu! Nhưng điều đầu tiên trên hết là cậu muốn gài nút áo An Tử Yến lại!!!

“Tôi nghĩ rất nhiều người vẫn chưa chuẩn bị để rời xa trường học. Vẫn chưa muốn rời xa bàn học, rời xa bạn bè, thầy cô, rời xa tuổi thanh xuân với những kỉ niệm cùng tiếng ồn ào nơi lớp học”. Giọng của hắn vốn đã rất dễ nghe, giờ phóng đại qua loa càng khiến cho tất cả mọi người thêm cuồng hút hơn. An Tử Yến nhìn xuống dưới một lượt. Áo giắc thôi! Bên dưới nhiều người như vậy, hắn làm sao có thể tìm thấy cậu được chứ. Thôi đừng ảo tưởng sức mạnh nữa. Không thể nào đâu. Hơn nữa, người trên sân khấu đích thị là thể thân của An Tử Yến. Những ngôn từ hoa mỹ đó làm sao có thể được nói ra từ miệng hắn được.

An Tử Yến nói tiếp: “Dù các bạn chưa chuẩn bị xong thì đó cũng là chuyện của các bạn. Không liên quan đến tôi”. Thôi rồi, Mạch Đình rút lại câu nói trước đó. Hắn chính là An Tử Yến. Hắn đang nói cái gì vậy? Phải nói nhiều lời lẽ tích cực, động viên, khích lệ tinh thần tốt nghiệp của mọi người chứ!

“Tôi, An Tử Yến, chủ cần phụ trách một thứ là được”. An Tử Yến đưa tay lên, đưa ngón trỏ chỉ thẳng về hướng của Mạch Đình. Hắn... hắn đứng trước mặt nhiều người như vậy mà phát ngôn gì thế kia! Đừng có

lên cơn nha!

“Cho dù em có phiền phức, tính cách có ngốc nghếch như thế nào, sau khi bước vào xã hội rồi sẽ trở nên vô dụng ra sao, anh cũng không có cách gì chuẩn bị mà rời xa em được. Cho nên, đừng sợ, có anh ở đây”. Không có cô thầy nào hay ai đó ngăn hãm lại sao? Không lẽ bọn họ không biết bây giờ là lễ tốt nghiệp hả? Ai có thể nói cho cậu biết là cậu nên giận hay nên cười đây?

“Đây là cái kiểu tâm tình gì vậy? Một chút cũng không cảm động. Một chút cũng không có”. Mạch Đình lăm lăm bầu bầu, ngón tay nắm chặt gấu quần, sợ người khác phát hiện cậu đang nói dối. Tiếp theo, chẳng ai có thể ngờ đến, An Tử Yến nhẹ nhàng từ trên sân khấu đi xuống. Thầy giáo tiếp lời An Tử Yến, ho vài cái vào mic, cố gắng tiếp tục tiến hành lễ tốt nghiệp. Nhưng tất cả sinh viên trong trường đều dồn sự chú ý vào một hướng khác mất rồi. Là ai đang quay phim thần tượng vậy? Đây không giống như thực tế mà đó chỉ tồn tại trong thực tế tưởng tượng của Mạch Đình thôi. Hắn đi về phía cậu, làm sao bây giờ? Cho đến khi An Tử Yến đứng trước mặt cậu, nghiêng đầu, trên mặt không chút biểu cảm: “Em nghĩ anh sẽ làm gì?”

“Tốt nhất là anh đừng làm cái gì hết!!!”. Thì ra là không phải muốn hôn cậu. Mạch Đình tự đa tình mà cảm thấy xấu hổ. An Tử Yến hơi nghiêng người về phía trước: “Em không muốn anh làm, anh càng muốn làm”. Ngón tay hắn đưa lên má trái Mạch Đình, cậu muốn đẩy hắn ra nhưng vừa đưa tay lên đã bị hắn nắm lấy. An Tử Yến hôn vào má trái cậu rồi chuyển sang nói bên tai cậu: “Mạch Đình, chúng ta tốt nghiệp rồi”.

Đầu óc hỗn loạn của Mạch Đình chỉ nghĩ được một chuyện: Cho dù có dùng bao nhiêu cục tẩy đi chăng nữa, cậu cũng không tẩy hết được buổi lễ tốt nghiệp này.

Không hợp với cách làm việc của An Tử Yến. Trước đây không phải hắn lúc nào cũng cho cậu một vỏ rồi dùng chiêu gì đó mà dễ dàng lấy được sự tha thứ từ cậu sao? Mạch Đình không thể tiêu hóa hết được. Loại đường mang tên “tình yêu” trong cơ thể cậu sắp biến cậu thành một kẻ béo phì nhất thế giới rồi. Tiếp theo nhất định sẽ phải chờ đợi lời nói độc địa từ hắn. Nhất định là có. Cậu trừng trừng hai mắt, nghi ngờ quét ngang quét dọc nhìn An Tử Yến: “Anh sắp nói cái gì đó? Phía dưới em là nắm kim châm hay em ra sớm, liệt dương? Anh đừng nghĩ là em không biết!”

“Sao em lại đi phơi bày hết tình trạng cơ thể mình vậy?”

“Em không có!”. Mạch Đình phản bác, An Tử Yến nhún vai: “Yên tâm, hôm nay anh sẽ không nói gì đâu”.

“Vừa rồi không phải trên sân khấu anh nói đó sao? Em là phế vật, còn ngốc nghếch nữa”.

“Tiện miệng nói ra thôi. Cũng như em nói bí mật cho người khác biết vậy đó”.

“Em là đưa ra ví dụ!”

An Tử Yến lại nhún vai, ngồi xuống bên cạnh chỗ Mạch Đình, cũng không nhìn cậu: “Em muốn tự an ủi bản thân thì anh cũng không có ý kiến, Kim tiên sinh”.

“Đừng có tùy tiện mà đặt biệt danh cho em!”, Mạch Đình vừa dứt lời, liền phát hiện có tiếng bàn luận trong lớp. Hơn nữa lại không khó nghe ra trong đó nào là “nắm kim châm”, “liệt dương”, “ra sớm” các thứ. Xong rồi, lần này thì xong thật rồi. Thanh danh của cậu bị hủy hoại hết rồi. Cậu tức giận ngồi xuống, tức giận thúc mạnh vào người An Tử Yến.

Màn hình lớn trên sân khấu phát một đoạn video cùng tiếng nhạc đi kèm. Lần lượt từng hình ảnh trước đây hiện ra. Vừa quen, vừa mơ hồ nhưng cũng thật xa lạ. Có cả lần liên hoan và buổi diễn kịch. Mạch Đình còn nhìn thấy cậu mặc trang phục con bò già trong vở kịch Ngưu Lang – Chức Nữ đầu tiên của cậu. Những kỉ niệm đó, sắp phải xa chúng rồi. Tháo bỏ danh xưng sinh viên, không cần phải nghe tiếng chuông báo hiệu giờ học nữa, chuyện thành tích thi cử cũng không làm cho bản thân nhức đầu nữa... Lúc phải đi rồi mới phát hiện có quá nhiều thứ cần rời xa.

Cậu liếc trộm An Tử Yến. Hắn chẳng qua là lười biếng tựa lưng vào ghế. Những hình ảnh trên màn hình kia cùng với ánh nắng không ngừng lướt qua trong con ngươi đen láy của hắn. An Tử Yến có đang nhìn cậu không nhỉ, Mạch Đình thật sự muốn biết. Rồi cậu phát hiện bả vai An Tử Yến khẽ động. Hắn rút tay ra khỏi túi quần rồi để giữa đặt trên đùi. Là vô tình hay cố ý mời gọi. Lúc này làm sao còn thể suy nghĩ được nữa. Mạch Đình đưa tay lên, nắm chặt.

Khiến cho lòng cậu lên lên xuống xuống như thế, không lẽ đây chính là trò đùa ác ý của hần sao?

Nếu là như vậy thì cậu có đề phòng thể nào thì cũng vô ích thôi.

15. Chương 15

Chúng ta như đang xuất hiện ở phía cuối đoạn phim. Ở bất cứ góc khuất nào, bất cứ một giây phút nào cũng trở nên thật đáng yêu, khiến cho không ai có thể dứt ra được.

Lúc tuyên bố buổi lễ tốt nghiệp kết thúc cũng như tuyên bố cuộc sống sinh viên của tất cả bọn họ đã kết thúc. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Có chút bồi hồi, có chút tâm trạng. Nhưng đây nhất định là thời khắc đương nhiên thôi. Từ nhà trẻ đến đại học, tất cả đều phải trải qua một lần tốt nghiệp. Mỗi lần như vậy, tâm trạng cũng không giống nhau. Mà đây là lần cuối cùng Mạch Đình tốt nghiệp rồi.

Cậu ra khỏi nơi làm lễ, hít thở thật sâu. Xong cả rồi. Hai người trở lại lớp học, Mạch Đình cần dọn dẹp một số thứ. Thật ra chỉ là lấy cớ mà thôi. Cậu nói tới nói lui, chính là muốn lôi An Tử Yến về lại lớp học một chuyến. Còn về phần nguyên nhân là gì, đến chính bản thân cậu cũng vẫn chưa rõ.

Ngồi vào bàn học, Mạch Đình cầm sách nhìn lên bảng, đột nhiên nói: “An Tử Yến, chụp cho em một tấm đi. Em chưa từng chụp tấm hình ngồi học nghiêm túc a”. Cậu vừa nói vừa mở sách ra, cầm bút lên, cố làm ra vẻ nghiêm túc học bài.

“Em chụp mớ ảnh hư cấu đó có ích lợi gì?”, An Tử Yến đâm Mạch Đình một cách tàn nhẫn. Mạch Đình phản bác: “Mấy lời đó có thể không đúng nha. Cái gì mà hư cấu? Bình thường em cũng nghiêm túc học mà chưa có lưu lại kỉ niệm chớ bộ. Không chụp lại tấm hình làm bằng chứng, người ta còn không biết ở trên trường em đã chăm chỉ như thế nào a”.

“Không ai muốn biết đâu”.

“Trên thế giới này vẫn còn có người quan tâm đến em, quan tâm đến con người của em đó! Bố mẹ em sẽ muốn biết!”.

“Không phải anh muốn đả kích em chứ nhiều khi bố mẹ em muốn hình của anh hơn đấy”.

“Em thấy anh chính là muốn đả kích em!”. Cậu không phục lấy điện thoại ra, bấm số gọi cho mẹ mình. Vì cậu muốn khiến An Tử Yến bức bối nên cố tình mở cả loa. Tín hiệu vừa được kết nối, Mạch Đình đã vội vấp không kịp chờ đợi: “Mẹ, hôm nay tốt nghiệp, con đã chụp rất nhiều hình, bố mẹ nhất định là rất muốn xem đúng không? Để con đi in ra gửi bố mẹ làm kỉ niệm nha”. Mẹ Mạch Đình ngáp: “Hình của anh trong nhà đã đủ nhiều rồi. Hình của Tiểu Soái mới cần đây. Trong nhà ít quá. Của anh thì không cần đâu, lấy về tốn diện tích”.

“Hình của anh ấy không chiếm diện tích sao?”, Mạch Đình khống chế lại tâm trạng hồi ngược. Cậu cho rằng làm như vậy sẽ khiến cho mẹ cậu có thể nhận ra sự tổn thương của con trai. Nhưng kết quả mẹ Mạch Đình lại rất dứt khoát: “Không tốn!”

Sau khi cúp điện thoại, Mạch Đình trừng mắt với An Tử Yến: “Em sẽ làm luôn một collection hình của em rồi gửi cho mẹ, xem mẹ làm gì. Mau chụp cho em đi. Nếu không có nhiều người vào thì ngưng lắm”. Cậu cũng biết ngưng cơ đấy. An Tử Yến cầm lấy điện thoại tùy tiện chụp cho Mạch Đình vài tấm. Mạch Đình lại đi lên bục giảng, cầm phấn viết lên bảng bốn chữ thật lớn: “Lớp phó học tập”. Sau đó cậu đứng ngay phía trước: “Chụp ở đây một tấm. Ai da, từ hôm nay em không còn là lớp phó học tập nữa rồi”.

“Ai quan tâm?”, An Tử Yến kéo ghế, giống như thường ngày mà ngồi xuống. Mạch Đình cũng từ bục giảng mà trở về vị trí của mình. Cậu dừng tầm mắt nhìn bảng đen trước mặt. Cậu muốn lục lọi tìm kiếm cảm giác trong lòng. Nhưng... cậu không có cảm giác gì cả. Lúc trước có đôi chút bồi hồi nhưng chẳng qua là vì hiệu ứng âm thanh của buổi lễ tốt nghiệp gây nên mà thôi. Bây giờ bình tĩnh lại, trong lòng Mạch Đình chắc hiểu rõ, có rời khỏi trường thì người ngồi cùng bàn vẫn sẽ còn cùng giường với cậu.

“Tốt nghiệp rồi, anh có cảm giác gì đặc biệt không?”, Mạch Đình nghiêng đầu hỏi An Tử Yến. Cậu biết rõ cậu trả lời của An Tử Yến sẽ là gì. Mà quả thật, hần nói: “Không”.

“Biết ngay là anh sẽ nói như vậy”. Hấn cười, nhưng không phải nụ cười ảm áp như bình thường. Hành động của Mạch Đình quá ư là tự nhiên. Cậu đặt tay lên đùi An Tử Yến rồi bị hấn tóm lấy. Hôm nay chắc An Tử Yến sẽ đùa giỡn nhẹ nhàng thôi nhỉ? Đáng tiếc cậu lại sai lầm rồi. Cậu phát hiện tay cậu đang từ từ dịch dần lên trên. Còn là do chính tay An Tử Yến kéo tay cậu lên gần vị trí tà ác giữa hai chân hấn. Mạch Đình cuống cuống rút tay về, kêu lên: “Đến tổ chất cơ bản anh cũng không có hả?! Đây là lớp học, là chỗ để học đó. Anh có hiểu không?”. An Tử Yến trừng ra bộ mặt thách thức cán bộ, hấn như thể một đứa nhóc nghịch ngợm trước mặt Mạch Đình: “Không”. Còn Mạch Đình giống như một bậc phụ huynh bất lực.

Điều đó khiến cậu vừa bực vừa yêu người bạn cùng bàn này. Lúc nào mới có thể chỉ có bực bội mà không yêu thường gì đây!

“Giờ về nhà hả?”, Mạch Đình vừa ra khỏi lớp liền hỏi.

“Bọn Chu Cách muốn ăn mừng”.

Nghe thấy cái tên Chu Cách là mặt Mạch Đình thái độ ngay. Hôm nay mà thấy hai con người mang tư tưởng đầy nhục dục trong đầu Chu Cách với Ellen là cậu liền muốn nôn mửa. Nhưng... Hôm nay vẫn chưa kết thúc...

“Không lẽ anh lại bày trò gì đợi em?”

An Tử Yến nói băng quơ: “Bị ám đến mức đó à?”.

“Còn không phải là do anh hại đi! Có thật là anh không làm đúng không?”. Mạch Đình xác nhận thêm lần nữa. Về mặt An Tử Yến chẳng biểu cảm gì. Tức là không thừa nhận, mà cũng không phủ nhận. Thấy hấn không trả lời mà chỉ chăm chăm đi về phía trước, Mạch Đình đành phải lẻo đẻo chạy theo phía sau.

“Thế chú Phó gọi tới là có chuyện gì?”

An Tử Yến dừng lại, mũi Mạch Đình thiếu chút nữa đâm vào người hấn rồi. Hấn quay lại phía sau: “Có lẽ phải tặng cho cái sự chậm chạp của em cái gì đó mới được”. Lời lẽ của hấn là có ý gì? Đại não chứa đầy những suy nghĩ khác người của Mạch Đình cố gắng hoạt động. Có lý nào? Sẽ không đi! Cậu không lý nào lại ngốc đến vậy chứ! Là hấn cố tình để cậu nghe được cuộc nói chuyện với chú Phó. Sau đó, hấn không tốn chút sức lực nào, cũng như không tốn chút nhân lực nào mà cũng có thể khiến cho cậu ngày đêm nghi thần ngờ quỷ, thần kinh căng thẳng. An Tử Yến dùng một chiêu rẽ tiền đã thể xoay cậu vòng vòng đến vậy sao? Còn tưởng hấn thay đổi thật rồi. Cậu khinh! Thay đổi cái gì mà thay đổi. Chẳng qua là hấn thay đổi cách thức trêu chọc cậu thôi.

“Ha... ha ha... ha ha ha... Em đã sớm đoán ra rồi. Căn bản là em không thêm để trong mắt thôi”. Nụ cười đắc ý không thể hiện lên được nữa, chỉ còn sót lại chút mạnh miệng mà chống đỡ thôi. An Tử Yến không trả lời, tiếp tục đi về phía trước. Mạch Đình đi theo sau tiếp tục độc thoại: “Cho tới bây giờ em cũng không quan tâm anh điện thoại cho ai, chứ nói gì đến nội dung cuộc nói chuyện chứ. Sáng nay ra khỏi nhà em rất là bình tĩnh mà bước đi, tâm trạng hết sức thoải mái. Chẳng có lo lắng anh sẽ bày ra trò quái ác gì!”

An Tử Yến chỉ nhún vai, còn Mạch Đình vẫn thao thao bất tuyệt. Lúc cậu ra đến cổng trường thì dừng lại. Cậu quay đầu lại nhìn ngôi trường. Tâm trạng của cậu bình tĩnh hẳn, tựa như đang đưa tai lắng nghe một bản nhạc chậm chậm. Tốt nghiệp, tốt nghiệp, tốt nghiệp rồi... Mạch Đình không ngừng nói thầm trong đầu. Cậu muốn xác nhận sự thật này thêm lần nữa.

Mạch Đình tốt nghiệp rồi. Còn những người khác tốt nghiệp sẽ như thế nào đây? Có thể đắc ý mà chạy đi khoe với bạn cùng phòng, rồi phấn khởi mà chạy đến chỗ người đó hút thuốc đứng đợi cách đó không xa, mong chờ một câu khích lệ, gọi tên người đó xong rồi lại tự luyến một mình không? Hay chẳng sẽ đứng trên ban công tầng thứ 18 rồi nhìn xuống cái người đang ở bên dưới ăn mặc đẹp để cho buổi lễ tốt nghiệp, khiến cho cả ban công tràn ngập hương vị ngọt ngào? Khi hương vị ấy truyền đến từ phía sau, người đó sẽ nhẹ nhàng mỉm cười? Hay có thể nằm dài cả ngày trên giường, đến cả lễ tốt nghiệp cũng không tham gia? Đối mặt với cái người đột nhiên chui vào trong chăn thì lo lắng không dám cử động vì sợ người đó sẽ tùy hứng mà làm chuyện xấu xa? Nghe được những từ ngữ không mang chút tư vị của cuộc sống thường ngày, người đó sẽ mỉm cười gượng gạo chẳng? Có thể bạn sẽ vén mái tóc dài ra sau rồi đợi đến khi người đó ra khỏi nơi tổ chức buổi lễ, bạn sẽ không quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh mà nhảy lên lưng người đó, dùng răng khê cắn môi dưới của người đó, mỉm cười tinh nghịch? Hay có thể đứng núp

trong một góc tối cùng với người đó, dùng vẻ mặt trong sáng nhìn vào khuôn mặt không chút cảm xúc của người đó mà nói về buổi lễ tốt nghiệp? Người đó sẽ mỉm cười một cách ngây thơ chứ? Có phải sẽ còn rất nhiều, rất nhiều người nữa sẽ tốt nghiệp không?

Các bạn, các bạn đang mỉm cười đúng không? Mỗi khi viết xong một chữ, hình dáng của các bạn đều hiện lên trước mắt tôi, thật kì diệu biết bao. Không ai có thể nói chắc chắn chuyện sau này. Có lẽ sẽ có rất nhiều thứ thay đổi, có lẽ còn bị thế giới bên ngoài gây tổn thương, rồi có lẽ sẽ dần dần bị lãng quên,... Nhưng tôi muốn nói với các bạn rằng, dù cho sau này có như thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ mãi ở đây bên cạnh các bạn. Các bạn chính là tình cảm của tôi.

16. Chương 16: Những Người Cùng Đồng Hành Qua Bốn Năm

Chu Cách và Ellen đã đứng đợi ở cổng từ sớm, sốt ruột gọi Mạch Đình – con người đang đứng ngẩn ngơ trước cổng trường: “Cậu còn làm gì đó đó nữa? Tính quan hệ với trường học hả?”. Câu chữ xấu xa khiến Mạch Đình bực bội quay lại. Cậu nhìn thấy Chu Cách đang diện cả cây hoa hòe màu xanh bắt mắt.

“Giục cái gì mà giục”.

“Mấy người chậm chạp quá đi”. Chờ đợi quá lâu khiến Chu Cách không chịu được mà oán thán, Ellen cũng gật đầu phụ họa theo.

“Tôi là người đứng đắn, đương nhiên sẽ có rất nhiều chuyện đứng đắn phải làm. Không có giống mấy người rãnh rỗi như vậy”. Lời lẽ Mạch Đình mang ý tứ rất rõ ràng: Bốn người ở đây, trừ cậu ra, tất cả đều không phải hạng đứng đắn. Cậu cứ thế mà chui thẳng vào xe. Chu Cách và Ellen là bởi trước đây lúc Mạch Đình than vãn không có bạn, An Tử Yên mới bắt đầu giới thiệu bạn của hắn. Đến bây giờ, bọn cũng đã đổi thành bạn của Mạch Đình rồi.

Xe đi chưa được bao lâu, điện thoại của Ellen vang lên âm báo tin nhắn. Cô mở điện thoại đưa sang nói với Chu Cách: “Bạn em gửi cho em cái video, bảo em xem. Nó nói hôm nay trên xe buýt quay được một thằng điên. Cùng thành phố với mình luôn. Share nhiều cực...”. Ellen còn muốn nói thêm gì đó thì giọng của Mạch Đình từ video vang lên: “Lần này là cái gì? Nói mau! Có phải dùng hành động bỉ ổi gì đó để bắt tôi không! Nói!”.

Ánh mắt của cả ba người trong xe đều hướng về phía Mạch Đình. Mạch Đình thiếu chút nữa đã mở cửa xe nhảy ra ngoài rồi. Giọng nói của An Tử Yên càng làm cho cậu thêm mất mặt: “Đây hẳn là hành động của người đứng đắn? Anh xem như đã tích lũy thêm kiến thức rồi”. Mạch Đình vươn tay muốn cướp lấy điện thoại của Ellen nhưng cô thoát được. Chu Cách vừa lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn vào đoạn video trong điện thoại, cười chới tai: “Mạch Đình, rộ cuộc là cậu đang làm gì vậy? Ha ha... Cậu là chuẩn bị sau khi tốt nghiệp sẽ đi làm diễn viên hài hả? Em yêu, xoa xoa cho anh mau lên, anh cười muốn chuột rút luôn rồi nè. Ha ha ha ~”.

“Cười cái gì! Có cái gì vui mà cười! Đây là chuyện ngoài ý muốn!”. Âm thanh kêu la của Mạch Đình to đến nỗi xe chạy bên ngoài cũng có thể nghe thấy được.

Xe chậm rãi dừng tại Định Hương Các. Mạch Đình vội vàng trốn khỏi không gian tràn đầy ý tứ cười nhạo cậu. Đưa mắt nhìn bảng hiệu “Định Hương Các”. Đây không phải là quán mà Bạch Tiểu Tư đã đưa cậu đến sao? Cậu bước vào đầu tiên. Cũng đã lâu rồi chưa quay lại đây. Bên trong quán dường như không có sự thay đổi nào. Nhân viên vừa mới đưa cậu vào trong, cậu đã nghe thấy tiếng cười bí ỉ của Lý Minh.

“Ông cũng tới à?”, Mạch Đình đẩy cửa vào rồi nói. Ngay lập tức, cậu nhìn thấy An Tổ, Tào Thành Nghị, còn có Bạch Tiểu Tư nữa! Cậu đã không có tâm trí để hỏi Bạch Tiểu Tư về nước khi nào, An Tổ và Tào Thành Nghị sao lại có mặt ở đây. Bởi vì trên tay mỗi người đều cầm điện thoại di động, mỗi chiếc điện thoại đều phát ra cùng một giọng nói. Giọng nói này đối với Mạch Đình không thể quen thuộc hơn. Đó chính là của cậu. Ai nấy cũng đều nhìn Mạch Đình. Loại ánh mắt này, Mạch Đình cũng không thể quen thuộc hơn được nữa.

“Yo, ai đây? Không phải Mạch Đình nổi tiếng trên mạng cả ngày hôm nay sao?”, An Tổ trêu chọc cậu. Mạch Đình hy vọng người ngoài hành tinh bắt hết đám người mang họ An đi cho rồi.

“Tôi phải share cho bạn bè xem mới được”. Lý Minh bấm loạn xạ trong điện thoại. Mặc dù Tào Thành Nghi không lên tiếng, nhưng nụ cười nhạo báng trên mặt của nó so với nói chuyện còn khiến cho người ta đau đớn hơn.

“Mạch Mạch à, đừng có để bụng. Có gì to tát đâu”, Bạch Tiểu Tư đứng dậy. Quả nhiên là còn Tiểu Tư tốt với cậu. Mạch Đình đang chuẩn bị bắt tay cô, ai ngờ Bạch Tiểu Tư sà ngay đến chỗ An Tử Yên vừa mới bước vào: “Chồng cũ à, anh xem video chưa? Hự hự, có phải rất hối hận không? Anh đá em rồi lại tìm cái hạng người gì thế kia?”

“Đã sớm xem rồi”, Ellen đi vào trả lời thay An Tử Yên. Mạch Đình đột nhiên cảm thấy cậu quá cô độc trên thế giới này. Thật là cô đơn, trống trải, lạnh lẽo. Mạch Đình liếc An Tử Yên: “Nếu không phải vì anh, em sẽ không trở thành trò cười cho người khác”.

“Anh làm sao?”

“Anh còn không thừa nhận?”

“Thừa nhận cái gì? Anh cầm súng ép em trở thành trò cười à?”

“Nhưng...”, không thể phản bác được. Quả thật, An Tử Yên ngoài việc nghe điện thoại của chú Phó ra thì không hề làm gì khác. An Tử Yên lướt qua người Mạch Đình đang đứng tìm từ mà tiếp tục đối chất. Hắn nhỏ giọng bồi thêm một câu: “Sự bất hạnh của loài người”.

“Cũng không cần nghiêm trọng mà nâng tầm lên loài người như thế chứ. Mối thù của em đối với anh ngày càng sâu đậm. Anh cẩn thận đó!”. Mạch Đình cẩn rằng nghiêng lợi nói trong khi kéo ghế ngồi cạnh An Tử Yên. Bạch Tiểu Tư làm bộ muốn chen giữa hai người: “Mạch Mạch à, nếu như cậu đã hận anh ấy đến vậy thì để tôi ngồi giữa kiểm chế bớt cho”.

“Tôi...”. Đúng là cầm đá đập vào chân mình mà. Dù miễn cưỡng nhưng cũng không còn cách nào khác. Cậu đang chuẩn bị ngồi sang chiếc ghế bên phải thì bị An Tử Yên lôi về: “Xin phép anh chưa? Ngồi đằng hoàng lại cho anh”.

“Chồng cũ à, cậu ấy hận anh lắm đó”.

“Hận thù gì cũng phải ở cạnh tôi mà hận thù”. An Tử Yên nói băng quơ, Mạch Đình cũng không rõ nữa, nhưng trái tim cậu lại lệch nhịp rồi.

“Mấy người xong chưa? Có muốn ăn nữa không?”. An Tổ sốt ruột kêu phục vụ lại gọi món. Lý Minh chính là vì ăn chùa nên mới đến, dùng ánh mắt của một trạch nam mà nhắm nhìn An Tổ như nữ thần. Tào Thành Nghi dựa lưng vào ghế: “Còn tưởng đến đây sẽ tìm được một nhóc hợp khẩu vị chứ”.

“Đây cũng không phải là nơi giao lưu hữu nghị!”

Những chiếc ly cổ cao trong suốt tựa như người phụ nữ đang mang giày cao gót. Chất lỏng màu đỏ chập chờn trong cơ thể cô. Những khuôn đang chuyện trò vui vẻ đối diện Mạch Đình đây chính là những người đã ở cạnh cậu trong suốt bốn năm qua. Bạn nhìn về phía trước sẽ cảm thấy rất dài, nhưng nếu nhìn về sau, bạn sẽ cảm thấy nó ngắn ngủi biết bao.

Nghi ngờ An Tử Yên và Tào Thành Nghi đang giấu bí mật, Mạch Đình lén lút theo dõi từ phía sau.

Nói dối Lý Minh về tuổi thật của bản thân và không chút mong đợi gì với cuộc sống đại học.

Vì An Tổ xuất hiện ngay lễ giáng sinh khiến cậu sợ tè ra cả quần, còn nhảy qua cửa sổ.

Đối mặt với việc Chu Cách và Ellen không chút kiêng kị mà trêu đùa nhau trước cửa khiến cậu thấp thỏm lo âu.

Ở sân bay, Bạch Tiểu Tư gọi lớn chồng cũ khiến cậu vừa tức giận, vừa lo lắng, lại cũng vừa tò mò.

Mạch Đình bây giờ vẫn là Mạch Đình của lúc đó chứ? Vấn đề này, có lẽ ngay đến bản thân cậu cũng rất khó trả lời. Con người ta đều khó có thể hoàn toàn giữ nguyên như lúc ban đầu. Không phải là tiếc nuối, nói không chừng, chúng ta sẽ trở thành một con người tốt hơn ban đầu thì sao?

Lúc còn nhỏ, có kẹo, có đồ chơi, chúng ta hài lòng ngay.

Lớn lên rồi, có được cho rất nhiều kẹo, rất nhiều đồ chơi thì ai sẽ hài lòng đây?

Cho nên không cần phải mệt mỏi mà suy nghĩ bản thân không còn ngây thơ như trước đây nữa. Lớn lên không chỉ thay đổi về thể xác mà còn cả tâm hồn. Có nhiều thứ cần phải bổ sung. Nhưng vật chất chỉ có thể dùng dục vọng mà bổ sung vào. Duy chỉ có tình cảm là có thể bổ trống.

Mạch Đình đã quên chưa nhớ lại một người quan trọng nhất rồi sao? Có lẽ không phải vậy. Hình ảnh hai người gặp nhau cậu đã nhớ lại vô số lần. Ngay đến việc hồi tưởng lại cũng chỉ trích Mạch Đình vì đã quá mệt mỏi rồi.

17. Chương 17: Chúc Mừng Tốt Nghiệp

Tiếng ly rượu chạm vào nhau, ai nấy cũng đều có nét ửng đỏ trên khuôn mặt, rồi lần lượt bối mớ chuyện cũ ra mà trêu chọc người khác. An Tổ bị bố mẹ giục cười, cầm ly rượu lắc lư: “Thời nay, đàn ông tốt đã hiếm, vậy mà còn phải đối mặt với đám đàn ông khác chạy đến tranh dành nữa chứ”. Mạch Đình tốt bụng khuyên nhủ: “Cũng không đến mức nghiêm trọng như chị nói, nếu chị chịu bỏ cái tính tiểu thư...”, cậu ý thức được An Tổ đang trừng mắt, không dám nói tiếp nữa.

“Nguyên nhân vì sao, chính chị cũng hiểu rồi”. An Tử Yến nói một câu khó hiểu với An Tổ. Nhưng kì lạ là An Tổ chẳng hề nghe thấy gì, chỉ chỉ nhìn Mạch Đình: “Tôi thấy cậu ý có em tôi chống lưng. Mông cũng sắp phi lên trời rồi. Đợi hôm nào nó ra ngoài, xem bà xử cậu thế nào”.

“Em... em không sợ đâu”.

“Đừng để rơi vào tay tôi”.

Bạch Tiểu Tư xen vào: “Chị đừng bắt nạt Mạch Đình nữa. Cậu ấy có làm gì đâu. Chỉ là chơi trò tiểu nhân khiến cho chồng cũ gọi điện đá em thôi”.

“Đúng vậy. Mạch Đình có làm gì đâu. Không phải chỉ ở trên xe buýt vu khống bảo người ta dùng thủ đoạn đòi bại bắt đi thôi sao?”. Tào Thành Nghi cũng lên tiếng.

“Tôi hiểu Mạch Đình lắm, hồi đầu cậu ấy...”. Lý Minh cũng muốn tham gia nhưng lại bị Mạch Đình cắt ngang. Cậu không phục: “Mấy người quá đáng rồi nha! Tôi cũng có nhiều điểm chính trực nhá. Chính trực đến mức tôi còn sợ đó. Mấy người cũng có hiểu tôi đâu mà nói. Hồi An Tử Yến thì biết”. Mạch Đình quay về phía An Tử Yến đang đứng bên cạnh cậu.

“Chính trực? Ở đâu? Đến bên dưới em còn chẳng chính trực nổi nữa là”. Câu nói của An Tử Yến vừa thoát ra khỏi miệng chính là một đòn gây đả kích trực tiếp. Xung quanh ngay lập tức vang lên tiếng cười.

“Đúng là chỉ có An Tử Yến hiểu cậu nhất”, Ellen nói.

“An Tử Yến!”. Tôn nghiêm đàn ông của cậu hôm nay đã bị cười nhạo không đáng một xu. Thân là một người đàn ông, không thể nuốt được loại sự tình này. Mạch Đình uống cạn ly rượu rồi đập bàn đứng lên: “Được lắm, tôi sẽ cho các người xem tôi có phải là nắm kim châm không! Cũng là một người đàn ông bình thường, sao có thể bị An Tử Yến bêu xấu được”. Dứt lời cậu liền cởi khóa quần. Các chị em phụ nữ đồng loạt che mắt, làm bộ lên tiếng: “Ấy ~~ trò đùa của Mạch Đình lưu manh quá ~~ cầm thú à ~~”. Một giây trước còn nói bản thân chính trực, giây sau đã cởi quần trước bàn dân thiên hạ, đúng là chính trực đến mức đáng sợ.

“Mấy... mấy người phụ nữ các người thời nay làm gì có chuyện da mặt mỏng như vậy!!”. Tay cởi quần nhưng miệng vẫn lý sự. An Tử Yến bên cạnh cứ cho rằng Mạch Đình tính tình nhất gan chỉ được cái mạnh miệng chứ không dám làm gì. Ai ngờ có hơi mem vào lại khiến lá gan cậu to lên hẳn. Vẫn tiếp tục cởi, cả quần trong cậu cũng cởi luôn. Đến khi nửa cái mông bị lộ ra thì An Tử Yến nhanh chóng dùng một tay túm lấy quần Mạch Đình, cảnh cáo những người khác: “Nhắm mắt lại hết. Đặc biệt là cậu”. Hắn dùng tay còn lại đè đầu Tào Thành Nghi xuống.

Mặc cho Mạch Đình có kêu đau cỡ nào, An Tử Yến vẫn kéo quần cậu lên một cách thô bạo. Sau cũng không quên cảnh cáo Mạch Đình: “Còn dám cởi, anh lột luôn hạ bộ em xuống luôn đây”.

“Anh có thể đừng nói mấy câu kinh khủng như vậy không?”, Mạch Đình bị uy hiếp mà tỉnh rượu không ít.

“Không kinh sao dọa được em?”, An Tử Yên nói chuyện đương nhiên. Đối với sự phá game của An Tử Yên, những người khác thật sự cảm thấy không vui. Chu Cách tiếc nuối tắt điện thoại: “Còn tính chụp lại, đúng là mất hứng mà”. An Tử Yên quay sang: “Vậy để tôi giúp cậu”.

“Thôi... không cần”, Chu Cách lập tức chuyển sang chế độ tươi cười. Sự tình tiếp sau đó Mạch Đình vẫn không được trả tự do. Mọi nhất cử nhất động của cậu đều bị An Tử Yên khống chế. Để tránh cậu uống rượu mà lên cơn, rượu đã đổi thành trà sữa. Cả bàn ai nấy cũng đều uống rượu vui vẻ, duy chỉ có mỗi cậu phải cầm uống hút mà uống trà sữa. Mạch Đình siết chặt nắm đấm dưới bàn. Chịu đựng sự nhục nhã này không thể ngẩng đầu lên được. Điều này còn có thể trách ai? Cũng không phải chỉ một hai lần. Bình thường lúc nào cậu cũng bảo thủ với nghiêm túc. Đến khi say rồi thì liền làm những chuyện hạ lưu. Không biết có phải do lúc bình thường cậu giả vờ đứng đắn không nữa.

“Ăn uống xong chúng ta đi đâu? Hôm nay là tốt nghiệp, tôi cảm thấy chúng ta nên đổi gió, leo núi đi!”, Chu Cách đang ngà ngà say hứng khởi đề nghị. Ngoại trừ An Tử Yên, những người khác đều đồng ý cả. Không ai muốn để ngày hôm nay trôi qua một cách lãng phí.

“Vậy được rồi”. An Tử Yên xem đồng hồ, rất thái độ với cái hoạt động leo núi. Những người khác gạt đầu cái rụp rồi cầm ly rượu đứng lên. Mạch Đình cũng cầm ly trà sữa đứng lên theo.

“Kết thúc cũng nên làm nghi thức tập thể nhỉ?”. Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào chỗ An Tử Yên đang ngồi bất động. Những người khác nâng ly lên cả rồi nhưng hắn vẫn tiếp tục không nhúc nhích.

“Tôi không muốn”, hắn từ chối.

“Phối hợp chút đi. Đây là thời gian thể hiện tình cảm hữu nghị của chúng ta a”.

“Tôi với mấy người không có bất kì tình cảm hữu nghị cái gì hết”.

Mạch Đình kéo An Tử Yên đứng dậy: “Bây giờ mỗi việc hợp tác với bạn bè còn không làm, thế sau này đi làm thì còn như thế nào nữa?”. Hai việc này căn bản chẳng liên quan gì nhau. Giằng co một hồi, An Tử Yên không chịu được nữa cầm ly đứng lên. Hung dữ cùm ly với mọi người. Xong lại ngồi xuống.

“Chúng tôi rốt cuộc là có thù oán gì với cậu vậy!!”, mọi người đồng thanh. Mà bọn họ cũng chỉ nói như vậy thôi. Cầm ly trà trên tay, Mạch Đình nói: “Tôi nói, hôm nay...”

“Uống xong rồi thì mau đi thôi”.

“Đúng vậy”.

“Nhanh nhanh”.

“Tốt nghiệp vui vẻ!”

Không ai muốn nghe Mạch Đình nói. Mạch Đình trợn trừng hai mắt, một hơi uống hết ly trà sữa. Tất cả mọi người ra khỏi Đình Hương Các, đón một chiếc taxi ở ven đường. An Tổ đẩy Mạch Đình vào xe trước. Sau đó Bạch Tiểu Tư và Ellen cũng chui vào, thúc dục tài xế: “Đi mau”.

“Mấy người gấp làm gì?”

“Đưa cậu đi, tôi không tin chồng cũ không theo cùng”. Bạch Tiểu Tư nhìn phía sau xe, tài xế cũng nhìn ra phía sau qua kính chiếu hậu trên xe. Người này thâm cảm thấy Mạch Đình quả là một thằng nhóc may mắn. Một lúc có tận ba mỹ nhân phục vụ. Người tài xế phán đoán sai trăm trọng rồi. Hạnh phúc thật sự của Mạch Đình chính là đang ngồi trên chiếc xe đi đằng sau kia.

Xe đi đến chân núi cũng là lúc sắc trời đã ngã màu. Mạch Đình ngẩng đầu nhìn độ cao của ngọn núi, đoán chừng leo tầm một tiếng là có thể lên đến đỉnh. Trong tất cả mọi người chỉ có mỗi Mạch Đình hăng hái nhất. Cậu xung phong đi tuyến đầu dẫn đường. An Tử Yên mặt mày miên cưỡng đi chậm chậm tít sau cùng. Lúc đầu còn có tiếng nói chuyện, dần dần chỉ còn lại tiếng thở. An Tổ đặt mông xuống đất, dùng tay quạt quạt: “Không đi nữa, không ngờ lại mệt như vậy”. Tào Thành Nghị vắt áo lên vai: “Hay về đi”. Mạch Đình thấy vậy liền phản đối: “Hôm nay là tốt nghiệp, núi cao chỉ là tượng trưng thôi. Nếu mấy người mà bỏ giữa chừng thì làm sao bắt đầu thanh xuân phía trước đây? An Tử Yên, anh cũng nói mấy câu đi”.

An Tử Yến nhàn nhả nói: “Thanh xuân là thằng nào? Liên quan gì đến anh?”. Mạch Đình lắc đầu: “Thiệt tình, mấy người đứng là ... một chút nữa là lên đến đỉnh núi rồi, cố gắng lên”.

Không ai nghe cậu nói cả. Chu Cách và Ellen đang hôn nhau. Lý Minh thì lấy điện thoại ra quơ quơ, cố gắng bắt được tín hiệu. Bạch Tiểu Tư cũng ngồi bệch xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Mạch Mạch à, ở đây cũng được rồi”. Mạch Đình theo tầm mắt của cô mà nhìn lên. Bên trên cậu là vô số những vì sao đang tỏa sáng lấp lánh. Ban đêm trên núi luôn có một vẻ đẹp ma mị. Ánh trăng phản chiếu lên phiến đá trắng xóa. Từng cơn gió nhẹ thổi tới.

18. Chương 18: Sự Bắt Đầu Và Kết Thúc Của Tuổi Thanh Xuân

Mạch Đình không nói thêm gì nữa. Tất cả mọi người chìm vào im lặng. Một hồi lâu sau, đột nhiên Chu Cách hướng về phía trước mặt trống trải mà hét lớn: “Tôi muốn mãi mãi làm phú nhị gia yêu thương Ellen nhất!”. Ellen ngồi bên cạnh cười khanh khách, cũng bắt chước dáng vẻ của Chu Cách hét lớn: “Tôi muốn mãi làm vợ yêu thương phú nhị gia Chu Cách nhất!”. Thật là sến muốn ói mà.

Lý Minh trở là người thứ ba lên tiếng: “Tôi muốn trở thành một trạch nam hạnh phúc nhất thế giới”.

Tào Thành Nghị cũng thể hiện: “Tôi muốn thưởng thức mọi kiểu đàn ông trên thế giới”.

Bạch Tiểu Tư mỉm cười, nửa đùa nửa thật: “Tôi muốn theo chủ nghĩa độc thân vô lo vô nghĩ”.

An Tổ suy nghĩ một chút, dường như cô muốn che dấu những tâm sự thật lòng đi, nhàn nhạt nói: “Tôi muốn đánh Mạch Đình nhiều lần”.

“Chị mong ước cái kiểu gì vậy! Thật quá đáng!”. Những người khác nhìn chăm chăm Mạch Đình. Đến lượt cậu nói lên mong muốn của mình rồi. Cậu nghĩ nếu nói quá sến thì cũng không khác gì Chu Cách vì vậy cậu cứ dẫn đo mãi. Bạch Tiểu Tư lên tiếng: “Xem ra Mạch Đình không có nguyện vọng gì rồi, chồng cũ, anh có nghĩ gì không?”. Cứ như vậy mà bỏ qua Mạch Đình. Mạch Đình cũng muốn nói nhưng thật tình không biết phải nói gì. Điều cậu muốn ư? Quả thật bây giờ cậu không nghĩ được gì cả. Đại khái mong ước lớn nhất của cậu đã sớm được thực hiện rồi. Cậu ở trong đêm đen phản chiếu ánh trăng mà nhìn về phía An Tử Yến.

“Tôi muốn đám người điên mấy người tránh xa tôi ra”.

“Anh đúng là nhảm chán, khó khăn lắm mọi người mới có dịp tâm tình mà lại”. Mặc dù ai nấy cũng đều oán thán nhưng vẫn không nhịn được mà cười phá lên. Đôi lúc con người ta chính là như vậy đấy. Không cần một chàng trai ấm áp luôn quan tâm hỏi han, mà chỉ cần người lúc nào cũng nói những lời lẽ khô khan, khó chịu. Không biết từ khi nào, Mạch Đình đã đến ngồi cạnh An Tử Yến, hạ âm lượng chỉ để hai người mới có thể nghe được: “Những lời anh nói trong buổi lễ tốt nghiệp có thật không đấy?”

“Anh có nói gì à?”

“Anh có không nhận cũng không được đâu. Nhiều người nghe được như vậy mà”.

“Vậy thì sao?”. An Tử Yến khác Mạch Đình, rất hiếm khi dùng lý lẽ mà khiến người khác khuất phục. Bất kể là trực tiếp thừa nhận hay phủ nhận cũng làm cho người khác không biết phải làm sao. Mạch Đình chống nạnh: “Nói rồi thì phải nhận chứ. Anh đã nói dù có quản anh hơi nghiêm, hơi ngốc một chút, sau này có thể gặp trắc trở trong công việc, anh cũng sẽ ở cạnh em”. Mạch Đình lại sửa lời của An Tử Yến rồi.

“Anh không nhớ đã từng nói những lời như vậy”.

Mạch Đình khê nghiêng rằng: “Chính là câu – Dù em có lắm nhảm phiền phức, tính cách như một kẻ ngốc nghếch, tiến vào xã hội sẽ trở thành người vô dụng như thế nào, anh cũng không có cách nào chuẩn bị để rời xa em. Cho nên em đừng sợ, anh vẫn ở đây”. Mạch Đình thuật lại không sót chữ nào. An Tử Yến thể hiện biểu cảm như thấy được điều vi diệu. Dường như hắn đang muốn xa lánh những lời nói đó.

“Chỉ đùa thôi”.

“Ý là sau khi tốt nghiệp nếu em có lắm nhảm phiền phức, ngốc nghếch, vô dụng, anh sẽ bỏ rơi em ngay hả?”

“Xem tình tình đã”.

“Em muốn biết tình huống xấu nhất là gì. Ly hôn hả?”, Mạch Đình kiểm chế mà hỏi.

“Cũng không phải không có khả năng”.

“Anh... anh... anh...”, phải chờ hần mới được, phải dùng từ nào độc ác ấy! An Tử Yến cầm lấy ngón tay Mạch Đình đang chỉ vào hần: “Chỉ đùa thôi”.

“Anh thấy em có cười không?”. Mạch Đình muốn rút tay ra nhưng An Tử Yến vẫn giữ rất chắc. An Tử Yến không nhìn cậu mà chỉ ngẩng đầu lên bầu trời đêm: “Em ở trường nói cũng không ít, cũng làm không ít những chuyện ngốc nghếch. Những lý do đó vẫn chưa đủ. Anh muốn em tìm thêm nhiều lý do nữa thì mới có thể khiến anh bỏ rơi em”.

“Nhiều hơn rớt cuộc là bao nhiêu mới đủ?”

“Cả đời này em cũng không tìm đủ đâu”.

Mạch Đình trợn mắt với An Tử Yến. Thôi thì giữ lại nhưng lời độc ác đã. Hôm nay tốt nghiệp, tạm thời bỏ qua cho hần. Hôm nay là lần thứ ba hay thứ tư cậu được An Tử Yến nắm tay gì đó. Cậu cũng không nhớ rõ. Những lúc như vậy hần cũng chẳng tâm tình gì để cậu nhớ cả.

Giữa sườn núi có một đám thanh niên, cứ hiện rõ nét thanh xuân đầy nhiệt huyết dưới ánh trăng như thế. Bốn năm cũng không gây ảnh hưởng gì lớn đến họ. Tiếng cười nói của họ cứ lơ lửng trên không vang vọng khắp núi rừng.

Bởi vì lúc nào cũng có thể gặp nhau cho nên bây giờ tự ai về nhà người nấy. Không có chút hình ảnh tình cảm lâm ly nào. Chỉ còn lại Mạch Đình và An Tử Yến đứng dưới chân núi.

“Giờ làm sao về?”, Mạch Đình hỏi.

“Anh công em”, An Tử Yến trả lời.

“Thật hả?”

“Đương nhiên là lừa em thôi. Để cho em vui vẻ mấy giây rồi đem em về lại với hiện thực”.

“Đồ ác quỷ!!”, Mạch Đình thở hồn học đưa tay bắt taxi. Trên xe còn lưu lại mùi thuốc lá nhàn nhạt. Đài radio đang cho phát một câu chuyện hài. Những bóng đèn nhấp nháy trên đường phố ban đêm mãi mãi sẽ không bao giờ có thể sánh bằng ánh mặt trời sáng rực. Nhưng bây giờ có rất nhiều người không còn ham muốn ánh mặt trời ấm áp đó nữa, họ thích đắm chìm vào cái sự cảm dỗ của đêm tối hơn.

An Tử Yến mở cửa sổ, cơn gió mạnh ulla vào. Hần nhìn ra bên ngoài một hồi lâu rồi quay lại nhìn Mạch Đình. Kiểm không được mà khóe miệng cong lên. Đầu Mạch Đình đang quay tới quay lui, đôi môi thì khẽ nhếch lên. Xe chuyển hướng, cậu cũng xoay vòng theo xe luôn.

“Này, đồ ngốc”. Hần đưa tay lay lay Mạch Đình. Thấy cậu không có phản ứng gì thì hạ tay xuống, nép sát bên cạnh Mạch Đình, để cho đầu cậu tựa vào cánh tay hần mà ngủ. Xe đi được một lúc thì đến nơi. Mạch Đình không hề có ý muốn tỉnh dậy. An Tử Yến không còn cách nào khác là phải xuống xe trước rồi đi vòng sang cửa xe bên kia, cúi người ôm Mạch Đình ra ngoài.

“Em nặng thật đấy”.

Mạch Đình cau mày, đầu bắt đầu cựa quậy, tìm được vị trí thoải mái trong lòng An Tử Yến rồi hai chân mày cậu mới giãn ra. Thấy Mạch Đình ngủ ngon như vậy, An Tử Yến chơi ác ôm xóc Mạch Đình lên. Cậu nhú mày nhăn trán hần mới hài lòng mà đi về phía có ánh sáng. Rớt cuộc là mấy trò độc ác này có gì thú vị?

Hai người họ đi dưới những bóng đèn đường. Cái bóng dưới chân cũng dần ngắn lại. Một khung cảnh bình thường, một hình ảnh bình thường, những lời lẽ tình cảm nếu phải trải qua một quá trình gian dối thì cứ vậy mà bình thường là được rồi.

Rời trường học họ chỉ mang theo sách vở, bằng tốt nghiệp, những tấm ảnh hư cấu và tình yêu của Mạch Đình. Những thứ khác đều để lại.

Sân trường thuộc về một thời thanh xuân và những câu chuyện gắn liền với nó đã kết thúc. Nhưng một giây của sự kết thúc này chính là mang ý nghĩa bắt đầu một thời thanh xuân cùng những câu chuyện mới bắt đầu.

Cậu là nam thì tôi vẫn yêu phần hai, kết thúc.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

..... Đùa chút thôi.

19. Chương 19: Không Thể Ăn Bám Rồi

Lễ tốt nghiệp đã qua được một tuần, ngày nào Mạch Đình cũng dành phần lớn thời gian đọc thông tin tuyển dụng trên mạng. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Cậu chuẩn bị thử viết bằng lý lịch thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mạch Đình mới đi đến phòng khách thì đã có tiếng rất nồn nóng vọng vào: “Nhanh lên”. Mạch Đình vội vàng chạy ra mở cửa. An Tổ trực tiếp đẩy cậu sang một bên rồi đến thẳng phòng ngủ đóng cửa lại: “Đừng đánh thức Yến dậy”.

Cái sự phân biệt đối xử gì đây! An Tử Yến chính là bị mấy người cứng chùi thành hư đó! Mạch Đình chỉ nói thầm trong bụng chứ ngoài mặt vẫn rất niềm nở: “Chị à, sao chị lại tới đây?”

“Cậu sĩ nhục ai đó? Còn dám gọi tôi là chị cơ đấy. Tôi phế cậu bây giờ!”

Ông có lòng tốt giữ thể diện cho rồi mà còn. Coi chừng ông đánh chết đấy! Mạch Đình lại cũng chỉ có thể gào thét trong lòng. Chuyện lần trước bị An Tổ đè trên giường mà không thể làm được gì, cả đời này cậu sẽ không bao giờ quên. An Tổ ngồi xuống ghế, vắt chéo chân: “Tôi tới mượn xe”.

Chị tới mượn đồ mà còn làm ra vẻ! “Được, em sẽ đưa chìa khóa cho chị ngay”.

“Chuyện việc làm của Yến thế nào rồi?”

Mạch Đình vừa trả lời vừa tìm chìa khóa trong ngăn kéo: “Hình như ngày mai đi phỏng vấn”.

“VẬY Ạ? CÔNG TY NÀO?”

“CỤ THỂ THẾ NÀO THÌ KHÔNG RÕ LẮM”.

“Ngày nào cậu cũng ở cạnh nó chỉ có ăn với uống thôi hả? Phải hỏi chuyện chứ!”, An Tổ trách cứ.

Sao không tự đi mà hỏi? Chỉ cần đưa lưng về phía bố, bố nhất định sẽ đánh chết nhà người ngay! “Ngoài việc sĩ nhục nhân cách của em ra thì những thứ khác không hề nói tới”. Mạch Đình đưa chìa khóa cho An

Tổ, chị nhận lấy rồi đứng lên: “Cũng phải, nói cho cậu biết cũng không để làm gì. Vậy bao giờ nó nhận được kết quả phỏng vấn thì nhắn cho tôi biết”.

“Em nhất định sẽ khích lệ anh ấy. Tuyệt đối anh ấy sẽ không trở thành một kẻ ăn không ngồi rồi đâu!”, cậu lại hóa thân thành sứ giả chính nghĩa rồi.

“Ăn cái gì mà ăn! Quy tắc của nhà họ An là bố mẹ chỉ có trách nhiệm cho đến khi con cái tốt nghiệp thôi. Sau đó phải tự dựa vào sức mình. Nếu không cậu nghĩ ngày nào tôi cũng phải làm việc là vì cái gì? Ngày tôi tốt nghiệp, bố mẹ liền cắt trợ cấp, hại cuộc sống lúc đó của tôi gặp không ít cực khổ”. Nghe tin tức từ An Tổ, Mạch Đình cả kinh. Nét mặt chị cũng không giống như đang nói dối. Vị sứ giả chính nghĩa này vốn đã áp lực, nay lại càng áp lực hơn. Còn nghĩ trong thời gian chưa kiếm được việc thì len lén ăn bớt của nhà họ An một chút. Hôm nay, suy nghĩ đó chính thức tan vỡ rồi.

Đến lúc An Tổ mở cửa đi ra, Mạch Đình mới phục hồi tinh thần: “Chị à, chuyện việc làm của em, chị không thể hỏi thăm một chút được sao? Chúng ta thế nào cũng là người một nhà mà”. Mặt Mạch Đình cũng đủ dày, thấy An Tổ không hỏi han gì thì chủ động hỏi tới luôn. Cậu muốn tìm kiếm một chút hơi ấm gia đình từ những người nhà họ An. An Tổ liếc Mạch Đình: “Vậy cậu...”, nói được hai chữ thì dừng lại. An Tổ suy nghĩ chừng hai phút, xác định không có gì để nói liền đóng cửa lại rồi đi thẳng.

Bố sẽ đánh chết người!!

Hôm sau, Mạch Đình trước hết là để chuyện tìm việc sang một bên. Cậu dậy thật sớm chuẩn bị bữa sáng. Sau đó ra ngoài ban công chấp tay thành kính nhìn trời cầu nguyện. Chiều này cậu làm rất thành thạo. Lúc trước mua vé số cậu cũng cầu không ít.

“Em ở đây làm gì?”, An Tử Yến xuất hiện làm gián đoạn nghi thức của Mạch Đình. Mắt vẫn còn chưa mở hẳn, từng ngón tay thon dài vỗ nhẹ trước miệng. Đây chính là một hành động ngáp vô cùng quyến rũ.

“Anh đang học làm diễn viên thần tượng à? Sao không thể ngáp giống em được thế?”. Mạch Đình không phục, há miệng thật to ngáp theo. Vừa mới tỉnh dậy, lại vô duyên vô cớ bị chỉ trích, An Tử Yến đổi sắc mặt ngay: “Mới sáng sớm em nấp da à?”

“Em có lòng tốt giúp anh, không ngờ anh lại muốn động thủ”.

“Giúp anh?”

“Em ở đây cầu cho anh nộp hồ sơ thành công đó. Công ty anh yêu cầu cao lắm”.

“Cuộc đời em đã đen đui rồi mà còn đi giúp anh cầu nguyện. Đừng có nghĩ anh giống em”.

“Phi phi! Đừng nói mấy lời xui xẻo đó”. Mạch Đình thực hiện xong động tác cầu nguyện cuối cùng, thúc giục An Tử Yến thay quần áo: “Đừng có đến trễ, mau lên, đừng chậm chạp như thế!”

“Nói nhiều”.

“Hôm nay anh nói em thế nào cũng được, nhưng làm gì có người nào đi phỏng vấn mà lại đến trễ, như vậy sẽ để lại ấn tượng xấu lắm. Em làm bữa sáng rồi. Có muốn em đi cùng anh không, để anh có động lực ấy. Nếu không được nhận thì cũng đừng nản chí, cuộc sống vốn vậy mà”. Mạch Đình nói một hơi. Đến một câu An Tử Yến cũng không nghe vào, chỉ bật ti vi lên xem. Mạch Đình thì gấp gấp gấp gấp. Hết chạy đi chọn quần áo cho An Tử Yến, rồi chạy vội ra phòng khách kêu lên: “Anh chỉ có mỗi mấy bộ này thôi hả? Vest đâu? Đi phỏng vấn là phải mặc bộ đồ số một anh có biết không?”. Bên ngoài chẳng hề có hồi âm. Mạch Đình nặng nề thở dài. Xem ra cậu cầu nguyện nhất định là lãng phí rồi. Căn bản chẳng có chút hy vọng nào, vẫn là phải dựa vào cậu mà nuôi gia đình thôi. Cậu vợ đại một bộ đồ đem vào phòng tắm: “Anh lười quá sẽ hủy hoại cả đời, anh có biết không hả? Chăm chỉ mới có cái ăn a. Anh nhìn lại anh đi, sớm muộn gì cũng bị xã hội đào thải. Nếu bây giờ chưa tìm được việc thì ở nhà dọn dẹp đi”. An Tử Yến đi tới bịt miệng Mạch Đình, đẩy cậu ra khỏi phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Sau khi vệ sinh và thay đồ xong, khuôn mặt An Tử Yến không chút hứng thú nhìn bữa sáng được bày biện trước mặt. Bánh mì được đặt trên đĩa và không biết hai chữ ngoan ngoãn bên trên là được dùng dụng cụ gì để viết.

“Sao không ăn?”

“Bắt chợt không muốn ăn”.

“Có phải vì sốt ruột quá không?”

“Quá lộn xộn”. An Tử Yến cầm nĩa lên, cố gắng nhận diện hai chữ bên trên đến hoa cả mắt rồi mới bắt đầu ăn. Xong bữa sáng, An Tử Yến chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài nhưng thái độ của hắn dường như chỉ như sắp đến siêu thị gần nhà. Mạch Đình hỏi lại lần nữa: “Anh xác định là không cần em đi cùng?”

“Chưa từng nghĩ tới chuyện đó để xác định”.

“Haizz...”, Mạch Đình lại thở dài. Trong lòng cậu rất rõ, hắn là không muốn cậu đi theo. Nhất định là sợ người ta không nhận rồi không còn mặt mũi nào nhìn cậu. Nghĩ đến đây, Mạch Đình như kiểu khẳng định chắc chắn chuyện sẽ không thành, cậu dùng ánh mắt thương hại nhìn An Tử Yến: “Ôi... ra ngoài thuận lợi nha”. Cũng không biết rốt cuộc ai mới xui xẻo đây. Người ta còn chưa ra khỏi cửa mà đã kết luận đơn xin việc không được duyệt rồi.

“Anh quyết định đánh em rồi mới đi được”. An Tử Yến chuyển hướng đi về phía Mạch Đình. Mạch Đình lui dần về phía sau. Không hiểu cậu đã trêu chọc gì hắn. An Tử Yến đưa tay ra, Mạch Đình nhắm chặt mắt lại, đầu lắc qua lắc lại dử dội. Sau đó thì không thấy có động tĩnh gì. Cậu nghĩ An Tử Yến đang đổi cách thức hành hạ cậu. Đợi đến khi nghe được tiếng đóng cửa, Mạch Đình mới mở mắt ra. Cậu sững sờ vô đầu, bức tức, nhe răng, há miệng đến biến dạng khuôn mặt: “Bản thân lo lắng còn đi phát tiết lên ông. Ông đã làm cái gì? Đồ không có lương tâm”.

20. Chương 20: Cho Em Chút Thời Gian Để Chuẩn Bị

Mạch Đình ở nhà lo lắng đi tới đi lui. Cậu đứng ngồi không yên. Trong đầu cậu chỉ nghĩ về An Tử Yến và An Tử Yến. Tất cả đều là An Tử Yến. Buổi sáng cố ý làm cho tinh thần hắn phần chấn lên không biết có ích lợi gì không. An Tử Yến kiểu muốn gì được nấy, chung là chưa từng trải qua đã kích gì. Nếu như người phỏng vấn nói mấy câu khó nghe rồi từ chối hồ sơ của hắn, liệu hắn có giết luôn người đó không? Càng nghĩ càng thấy đáng sợ. Không hiểu tại sao Mạch Đình cứ nghĩ An Tử Yến trở thành một kẻ sát nhân máu lạnh. Trong đầu cậu cứ một mực suy nghĩ lung tung, không trông mong sẽ nghe được tin tức tốt đẹp gì. Chỉ cần không phải tin xấu trên người hắn thì cậu đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Cậu lấy đi động ra do dự xem nên gọi hay không. Đã lâu như vậy rồi. Cậu ngã người xuống ghế salon, ôm điện thoại uồn ẻo đủ kiểu. Không cần nhắc cái cảnh tượng đó quái dị đến cỡ nào.

Không biết An Tử Yến đã đứng ngay trước cửa từ khi nào: “Anh không có ở đây, đến điện thoại em cũng không tha à?”. Đột nhiên có tiếng nói vang lên làm Mạch Đình giật mình. Cậu ngồi dậy: “Sao suy nghĩ của anh lại có thể đen tối như vậy?”

“Ai đen? Anh nói đến điện thoại em cũng không tha, em nghĩ cái gì vậy?”. An Tử Yến dừng lại vài giây rồi mặt mày khinh bỉ nhìn cậu: “Em nghĩ ý anh nói em đang làm với điện thoại à? Hô hô”. Mạch Đình thật sự muốn xông tới cho An Tử Yến một cước. Nhưng cậu là một con người đại từ đại lượng nên đã chọn sự tha thứ. Tha cho cái mạng nhỏ của An Tử Yến.

“Phỏng vấn thế nào?”, rốt cuộc cậu cũng cẩn trọng hỏi han. Cậu phát hiện có thứ gì đó trong túi xách của An Tử Yến. Mà An Tử Yến cũng không có biểu cảm gì. Hắn ngồi xuống rồi gác chân lên bàn, nhàn nhạt nói: “Cứ vậy thôi”.

Suy sụp! Hắn đang suy sụp! Khẳng định là đã trượt phỏng vấn rồi!

“Chúng ta ra ngoài hít thở không khí trong lành đi. Đi nhiều một chút để ngắm hoa thượng cảnh nữa”. Cậu không đề cập đến chuyện phỏng vấn. Cố gắng để cho tâm trạng của An Tử Yến tốt hơn. Cậu không dám hỏi trong túi có cái gì hay cũng không dám nhìn nó. Vạn nhất đó là thủ cấp của người phỏng vấn hoặc thứ gì đó kinh khủng hơn nữa thì... Mạch Đình không dám nghĩ thêm. An Tử Yến đã từng nhốt ba tên côn đồ vào trong nhà kho rồi, còn việc gì hắn không làm được nữa chứ.

“Không muốn động đây”, An Tử Yến không có ý phối hợp, tiện tay cầm ipad, chân đạp Mạch Đình đang dùng móng chiếm dụng một phần diện tích ghế. Hắn nằm dài trên ghế salon, một tay gối đầu, tay còn lại bấm bấm màn hình. Suy sụp! Anh ấy là đang suy sụp! Đang tự trách mình! Mạch Đình đầu còn tâm trạng

để mà quan tâm đến thái độ An Tử Yến đối với cậu chứ, cậu đau lòng còn không kịp nữa là. Tất cả đều do quá gà nhìn ra quỵ. Đường như lúc bình thường An Tử Yến không phải kiểu người thích ném đồ lung tung hay lười biếng.

“VẬY em với anh chơi trò chơi đi”.

“Anh không muốn mới vào đã phải báo em đã thua cuộc rồi”

“Em sẽ cố gắng mà”.

“Bỏ đi, cả đời này em cũng không chơi được trò gì đâu. Em chỉ hợp làm những việc của osin thôi”.

“Đúng, anh nói cái gì cũng đúng!”. Không phải là mù quáng đâu. Cậu chỉ là không muốn An Tử Yến buồn thêm, một chút cũng không. “Anh thật không muốn đi?”, cậu tiếp tục hỏi.

“Ừ”.

Mạch Đình liếc nhìn An Tử Yến, cắn chặt môi dưới tựa như đang do dự điều gì đó. Dù sao cũng còn là ban ngày. Nhưng cuối cùng, ở trước mặt người mình thích, cậu cam tâm tình nguyện mà nhường nhịn hần. Mạch Đình chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo. Từng phần da thịt trắng nõn dần hiện ra qua khe hở nhỏ. Cậu ôm hai mảnh áo trước ngực, cũng không nhìn An Tử Yến: “Bây giờ muốn động không?”. Thật tình thì cậu không biết làm sao để có biểu cảm quyến rũ người khác, cậu cũng không biết mấy chuyện quan hệ này, mà có người biết là được rồi. An Tử Yến đặt ipad xuống, từng ngón tay chạm vào làn da của Mạch Đình. Nương theo khe hở giữa hai phần áo nhích dần lên trên. Khi tay di chuyển đến ngực Mạch Đình, hần ra lệnh: “Thả tay ra”. Mạch Đình nghe lời buông tay. Cậu quả thật là hiểu rõ An Tử Yến. Chỉ có làm ba loại chuyện này hần ở có hứng mà “động”. Đúng là đồ cầm thú!

“Em... em... đóng cửa sổ lại đã”. Mạch Đình đứng dậy thì bị An Tử Yến kéo tay lại, ngã lên người hần. Hần dùng chóp mũi khẽ chạm vào cổ Mạch Đình, giống như một con thú tham tham hít hà hơi thở của con mồi.

“Không ai thấy đâu”.

“Sao anh biết! Để tránh nhỡ đâu. Như vậy em không có cảm giác an toàn”.

“Yên tâm”, bàn tay hần kéo áo Mạch Đình xuống, bả vai cậu tiếp xúc với không khí, giọng nói của hần chất chứa đầy dục vọng: “Anh sẽ lấp đầy cảm giác an toàn đó cho em”. Mạch Đình nhất thời chột dạ: “Anh là đang tâm tình hay nói mấy câu hạ lưu vậy?”

“Anh không có thời gian tâm tình”.

(... để lại đó đã)

Đến khi An Tử Yến dừng lại, Mạch Đình không biết đây là lần thứ mấy dừng lại nữa. Cậu vô hồn vợ lấy quần áo mặc vào. Quả nhiên là phỏng vấn thất bại, thất bại a! Mà hần đã thất bại rồi! Mất luôn cả nhân tính! Hôm nay, ngay đến việc cho cậu cơ hội nghỉ lấy hơi cũng không cho. Nếu không phải cậu mạng lớn, nhất định cậu đã chết trên ghế salon rồi.

Tốn không ít thời gian cậu mới khôi phục lại thể lực, Mạch Đình mặc quần áo vào tử tế, nghiêm túc hỏi: “Anh có muốn nói chuyện với em không?”

“Biểu hiện vừa rồi của em cũng tạm qua bài kiểm tra”.

“Không phải nói chuyện đó!!”. Mạch Đình lấy cái gối trên ghế ném tới: “Em... em là nói...”. An Tử Yến cũng bị đá kích không ít, nếu như cậu cứ khẳng khẳng muốn hần nói rõ ràng thì có quá đáng lắm không? Mạch Đình hơi do dự: “Có chuyện gì xảy ra cũng đừng nản lòng. Em cũng chưa tìm được việc làm. Dù có chuyện gì cũng không thể cứ thuận buồm xuôi gió được, chúng ta còn phải đối mặt với nhiều thứ ... Này! Đừng có chơi ipad nữa! Anh nghe em nói đây này! Lời nói của em có rất nhiều giá trị đáng để nghe lắm. Anh mà bỏ qua sẽ hối hận đó”.

“Anh tình nguyện hối hận”.

“Đừng có chà đạp ý tốt của em”.

“Ồ...”. Ngay cả thay đổi câu trả lời cũng chẳng mang chút thành ý nào. Mạch Đình giận dỗi khoanh tay: “Thật không biết rốt cuộc em thích anh ở chỗ nào!”

“Không phải là tất cả sao?”

“Đồ không biết xấu hổ. Lưu manh! Cặn bã xã hội!”. Mạch Đình giận quá hóa điên.

Sáng hôm sau, Mạch Đình ngủ không được nên từ sớm đã ngồi trước máy tính tiếp tục công cuộc tìm việc. Hai người đều ở nhà cũng không phải là cách. Hơn nữa, như lời An Tử Yến nói thì trước đây hẳn là chưa từng chịu khổ cực gì. Cậu không biết An Tử Yến đang rời khỏi giường ở phía sau lưng. Cậu chỉ lo chăm chú dán mắt vào màn hình máy tính, cho đến khi trong phòng tấp phát ra tiếng động cậu mới quay đầu lại. Cậu phát hiện không thấy An Tử Yến nằm trên giường nữa.

“An Tử Yến?”, cậu nghi ngờ gọi.

“Sao?”

“Anh mộng du hả?”

Bên trong không có tiếng trả lời. Mà bây giờ cũng không phải lúc đi điều tra những chuyện nhỏ nhặt đó. Cậu tiếp tục tập trung chuyên môn vào máy tính. Hơn mười phút sau, An Tử Yến từ phòng tắm đi ra, nói ngắn gọn: “Anh đi đây”.

“Anh đi đâu vậy?”, Mạch Đình quay lại hỏi. Sau đó cậu ôm tim đập thình thịch tự hỏi phải làm sao bây giờ. Không lẽ cậu mới là người bị mộng du? Đứng trước mặt cậu là An Tử Yến đang mặc vest chỉnh tề. Cậu đang lơ mơ thì trở nên bất động mà ngẩn nhìn An Tử Yến trong bộ âu phục, có cảm giác rất phù hợp. Nhìn thấy An Tử Yến như vậy, Mạch Đình cần chuẩn bị tâm lý. Nếu không sẽ giống như cậu hiện tại. Nội tâm trong nháy mắt không thể kiểm soát được. Cậu dường như muốn đưa tay che đi ánh sáng chói lóa phát ra từ An Tử Yến. Sao đến thời gian chuẩn bị hẳn cũng không cho cậu chứ?

“Anh... anh... anh... anh mua khi nào?”

“Hôm qua”.

“Anh... anh... anh... anh mua làm gì?”

An Tử Yến lập tức thái độ, kéo kéo cổ áo: “Công ty yêu cầu”.

“Không phải nói hồ sơ bị từ chối sao?”, Mạch Đình giật mình đứng dậy.

“Anh nói khi nào?”

Quả thật là hẳn chưa từng nói qua, nhưng Mạch Đình đã phát điên rồi: “Hôm qua em đã anh dừng mà hiến thân thì là vì cái gì! Anh trả lại trình tiết cho em!”

“Trả à? Tính tiền cũng được nhĩ?”. An Tử Yến lấy 10 tệ từ trong túi ném lên giường rồi ra khỏi phòng. Mạch Đình giận đến phát run người, cầm tiền đuổi theo: “Bốn năm, suốt bốn năm mà trình tiết của bố chỉ đáng mười tệ thôi hả?”

“Sao có thể, tầm nửa mức đó là cùng”.

“An Tử Yến!!”. Mạch Đình đẩy hẳn: “Đi nhanh đi, coi chừng trễ. Tính tình lúc làm việc không được khó chịu, cũng không được ngủ gục trên bàn, phải tạo mối quan hệ với các đồng nghiệp. Ngàn vạn lần không được động thủ với cấp trên đó!”. Câu cuối cùng, Mạch Đình nâng âm thêm một bậc.

“Ngậm miệng lại, đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh”.

Mạch Đình ngậm chặt miệng, biểu hiện trở nên dữ tợn hơn, căm tức nhìn An Tử Yến.

21. Chương 21: Cuộc Sống Sẽ Không Quan Tâm Đến Bạn

Sau khi An Tử Yến đi ra, Mạch Đình lên nhìn theo từ khe cửa. An Tử Yến đi được hai bậc thang thì đột nhiên dừng bước, quay đầu lại: “Chuyện tìm việc không cần phải gấp, Em bây giờ cũng được rồi. Trước hết

hãy để anh nuôi em đã”. Dứt lời, hần nháy mắt phải một cái. Cửa đóng nhanh lại, Mạch Đình dựa lưng vào cửa sờ sờ mặt mình. Không đỏ mặt. Ở chung với nhau lâu như vậy rồi, không thể nào đỏ mặt được. Cậu đi đến trước gương, nhìn chăm chăm vào gương mặt ửng đỏ của mình rồi nói: “Thấy chưa, có đỏ chút nào đâu”.

Mới rồi Mạch Đình còn cảm thấy vui mừng vì An Tử Yến tìm được việc làm, nhưng sau đó cậu lại càng thêm lo lắng hơn. Lo lắng nhất chính là những tật xấu của hần. Cậu nghĩ đến sự vô tổ chức của An Tử Yến. Thái độ lờ lẫm đó khiến cậu toát hết cả mồ hôi lạnh. Mấy ngày nay sau khi tan sở về nhà, chỉ cần Mạch Đình hỏi tới thì hần cũng một câu trả lời: “Cứ vậy thôi”. Sau đó, Mạch Đình cũng không hỏi thêm nữa. Cậu có thể cảm nhận được An Tử Yến không muốn nói chuyện. Cùng lắm, hần cũng không phải dạng người thích nói năng cụ thể. Chỉ hận cậu không thể theo dõi hần đến công ty. Xem rốt cuộc hần đang làm cái gì hay vân vân những thứ khác. Không phải có loại người như vậy sao? Bất chấp mặt mũi mà dựa vào người yêu. Ngày ngày giả vờ như có việc làm rồi gặp nhau ở bên ngoài, thật ra thì chẳng có nghề gì. Không được, không thể như vậy được. Chuyện cậu tìm kiếm việc làm không thể trì trệ thêm nữa.

Nếu quả thật như lời An Tử Yến nói, Mạch Đình không cần làm gì cả, cứ từ từ mà tìm việc. Há chẳng phải Mạch Đình đó không phải là Mạch Đình sao? Cậu là người không thích rảnh rỗi. Có thể nó có sẵn trong người cậu rồi. Mạch Đình không muốn vô công rồi nghề, không có nhiều ước mơ hay mục tiêu vĩ đại, chỉ đơn giản, cậu không muốn trở thành gánh nặng của An Tử Yến.

Cậu có cảm giác có người ấn đầu cậu xuống. Ngẩng đầu lên, An Tử Yến đã sớm cởi áo khoác ném lên ghế, vén tay áo lên: “Nghĩ gì vậy?”

“Nhiều thứ, đi làm sẽ có cảm giác gì a?”

“Phiền phức”.

“Thế với anh, đi làm với đi học, cái nào phiền hơn?”

“Cả hai”.

Có lúc Mạch Đình cảm thấy, những ngày qua, An Tử Yến không bị công ty sa thải đã là kì tích rồi. Cậu không khỏi ngưỡng mộ: “Tốt rồi, anh có thể thuận lợi mà tìm được việc. Chả trách trước đây em mua nhiều vé số như vậy mà không thể trúng được, nhắm chừng chính anh hút hết may mắn của em cũng nên”.

“Số em nhỏ lại đổ cho anh làm gì”. An Tử Yến bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị đi tắm. Trên dọc đường đi, hần ném từng thứ trên người xuống đất, Mạch Đình leo đèo theo sau nhặt từng thứ một. Những tưởng qua thời gian làm việc có thể khiến An Tử Yến bỏ bớt mấy thói quen bất lương đi. Không ngờ sự tình hoàn toàn ngược lại, chỉ có tăng mà không hề giảm. So với trước kia còn lười biếng, đã man hơn nữa!!

Tắm rửa xong, An Tử Yến thay đổi trang phục bình thường. Vẫn giống như một cậu học sinh nhỏ tuổi. Trong một thời gian ngắn mà có sự chuyển đổi như thế thật khiến cho người ta thích ứng không kịp. Nhưng cuộc sống mãi mãi sẽ không dừng lại mà chờ bạn thích nghi, nó cũng sẽ không mấy may quan tâm bạn có thể thích nghi hay không.

Hương xà phòng trên người hần vẫn còn tỏa ra thơm ngát chưa chịu mất đi. Mạch Đình mân mê đến gần: “Hôm nay em tìm được một công ty cũng không tệ”. Cậu click trong điện thoại rồi đưa đến trước mặt An Tử Yến: “Anh thấy thế nào?”, An Tử Yến nhìn qua một lượt rồi tiếp tục dùng khăn lau tóc: “Bỏ đi, em không vào được đâu”.

“Anh quên là lúc đầu em đã động viên anh như thế nào hả!?”, cậu vốn vẫn muốn tìm chút lòng tin nơi An Tử Yến.

“Quên rồi”.

“Vậy em không tìm được việc thì biết làm sao?”

“Thì đợi”.

“Anh nhất định là cố ý không muốn em tìm được việc. Xong sau đó có thể cười nhạo em. Thái độ kiêu anh lợi hại hơn em, có khả năng hơn em, chen ép vị trí của em trong nhà”. Đối mặt với những lời định tội của Mạch Đình, An Tử Yến khinh khỉnh: “Suy nghĩ lung tung, em có vị trí khi nào?”. Mạch Đình bối rối, không

muốn nói lý với An Tử Yên, nhẹ giọng: “Em tình nguyện để anh ở nhà chơi, còn em ra ngoài làm việc. Em thường làm việc nhà nên có thể chịu đựng cực khổ. Ở phương diện này em tự tin hơn anh nhiều. Dù tính tình anh không tốt mấy, nhưng nếu anh mệt mỏi thì trong lòng em cũng không dễ chịu gì, không có đặc ý a. Chỉ vậy thôi đó”.

“Chỉ có vậy?”

“Đúng”.

“Anh nghe, nói dối sẽ bị đầy xuống địa ngục thì phải”, An Tử Yên lấy khăn xuống, rất có hứng trêu chọc Mạch Đình.

“Anh căn bản là từ địa ngục mà xuất hiện! Việc làm đều bị anh phá hết!”

“Có ai thúc giục em đâu, gấp cái gì? Mỗi ngày rèn luyện sự thông minh mới quan trọng hơn đó.

“Em không muốn nói chuyện với anh!!”

Một tuần, hai tuần, rồi ba tuần trôi qua. Mạch Đình vẫn không tìm được việc, cậu kiểm chế sự tức giận. Cậu đã hạ thấp điều kiện, chỉ cần có việc làm thì làm gì cũng được hết. Nhưng mỗi lần An Tử Yên mở miệng thì cậu liền bị dọa ngay. Mạch Đình bực bội: “Đến bây giờ mà mình chưa tìm được việc làm thì trách nhiệm một nửa là do An Tử Yên. Không đúng. Phải là ba phần ba trách nhiệm thuộc về hắn. Mà cũng không đúng. Phải là toàn bộ trách nhiệm đều thuộc về hắn! Hôm nay, có nói gì cũng không thể để hắn trù ẻo nữa.

Lúc An Tử Yên chuẩn bị đi làm, cậu cũng theo ra ngoài.

“Em làm gì đó?”

“Em đi phỏng vấn”.

“Cũng thất bại thôi”. An Tử Yên ngồi vào xe, Mạch Đình làm mặt quỷ ngồi vào ghế kế bên. Vừa thắt dây an toàn, vừa nói: “Em vất vả lắm mới tạo dựng được niềm tin, anh còn đi phá nó nữa”. An Tử Yên khởi động xe, chân đặt lên cần ga, chuyển động tay lái về phía trước: “Em cần niềm tin làm gì? Em cần anh là đủ rồi!”. Kiểu gì cũng nói câu đó mà.

“Đồ không biết xấu hổ”, cậu thoáng thể hiện vẻ hạnh phúc trên mặt. Đến trạm xe buýt, cậu đang chuẩn bị tháo dây an toàn: “Để em ở đây là được rồi”.

“Phỏng vấn ở đâu?”

“Anh đi sẽ trễ làm đó”, Mạch Đình không muốn nói.

“Ồn ào, nói mau”.

“Vậy sao anh đi làm?”.

An Tử Yên nhún vai, thái độ ra vẻ đương nhiên đến phát kinh: “Không cần phải chú ý đến những chuyện đó. Bạ vài lý do là có thể giải quyết ba cái chuyện vặt vãnh này”.

“Anh làm việc có thể thể hiện thái độ nghiêm túc có được không!!”. Mạch Đình không kiềm được mà lại lên giọng giáo huấn An Tử Yên. Rồi cậu cũng nói địa chỉ công ty cho hắn biết. Sau khi nghe địa chỉ thì An Tử Yên nhíu mày. So với nơi đặt công ty thì chỗ đó vô cùng vắng vẻ.

“Cụ thể thì công ty đó làm gì?”. Hắn đột nhiên đổi giọng nghiêm túc hỏi, Mạch Đình đáp theo răm rắp: “Hình như là bán hàng”.

“Cái gì mà hình như? Em nộp đơn vào vị trí gì?”

“Người ta nói lúc đến phỏng vấn sẽ trao đổi”.

“Vậy yêu cầu về trình độ học vấn, kinh nghiệm thì sao?”

“Hình như không có”.

“Đừng có nói hình như nữa. Lương bao nhiêu?”. Lúc này, so với mấy người phỏng vấn thì An Tử Yên còn lạnh lùng hơn. Mạch Đình không thể điều hòa thân nhiệt được, hít thở trở nên nặng nề. Cậu không nghĩ việc cậu đi phỏng vấn có chỗ nào đặc tội với An Tử Yên. Thấy Mạch Đình không trả lời, An Tử Yên nhẹ giọng: “Anh đang hỏi em đó”.

“Cũng cao. 7000 trở lên. Chỉ cần đồng ý làm thì sẽ còn cao hơn nữa”. Mạch Đình vừa nói xong, An Tử Yên đã quay đầu xe: “Về nhà”.

“Tại sao?”

An Tử Yên chỉ lo lái xe, không nói câu nào nữa. Mạch Đình tức giận: “Em không phải là trẻ con”.

“Em cũng biết mình không phải là trẻ con à?”. Lời nói của An Tử Yên hoàn toàn chọc tức Mạch Đình. Cậu tháo dây an toàn: “Đừng xe. Anh không muốn đưa em đi thì em tự đi. Bộ em không tự đi được chắc? Anh có việc rồi thì kệ anh, em đi tìm việc thì gây phiền phức gì đến anh? Anh dựa vào cái gì mà làm chủ thay em?”

22. Chương 22: Em Đã Hạ Tiêu Chuẩn Xuống Mức Thấp Nhất

“Cho nên, em muốn anh nhìn em cứ tiếp tục bị lừa à?”

“Anh không đi sao biết người ta lừa đảo? Công việc tốt chỉ xứng cho anh tìm tới, còn em thì không à?”

“Về nhà để anh bình tĩnh đã”. An Tử Yên dường như lười tranh cãi với Mạch Đình. Cậu im lặng một lát, nhìn về phía An Tử Yên: “Thật ra căn bản là anh không muốn em tìm được việc chứ gì?”. Cậu lại nói ra câu mà ngày nào cậu cũng hỏi. Chỉ là muốn nghe câu phủ nhận của An Tử Yên thôi. Dù không phải vậy thì im lặng cũng tốt rồi. An Tử Yên vẫn không nhìn Mạch Đình, trả lời: “Đúng”.

“Đừng xe!”. Thấy An Tử Yên không có động tĩnh gì, Mạch Đình cầm tay lái, An Tử Yên đạp thắng xe, trừng mắt nhìn Mạch Đình: “Em không muốn sống nữa à!?”

“Nếu như anh hy vọng Mạch Đình em sau này cả đời cũng chỉ có thể làm việc nhà cho anh, phục vụ anh, thì em không làm được. Anh đừng có xem thường em!”. Mạch Đình không nhịn được mà hét lớn. Mở cửa xe. Điện thoại của An Tử Yên cứ vang lên không ngừng, là của công ty. Hắn đưa máy lên tai, che chỗ nói lại: “Tùy em nói sao cũng được, miễn đừng tới chỗ đó”. An Tử Yên còn chưa nói hết câu, Mạch Đình đã chạy hòa vào đám người trước mặt: “Này, Mạch Đình!”. Âm thanh của hắn tựa như Mạch Đình, dễ dàng bị đám đông bao lấy.

Từ tận đáy lòng, Mạch Đình cũng không mong An Tử Yên sẽ đuổi theo. Nếu hắn làm vậy thì sẽ trễ giờ làm mất. Bọn họ đều không thể quá cứng đầu được, bởi vì bây giờ họ không còn là trẻ con nữa rồi. Mạch Đình không ngừng nhớ lại những lời nói của cậu vừa rồi. Cậu thật không làm gì được sao? Cả đời cũng chỉ làm việc nhà cho An Tử Yên? Ở phía sau hắn mà dọn dẹp mớ quần áo hắn vứt lung tung? Không cho phép hắn đặt chân lên bàn thôi sao?... Mạch Đình rũ bỏ vai xuống nhận thua. Tại sao cậu lại không làm được việc gì? Tất cả công việc đều ở trên cả rồi, rõ ràng hơn: Chính là ở bên cạnh An Tử Yên, dù phải dùng cách gì đi nữa.

Tình yêu và tự trọng là thứ phải lựa chọn sao?

Bên trong mỗi người đều tồn tại sự mâu thuẫn. Sỡ dĩ sinh ra khác nhau là điều đương nhiên. Có lúc sẽ rất kì lạ. Bởi vì một vài chuyện nhỏ nhặt mà nháo nhào lên. Cũng có lúc chả vì lý do gì liền xảy ra tranh cãi. Cũng như chúng ta sẽ vì những chuyện nhỏ nhặt mà hạnh phúc. Rồi cũng sẽ thích một người mà không thể giải thích được. Không ai biết là vì nguyên nhân gì. Điều kì lạ chính là như vậy đó.

Tạm thời, Mạch Đình không muốn về nhà, cậu cũng không còn ý định đi phỏng vấn nữa. Thật ra thì cậu cũng mơ hồ cảm thấy có thể công ty đó lừa đảo. Nhưng cậu vẫn ôm một tia hy vọng trong lòng, suy nghĩ nhờ đâu không phải như vậy? Mạch Đình gọi điện cho Bạch Tiểu Tư, muốn cùng cô mắng chửi An Tử Yên cho hả giận.

“Hà? Mạch Đình, sao?”, Mạch Đình nghe được phía bên Bạch Tiểu Tư rất ồn ào.

“Cô đang bận à?”

“Một chút. Bố tôi.. cái ông cổ lỗ sĩ ấy cứ lo lắng tôi ham chơi không lo sự nghiệp. Tốt nghiệp một phát là bắt tôi vào công ty làm ngay. Hại tôi mấy ngày nay không có cách gì sang chỗ cậu với chồng cũ chơi được”. Có tiếng gọi Bạch Tiểu Tư, cô đáp rồi nói với Mạch Đình: “Cậu gọi điện cho tôi không là chồng cũ lại bắt nạt cậu chứ”.

“Không phải có người đang gọi cô à?”

“Không cần để ý đến làm gì”.

Ngay đến Mạch Đình cũng có thể nghe thấy giọng nói của cô chút mệt mỏi vì bận rộn. Cậu hít một hơi thật sâu, vờ như đang vui vẻ: “Không có gì, gần đây không thấy cô, gọi điện quấy rầy cô chút đó mà”.

“Giờ mặt hả?”

“Tôi có việc rồi. Vậy đi ha, cô làm việc đi”.

“Được rồi”.

Sau khi ngắt điện thoại, Mạch Đình cầm điện thoại trên tay. Thì ra chỉ còn lại mỗi cậu. Những người bên cạnh không biết từ khi nào đã bắt đầu tăng tốc. Còn cậu vẫn mãi không chạy ra khỏi điểm khởi đầu. Thật vô dụng. Không tìm được việc thì quay sang bực bội với An Tử Yến. Không có tương lai mà. Mỗi lần gây náo loạn, rồi cũng phải về cạnh bên hần thôi.

Cậu vô định hướng đi tìm xem có nơi nào dán bảng tuyển dụng không. Mỗi khi có người bận rộn đi ngang qua, cậu cảm thấy bọn họ thật thành thạo. Liệu có ngày cậu sẽ biến thành những người to lớn như vậy chứ? Mặc dù trải qua khoảng thời gian thực tập ngắn ngủi, nhưng cảm giác lại không như vậy. Khi đó, không có việc làm thì cậu còn có thể về lại trường học. Bây giờ, cậu không còn đường lui nữa rồi.

Không để ý mà sắc trời đã thay đổi rồi. Mạch Đình xem đồng hồ. Nền về nhà thôi, An Tử Yến cũng đã tan sở rồi. Cậu nhìn xung quanh, muốn tìm một trạm xe buýt. Cậu nhìn bên phía bảng chỉ dẫn có gì đó quen quen. Cậu từng nhìn thấy địa chỉ công ty trên tập hồ sơ của An Tử Yến khi hần mang về nhà. Kìa hần là công ty của hần đi. Nghĩ đến đây, cậu cảm thấy buồn cười. An Tử Yến tuy là chồng cậu, nhưng đến chồng cậu làm việc ở đâu, giữ chức vụ gì, cậu cũng không hề biết. Cậu tiến về phía trước, thử xem cậu có may mắn mà gặp được An Tử Yến không.

Hôm nay, quả là cậu may mắn. Ông trời đã để cho cậu gặp được chồng cậu thật. Bên cạnh hần còn có nhiều người khác nữa. Nhìn qua thì có đồng nghiệp và cả cấp trên. Hần dù có đứng ở đâu, đều nổi bật như thế. Mạch Đình cảm thấy chỉ cách vài bước chân, nhưng người đó không phải là An Tử Yến của cậu. Hần thật xa với cậu.

“Cùng...”. Cùng về đi. Cậu muốn nói như vậy. An Tử Yến quay lại, ánh mắt của hần khiến cậu không thể đau hơn được nữa. Hần như đang nhìn một người không hề có chút quan hệ nào. Đồng nghiệp có đáng người trung bình đứng bên cạnh nghi ngờ hỏi: “Cậu ấy đang nói với ai đấy?”

“Không biết”.

Thấy cậu nhóc nhìn chằm chằm An Tử Yến tỏ vẻ không thể tin được, vị đồng nghiệp đó dùng cùi chỏ thúc vào người An Tử Yến: “Cậu biết hả?”

“Sao có thể?”. Dứt lời, An Tử Yến đi về phía xe. Phía sau có người gọi hần: “Hôm nay nhất định phải đi ăn mừng chứ”.

“Mọi người đi đi, tôi còn có việc”.

“Mấy cô trong công ty đồn cậu có bạn gái xinh đẹp giàu có lắm. Có phải là về với cô ấy không đấy?”

“Đùa thôi”. An Tử Yến mở cửa xe, có vài người nhân cơ hội chui vào. Thò đầu ra gọi những người bên ngoài: “Mấy người lái xe đuổi theo đi. Hôm nay thế nào cũng phải bắt cậu ấy đấy”. Tiếng nói chuyện, tiếng cười hỗn tạp. Lúc này, không còn ai quan tâm đến sự tồn tại của cậu. Cậu quay về hướng trạm xe buýt. Bàn tay cậu run rẩy. Đầu óc ngốc nghếch của cậu bắt đầu suy nghĩ. Có lẽ An Tử Yến bị đập vào đầu mất trí

nhớ. Hấn không nhớ cậu đâu. Nhưng cái suy nghĩ hoang đường đó nhanh chóng bị gạt đi. Lòng cậu quận thắt.

Hấn không muốn thừa nhận cậu trước mặt đồng nghiệp.

Bởi vì cậu quá bình thường, mà lại còn bởi cậu là đàn ông?

Rõ ràng hôm An Tử Yên chuyển trường, hấn đứng trước lớp, trước mặt thầy giáo mà tuyên bố hấn là An Tử Yên, hấn là người đàn ông của Mạch Đình mà.

Hôm nay điều gì đã khiến hấn thay đổi suy nghĩ?

Sự may mắn của cậu hôm nay thật cay đắng. Sự thật này thật đáng sợ. Cậu tự ti giống như không có cách nào chữa khỏi bệnh. Một khi đã phát tác rồi, nó sẽ cứ vậy mà tái phát. Cố gắng làm thật tốt. Nghĩ rằng rồi sẽ có ngày cậu có thể đuổi kịp An Tử Yên. Kết quả, cậu lại phát hiện ngay đến tư cách đuổi theo cậu cũng bị cướp mất.

Yêu quả thật rất dễ dàng khiến cho người ta hạ thấp tiêu chuẩn. Một khi đã yêu thì không quan tâm đến người yêu cũ, không quan tâm bạn có bao nhiêu tiền, không quan tâm đến công việc của bạn là gì, không quan tâm bạn có bao nhiêu đất, thậm chí cũng không quan tâm bạn đối với tôi như thế nào. Có người sẽ buồn cười vì những điều đó không thực tế. Nhưng chỉ có thời gian hay vô số những nguyên nhân khác kéo đến không đúng lúc thì tiêu chuẩn chọn người yêu sẽ bị nâng lên cao hơn thôi. Bắt đầu yêu cầu thứ gì đó khác để lấp đầy tình cảm. “Anh phải kiếm thật nhiều tiền”; “Bao giờ thì anh mới thăng chức?”;

“Sao anh lại không có nhà?”; “Tôi đối với anh tốt như vậy, anh cũng phải đáp trả lại tôi chứ”; ...

Mạch Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt cậu trở nên mơ hồ, dần dần được phủ lên bằng một lớp sương mỏng.

An Tử Yên, em đã vì anh mà hạ tiêu chuẩn đến mức thấp nhất rồi.

Em còn phải làm gì nữa đây?

23. Chương 23: Con Người Là Loại Sinh Vật Gì?

Chiếc xe buýt lăn bánh chậm chạp trên con đường trống trải. Mạch Đình tựa đầu vào cửa sổ. Lớp sương mờ trên đôi mắt đã tản đi. Cậu vẫn không khóc. Nếu cậu cứ ngồi trên xe, An Tử Yên sẽ đuổi theo cậu chứ? Nhưng suy nghĩ và hành động của cậu lại trái ngược nhau. Đến trạm dừng quen thuộc, Mạch Đình vẫn xuống xe như thường lệ. Cậu ngẩng đầu lên nhìn ngôi nhà của cậu và An Tử Yên. Yên lặng đi về hướng mà cậu nên đi. Quay về đã thành thói quen. Sớm muộn gì rồi cũng có một ngày, chờ đợi cũng sẽ trở thành thói quen.

Cậu tra chìa khóa vào ổ. Không biết cậu đã mở như thế nào. Cậu biết rõ An Tử Yên không có ở bên trong nhưng cậu còn có thể ở đâu được? Cậu vào nhà rồi đóng cửa lại, nhìn bốn phía xung quanh. Sau này liệu cậu có thể giam mình trong đó, ngồi xem ti vi đợi An Tử Yên? Từ lúc trẻ cho đến khi về già, chỉ chờ đợi thôi không? Đột nhiên cậu có chút sợ hãi. Cho dù cậu có thể làm được, nhưng rồi cũng sẽ có ngày cậu không còn đợi An Tử Yên trở về được nữa.

Nếu hấn mong cậu không có nghề ngỗng gì, vậy thì cậu sẽ hủy cả hai chân lẫn lòng tự trọng của bản thân, cứ vậy mà chìm đắm trong tình yêu mà tiếp xúc với xã hội sao?

Chiếc chìa khóa trong tay rơi xuống sàn nhà. Mạch Đình nhìn thấy tập hồ sơ xin việc của cậu đặt trên bàn khách. Cậu chạy đến cầm nó lên, dùng sức mà xé thành từng miếng nhỏ. Từng mảnh giấy vụn trên tay cậu không ngừng vãi dưới sàn. Không cần nữa rồi. Cậu vơ hết đồng giấy vụn đó cho vào thùng rác rồi sau đó tắt điện thoại. Cái này cũng không cần nữa. Cậu chạy vào phòng ngủ rút hết dây nối mạng internet. Tìm việc làm cái gì? Đều không cần nữa. Cậu chỉ cần An Tử Yên thôi. Mà An Tử Yên lại chỉ muốn cậu ở nhà.

Cậu lấy khăn lau chùi những vật dụng trong nhà. Như vậy mới đúng. Không cần phải tìm việc làm gì cho phiền phức. Không cần lo lắng xã hội đáng sợ thế nào. Cậu chỉ cần an nhàn mà ở nhà. Như vậy cũng chả

làm sao. Cậu dùng sức mà lau. Giọt mồ hôi trượt dài vào khóe mắt khiến cậu nhắm chặt mắt lại. Dùng tay lau đi. Nhưng làm thế nào cũng không lau sạch được.

Vậy cuộc sống của cậu phải làm sao đây? Cậu cũng muốn biết hương vị tiếp theo sau cái giai đoạn trưởng thành là như thế nào. Cậu muốn giống như hần, có công việc, có đồng nghiệp. Cậu cũng muốn... Nếu cậu cứ ôm cái suy nghĩ như vậy thì nó có nghĩa là phản bội tình yêu, là ích kỉ sao? An Tử Yến, hần đang ở đâu? Có thể trả lời cho cậu biết được không? Hần không có ở đây. Cậu ngồi trong cái thế giới này nhưng lại nhìn thấy rõ hần đang đi vào một thế giới khác. Cậu chỉ biết ngồi đó thôi. Đợi đến lúc cậu cố gắng theo kịp hần thì hần đã đến một thế giới khác rồi. Tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn lại mỗi cậu mà thôi.

Mạch Đình một mình làm thức ăn, lẳng lặng ngồi ăn một mình, rửa chén một mình, ngồi trên ghế salon bấm điều khiển ti vi một mình, tắm một mình, nằm dài trên giường một mình. Cậu mở tất cả đèn có trong phòng. Cậu không khóc nổi. Không khí dần nóng lên. Gần đây cậu đã quen với cuộc sống như vậy. An Tử Yến lúc quá bận sẽ về nhà rất khuya. Đột nhiên, cái gì cũng không còn mong muốn một cách tự nguyện nữa, chỉ muốn ngủ thôi. Nhưng người càng muốn nhanh chìm vào giấc ngủ thì nó sẽ cứ trêu ngươi người ta. Cái gì cũng đều chống lại cậu. Cậu mở mắt rồi lại nhắm mắt. Cứ như vậy mà chống đối, nhưng cũng chẳng có ích lợi gì. Đau khổ và mất ngủ có lẽ là một đôi bạn tốt.

Khi An Tử Yến quay lại, hần sẽ nói gì và cậu sẽ nói gì đây? Hai người sẽ lại cãi nhau sao? Dùng từ “cãi nhau” có vẻ khập khiễng rồi. Từ đầu đến cuối cũng chỉ có sự bất mãn của cá nhân cậu mà thôi.

Không biết đã bao lâu, cậu nghe thấy tiếng mở cửa, tiếng cởi quần áo, tiếng nước chảy trong phòng tắm, tiếng từng bông đèn được tắt đi, tiếng An Tử Yến nằm xuống bên cạnh cậu, và sau đó là tiếng hít thở đều đều quen thuộc. An Tử Yến tựa như chưa có chuyện gì xảy ra. Cậu nên nói gì đó sao? Ai có thể quy định đứng trước mặt đồng nghiệp, An Tử Yến phải thừa nhận cậu? Trong một thời gian ngắn, cậu không biết An Tử Yến đã làm sai chuyện gì, cũng không biết cậu đã làm sai chuyện gì. Vậy rồi tình huống như bây giờ, phải làm thế nào đây?

Lúc hần không có ở đây, nội tâm Mạch Đình cũng chưa thấy gì. Lúc hần đã có mặt ở đây rồi, bất chợt Mạch Đình lại trở nên như thế này. Cần hơi ấm như thế này. Cậu cô đơn cả ngày dài, thật sự muốn An Tử Yến ôm lấy. Nực cười, quá ngốc nghếch. Chỉ cần một cái ôm thì cậu sẽ cảm thấy hài lòng? Có thể vờ như không có chuyện gì xảy ra sao? Xem ti vi, đọc báo, cậu từng đối với những thứ kia tình cảm biết bao. Còn đối với người thương lại làm những chuyện ngốc nghếch đến khó hiểu. Giờ phút này, có lẽ nên trách bản thân chứ không phải là cái ti vi kia. Nhưng tình cảm rất đáng sợ. Trong lòng bản thân mỗi người rõ ràng hơn bất cứ ai. Có thể làm không được, dù có bị ai nói nặng nhẹ đến thế nào cũng không làm được.

Giọng nói của An Tử Yến vang lên trong bóng tối: “Hiểu chưa?”. Lồng ngực Mạch Đình nhói lên. Thời gian An Tử Yến cho cậu quá ít. Muốn giải quyết mọi chuyện chỉ trong vòng một đêm? Điều hần quan tâm nhất chỉ là chuyện này thôi sao? Vết thương của cậu còn phải để như thế nào nữa thì hần mới có thể nhìn thấy? Đưa lưng về phía An Tử Yến, Mạch Đình im lặng cười khổ. Cậu sớm đã đoán được kết quả. Cậu sẽ vì hần là từ bỏ, cam tâm tình nguyện ở nhà. Rồi cuộc hần lấy tự tin ở đâu? À mà hần đúng là nên tự tin. Mạch Đình trả lời: “Hiểu rồi”.

“Sau này không được tự ý tắt điện thoại”. Sau này? Sau này của ai? Là quy định sau này của hần hay của cậu? Cậu có tắt điện thoại hay không thì có gì khác nhau? Chỉ cần ở nhà đợi hần về là được chứ gì? Những lời đó Mạch Đình lại chẳng nói ra. Hôm nay cậu đã chán cãi nhau rồi, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Ừ”.

Khi Mạch Đình gần như đã suy sụp thì An Tử Yến lại vươn tay kéo cậu vào lòng. Giống như hôm nay cả hai người đều chưa có chuyện gì xảy ra. Chưa từng vờ như không quen biết Mạch Đình. Hôm nay cũng như mọi ngày đều giống nhau. Giọng nói lười biếng của hần mang đầy sự buồn ngủ, giống như đang dần chìm vào giấc ngủ, nghe như hần đang nói mớ: “Đợi anh đây”. Hơi ấm dán chặt phía sau lưng. Mạch Đình nhắm nghiền hai mắt. Giọt nước mắt nóng hổi trượt dài xuống thấm vào gối. Cậu quên đi cuộc sống sau này của mình, quên đi công việc. Một giây thôi, cậu chỉ cần sự ấm áp này thôi.

Con người là loài sinh vậy gì vậy? Sao lại chẳng thể làm được gì với người mà họ thích thế chứ?

24. Chương 24: Tính Cách Của Nhau

Sau khi thức dậy, giấc mơ quá đổi bình thường nên không còn nhớ rõ nữa. Hôm nay là cuối tuần, An Tử Yến không phải đi làm nên vẫn còn ngủ. Mạch Đình ngồi dậy, cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ của An Tử Yến. Nên hỏi sao nhỉ? Hỏi tại sao trước mặt bao nhiêu người hắt lại giả vờ không quen biết cậu à? Nhưng lúc hỏi câu hỏi đó, cậu muốn nghe câu trả lời sao?

Có lẽ An Tử Yến đã cảm giác được ánh mắt của Mạch Đình. Hắn hơi nheo mắt rồi sau đó nhắm mắt lại: “Mai tháo nhẫn ra”. Hắn đang nói đến chiếc nhẫn. Mạch Đình quá rõ, là nhẫn kết hôn của họ. Mạch Đình ngồi phắt dậy, tháo chiếc nhẫn trên ngón tay ra, ném vào tay An Tử Yến: “Trả anh, mai tôi sẽ không đeo nữa”. Mạch Đình lớn tiếng hô hoán khắp phòng. An Tử Yến mở mắt ra lần nữa thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Đình đang nhăn lại. Cậu đang mím môi, cố gắng không khóc. An Tử Yến ngồi dậy: “Em làm sao đây?”

Hắn hỏi hay quá. Cậu làm sao, hắn còn không biết?

“Tôi đi, tôi đi ngay đây! Tôi muốn rời xa anh! Tôi nói được là làm được!”. Mạch Đình nói càn nhằm giảm bớt đi sự khó chịu trong lòng. Cậu không đợi An Tử Yến lên tiếng, xoay người toan rời giường thì bị một lực mạnh kéo lại khiến cậu ngã sấp xuống giường. An Tử Yến ngồi trên người cậu. Hai tay Mạch Đình cũng bị khóa chặt ở phía sau không cử động được. Đừng nói đến cái tư thế của cậu bây giờ nó xấu hổ thế nào. Hết như tội phạm vừa bị cảnh sát bắt.

“Ai quản em nói được thì làm được hay không. Anh cũng không đồng ý cho em rời xa anh!”, An Tử Yến tăng lực bàn tay.

“Buông tôi ra”.

“Buông cũng được. Nhưng trước tiên anh hỏi em, sao lại muốn rời xa anh?”. Cảm thấy Mạch Đình không muốn trả lời, An Tử Yến nhứ mày: “Nhất định phải chọc tức anh à?”

“Em chọc anh? Anh còn mặt mũi mà nói hử? Em không vào bếp lấy dao đâm chết anh là coi như anh mạng lớn rồi. Anh đợi đó, đợi đó đi, em muốn... muốn...”. Mạch Đình càng nói càng tức giận, khẩu khí quả không nhỏ. Nhưng có dùng sức giãy giụa đến mấy cũng không thể thoát khỏi cái tư thế khó coi này. Được An Tử Yến thả ra, Mạch Đình lồm cồm bò dậy, nhìn chằm chằm vào An Tử Yến đang khoanh tay: “Anh không muốn tôi ra ngoài tìm việc cũng được. Trước mặt đồng nghiệp làm bộ không quen tôi cũng được. Bây giờ còn muốn nói tôi tháo nhẫn xuống. Cần gì nói vòng vo. Muốn ly hôn thì anh cứ nói thẳng đi!”

An Tử Yến bây giờ mới mù mờ hiểu được Mạch Đình tức giận vì chuyện gì. Hắn chậm rãi nói: “Đầu tiên, nếu muốn ly hôn thì anh sẽ nói thẳng”. Mạch Đình nghĩ An Tử Yến biết sai sẽ nói xin lỗi, ai ngờ hắn cứ như vậy mà phun luôn một câu. Đang muốn mở miệng thì An Tử Yến tiếp tục: “Tiếp theo, đúng là anh không muốn em đi làm chỗ khác. Anh muốn em làm việc bên cạnh anh. Anh mới yên tâm”. Mạch Đình ngớ ra: “Sao em vào đó làm được?”

“Vậy nên mới dùng thủ đoạn”.

“Thủ đoạn gì?”

“Gian lận”.

“Vậy sao anh lại giả bộ không quen biết em trước mặt đồng nghiệp?”. Vừa mới hỏi xong, Mạch Đình chợt hiểu ra. Nếu là gian lận thì cũng không thể quá rõ ràng. Người nào trước lúc dự tuyển lại đi giới thiệu với mọi người được. An Tử Yến không trả lời, xua tay ý bảo Mạch Đình chuyển sang câu hỏi tiếp theo: “Cứ coi là vậy đi, cũng không cần phải bỏ nhẫn cưới ra chứ”.

“Công ty quy định cấm đồng nghiệp trong công ty yêu nhau”.

Tất cả sự việc cũng rõ ràng rồi. Nhưng Mạch Đình vẫn còn chưa hết giận: “Rõ ràng anh có thể nói cho em biết. Muốn biến em thành thằng ngốc mà đùa giỡn chứ gì!”

“Anh nói mấy lần rồi”

“Mấy lần? Khi nào?”

“Anh nói em cứ đợi một chút đã. Hôm qua cũng đưa ra ám hiệu rồi. Không quen em cũng là đùa thôi. Với lại chuyện chưa chắc chắn thì anh chưa thể nói để em hy vọng được”. An Tử Yến thể hiện thái độ thấu tình đạt lý. Mạch Đình nhớ lại, hẳn thật có nói “đợi một chút”, “đùa thôi” gì đấy.

(T/N: Chữ “đùa thôi” mình có edit lại ở chương 22, lúc An Tử Yến nói chuyện với đồng nghiệp nhé. Chữ “không” nó không sát với nội dung truyện lắm. Xin lỗi vì sự bất tiện này *cúi đầu*)

“Ai hiểu được! Anh nói ra khó khăn lắm hả?”. Nhìn cậu đỏ mặt, bộ dạng giương nhanh múa vuốt. An Tử Yến mỉm cười.

“Anh có ý gì? Cười cái gì? Anh dựa vào cái gì mà cười? Anh mỉa mai tình cảm của em à?”

“Vậy nên anh mới đưa ra cái ám hiệu để đề cao IQ của em mà. Hơn nữa tối qua anh hỏi em hiểu chưa, em còn nói hiểu rồi”.

“Căn bản là chúng ta không có nói chung một chuyện!”, Mạch Đình giận đến mức lên giọng.

“Vậy em nói chuyện gì?”

“Bây giờ mà nói ra để lộ sự ngốc nghếch của em à!! Mà anh thế nào lại tự nhiên nắm chắc mà nói cho em biết? Anh cũng vừa vào công ty, em không thể dựa vào quan hệ với anh mà vào được. Anh có quen hệ gì với cấp trên? Hay anh bắt cóc người thân của người ta để uy hiếp?”. Mạch Đình cảm thấy An Tử Yến quá hao tổn sức lực. Quá ngây thơ rồi. cũng không phải là trường học, sao có thể như ý muốn của hắn được. An Tử Yến bắt đầu mặc quần áo, trông áo vào người rồi nói: “Anh chưa nói à? Hôm qua anh lên chức”.

“Anh chưa nói! Mà sao có thể? Anh... ai kia? Mới vào công ty được một tháng đã lên chức rồi? Anh là con riêng của Ngọc hoàng đại đế hả?”, Mạch Đình kích động, còn An Tử Yến vẫn rất bình thản, kéo quần lên: “Loại chuyện nhỏ này dùng thủ đoạn là được”.

“Anh lấy đâu ra nhiều thủ đoạn vậy?”

“Tìm một số chuyện xấu xa của cấp trên, sau đó vô tình để cho người khác phát hiện. Tiếp thì ông ta bị sa thải. Tiếp nữa buộc Bạch Tiểu Tư, Chu Cách, chị anh, mỗi người đến công ty anh ký hợp đồng đặt hàng với số lượng lớn. Mấy lão sếp ngốc nghếch nghĩ anh rất có năng lực. Chuyện đại khái là như vậy”. Hắn nói vô cùng bình tĩnh. Mạch Đình thì vô cùng hoảng sợ. Cậu dường như đã quên người chồng của cậu tàn ác như thế nào. Không biết bạn bè của An Tử Yến với công ty của An Tử Yến, rốt cuộc, ai xui xẻo hơn ai.

Đột nhiên phải tiếp nhận quá nhiều tin tức, Mạch Đình xoa cằm. Phải suy nghĩ một chút. Cả chục phút sau, cậu đi tới đi lui trong phòng khách: “Không được! Nhân cách cao quý của em không thể làm những loại chuyện hèn hạ như vậy được. Không muốn dùng cách như vậy mà vào được công ty. Lại còn phải vờ như không quen biết anh. Cái này ... cái này chẳng phải là vụng trộm sao?”. An Tử Yến cầm tách cà phê ngồi xuống salon, bộ dạng xấu xa: “Không phải rất kích thích sao?”. Về mặt này Mạch Đình không thể quen thuộc hơn. Hắn dường như đã chuẩn bị làm rất nhiều chuyện hạ lưu rồi.

“Giỡn gì đó! Anh thật ra là vì ba cái vụng trộm kích thích đó mà đem em vào công ty à!”. Mạch Đình chỉ tay vào An Tử Yến. Hắn chẳng qua là chỉ nhún vai. “Em tuyệt đối không là ba cái chuyện bại hoại đó với anh. Cái nhà này đã có một người không ra gì rồi. Em phải sống thật quang minh chính đại”.

“Được rồi. Cái lần thi cuối kì, lúc chọn vai diễn kịch, còn lúc lên làm lớp phó học tập...”. An Tử Yến còn muốn đưa ra thêm nhiều ví dụ hơn. Mạch Đình xấu hổ xông tới bịt miệng hắn lại. Cậu rõ hơn bất kì ai khác, những thứ đó đều dựa vào gian lận hoặc dùng thủ đoạn bất chính mà có. Lúc nào cũng lên giọng dạy dỗ An Tử Yến nhưng cậu lại không muốn nghe từ chính miệng hắn nói ra.

Mạch Đình không còn lời nào để phản đối nữa.

Cái nhà này, toàn bộ đều không ra gì.

Mạch Đình đã dùng hết sức lực, có nói nữa cũng vô ích. Vì cậu, hắn đã bí mật bỏ ra bao nhiêu là công sức, làm bao nhiêu việc. Những điều đó, làm sao hắn có thể nói ra được. Mỗi lần phải nói thì hắn cứ tùy tiện mà nói vài câu. Đây chính là cách thức của An Tử Yến, đây chính là An Tử Yến. Dường như cậu không thể nào kiểm soát được những suy nghĩ vẩn vơ và sự lo lắng của bản thân.

Có thể cũng không phải là không thay đổi được. Mà là không muốn đổi phương vì mình mà thay đổi.

Yêu chính là yêu cái đáng về lúc ban đầu ấy.

Nếu như vì những lời nói của An Tử Yên mà trách cứ hấn, vậy chẳng phải cậu cũng nên trách chính bản thân mình vẫn chưa đủ tin tưởng hấn sao? Tình cách của hấn, ngay từ đầu chẳng phải đã như vậy rồi sao? Haizz, nói thì dễ mà làm mới khó. Thật sự, là quá nhiều.

25. Chương 25: An Tử Yên Không Phù Hợp Với Công Việc

Mạch Đình vẫn nghĩ việc thăng chức của An Tử Yên không chỉ đơn giản như lời hấn nói, nhưng cậu không hỏi thêm gì nữa. Cũng đâu quản được hấn. Hấn quản được cậu mới là quan trọng. Cậu thấp thỏm lo âu cả ngày trời. Nhìn tới nhìn lui sợ yếu lý lịch của bản thân, vẫn là không yên lòng. Dù viết lách rất chuyên nghiệp nhưng nếu yêu cầu xem bằng tốt nghiệp thì... Cậu bất an hỏi An Tử Yên. Câu này cậu đã hỏi hấn hơn bốn mươi lần rồi. Cậu còn có thể nhìn thấy sát khí trong mắt An Tử Yên nữa.

“Bằng tốt nghiệp có ghi lớp... có được không...”

“Chúng ta vào cách nhau một tháng. Công ty lại nhiều người như vậy. Ngay cả trong hồ sơ cũng không có cái mục lớp học vớ vẩn đó. Hơn nữa không ai rảnh rỗi mà đi nhớ lớp với trường của từng người đâu. Nhiều nhất thì cũng lướt qua em rồi nghĩ rằng con người này thật bình thường. Ai đặc biệt chú ý đến em làm gì?”

“Anh trả lời câu hỏi gì, không đả kích em thì sẽ thấy không thoải mái à?”

“Ờ”.

“Anh...”.

“Đừng làm phiền anh, đây là câu hỏi cuối”.

“Nhưng nếu bị phát hiện...”.

“Chuyện không liên quan đến anh”.

“Đừng vô tình vậy chứ!”

—

Cuối cùng thì ngày phỏng vấn cũng đến. Mạch Đình đứng trước gương luôn cảm thấy toàn thân cậu đều có vấn đề. Từ tóc tai cho đến quần áo đều kì quái. Nếu như bị người khác biết cậu dùng mối quan hệ, đi vào từ cửa sau thì An Tử Yên có thể liên lụy mà bị sa thải hay không? Không được. Càng nghĩ càng rối. Mạch Đình bắt đầu loạn cả lên. Mất một lúc lâu mới sửa xong tóc tai. Nhìn như cậu đã làm chuyện phạm pháp.

“Em sợ sẽ có chuyện xảy ra a”. Cậu bày tỏ sự lo lắng trước An Tử Yên đang rất bình thản như không có chuyện gì xảy ra, chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Bị phát hiện thì cùng lắm em mất thể diện thôi. Anh chắc là sẽ không thừa nhận có quan hệ gì với em đâu”.

“Anh cũng an ủi em quá nhỉ! Tính toán đến cả việc bị bại lộ rồi để một mình em làm bia đỡ đạn à?”

“Đừng đến trễ”. An Tử Yên dứt lời thì đóng cửa lại. Bị An Tử Yên nói như vậy, Mạch Đình chỉ cười trừ trong bụng. Sáng nay phải nói là cậu rất vất vả mới lôi được An Tử Yên rời giường. Cậu còn cảm thấy công việc sau này của cậu sẽ thoát khỏi kiếp nạn này. Kết quả số phận của cậu đã định như vậy rồi.

Mạch Đình không biết cậu đã đến công ty như thế nào. Tiến vào bên trong, cậu bị quy mô của công ty làm cho kinh hãi. Mọi người đều mặc vest với gương mặt nghiêm trọng không ngừng lướt qua người Mạch Đình. Dường như chỉ cần họ dừng bước thì sẽ điện giật gì đó. Vừa mới vào công ty không có thể nhân viên nên bị bảo vệ chặn lại. Cậu xem chút co chân bỏ chạy. Cậu bị chen bẹp dí trong thang máy. Đến cả thở cậu cũng không dám thở mạnh. So với trẻ con lạc đường cũng không khác là mấy. Mỗi ngày An Tử Yên đều làm ở đây, đi thang máy này a. Không đúng. Bây giờ không được nghĩ mấy thứ vô dùng đó nữa. Hấn cũng

có phải là idol gì đâu. Ngày nào cũng ngủ cạnh cậu, cậu cần gì phải vì những chuyện nhỏ bé này mà thấy vui vẻ. Đầu óc đúng là không bình thường a. Mạch Đình tự chửi mình.

Mạch Đình được sắp xếp phỏng vấn ở vị trí thứ nhất. Có một nữ nhân viên mang nụ cười chuyên nghiệp đến nói chuyện với Mạch Đình: “Anh có thể vào trong đợi, lát nữa sẽ có người đến”.

“Vâng, cảm ơn”. Mạch Đình không sức lực nói lời cảm ơn. Cậu vào trong phòng ngồi vào ghế nghiêm chỉnh. Cậu không ngừng bấu vào quần, hai đầu gối cậu run rẩy. Không ổn. Nhất định chuyện không thành. Cậu sắp thở không nổi nữa rồi. Cậu nhớ lại lần đầu tiên đến gặp ông nội An, vì quá lo lắng mà cậu năm lần bảy lượt muốn chạy trốn. Bây giờ chạy còn kịp không đây?

Cậu đang muốn đứng dậy thì cửa phòng mở ra. Có hai người tầm trung niên, mang kính, ăn mặc gọn gàng bước vào. Đầu tiên bọn họ ngồi vào bàn làm việc, lạnh lùng nhìn qua Mạch Đình. Vẫn còn trống một vị trí nữa. Vài phút sau, người mặc vest sẫm màu xem đồng hồ: “Bộ phận nhân sự đến rồi, bên PR tuyển người sao còn chưa đến?”

PR? An Tử Yến đúng là chọn cái công việc không phù hợp với cậu nhất. Mà bất quá, cũng không có công việc gì hợp với cậu cả.

Có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào. Mạch Đình càng nghe càng khủng hoảng, càng lúc càng gần. Cánh cửa được mở ra. Mạch Đình quay đầu lại, tiếp theo thì hai mắt của cậu như muốn rớt ra ngoài. Nếu như có thể cảnh tượng này còn được cho lên phim không chừng. Ánh mắt của cậu đang giật giật lia lịa. An Tử Yến bước vào hết như hai người lúc này, lạnh lùng lướt mắt nhìn Mạch Đình. Hoặc chẳng lẽ còn lạnh lùng hơn thế nữa. Nếu như trong ngăn kéo bàn ở nhà không có tờ chứng nhận kết hôn thì giờ phút này, Mạch Đình cảm thấy cậu và An Tử Yến chính là còn xa lạ hơn những người xa lạ. Gớm! Mặc dù không nói nhưng mỗi lần nhìn thấy hần mặc vest thì đều chỉ thấy những điểm tốt không thể hình dung nổi.

Nhìn thấy An Tử Yến, hai người nghi hoặc: “Ông Thôi đâu? Luôn là ông ấy phụ trách mà”.

“Hôm nay ông ấy không được khỏe”. Hết ngày lại đi không khỏe ngày hôm nay, nhất định là bị An Tử Yến hạ độc! Hai người vào lúc đầu cũng không nói gì nữa. An Tử Yến kéo ghế ra, để tập hồ sơ lên bàn, cởi hai nút áo khoác rồi mới ngồi xuống.

Người mặc vest sẫm màu xem lý lịch của Mạch Đình, cầm bút, cũng không ngẩng mặt lên nhìn Mạch Đình: “Trước tiên, hãy nói ngắn gọn về bản thân cậu đi”.

“Tôi... tôi...”, Tiêu rồi. Dạ dày cậu co rút. Biểu hiện thế này thì đừng nghĩ đến việc vào công ty đi. Lại còn bộ phận PR. Không có hy vọng, nhất định là không có hy vọng. Lúc này, An Tử Yến cũng đưa hồ sơ lên. Mạch Đình phát hiện ở phía sau có mấy chữ lớn. Chính là uy hiếp một cách trắng trợn: “Còn run, ta ngoài anh đề em. Chú ý: Đây không phải nói đùa.”

Ấu trĩ!!! Đồ khốn!!! Ma quỷ!!! Chửi thì chửi. Uy hiếp có tác dụng gì? Nếu như cậu không khống chế được sự lo lắng thì chính là đồng ý để An Tử Yến đề luôn ở bên ngoài. Chuyện tốt như thế, cậu nghĩ cũng không muốn nghĩ đến! Trong lòng mắng chửi An Tử Yến một trận cũng khiến Mạch Đình thoải mái hơn nhiều. Cậu dần tỉnh táo lại, theo như những gì đã tập trước mà trả lời lần lượt các câu hỏi. Cho đến khi có người phát tay về phía cậu: “Được rồi, cậu hãy về đợi thông báo. Kết quả phỏng vấn sẽ được gửi đến mail của cậu trong ba ngày nữa”.

“Vâng”. Mạch Đình cúi người lịch sự, giống như thái giám hành lễ với Hoàng thượng rồi rời khỏi phòng. Qua một cửa ải. Cậu hít một hơi thật sâu. Dù kết quả có như thế nào thì ít nhất, bây giờ cậu cũng thoát rồi. Cậu lén lút quan sát người phỏng vấn tiếp sau cậu. Đại khái là tầm ba mươi tuổi, diện nước đủ cả. Cứ cho là cậu thuận lợi qua được vòng phỏng vấn thì tỉ lệ chọn cũng không phải là thấp. Cậu không khỏi lo lắng. Nhưng cũng không dám đứng ở đây quá lâu.

Người thứ hai vào phỏng vấn rời khỏi phòng. Người mặc vest sẫm màu nói: “Người này cũng không tệ, đã làm qua công việc PR ở công ty khác, trình độ học vấn cũng cao. Hơn nữa còn tích lũy được không ít kinh nghiệm”. Người mặc vest đen đồng ý gật đầu.

“Bây giờ bộ phận PR của chúng tôi cũng không thiếu những người có kinh nghiệm. Chúng ta nên bồi dưỡng những người trẻ tuổi. Thực tập sinh mới ra trường sẽ siêng năng, nhiệt tình và năng động hơn. Người vừa

rồi tôi xem trong lý lịch, trong vòng ba năm đã đổi hai công ty. Hơn quá nửa đã tự cho bản thân có trình độ học vấn cao, muốn nhận được đãi ngộ cao. Không hài lòng thì nghỉ việc ngay. Đó không phải là người bên phía bộ phận PR chúng tôi cần tìm”. An Tử Yến nghiêm túc phân tích. Hai người kia cũng gật đầu đồng tình, cho rằng hắn nói rất có lý.

Người tiếp theo vào phỏng vấn cũng không tránh được vận hạn như người thứ hai. An Tử Yến luôn có đủ loại lý do thuyết phục hai người cùng phụ trách phỏng vấn kia.

Mạch Đình cảm thấy bộ phận PR và An Tử Yến không hề phù hợp với nhau, nhưng chẳng lẽ cậu quên rằng đã bao nhiêu lần cậu thua tài ăn nói của An Tử Yến rồi sao?

26. Chương 26: Thần Linh Oi, Người Hầy Mau Quản Hắn Đi

Cứ cho là phỏng vấn thất bại thì Mạch Đình cũng đã được đến tham quan công ty của An Tử Yến một chuyến. Xem như cũng là một chút an ủi dành cho cậu. Cậu biết được mỗi ngày An Tử Yến vào công ty từ cổng nào, biết được hắn làm ở tầng mấy, biết được những bộ phận quan trọng. Mọi người đều không quan tâm đến những chi tiết nhỏ. Nhưng cậu không có cách nào tránh cứ cảm nhận của bản thân được. Bên trong cậu cứ dâng lên cái cảm giác thỏa mãn. Đây chính là một thế giới khác của An Tử Yến. Cậu đã từng có hy vọng rất xa vời. Cứ cho rằng sẽ bị vứt bỏ nhưng bây giờ cậu đã đứng trong thế giới đó. Hệt như một giấc mơ không dám tin là sự thật. Khi Mạch Đình trả lại thẻ ra vào cho bảo vệ lúc rời công ty, sao lại buồn như thế. Nếu như ngày mai cậu lại đến, hôm sau nữa cũng có thể đến, cả những ngày sau đó nữa cũng lại đến như một thói quen, vậy có coi là tham lam không?

Cậu không dám nhắn tin cho An Tử Yến hỏi kết quả, sợ phiền hắn làm việc. Chỉ cầm mãi điện thoại trên tay mà cách ngửa ngáy.

“An Tử Yến khi nào thì tan ca nhỉ? Cơ còn chưa đến giờ nghỉ trưa nữa”.

“An Tử Yến chưa tan ca sao? Sao có thể? Đến trưa mà cũng không gọi nữa”.

“An Tử Yến, tan ca nhanh đi mà”.

Trên suốt dọc đường đi, Mạch Đình cứ lẩm lẩm bầu bầu trong miệng. Ngồi trên xe buýt, cậu cũng không kìm mà nhếch miệng cười. Đập tay xuống ghế ngồi: “Nếu thật sự mà vào được công ty thì phải làm sao? Không thể nào đâu”. Cậu yên lặng vài giây rồi lại đập vào ghế, cười lên: “Không phải là có thể cùng An Tử Yến ở cùng một chỗ sao?”. Tiếp theo cậu lại im lặng, chưa đến vài giây sau cậu lại đập vào ghế: “Không được, không được ôm kỳ vọng quá lớn. Nhưng mà... nếu chỉ muốn thôi thì đâu phải là phạm pháp nhỉ?”. Những người ngồi bên cạnh mang theo nét mặt hoảng sợ mà nhìn Mạch Đình chằm chằm.

Bệnh gì thế kia?

Chắc, nghĩ lại cái ngày xác nhận mối quan hệ của Mạch Đình với An Tử Yến, sự thất thường của Mạch Đình cũng đủ dọa người khác rồi.

Nghe được tiếng chìa khóa ở bên ngoài, Mạch Đình từ trong nhà bếp vọt ngay đến cửa. Giống như chó con chạy ra đón chủ vậy. Hắn không có cái đuôi dài mà quần quanh An Tử Yến mừng rỡ: “Sao rồi? Sao rồi? Sao rồi? Sao rồi?”. An Tử Yến ném áo khoác vào mặt Mạch Đình: “Ồn quá”.

“Anh trả lời em đi rồi em hết ồn. Anh có nói không? Có nói không a?”. Cậu cố tình bu bám lấy nhai bên tai An Tử Yến. Rốt cuộc, hắn cũng không chịu được mà nhéo miệng cậu: “Kết quả cuối cùng không phải do anh quyết định”. Mạch Đình ôm cổ An Tử Yến: “Không sao. Em cảm thấy anh đã rất lợi hại rồi”.

“Anh rất muốn ở trên giường nghe em khen anh như vậy”.

“Phắc”. Mạch Đình đẩy An Tử Yến ra rồi lại chạy vào bếp bận rộn. Cậu phải làm một bữa tối thật phong phú để cảm ơn cái người hôm nay đã uy hiếp sẽ đè cậu giữa thanh thiên bạch nhật. Vừa mới vào được năm phút, bên ngoài đã truyền đến âm thanh thúc giục: “Còn chưa xong?”

“Đợi thêm chút nữa”. Mạch Đình kiên nhẫn trả lời.

“Ồ”. Cái thứ âm thanh nghe thôi cũng khiến cho người khác sôi máu, chính là nó đấy.

Qua ba phút, tiếng thúc giục lại vang lên: “Còn bao lâu nữa?”

“Thức ăn hôm nay so với bình thường phong phú hơn. Cho nên cần nhiều thời gian. Anh làm chuyện gì khác trước đi”. Mạch Đình sắp không kiềm chế được nữa.

“Ồ”.

Qua một phút nữa: “Giờ được chưa?”

“Chưa! Chưa được!”

“Ồ”.

Tâm trạng đang vui vẻ thì bị phá hư. Mạch Đình nghi ngờ An Tử Yên cố ý trêu cậu. Bình thường hẳn cũng đâu có thúc giục chuyện cơm nước nhiều như vậy đâu. Hôm nay cậu muốn làm một bàn tiệc thì hẳn lại quấy rối. Quả nhiên là lần tiếp theo chỉ mới qua thêm vài chục giây. An Tử Yên vừa nói được một chữ, Mạch Đình đã cầm dao chạy ra: “Anh muốn gì? Có biết nấu ăn là cần kiên nhẫn không? À

Anh không biết. Bởi vì đối với chuyện bếp núc anh có biết gì đâu. So với anh, ngay đến một đứa trẻ bốn tuổi còn biết dùng nồi cơm điện đấy”.

“Ồ”, hình như không nghe Mạch Đình nói gì, vẫn tiếp tục phát ra âm thanh gây ức chế lòng dân như vậy.

“Anh đừng có ờ nữa! Anh ờ lần nữa là em bỏ thuốc độc vào đồ ăn đó!”, Mạch Đình dùng dao chỉ vào An Tử Yên.

“Ồ”.

“Anh... Anh được... Đợi đó. Em đi hạ độc”. Cũng có nhiều cách hiểm thấy để đầu độc. Đã đi đầu độc người ta còn báo trước nữa.

Nửa tiếng sau, Mạch Đình bưng đủ loại món ăn ra, vỗ vỗ tay: “Anh ném thử đi. Đảm bảo chuẩn không cần chỉnh”. An Tử Yên không nhìn nét mặt đắc ý của Mạch Đình: “Nhưng cũng không có tiến bộ gì”. Nhịn được! Cậu ngồi xuống ở phía đối diện, chỉ ăn cơm trắng trong chén chứ không gấp đồ ăn. Cậu vờ như vô tình hỏi: “Làm trong công ty lớn như vậy chắc là không dễ dàng nhỉ?”

“Em còn chưa vào đã nói trước ăn mừng à?”

“Em nói anh á. Hơn nữa đối với em mà nói. Có thể vào được là tốt rồi. Không vào được cũng không quan trọng. Em sẽ cố gắng tìm việc khác”. An Tử Yên không lên tiếng. Hắn không có hứng với cái loại đề tài này. Mạch Đình bắt chéo chân dưới bàn, và vài hột cơm vào miệng: “Nếu như yêu anh mà phải lén lút mãi thì em muốn yêu anh một cách quang minh chính đại hơn. Cảm ơn anh. Người chồng đáng yêu của em”. An Tử Yên dừng động tác lại. Mạch Đình ngẩng đầu lên. Đúng như cậu đoán, cái khuôn mặt đẹp trai kia tuyệt đối không phải đang cảm động.

“Em cố tình muốn anh ăn không ngon?”

“Em là đang thể hiện tình cảm. Thái độ của anh là gì đó!!”

“Thái độ ăn không ngon”.

Cái con đường này chưa một lần thành công. Tình cảm của cậu lại bị lãng phí một cách vô ích rồi. Mạch Đình gấp hết đồ ăn trong chén của An Tử Yên ra để trả thù. Đúng là thủ đoạn trả thù hiệu quả nha.

“Anh có yêu cầu gì với em không? Thấy anh gần đây mệt mỏi, làm được thì em sẽ làm cho. Nếu là... Nếu là trên giường... trên giường kia thì cũng được”. Cậu càng nói càng đỏ mặt.

“Nhóc con đen tối”.

“Anh không được nói em!”

“Yêu cầu...”. An Tử Yến hứng thú chống cằm, mang theo nét mặt tươi tỉnh nhìn quan sát Mạch Đình. Nhất định là mấy yêu cầu hạ lưu. Không lẽ muốn nhập vai? Hay chơi SM? Muốn trối cậu lại á? Trong lòng Mạch Đình hoảng hốt. An Tử Yến nói ngắn gọn: “Rời xa gì đó. Không cho nói những lời như vậy nữa”. Mạch Đình giật mình. Cậu nhìn hẩn, nhìn thấy cả bản thân cậu trong mắt của hẩn nữa. Cậu như bị hút đi cả hồn phách. Cậu gật đầu mạnh một cái.

An Tử Yến vươn tay vỗ vỗ lên mặt Mạch Đình: “Anh thích con nít nghe lời”. Nói xong hẩn đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Để lại Mạch Đình ngồi đần mặt ra.

Thần linh ơi, Người mau quản An Tử Yến đi. Hẩn lại đang đi đầu độc tâm can người ta rồi kìa.

27. Chương 27: Thần Linh Ơi, Người Thật Sự Không Quan Tâm Đến Con Sao?

Nhận được kết quả phỏng vấn, Mạch Đình không dám tìm vào mắt mình. Cậu nhìn lại, xác nhận thông tin trong mail thêm lần nữa. Cậu còn so sánh với cả tài liệu đưa ra những yêu cầu cần thiết mà cậu đã được phát. Sau đó cậu tắt máy tính, lặng lẽ mở nhạc lên. Tiếng nhạc rock mạnh mẽ dứt khoát vang vọng khắp nhà. Mạch Đình lắc lư điên cuồng, quơ chân múa tay các kiểu. Đáng tiếc, cậu chỉ trông giống như thằng điên, không có lấy một động tác khớp với âm nhạc.

Sau khi tinh thần được phục hồi, cậu lập tức lấy điện thoại gọi ngay cho An Tử Yến. Nhưng vừa kết nối hẩn đã ngắt rồi. Dù sao cũng đang là giờ làm việc, Mạch Đình đành bấm số gọi cho mẹ cậu: “Me ơi, con tìm được việc rồi!”

“Chưa tỉnh ngủ à? Mới sáng gọi điện lừa mẹ làm gì?”. Mẹ Mạch Đình quay sang nói với bố Mạch Đình: “Đình Đình nói nó tìm được việc, a a ~~”. Bên kia truyền đến tiếng cười của mẹ Mạch Đình, còn có của bố Mạch Đình nữa. Mạch Đình phân biệt được sự khác nhau giữa tiếng cười nhạo báng với cười bình thường đó. Cậu cắn răng: “Con nói thật đó. Hơn nữa còn làm chung công ty với An Tử Yến nữa”.

“Anh với Tiểu Soái làm cùng công ty? Tôi nghe nói công ty kia rất dữ dội. Anh thế nào lại vào được? Lại còn làm ở bộ phận chăm sóc khách hàng. Tôi nghĩ anh hợp với bộ phận hậu cần hơn đây”.

“Con mới là con trai ruột của mẹ đó!! Ý, mà sao mẹ biết rõ công ty của An Tử Yến vậy?”. Lúc trước, nếu không phải cậu lén nhìn thấy thì ngay đến địa chỉ công ty An Tử Yến, cậu cũng không biết.

“Đương nhiên là Tiểu Soái đáng yêu của tôi nói cho tôi biết rồi! Chứ có cái phải cái người mắt như bọn sói trắng kia, bình thường lại còn ít gọi về nhà. Bố anh muốn đến xem công ty nên mấy ngày trước Tiểu Soái còn đặc biệt đón chúng tôi đến công ty nữa. Tôi và bố anh mở mang không ít kiến thức a”.

Thật quá đáng. Không thể chịu được mà. Cái gì cậu cũng không biết. Dù khi đó cậu không tiện xuất hiện ở công ty nhưng cũng không cần bị chèn ép như người ngoài vậy chứ. Mạch Đình đang muốn oán trách thì mẹ Mạch Đình nói tiếp: “Anh tìm được việc là chuyện tốt. Mẹ sẽ làm đồ ăn ngon cho anh bồi bổ. Chúng ta ăn mừng một bữa. Nay, ông đừng đọc báo nữa. Mau ra chợ mua ít đồ ăn ngon đi. Tôm, thịt, cá nữa... Mấy đứa hiem lắm mới lại nhà ăn cơm”.

“Lại còn hiem lắm mới về. Con lập tức về đây”.

“Tiểu Soái đâu?”

“Hôm nay không phải là cuối tuần. Anh ấy còn ở trên công ty. Đừng gọi ảnh, con về là được rồi”.

“Tôi quên chuyện này mất”. Mẹ Mạch Đình quay sang bố Mạch Đình: “Tiểu Soái bận quá không đến được. Cứ mua đại chút thịt heo là được rồi”.

“Ít ra cũng phải che điện thoại lại để con không nghe được chứ!! Hai người, hai người làm bố mẹ...”, Mạch Đình đang định lên lớp bố mẹ cậu thì bên phía mẹ Mạch Đình so ra còn hung hăng hơn: “Anh nghĩ thịt heo bây giờ rẻ chắc? Sao tôi lại nuôi cái thứ không biết tiết kiệm thế này?”. Dứt lời thì cúp điện thoại luôn. Haizz, ngay đến cái ham muốn về nhà của chính mình cũng không còn. Muốn tìm kiếm sự ấm áp trong nhà họ An gì chứ, trong nhà cậu, đến một chút hơi ấm cũng không có nữa là.

Vừa mới bước vào nhà chưa được bao lâu, Mạch Đình đã bắt đầu thay bố mẹ dọn dẹp nhà cửa. Thương thay cho số phận của cậu. Cái này là thành quả do mẹ Mạch Đình dạy dỗ mà thành. Mạch Đình còn chưa nói gì, mỗi lần như vậy, mẹ Mạch Đình chỉ khoanh tay nói: “Nếu không phải lúc đầu tôi biết nhìn xa trông rộng cho anh học mấy thứ này. Tuy mục tiêu là để kiếm được một cô vợ tốt. Bất quá chỉ là anh không muốn thôi. Chứ không có mấy kĩ năng này, Tiểu Soái không chừng cũng không sống với anh đâu. Có phải anh nên nói cảm ơn tôi không?”. Lời của bà chỉ khiến lòng Mạch Đình thêm đau khổ.

Ngoại trừ những chuyện này, thỉnh thoảng về nhà bố mẹ chơi cũng không tệ. Mẹ Mạch Đình đã sớm làm một bữa thịnh soạn. Sau khi ăn xong, đang chuẩn bị về thì bố Mạch Đình gọi lại. Ông đang ôm một túi đồ như quà mừng mới trên tay.

“Tử Yến còn chưa ăn tối. Mang mấy thứ này về cho nó đi”.

Mạch Đình liếc nhìn đồ trong túi. Tất cả đều là những món ngon. Cậu không hài lòng: “Con nhìn hết chịu nổi rồi. Hai người quá thiên vị a”. Đang rửa chén trong bếp thì mẹ Mạch Đình chạy ra ngoài, mang theo cả đồng bột trắng trên tay đập lên đầu cậu: “Trong lòng chúng tôi đều rõ ràng, anh có thể tìm được việc là nhờ ai nhà”.

“Đau! Con chỉ nói thôi, nghiêm túc làm gì?”. Mạch Đình xoa xoa đầu: “Con đi đây, bố mẹ giữ gìn sức khỏe nha”.

Sau khi đóng cửa lại, mẹ Mạch Đình lại tiếp tục: “Nói chúng ta thiên vị, chi bằng nói đứa nào đó suốt ngày bám lấy Tiểu Soái không chịu về nhà. Ôi mà... a... Tiểu Soái thật là đẹp trai quá đi”. Bố Mạch Đình đi vào bếp nhìn vợ mình: “Tôi cũng đâu có kém gì”.

Chạy nhanh về trước giờ An Tử Yến tan ca, Mạch Đình thở hồng hộc trong đại sảnh. Cậu đứng chỗ cầu thang, thỉnh thoảng lăm lét nhìn xuống. Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, hai bước cậu cũng nhảy thành một bước, nhảy lên người An Tử Yến: “Qua phỏng vấn rồi! Ngày mai có thể đi làm!”

An Tử Yến ôm lấy người Mạch Đình, lạnh lùng nói: “Em có biết nóng không?”

“Ở trong công ty với trên xe có điều hòa, đương nhiên bên ngoài sẽ nóng a”.

“Là hành động của em đấy, xuống đi”.

Mạch Đình nhảy xuống. Hai người đi lên lầu. Mạch Đình ôm theo cái túi lớn: “Hôm nay em về nhà bố mẹ. Họ sợ anh đói nên nói em mang về cho anh”. Vừa nói xong cậu lại cười phá lên. An Tử Yến liếc nhìn cậu một cái: “Lại phát bệnh à?”

“Không phải! Em không có bệnh! Quái lạ. Nói là nhà bố mẹ, mà em lại cảm thấy đó là nhà của bố mẹ, còn nơi này mới là nhà của em”.

“Chỉ là nhà thuê thôi”.

“Thứ phá hủy khung cảnh”. Mạch Đình lấy chìa khóa ra tra vào cửa: “Sự ấm áp của nhà em với mấy nhà khác đều dành cho anh hết. Cái này thật không công bằng. Cho nên em chỉ có thể cướp đi sự ấm áp trên người anh thôi”. Cửa vừa được mở, An Tử Yến đã vỗ vỗ cánh tay Mạch Đình. Cậu ngu ngơ quay đầu lại, nhìn thấy An Tử Yến ý bảo cậu đứng bên cạnh hắn. Nhất thời cậu không hiểu gì mà cứ làm theo. Sau đó, cậu như quẩn gia đứng bên nhìn thiếu gia An Tử Yến bước vào nhà.

“Ấm áp thì không cho em được. Chỉ có thể cho em những thứ khác thôi”. Lại thái độ xấu xa đó.

“Đồ lưu manh!”, Mạch Đình nóng mặt mắng chửi.

Thần linh ơi, Người không quản thật sao? An Tử Yến đang bắt nạt con này.

Trước khi đi làm, tất cả mọi chuyện cũng đã lên kế hoạch đầu vào đấy nhưng đương nhiên Mạch Đình cũng không thể ngừng suy nghĩ về nó. Nhất là tuyệt đối không để liên lụy đến An Tử Yến. Tuyệt đối không để cho bất kì ai phát hiện cậu và An Tử Yến có quan hệ. Nếu không có thể sẽ bị điều chuyển đến bộ phận khác. Nghiêm trọng hơn, có thể bị sa thải nữa. Nói không chừng còn điều tra được An Tử Yến đã gian lận để cậu được vào công ty. Như vậy thì hành động đi ngược với đạo lý này sẽ hủy hoại không chỉ tương lai,

mà còn cả đời của An Tử Yên!! Cậu càng nghĩ càng nghiêm trọng. Cuối cùng kết luận: Có chết cũng không để vụng trộm thành công!

Đầu tiên, cậu tháo chiếc nhẫn chưa từng rời xa ngón tay của mình ra, bỏ vào ngăn kéo. Nhưng dường như không làm được. Vậy nên cậu tìm một sợi dây chuyền, lồng chiếc nhẫn vào. Khi đi làm phải mặc vest, đeo ở bên trong sẽ không ai nhìn thấy đâu.

Sau đó, cậu đứng trước gương luyện tập ánh mắt và biểu hiện của mình. Đến lúc đó, tuyệt đối không thể để lộ một ánh nhìn yếu thương nào ra ngoài.

Tiếp nữa, cậu nghĩ ra một loạt các cách giữ bí mật. Nào là không thể ngồi trên xe của An Tử Yên đi làm, thời gian ở trong công ty không được gặp nhau, tan ca cũng vậy. Đảm bảo không để lại dấu vết gì.

Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất. Phải bàn bạc với An Tử Yên. Phía cậu đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi, nhưng An Tử Yên mới mang tính chất quyết định. Ở trường lúc nào cũng thấy An Tử Yên không nghe lời ai cả, làm việc thì tùy hứng. Cậu có thể tưởng tượng được cái bộ dạng lúc làm việc của hắn. Nhất định là không có chỗ nào mà không ôm điện thoại chơi. Nếu không nghe nhạc, đọc sách, thì chính là ngủ.

“An Tử Yên, chúng ta tâm sự chút đi”.

“Tâm sự cái gì?”

“Lúc đi làm, anh không được trêu chọc em đó. Cũng không được nói mấy thứ khó hiểu. Càng không được đặc biệt quan tâm đến em. Chúng ta lập kế hoạch tác chiến đi. Anh không cần lo lắng. Cứ theo sắp xếp của em là thì không có chuyện gì xảy ra đâu”.

An Tử Yên tắt đèn, kéo chăn lên: “Không rãnh”.

“Này, này...”, Mạch Đình bật đèn: “Anh như vậy là không được có biết không hả?”

“Anh nói không rãnh. Phải nói sao em mới hiểu?”. Uy hiếp kìa! Mạch Đình tắt đèn. Cái thứ nhát gan cậu đây lại còn giúp An Tử Yên kéo chăn lên ngay ngắn: “Vậy anh ngủ đi”.

Thần linh ơi, Người xem An Tử Yên kìa. Hắn đang uy hiếp con đó.

Thần linh ơi, Sao Người không để ý đến con? Cũng phải quan tâm đến tâm trạng của con chứ!

Thần linh ơi, ngày mai con đi làm rồi. Làm cùng chỗ với An Tử Yên đấy.

Thần linh ơi, cảm ơn Người.

28. Chương 28: Anh Ta Là Ai?

Con người bây giờ rất ít quan tâm đến khung cảnh xung quanh. Dù là học sinh hay nhân viên văn phòng, ai cần để ý đến việc hoa lá hôm nay như thế nào, sương mù có nhiều hay không. Cũng không dẫn đo suy nghĩ có nên bỏ hết mọi thứ mà đi hưởng thụ không? Cái chuyện muốn có sự lãng mạn chính là một điều xa xỉ. Người ta còn không có đủ thời gian và tiền bạc nữa là. Mà những thứ đó cũng không liên quan đến Mạch Đình. Cậu đang chuẩn bị cho ngày đầu tiên đi làm. Cậu mặc quả Tôn Trung Sơn hôm đến gặp ông nội An, lộ vẻ đắc ý trên mặt: “Giữ lại bộ đồ hôm đó cũng có ích nha”.

“Em đi làm chứ không phải đi dự lễ quốc khánh”. An Tử Yên ném chìa khóa xe cho cậu: “Vào xe lấy đồ đi”.

“Lấy cái gì?”

“Bảo em làm cái gì thì làm đi. Ở đâu ra cái kiểu nói nhiều đó vậy?”

Mạch Đình lết thân đi, đảo mắt. Lúc mở cửa xe mới phát hiện. Thì ra An Tử Yên đã mua vest hộ cậu. Cậu phấn khởi chạy vào nhà: “Anh phải nói sớm là anh mua đồ cho em rồi chứ. Hại em ở nhà nguyên rửa anh”.

“Số lần em nguyên rửa anh còn ít à? Lần này cũng không quan trọng”.

Cậu trở mặt cười cười: “Làm gì có chuyện đó. Đây mới lần đầu tiên thôi. Làm sao em có thể đi nguyên rửa anh được. Em rõ ràng là yêu anh còn không kịp nữa là”.

“Vậy dừng đi. Thay đồ mau”.

Mạch Đình gật đầu, nhanh chóng vào thay đồ. Nhìn thấy bản thân mặc vest trong gương, không khỏi dâng lên niềm tự hào. Phô bày tư thế đẹp trai các kiểu trước gương. Cuối cùng làm động tác hôn gió với người trong gương rồi vội vã lấy túi xách chạy ra cửa mang giày: “Em đi trước”.

“Cần gì phiền phức vậy. Anh đưa em đi”.

“Nhỡ bị phát hiện thì sao?”

“Phát hiện thì nhận”.

“Cũng bởi vì cái loại người cứ trưng ra thái độ bất cần như anh mới dễ làm chuyện xấu đó! Ngày đầu tiên đi làm mà từ xe anh bước xuống. Vậy phải giải thích như thế nào?”

“Để em trong cốp xe cũng được”.

Mạch Đình đưa ngón giữa, làm mặt quỷ rồi chạy ra ngoài nhà. Hôm nay nhất định phải thể hiện thật tốt. Phải tạo mối quan hệ với đồng nghiệp. Phải như thể cậu đã làm công việc này rồi. Để cho mọi người thấy cậu có năng lực. An Tử Yên đã đưa cậu vào bộ phận không liên quan đến cậu rồi nên cậu chỉ có thể cố gắng hết sức. Mạch Đình tràn đầy quyết tâm.

Trước tiên, cậu nhận thẻ nhân viên và những vật dụng khác. Sau đó cậu được người phụ trách đưa đến bộ phận Chăm sóc khách hàng. Cậu tò mò, lăm lét muốn thật nhanh nhìn thấy nơi làm việc của An Tử Yên. Phải kiềm chế lại thôi. Thang máy dừng ở tầng bảy. Vừa mới bước ra, ánh nắng chói chang của mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi. Từ tấm kính bằng thủy tinh trong suốt có thể thấy dường như cả công ty chỉ dùng một màu đen phong cách. Đồng bộ từ máy tính cho đến bàn làm việc... Hệt như trong quân đội, đơn giản nhưng nghiêm túc. Thư kí bộ phận Nhân sự vỗ nhẹ hai bàn tay vài cái, tất cả mọi người trong phòng quay đầu lại.

“Đây là người mới vào bộ phận Chăm sóc khách hàng, tên là Mạch Đình”. Thư kí giới thiệu hết sức đơn giản rồi vô tình rời đi, để mặc Mạch Đình tại chỗ. Đối diện với ánh mắt của mọi người, Mạch Đình nuốt nước bọt, như cá nằm trên thớt. Chào hỏi như thể đang đứng trước phần mộ tổ tiên: “Chào mọi người, lần đầu gặp mặt. Rất hân hạnh được biết mọi người. Tôi sẽ cố gắng, không để cho mọi người tụt hạng”. Sự nhiệt tình của cậu chỉ đổi lại một sự im lặng khó xử. Có người quan sát cậu. Chính là cái người có vóc dáng trung bình, nhan sắc trung bình đó: “Cậu nhìn quen quen. Tôi nhớ rồi. Cậu không phải là người lần trước ở trước công ty sao?”

“Giống thật a”. Có người phụ họa.

Nguy rồi, không ngờ lâm vào nguy hiểm nhanh như vậy. Mạch Đình gãi đầu: “Là tôi, là tôi. Lúc đó tôi muốn vào công ty. Nhìn thấy các anh từ trong đi ra. Tôi muốn hỏi thăm ấy mà”. Nhắc đến là xấu hổ. Mạch Đình vì câu nói dối đó mà thấy ghét bản thân. Ngay đến nói dối cũng quen miệng rồi. Bây giờ không biết cậu là gì nữa. Lại là một sự im lặng ngưng đọng. Mạch Đình không thể làm gì khác hơn là đưa mắt tìm An Tử Yên. Vừa khéo có âm thanh quen thuộc vang lên: “Quách Bình, tạm thời cậu lo cho cậu ấy”.

“Lại là tôi à”. Cái người vóc dáng trung bình, nhan sắc trung bình kia thì ra tên là Quách Bình. Cậu cũng không cần nói quá về cái vóc dáng trung bình, nhan sắc trung bình của người ta như vậy chứ! Mạch Đình lịch sự đi đến trước mặt An Tử Yên: “Chào anh, tôi là Mạch Đình, nam, độc thân, năm nay hai mươi tuổi, cao 1m82”. Lại hự câu về chiều cao và tuổi tác rồi.

“Cậu cho rằng tôi mù à?”. An Tử Yên chỉ nhìn vào hồ sơ.

“Cho hỏi tôi xưng hô với anh như thế nào?”

An Tử Yên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạch Đình lúc sáng còn tươi cười trong bếp, phản phát đã như chỉ mới quen biết. Hắn từng có cảm giác khó chịu trong lòng, hôm nay nó lại trở về với hắn. Đây có lẽ là kết quả mà đến chính hắn cũng không nghĩ đến. An Tử Yên cong môi: “Cậu không cần biết. Còn nữa, cũng không ai quan tâm đến tên của cậu đâu. Đi làm việc đi”.

Ít nhất cũng giữ thể diện cho cậu một chút chứ!! Mạch Đình ôm nắm đấm, quay người lại làm mặt tươi cười với Quách Bình: “Xem ra khó sống chung rồi”. Cậu muốn đi lên từ con đường quần chúng yếu thế, có được

sự thương cảm đồng tình. Ai ngờ không ai đồng cảm với cậu. Đường như mọi người ở đây đều cảm thấy thái độ của An Tử Yên là điều rất bình thường.

“Người vừa rồi là ai vậy?”. Mạch Đình làm bộ nghi ngờ hỏi, muốn len lén thánh thót sự đánh giá của cấp dưới đối với An Tử Yên. Mới vào công ty chưa được bao lâu đã lên chức ắt hẳn sẽ làm cho người khác bất mãn và ganh tị. Cậu cũng cảm thấy lo lắng.

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là sếp rồi. Bất quá cũng chỉ là người mới tốt nghiệp, vào công ty chưa được bao lâu”.

“Giờn hay thật vậy?!!”. Mạch Đình cố ý kêu lên không thể tin được. Tiếp tục hỏi: “Có phải là dựa vào quan hệ hay có ai chống lưng cho không vậy? Còn trẻ vậy mà đã lên chức rồi. Nhất định sẽ có nhiều người không thích. Huống chi thái độ còn khắc khe như vậy”. Nếu cậu mà làm lãnh đạo tuyệt đối sẽ đối xử thật tốt với các nhân viên cấp dưới. Không biết rốt cuộc Mạch Đình là đang lo lắng hay đang xỏ xiên người ta nữa. Quách Bình nhún vai, nhìn An Tử Yên: “Không đâu. Có chăng thì chỉ có mấy ông trên không thích thôi. Làm việc chung cậu sẽ hiểu. Thua bởi tiểu tử đó quá là điều bình thường luôn”. Quách Bình, 27 tuổi, khi nói về An Tử Yên lại như đang tâm đắc về hậu bối. Không hề có chút ý bất mãn nào.

Mạch Đình nhìn theo ánh mắt của Quách Bình. Vừa rồi còn không chú ý. Bây giờ hình ảnh trước mắt Mạch Đình làm cho cậu xém chút ngã xuống sàn. Ai vậy? Người trước mắt là ai vậy? Mạch Đình một chút cũng không quen. Dù sao thì tuyệt đối cũng không phải người ngồi cùng bàn trong lớp, càng không phải người chỉ biết ném đồ đạc bừa bộn sống cùng nhà. Dáng người An Tử Yên hài hòa hoàn mỹ với bộ vest, nghiêm túc ngồi bên cạnh một đồng nghiệp khác nhìn vào màn hình máy tính thảo luận công việc. Thỉnh thoảng sẽ có người nào đó đến hỏi ý kiến hẳn. Hẳn sẽ xác minh lại lệnh một cách rõ ràng. Nhưng biểu hiện đó đối với Mạch Đình không hề xa lạ. Đó chính là biểu hiện mỗi khi hắn chơi đàn. Mạch Đình hoàn toàn ngẩn ngơ tại chỗ. Có phải chưa tỉnh ngủ hay không mà vẫn còn sống trong mơ vậy? Giờ phút này cần phải có một lực thật mạnh mới có thể ngăn cậu xông ra nói cho tất cả mọi người biết: Đây là người đàn ông của tôi. Trời ơi, các người không được cướp đó. Đây chính là người đàn ông của tôi.

“Trả tiền mời cậu đến không phải để cậu ngồi đây mà ngăn người ra”. An Tử Yên lạnh lùng nhìn về phía Mạch Đình.

Cái điểm ác độc này ở đâu cũng không sửa đổi được!!!

29. Chương 29: Vụng Trộm Không Phải Là Chuyện Dễ Dàng

Ông trời như muốn trả thù cậu. Ở nhà dạy dỗ An Tử Yên, lên công ty thì bị An Tử Yên dạy dỗ lại. Cậu nghi ngờ đây là nguyên nhân hẳn cho cậu vào công ty.

Qua bài giảng vô cùng kiên nhẫn của Quách Bình, Mạch Đình đại khái cũng nắm được phần nào công việc của bộ phận Chăm sóc khách hàng. Bộ phận này thuộc quyền quản lý trực tiếp của tổng công ty. Chủ yếu phụ trách thu thập tin tức, thông tin. Là bộ mặt của cả công ty. Tuyên truyền, quảng bá, đồng thời tham mưu những quyết sách cho công ty. Cơ cấu nhân sự cũng không mấy phức tạp. Tổng phụ trách mang họ Vương. Bình thường sẽ không đến văn phòng mà sẽ ở trên tầng chín cùng với các sếp. Những việc khác sẽ do An Tử Yên và quản lý Thôi phụ trách. Quản lý Thôi bây giờ đang ở ngoài điều tra thị trường thay vì ở công ty. Trình độ chuyên môn và kinh nghiệm của An Tử Yên chưa đủ nhiều nên tạm thời ở lại công ty xử lý chuyện nội bộ.

Quan sát bốn phía, Mạch Đình còn phát hiện một chuyện. Toàn bộ văn phòng nhìn qua thật giống Ngưu Lang Điểm. Phần lớn đều là đàn ông. Mặc dù phụ nữ chiếm tỉ lệ rất ít nhưng ai nấy cũng đều rất xinh đẹp, trang điểm tinh tế, mặc đồ công sở để lộ đường cong vô cùng sắc sảo. Mạch Đình không khỏi suy nghĩ, nội bộ công ty cấm yêu đương, vậy bọn họ nhin kiểu gì? Dù thích nam hay nữ thì chỗ này cũng là một chốn tuyệt vời a. Vừa rồi ai là người ý chí chiến đấu sôi sục bảo sẽ cố gắng làm việc thật tốt vậy?

Quách Bình đem một chồng hồ sơ đặt lên bàn Mạch Đình: “Đầu tiên nhất định phải hiểu toàn bộ công việc kinh doanh và cách thức hoạt động của công ty”. Mạch Đình gật đầu lia lịa. Lấy tập hồ sơ trên cùng mở ra xem, nhin không được, lặng lẽ hỏi Quách Bình: “Sư phụ, tôi muốn hỏi anh chuyện này”.

“Nói đi”.

“Các anh thật sự có thể làm theo quy định không yêu đồng nghiệp hả?”. Mạch Đình không hiểu, tình cảm con người thật sự có thể bị quy định khống chế sao? Quách Bình đồng cảm vỗ vỗ vai Mạch Đình: “Nhớ năm đó, tôi mới vào công ty cũng có cái loại tà niệm này. Khuyên cậu vẫn là nên giết nó từ trong trứng đi. Nếu cậu cứ khấn khấn yêu thì đương nhiên công ty cũng không ngăn cản cậu. May mắn thì bị điều đến bộ phận khác, xui thì chuyển đến chi nhánh bên ngoài của công ty. Vậy thì còn nghĩa lý gì nữa. Quay đầu lại vẫn không thể ở bên nhau. Cho nên chỉ bằng quen người ở bộ phận khác luôn cho rồi”. Nghe Quách Bình phân tích như vậy, Mạch Đình quả thật cảm thấy tìm người ở bộ phận khác đúng là tốt hơn thật. Nhưng cũng càng khiến cho cậu kiên định không để cho bất kì ai biết được mối quan hệ của cậu và An Tử Yến.

“Yến”, Quách Bình cất đứng mạch suy nghĩ của Mạch Đình: “Người mới thật không nghiêm túc a. Mới đến đã có ý với đồng nghiệp nữ rồi”. Những người khác cười phá lên. Mạch Đình quẩn quít phủ nhận: “Tôi... tôi không có. Thật đó. Tin tôi đi”.

Có một nữ nhân viên trêu chọc: “Phản ứng gì vậy? Giống như bị chồng bắt quả tang ấy”.

“Tôi... tôi không có chồng! Chồng tôi không có ở đây!”. Cậu càng nói càng gấp gáp, cậu còn không nghe được cậu đã nói cái gì rồi. An Tử Yến vẫn lạnh lùng chăm chú nhìn vào màn hình máy tính như thường: “Không ai coi trọng cậu đâu. Trừ phi người đó rất có ý thức bảo vệ môi trường và có lòng từ bi”.

Cái gì mà rất ý thức bảo vệ môi trường? Lại ví cậu như rác rồi. Đây không phải là bên ngoài chứ cậu còn bên trong thì tự khen chính bản thân hần sao? Mạch Đình tức giận gào thét trong lòng. Cậu cúi đầu đọc đọc mở tài liệu lần nữa trong khi tiếng cười lại vang lên. Bất quá, cảm giác bây giờ cũng không giống như những ngày thực tập trước đây. Nơi này dù có những đôi mắt lạnh lẽo, vẫn còn có người xa lánh người mới đến, nhưng ở đây có An Tử Yến. Có người thương bên cạnh thì tâm trí tự động lưu giữ những hình ảnh của người đó hệt như một chiếc máy ảnh. Mọi thứ đều nhìn thấy rất rõ ràng. Mạch Đình cứ như thế mà an lòng.

Làm cả buổi trời cũng không nhìn đồng hồ. Cậu dụi hai mắt, đuổi người, phát hiện các đồng nghiệp đều đi ra phía thang máy. Là đi ăn trưa sao? Cậu ngồi yên tại chỗ không dám tự tiện đứng lên. Sợ người ta cho rằng cậu không nghiêm túc chỉ muốn ăn uống. Nhưng sáng đã không ăn rồi nên bây giờ cậu rất đói. Cậu nhìn trước nhìn sau. Thật cảm ơn vì toàn bộ văn phòng đều được thiết kế bằng kính trong suốt. Có thể dễ dàng nhìn thấy phòng làm việc của An Tử Yến. Hắn đang nghe điện thoại, dường như cũng không có ý muốn đi ăn. Một lát sau, Quách Bình cầm điện thoại đi tới: “Rồi, tôi quên cậu ấy mất. Về rồi đây. Vâng. Cúp máy đây”. Quách Bình nhìn An Tử Yến rồi ngoắc tay với Mạch Đình: “Tối đây. Đi ăn cơm thôi”. Đã bảo An Tử Yến lúc ở công ty đừng quan tâm đến sống chết của cậu, như vậy mới có thể dễ dàng làm cho người khác tin tưởng và thần phục. Hắn làm hỏng kế hoạch của Mạch Đình nhưng cậu lại không có cách gì tức giận được.

Trong khi đợi thang máy, Mạch Đình quay lại hỏi: “Sao người đó không đi ăn vậy?”

“Cậu nói Yến à? Cậu ta bây giờ mà xuống sẽ bị mấy cô độc thân ở bộ phận khác thèm khát lao đến ngay”.

“Mọi người đều gọi thẳng tên à?”

“Cậu ấy không thích người khác gọi chức vụ của mình”.

“À ra vậy”. Vậy mình phải xưng hô với An Tử Yến thế nào? Cũng như người khác gọi là Yến? Không được, không được. Có chết cậu cũng không gọi như vậy.

Căn tin của công ty so với ở trường thoát nhìn thì tốt hơn. Các món ăn đa dạng dạng hơn. Những thứ khác thì cũng không khác nhau là mấy. Nhân viên trong công ty nhiều thật. Ai nấy đều đi cùng một nhóm nhỏ. Mạch Đình lặng lẽ quan sát, phát hiện trừ một số cặp vợ chồng ở các bộ phận khác nhau, còn lại đều như có oán hận không đội trời chung. Cậu còn tưởng ở công ty lớn như vậy nhất định mọi người sẽ rất đoàn kết và nhiệt tình với nhau. Kết quả cũng chỉ là ảo tưởng của cậu thôi.

“Sư phụ, sao không khí giữa các bộ phận lại u ám như vậy?”, Mạch Đình hạ thấp âm lượng.

“Thắc mắc của cậu cũng nhiều thật đấy. Cũng mới vào a. Bởi vì trong công việc thường sẽ xuất hiện những vấn đề. Mỗi bộ phận sẽ chỉ trích lẫn nhau, đùn đẩy trách nhiệm cho nhau. Quan hệ tự nhiên thành ra vậy”.

thôi”.

“Thật may là nội bộ phòn chúng ta đoàn kết”. Mạch Đình vui vẻ.

“Cậu mơ đi. Chỉ cần dính đến lợi ích khác nhau là không đoàn kết cái gì hết á. Cậu xem hôm nay sao lại bỏ qua cậu. Đều dưới trướng quản lý Thôi cả đấy”.

“Thật khó hiểu. Không phải là cùng một bộ phận sao?”

“Sau này cậu sẽ biết. Ở đây cũng không phải tốt cả đâu”. Quách Bình ý vị thâm tường nói. Qua lời giới thiệu của Quách Bình, Mạch Đình nhớ được tên của những đồng nghiệp cùng ăn cơm chung. Nhân viên nữ lúc nãy trên chộc Mạch Đình tên là Phùng Phi Mông, 25 tuổi; người trông ngốc nghếch, nghiêm túc tên là Khiếu Cao Sảng, 26 tuổi; cái người đẹp trai và sắc mùi nước hoa tên là Phạm Thiếu Quân, 24 tuổi; còn người không có việc gì làm sẽ ôm điện thoại ngay, mang cặp kính dày cộm tên là Khiếu Liễu Vĩ, 25 tuổi. Những người này gây ấn tượng nên rất dễ nhớ. Còn những người khác, Mạch Đình không nhớ được.

“Dưới An Tử Yên đều là những người trẻ tuổi a”.

“An Tử Yên? Tôi có gọi Yên bằng cả tên sao? Hơn nữa cậu gọi cả tên họ coi như không được lịch sự nhưng sao thấy thuận miệng vậy?”

Tiêu rồi. Bình thường gọi nhiều quá, bây giờ vô thức mà thốt ra. Nhanh lên, làm sao để chém bây giờ? Mạch Đình lúng túng gãi đầu: “Vừa rồi tôi có nhìn thấy tên được dán trên cửa phòng làm việc ấy mà. A... Tôi bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Nếu gọi ai đó nhất định phải đủ cả họ cả tên mới được. Không thì cả người tôi sẽ khó chịu, ngứa ngáy, bắt đầu...”.

“Đang ăn cơm... đừng có miêu tả nữa. Đối với chúng tôi thì chỉ cần cậu không có bệnh truyền nhiễm là được”. Phạm Thiếu Quân liếc mắt. Mạch Đình âm thầm bấu vào đùi mình một cái. Không phải có rất nhiều kế hoạch hoàn hảo ư? Sao còn dễ phạm lỗi? Sau này phải cẩn thận hơn mới được. Vụng trộm thật không dễ dàng a. Phải mau xóa sạch dấu vết: “Bởi vì... An... à... cấp trên của chúng ta còn khá trẻ, vậy nên mới sắp xếp nhân viên cấp dưới đều là người trẻ sao?”.

“Bởi vì sếp trước bị sa thải một cách khó hiểu. Quản lý Thôi cũng mới bố trí lại nhân sự, rút hết toàn bộ đi. Rõ ràng là muốn gây khó dễ cho An Tử Yên”. Phùng Phi Mông lên tiếng, dường như bất bình hộ An Tử Yên. Mạch Đình chắc chắn sẽ không nói. Sếp trước tuyệt đối không phải sa thải một cách khó hiểu. Căn bản là không cần đồng cảm cho An Tử Yên!! Phạm Thiếu Quân chỉ ăn một chút, lấy khăn giấy cắn thân chùi mép miệng: “Như vậy cũng tốt. Tôi chịu cái lão Thôi ấy đủ rồi. Thằng cha đó đã sớm không vừa mắt tôi rồi”.

“Chỉ cần làm xong việc của mình thì tôi có chơi điện thoại, An Tử Yên cũng không quan tâm”.

Hắn ta chủ yếu là lười quản việc của người khác thôi! Chỉ có Mạch Đình hiểu An Tử Yên mới biết rõ chân tướng sự thật. Đám người kia đều bị lừa cả rồi! Hừm, đừng có chọc tức bố. Nếu không bố khai hết ra đấy!

30. Chương 30: Sớm Muộn Gì Cũng Phát Diện

Trở lại phòng làm việc khi chưa hết giờ nghỉ trưa, Mạch Đình vẫn thấy An Tử Yên ngồi trong phòng làm việc như cũ. Ánh nắng xuyên thẳng từ tòa cao ốc đối diện nằm dài trên lưng hắn. Hắn lại hóa thành một bức tranh rồi. Tại sao hắn lúc nào cũng có thể khiến cho người khác không dám nhìn trực diện vậy? Thật muốn rửa sạch cả hai mắt. Ai đó đến nói cho cậu biết đi. Đó là ai vậy? Là người đóng thế mà An Tử Yên đã bỏ ra một số tiền lớn để thuê sao? Buổi sáng còn chôn cứng trong chăn không chịu dậy, bây giờ đã thật nghiêm túc rồi. Mạch Đình nhìn chằm chằm điện thoại. Giờ nghỉ trưa mà nhắn tin chắc cũng không quá rầy hắn đâu nhỉ?

Di động trên bàn có tín hiệu, An Tử Yên cầm lên xem.

[Đúng rồi, em phải xưng hô với anh thế nào?]

[Vớ vẩn]

[Không phải vợ vắn. Rõ ràng là chuyện nghiêm túc mà. Mới này em nhớ gọi cả tên anh. Xém tí bại lộ. Đây là chuyện của hai người a]

[Không, là chuyện của em thôi]

[Vậy em cũng gọi anh là Yến như mọi người hả?]

[Em dám gọi, anh lập tức sa thải em]

[Lạm dụng chức quyền! Ai cũng gọi được, sao em lại không?]

[Không tại sao hết. Em không được. Anh nghe mất hứng lắm]

[Anh có ý gì? Vậy anh muốn gọi thế nào?]

[Gọi ông nội là được rồi]

[Anh chiếm tiện nghi cũng vừa vừa thôi chứ!!]

“Người mới, đang nhắn tin với ai đó? Vui vẻ thế kia, cười muốn đần luôn”. Vừa mới trở về văn phòng Quách Bình đã nhìn thấy Mạch Đình ôm điện thoại cười khúc khích, nhin không được trêu chọc. Mạch Đình vội vàng sờ lên mặt. Thế à? Bất tri bất giác mỉm cười? An Tử Yến bảo cậu gọi hắn là ông nội mà cậu còn cười vui vẻ đến thế sao? Đầu óc không phải có vấn đề rồi chứ? Cậu giả bộ như không nghe Quách Bình nói, tiếp tục tập trung vào hồ sơ.

Ngoài việc lu bu với mớ hồ sơ thì thỉnh thoảng, Mạch Đình còn làm vài việc vặt cho mọi người. Đây đúng là không thoát khỏi số phận mà. Cậu thật muốn biết có phải An Tử Yến cũng từng hưởng thụ những quy tắc ngầm dành cho ma mới không. Liễn Vĩ vừa từ bộ phận khác trở về đã lập tức lấy điện thoại đăng nhận weibo, cả người như bị hút cạn sinh lực ngồi phịch xuống ghế. Chốc lát cầm cây bút ném vào lưng Mạch Đình. Mạch Đình ngơ ngác quay đầu lại: “Có chuyện gì vậy?”

“Ngày đầu đi làm cũng phải mời đồng nghiệp ăn uống ca hát chứ nhỉ?”

“Đúng vậy”.

“Không lo lấy lòng chúng tôi, sau này đừng trách chúng tôi gây khó dễ à”. Các đồng nghiệp rối rít đe dọa. Mạch Đình ở trong mắt bọn họ chính là cừu non đợi giết thịt.

Lại thêm một quy tắc ngầm dành cho ma mới. Mạch Đình đếm xèng trong túi, bộ dạng đau lòng: “Tôi mời mỗi người một tô mì ăn liền đặc biệt nhé”. Phạm Thiếu Quân đang gõ bàn phím, mặt mày khinh bỉ: “Hẹp hòi. Ai muốn ăn ba cái thứ rác rưởi đó. Món đó không tốt với da tôi”.

“Vậy đổi thành thùng mì ăn liền đi!”, có tiếng đề nghị vang lên. An Tử Yến từ trong phòng làm việc đi ra, đặt tập hồ sơ trước mặt Phạm Thiếu Quân: “Trang hai, năm, sáu không đúng. Làm lại”.

“Lại nữa. Phải đem hình ảnh công ty chế thành dạng gì nữa a? Việc tôi đang làm còn chưa xong đây”. Oán thán hoàn oán thán. Phạm Thiếu Quân mở hồ sơ ra, chỗ có vấn đề đã được khoanh lại, quả thật so với trước thì tốt hơn. Quách Bình góp ý: “Bữa tối chúng ta ăn thịt nhĩ. Yến, cậu cũng đến đi”.

“Không quen biết gì cậu ta”, An Tử Yến từ chối.

“Cậu quá lạnh lùng với cậu ấy đi”.

“Không quen nhìn bộ mặt ngu ngơ kia, anh làm xong việc chưa?”. Quách Bình nhún vai quay lại chỗ ngồi. Tôi ngồi bên này này, không thấy à?! Mặt ai ngu ngơ? Không quen nhìn? Mỗi lần ân ái ông bảo anh tắt đèn, sao anh làm theo đi? Mạch Đình còn thiếu mỗi nước gặm hết đồng giấy tờ trên bàn. Đợi An Tử Yến về phòng làm việc, có giọng nói trầm không thoải mái vang lên: “Yến như thế rất không ưa người mới”. Tên của hắn cùng với bản thân tương phản quá nhiều. Phải nói là quá khác biệt mới đúng! Nội tâm Mạch Đình phân tích.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy”, Phùng Phỉ Mông chen vào một câu.

Hắn đang diễn đó! Mạch Đình khoanh tay, kiên quyết không thừa nhận quan điểm An Tử Yến ghét cậu. Cậu rất hiểu An Tử Yến. Vì không muốn để đồng nghiệp phát hiện nên hắn đã khổ sở giấu diếm tình cảm

của bản thân. Giống như La Mật Âu và Chu Lệ Diệp, chịu đựng biết bao gian lao, cách trở. Thôi, tỉnh lại, tỉnh lại. Âm thanh trong đầu kéo cậu về với thực tế. Cậu đập đầu xuống bàn. Giấu diếm cái gì, diễn kịch cái gì, cái thứ bại hoại kia vẫn đối với cậu như vậy mà!!

“Người mới có phải bị trúng tà không vậy? Sắc mặt cứ biến đổi liên tục”.

“Ai biết, mới vào chắc đang cảm nhận áp lực cũng nên”.

Mạch Đình đưa tay sờ sờ vào nhãn hiệu bộ vest đang mặc. Chiếc nhãn đã tháo ra nhưng thay vào đó lại thêm một thứ giống An Tử Yên. Thật tốt.

Vì Mạch Đình đề nghị đãi mì ăn liền nên bị dư luận chỉ trích. Lúc tan ca, cậu bắt đầu giả bộ nghèo khổ. Ai bảo cậu lúc nào cũng tiết kiệm, đến mời đồng nghiệp bữa cơm cũng thấy tiếc. Mạch Đình đáng thương mở túi tiền ra để chứng minh cho sự nghèo đói của mình: “Tôi chỉ mang theo có 30 tệ. Không tin mọi người nhìn đi. Căn bản là không có đủ tiền mời mọi người ăn cơm mà. Lần sau đi. Tôi phải về sửa lại trần nhà bị dột. Hôm nay có thể mưa a. Tôi sợ nước sẽ vào nhà. Hơn nữa còn phải hái hoa ven đường về nấu bữa tối a”.

“Bọn này đưa cậu đến ngân hàng rút tiền”. Một đám quỷ hút máu! Mới quen biết có một ngày, nghe ăn uống đã chạy đến ngay. Có nhân tính hay không? An Tử Yên cũng vừa ra khỏi phòng làm việc, liền bị chặn lại: “Không cần vội a. Nếu cậu đã ghét người mới thì để bọn tôi trả thù cho. Ăn cho cậu ấy sặc nghiệp luôn”. An Tử Yên cau mày: “Không hứng thú”.

“Đối đãi với nhân viên quá lạnh nhạt, cẩn thận không ai giúp anh làm việc”, Mạch Đình nói nhỏ. Những người khác nhìn cậu kinh ngạc. Không ngờ ma mới tính khí cũng không vừa. An Tử Yên đi về phía Mạch Đình: “Cậu tên gì?”.

“Mạch Đình”.

“Mạch gì?”

Má, đồ quỷ ấu trĩ!!

“Mạch Đình”.

“Ồ, tôi cũng không muốn biết”.

Thằng cha này cố tình! Mạch Đình cười cười: “Ngại quá, mới nãy tôi chỉ nói đùa. Không có ý chỉ trích anh. Để cho anh hiềm lắm thật xin lỗi”.

“Không chấp nhận”.

Đi chết đi! Về nhà bố sẽ ới cả bãi nước bọt lên piano của anh. Đợi đó.

Sớm muộn gì cũng có ngày Mạch Đình bị áp bức đến mức thần kinh phân liệt.

31. Chương 31: Không Ngờ Lại Được Người Ta Đối Xử Dịu Dàng

Đúng là Mạch Đình thật sự được đồng nghiệp nhiệt tình đưa đến ngân hàng. Bọn họ còn trợn to hai mắt nhìn cậu đến gần máy rút tiền. Đường nhiên An Tử Yên cũng đến. Ngoại trừ giám sát việc rút tiền, không ai có thể nhìn thấy sắc mặt nham hiểm của cậu vào lúc này. Chỉ có mình cậu biết, tiền được rút ra không phải từ trong tài khoản của cậu, mà là của An Tử Yên. Cậu có làm gì sai đâu. Loại hành vi hèn hạ này, có trách thì hãy trách An Tử Yên.

Rút tiền xong, Mạch Đình lại được dẫn đến một quán rượu kiểu Nhật. An Tử Yên ngồi ở nơi xa nhất mà lẳng lặng thưởng thức sake. Tựa như người và bầu không khí xung quanh không liên quan gì nhau. Uống được hai ly rượu, mọi người bắt đầu than thở về công ty, về những bộ phận khác, về người này người kia. Mạch Đình chỉ ngồi yên lắng nghe. Không ngờ lúc mọi người ở công ty làm việc lại có nhiều áp lực như vậy. Môi trường thực tế thật khắc nghiệt. Mạch Đình vừa mới vào công ty nên chưa tìm được điểm gì để cùng mọi người than thở. Cậu liếc trộm An Tử Yên. Suy nghĩ xem An Tử Yên phải chăng cũng gặp không ít một

mỏi và áp lực. Nhưng đường nét động lòng người trên khuôn mặt hắn lại không nhìn ra được điều gì. Hắn chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì. An Tử Yến đột nhiên lấy điện thoại. Nhắn tin với ai vậy nhỉ? Vài giây sau, Mạch Đình cảm giác được điện thoại trong túi cậu đang rung.

[Quản tay em cho tốt. Đừng đưa lại người ta quá gần]

Mạch Đình theo bản năng thu tay về. Hắn không phải đang nhìn ra ngoài hả, sao nhìn thấy được? Tình thần vừa được phục hồi, lại một tin nhắn khác đến.

[Chỉ được uống một chén nữa]

[Không được cười. Nhìn ngu lắm]

Giờ phút này, Mạch Đình cảm thấy bản thân như một con rối, bị người ta điều khiển từ xa. Quách Bình đá chân Mạch Đình ở dưới bàn: “Đừng trách sự phụ không giúp cậu, sếp đã không ưa cậu như vậy, cậu còn không biết ý. Mau đi mời ly rượu lấy lòng cậu ấy đi a”. Mạch Đình không muốn đi nhưng cũng không còn cách nào. Ở trước mặt người khác giả bộ một chút vậy. Cậu cầm ly rượu lên, trưng ra bộ mặt nịnh nọt đi về phía An Tử Yến: “Tôi...”.

“Cậu cái gì? Thay vì làm mấy trò nịnh bợ này, chi bằng thêm chút thời gian chuyên tâm vào công việc đi”. An Tử Yến nói ra những lời đó khiến Mạch Đình cực kì lúng túng. An Tử Yến dùng một tay chùi mép miệng, tay kia đẩy ly rượu Mạch Đình đang chuẩn bị mời sang bên. Ngón tay hắn cố ý lướt qua bàn tay bảo bối của hắn. Mạch Đình cứng đờ tại chỗ. Hắn... Hắn lại làm động tác dư thừa rồi. May mà người Mạch Đình che An Tử Yến, nếu không thì mọi người sẽ nhìn thấy cái việc xấu xa mà khóe miệng hắn đang làm. Một nửa phờ bầy trước mắt, nửa kia ẩn trong lòng bàn tay Mạch Đình. Cậu lại biểu hiện quá lộ liễu rồi.

Nếu như bị phát hiện, cậu không thêm quan tâm đâu.

Vội vàng quay về chỗ ngồi. Các đồng nghiệp nhìn thấy trên mặt Mạch Đình có nét ửng hồng lại cho rằng cậu là bị từ chối nên đâm lúng túng, khó xử. Bọn họ còn cười nhiều hơn. Phùng Phỉ Mông uống hết rượu trong chén: “Cậu ấy còn tin chạy đi mời rượu thật kia”.

“Sự phụ lừa cậu thôi. Yến ghét nhất người khác nịnh nọt đấy”.

Ngày đầu tiên đi làm, Mạch Đình liền cảm nhận được cái gì gọi là bị bạo lực công ty.

Uống chưa được bao lâu thì cả đám người trong quán đề nghị đi hát karaoke. Âm thanh An Tử Yến lạnh băng, dập tắt nhiệt huyết của mọi người trong nháy mắt: “Thế lực của mọi người cũng tốt nhỉ, xem ra bình thường tôi giao không đủ việc rồi”.

“Ha ha, ôi mệt rồi. Nên về nhà thôi”.

“Đúng vậy. Công việc mệt quá a. Tôi còn yêu cái lưng của tôi lắm”.

Thế là ai nấy cũng đều bắt đầu tìm phương tiện hoặc gọi taxi về nhà. Vì lý do an toàn, đương nhiên Mạch Đình không thể ở lại cuối cùng. Nhân lúc mọi người không ý, cậu lén trộm chìa khóa xe trong túi An Tử Yến, thì thầm: “Uống rượu không được lái xe. Vì cái hành động trường kì lừa dối xã hội. Chìa khóa này tạm thời giao cho em giữ nhé”. Cậu lè lưỡi, không đợi An Tử Yến phản ứng, cậu leo nhanh vào taxi.

Hôm sau, ánh nắng chói mắt phía ngoài cửa sổ khiến Mạch Đình nằm trên giường giật mình mở mắt. Cậu ngồi dậy. Nhìn đồng hồ rồi kính hải la lên thất thanh. Cuống cuống leo xuống giường tìm quần áo xung quanh, miệng thì không ngừng lẩm bẩm: “Nguy rồi, trễ mất. Ngày hôm qua uống ít lắm mà. Quái lạ. Rõ ràng là mình còn đặt cả đồng hồ nữa mà”. Đột nhiên cậu quay đầu lại, cảm tức nhìn An Tử Yến còn đang ngủ, lắc lắc người hắn: “Là anh tắt chuông báo thức phải không? Mau dậy đi!! Có nghe không An Tử Yến, em đang nói chuyện với anh đó”. Lúc này, di động của An Tử Yến đổ chuông. Hắn nhắm mắt bật loa ngoài, khó chịu lên tiếng: “Sao?”

“Yến, có văn kiện cần cậu kí mới có thể trình lên trên”. Là giọng nói của Quách Bình.

“Đợi lát nữa nói tiếp. Tôi đang bận việc bên ngoài. Không có thời gian”. Nói dối cũng không chớp mắt đi. Đúng là một kẻ lừa đảo. Vì đang bật loa ngoài nên Mạch Đình chỉ đứng bên thể hiện thái độ chứ không dám lên tiếng.

“Được”. Quách Bình đang định cúp máy thì An Tử Yên nói tiếp: “Anh gọi Mạch Đình cho tôi giao việc”. Mạch Đình chính là đang ở trạng thái giương nanh múa vuốt.

“Cái này... Tôi tưởng cậu gọi cậu ấy đi cùng chứ”.

“Người mới đi làm trẻ? Anh nói cho cậu ta biết, nếu không muốn đi làm thì sau này đừng đến nữa cũng được!”. An Tử Yên cúp máy. Mạch Đình xông lên giường. Cách lớp chăn cùng đầu với An Tử Yên: “Anh có ý gì? Là muốn bức tử em à? Em thù anh. Chúng ta chết chung luôn đi!”.

“Ai bảo hôm qua em trộm chìa khóa của anh?”

“Đồ thù dai! Ấu trĩ!”. Đang chửi khí thế thì điện thoại Mạch Đình đổ chuông. Vừa kết nối đã nghe thấy tiếng Quách Bình hét: “Biết Yên không thích cậu rồi, cậu còn dám đi trể. Tới mau”.

“Sư phụ, thật xin lỗi. Tôi... tôi qua tôi uống nhiều quá. Ngủ quên mất”.

“Nhanh lên, nhân lúc Yên chưa về công ty”.

“À... Tôi lập tức...”. Không đợi Mạch Đình nói hết câu, đầu bên kia đang cúp máy. Cậu lại cảm tức nhìn An Tử Yên. Bây giờ, cậu không quan tâm đến giờ giấc gì nữa: “Tất cả là lỗi của anh. Có lẽ mắt em có vấn đề rồi. Mắt của mọi người mới chính xác. Anh đúng là ghét em dữ lắm”. An Tử Yên biếng nhác mở mắt, kéo mạnh Mạch Đình. Cậu ngã ra giường. Đang muốn ngồi dậy thì bị tay An Tử Yên giữ lại, hắn trêu đùa: “Ai bắt được, có khi ghét thật không chừng”. Hắn kéo Mạch Đình lại gần, cậu không kịp đề phòng mà bị hắn hôn lên chớp mũi. Quả nhiên, quả nhiên là nói dối không biết chớp mắt. Mạch Đình cảm giác được bộ đồ cậu mới mặc đầu vào đây đang gặp nguy hiểm. Đẩy An Tử Yên ra, lồm cồm leo xuống giường: “Còn phải đi làm đây”.

“Mất hứng”. Hắn lật người nằm ngửa chuẩn bị ngủ tiếp. Vô lực phát cánh tay: “Vây em đi làm cho tốt”.

“Câu đó là em nói anh!!”.

Đứng trên chiếc xe buýt chập chội, Mạch Đình nhin không được cứ sờ sờ chớp mũi mình không ngừng. Nơi đó cứ phản phát thứ gì đó mà mãi chẳng biến mất.

Hắn có vấn đề hay vấn đề là ở nơi cậu? Cậu... tại sao... tại sao lại không ngờ đến việc được hắn đối xử dịu dàng như vậy? Hắn làm sao biết được, cái cách mà hắn đối với cậu thật ra chính là cách mà cậu thích nhất.

Không đúng, cậu nói vừa rồi chẳng qua là viện cớ mà thôi. Bởi vì là hắn, nên có dùng cách gì để biểu đạt cũng không quan trọng.

32. Chương 32: Cầm Thú

Trong một thời gian ngắn, cả bộ phận chăm sóc khách hàng đều biết nhân viên mới Mạch Đình rất công khai kiểm chuyện với cấp trên. Mạch Đình là không muốn mọi người phát hiện mối quan hệ của bọn họ. Nhưng hiệu quả hơi quá rồi.

Sau khi nghiên cứu hết tài liệu về toàn bộ công ty, gần đây, Quách Bình mới bắt đầu dạy cho cậu cách ứng xử trong những tình huống cơ bản. Ví như khi giao tiếp với người khác phải giữ vững phong độ, phép lịch sự cùng với kỹ thuật nói chuyện chuyên nghiệp. Mạch Đình ôm laptop, nghiêm túc ghi ghi chép chép những điều trọng yếu. Quách Bình nói, Mạch Đình cảm thấy cậu có thể làm được. Nhưng cậu không ngờ An Tử Yên lại cũng có thể làm được. Công việc quả nhiên sẽ uốn nắn con người trưởng thành hơn rất nhiều. Mạch Đình không kiếm được mà khen ngợi An Tử Yên.

Lúc này, có một người đàn ông khí thế hùng hồn bước vào văn phòng. Thoạt nhìn, người này tầm ba mươi tuổi. Nhưng tóc đã có điểm sợi bạc. Ông ta không thèm nhìn đến những người khác, trực tiếp đi vào phòng

làm việc của An Tử Yên. Cửa không đóng nên cuộc nói chuyện của họ được truyền khắp phòng rất rõ ràng. Tất cả mọi người đều vểnh tai lên nghe ngóng.

“Tôi nghe nói bộ phận của các anh rút khỏi vụ này. Đây là có ý gì?”

An Tử Yên nhẹ nhàng xoay ghế lại, ngón tay gõ bàn phím máy tính: “Ý là chuyện lần này, các anh tự giải quyết đi. Bộ phận Chăm sóc khách hàng của chúng tôi không giúp gì được!”.

“Cậu đùa tôi à? Đây vốn là việc của các cậu!”. Người đàn ông tức giận.

“Tôi thấy anh mới đùa với tôi đấy. Sự cố lần trước, bên marketing có thương lượng hay bàn bạc gì với bên chăm sóc khách hàng chúng tôi không? Đã đơn phương tự làm, bây giờ xảy ra chuyện mới nhớ đến chỗ chúng tôi kể lể sao? Tôi thấy các anh nên tự sang công ty người ta xin lỗi thì hơn”. Lời nói của An Tử Yên chọc tức người đàn ông. Ông ta đập tay xuống bàn: “Cậu dùng cái giọng điệu gì nói chuyện với tôi đấy? Tôi ở công ty bao lâu, luận về kinh nghiệm hay quyền lực thì tiểu tử như cậu cũng chẳng là gì đâu. Chuyện này nhất định phải giải quyết cho tốt. Tôi không phải đến đây để hỏi ý kiến cậu. Bộ phận chăm sóc khách hàng của các cậu nghĩ bản thân hay ho lắm à? Không phải cũng chỉ là giúp người ta chùi mông thôi sao?”

An Tử Yên cười lạnh, nhìn ngón tay mình: “Tôi chỉ có cái kiểu giọng điệu này. Không muốn nghe, anh có thể đi ra. Tôi không định cho anh ý kiến. Anh cũng không nhỏ nhảm gì. Tự lau mông mình cho tốt đi”.

Mạch Đình nghe muốn toát mồ hôi lạnh. Thật muốn xông lên bịt miệng An Tử Yên lại. Không phải giữ phong độ gì đó sao? Căn bản hẳn đối với quy định của bộ phận chăm sóc khách hàng một chút cũng không có!

“Tôi không nói với cậu. Ông Thôi đâu?”

“Không có ở đây. Mà tìm bọn họ cũng vậy thôi”.

Người đàn ông tức đến mức muốn chửi, nhưng dường như vẫn nhịn được: “Vậy đừng trách tôi. Đợi đó”. Ông ta lại hung hăng đi ra khỏi văn phòng. Đến chỗ thang máy thì dùng sức đá mạnh vào cửa thang máy. Sau khi ông ta đi khỏi, một số đồng nghiệp không kiềm chế nữa mà đưa ngón giữa.

“Đáng đời. Bên marketing có gì hay ho. Nghĩ chúng ta dễ bắt nạt chắc”.

“Thì đó. Có thứ tốt đời nào nói với chúng ta. Đến khi xảy ra chuyện lại chạy đến cầu cứu. Khốn thật”. Oán hận giữa các bộ phận so với sự tưởng tượng của Mạch Đình xem ra còn sâu đậm hơn nhiều.

“Mở miệng là nghe mùi rồi”.

Mạch Đình lên tiếng vì chính nghĩa: “Mọi người không phải nên ngăn cản hành động của An Tử Yên sao? Chúng ta cần khuyên anh ấy xem lại thái độ cử xử. Không nên làm tăng thêm kẻ thù trong nội bộ công ty a. Kẻ thù của chúng ta ở bên ngoài, mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực để tạo nên một tương lai hoàn mỹ chứ”.

“Tôi phát hiện cậu gọi tên An Tử Yên càng ngày càng thuận miệng a”, Cao Sảng nói. Mọi người liền không quan tâm đến chủ đề đang nói nữa. Mạch Đình gãi gãi đầu: “Tôi có hả? Có thể không chú ý nên mới lỡ lời”. May mà điện thoại trong phòng An Tử Yên vang lên, thu hút sự chú ý của cả phòng sang đó. An Tử Yên nhận điện thoại: “Vâng. Anh ta mới đến. Tôi từ chối rồi. Bọn họ lúc nào cũng nghĩ có chuyện thì đã có chúng tôi xử lý hết nên cứ nhàn hạ mà phạm lỗi. Nên cho bên đó bài học. Vâng”. An Tử Yên cúp máy, đi ra chỗ thang máy. Quách Bình không khỏi lo lắng: “Nhất định là Vương tổng gọi lên tầng 19 rồi. Tôi thà chết cũng không lên cái tầng 19 đó”.

Mạch Đình kích động đứng lên, tức giận nói: “Dựa vào cái gì mà gọi lên tầng 19. Cũng đâu phải lỗi của anh ấy. Là do bên marketing bốn chân đó gây chuyện mà!”. Cậu lo lắng nhìn bóng dáng của An Tử Yên.

“Không phải mới này cậu nói phải đồng tâm hiệp lực để tạo nên một tương lai hoàn mỹ à?”

Ý thức được gì đó, Mạch Đình lại gãi đầu: “Tôi có nói hả? Có lẽ là không chú ý nên lỡ lời thôi”.

“Đầu cậu không có vấn đề đấy chứ?”

“Không có, không có”. Cậu lại nhìn về phía An Tử Yên lần nữa.

Một tiếng đồng hồ trôi qua đối với Mạch Đình rất đau khổ. Cậu không còn lòng dạ nào nghe Quách Bình giảng giải. Tiếng chuông thang máy vang lên, cửa mở, An Tử Yến bước ra ngoài, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Lúc đi ngang qua chỗ Mạch Đình, gõ gõ lên bàn cậu: “Cậu vào phòng làm việc của tôi”.

“A,, được...”. Đã xảy ra chuyện. Nhất định đã có chuyện xảy ra. Mạch Đình không hề có dự cảm tốt lành gì. Rốt cuộc là sao? Có phải bị Vương tổng mắng không? Hay còn nghiêm trọng hơn nữa? Sa thải? Mạch Đình vào phòng làm việc, đóng cửa lại. An Tử Yến vẫn suy ngẫm như cũ. Chỉ có mỗi Mạch Đình gấp gáp. Muốn ôm lấy bờ vai hân rồi thủ thủ: Có tâm sự gì anh nói cho em biết đi. Vì anh, cái gì em cũng nguyện ý lắng nghe, cái gì em cũng nguyện ý làm mà.

“Anh đang nghĩ...”, An Tử Yến nhìn bàn làm việc, ngừng lại vài giây. Mạch Đình đang lâm vào tâm trạng rất muốn lên tiếng thì An Tử Yến tiếp tục: “Chọn lúc nào đó làm em trong phòng này một lần”. Mạch Đình bất động. Cậu cảm giác bản thân như tấm thủy tinh bị đập vỡ vụn. Rút lại mấy lời muốn thủ thủ kia: Có tâm sự gì anh đừng nói cho bố biết. Vì anh, cái gì cũng không muốn nghe, cái gì cũng không muốn làm! An Tử Yến ngẩng đầu lên: “Em cũng cảm thấy không tệ nhỉ”.

“Em cảm thấy anh nên đi chết đi! Chết luôn đi!!”. Mạch Đình làm rơi tung đầu tóc: “Anh không phải bị gọi lên tầng 19 hả? Hẳn có chuyện nghiêm trọng để anh suy nghĩ hả?”

“Mất hứng”.

“Trên tầng 19 đó không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Ồn quá”.

“Anh trả lời em đi. Muốn em quỳ xuống xin nữa anh hả?”. Mạch Đình còn nát hơn cả vụn thủy tinh. An Tử Yến nhún vai: “Máy tính anh ta có vấn đề, kêu anh lên xem”.

“Chỉ có chuyện này? Không có gì khác? Công ty lớn như vậy mà đến người sửa máy tính cũng không có hả?” Mạch Đình không tin. Cho rằng An Tử Yến sợ cậu lo lắng nên cố tình giấu giếm. Nói những chuyện như thế này khiến An Tử Yến thấy nhàm chán, miễn cưỡng trả lời: “Trong máy tính anh ta có tài liệu mật, không an tâm giao cho người khác”.

“Thật sao?”

An Tử Yến nhún vai. Mạch Đình lúc này mới yên lòng. Cậu vô tình nhìn ra bên ngoài, phát hiện các đồng nghiệp đang nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động bên trong. Lập tức mặt cậu chuyển chế độ đau khổ. Cố ý đứng ở nơi mà bên ngoài dễ quan sát nhất. Cậu quay sang An Tử Yến cúi chào rồi nói xin lỗi. An Tử Yến như nhìn thấy thẳng diện. Mạch Đình nháy mắt với hân ý bảo: “Phối hợp đi. Em không thể ở lâu được, mọi người nghi ngờ”. Nói xong thì gạt đầu trông rất thê thảm. Mở cửa phòng ra, đi chưa được hai bước thì An Tử Yến ở phía sau lên tiếng: “Nghĩ cho kĩ về lời đề nghị của tôi đấy”.

“Cầm thú! Hạ lưu!”

33. Chương 33: Em Không Cần Làm Gì Cả

Câu nói cuối cùng của An Tử Yến bị các đồng nghiệp nghe được. Ai nấy cũng đều tò mò: “Yến muốn cậu suy nghĩ cái gì thế? Đối bộ phận để mất không thấy, tâm không phiền hả?”

“Sao cậu không nói gì? Bị Yến nổi giận hả?”

Đối mặt với hàng tá câu hỏi, Mạch Đình không trả lời được. Cậu phải nói thế nào đây. Nói rằng không phải An Tử Yến giận mà chính hân khiến cho cậu giận ư!!!

Kéo lê thân thể mệt mỏi về nhà. Trước tiên cậu phải cất giày và túi xách vào đúng vị trí. Thật không muốn nhìn đến cái phòng khách. Áo khoác, điều khiển ti vi, sách vứt lung tung. An Tử Yến thì nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, mở ti vi nhưng không xem mà chơi ipad. Bộ dạng vô cùng nhàn hạ, biếng nhác, khác một

trời một vực so với trên công ty. Cậu thật muốn cho các đồng nghiệp đến mà chứng kiến. Đây mới chính là bộ mặt thật của An Tử Yên.

“Thật phí điện. Anh học tập em chút đi. Tiết kiệm nè. Anh không lo lắng gì cho tương lai hết hả?”

“Có thể nào cũng tính toán tốt hơn em”.

“Anh không phải thầy bói, sao biết được?”. Mạch Đình không phục: “Em nhất định sẽ cố gắng vượt qua anh. Chờ đó mà coi. Đến lúc em thành Mạch Tổng rồi. Phòng làm việc dời lên tầng 19. Xem em cười nhạo anh như thế nào”.

“Em xuống 19 tầng địa ngục nhanh hơn đây”.

“Địa ngục không có tầng 19!”

“Vì em nên đặc biệt thêm đây”.

“Em không có mong nhận được cái vinh dự đó. Đúng là nói chuyện với anh không ưa được!”. Nói không lại, Mạch Đình đứng dậy đi lấy sập tài liệu mang đến ngồi cạnh An Tử Yên. Cậu xem không hiểu gì bèn quay sang An Tử Yên: “Anh đọc hộ em cái”.

“Anh không biết chữ”.

“Anh có thể lấy cái lý do gì tốt hơn không? Thật quá đáng. Quan trọng lắm đó. Lúc trước ở trường có anh nên các học sinh cảm thấy bị ai. Bây giờ trong công ty lại có anh nên các nhân viên cảm thấy bị ai đấy”. Em cũng vì anh mà thấy đau thương đây, thử đủ kiểu rồi mà cũng chẳng thay đổi được gì.

An Tử Yên giật tập tài liệu trong tay cậu, ném lên bàn: “Lúc em thực tập anh đã nói gì? Sau khi tan làm, em là của anh”.

“Ai? Ai là của anh?”

“Đi nấu cơm”.

“Em là osin của anh mới đúng”. Mạch Đình khịt mũi. Có lúc thật ngưỡng mộ thái độ sống của An Tử Yên. Không cần quan tâm đến kế hoạch tương lai, cứ sống như bây giờ là được rồi.

Cơm nước xong, chén bát còn chưa rửa, Mạch Đình đã nằng nặc kéo An Tử Yên lái xe đến siêu thị. Vì lý do an toàn nên cậu tốn không ít sức lực xin An Tử Yên đưa đến một siêu thị ở xa. Thời gian vội vã vội vội phải đề cao cảnh giác. Trong siêu thị, An Tử Yên đẩy xe ở phía sau vô cùng nhàm chán. Mạch Đình thì đi trước chọn thứ này thứ kia. Thỉnh thoảng quay đầu lại nói chuyện công việc: “Hôm nay thấy lớn tiếng với bên marketing. Không có chuyện gì chứ?”

“Ai biết”.

“Anh cũng nên suy tính nhiều một chút. Em lại không thể thay anh đưa ra sáng kiến gì. Cũng không giúp gì được cho anh. Bây giờ phải ở trường học nữa, khi đó em là lớp phó học tập, còn có thể bảo vệ anh”. Mạch Đình tự ảo tưởng sức mạnh và tiếp tục tiến về phía trước. Cậu đặt hộp sữa tươi vào xe đẩy, cố ý nói bâng quơ: “Nếu như em có tiền đồ một chút thì tốt rồi”. Nói xong lại bước tiếp. Đột nhiên cậu có cảm giác xe đẩy đụng vào hông, quay đầu lại thì nghe An Tử Yên nói: “Không cần nghĩ những chuyện vớ vẩn đó”.

“Không phải chuyện vớ vẩn. Hôm nay nhìn thấy anh cãi nhau với người khác. Nhìn thấy anh bị gọi lên tầng 19. Mà em chỉ có thể đứng tại chỗ, không làm được gì, không nói được gì cả”.

An Tử Yên tiếp tục đẩy xe về phía trước, bỏ Mạch Đình lại phía sau. Đi được một đoạn thì dừng lại: “Anh không cần em làm gì hay nói gì hết”.

“Vậy anh cần gì?”

“Đứng một bên là tốt rồi. Để cái IQ thấp của em nhìn thấy anh không tốn sức lực mà vẫn có thể bảo vệ em”.

Mạch Đình khoanh tay, biểu cảm kì quái. Lại làm bộ miễn cưỡng không muốn mỉm cười: “Em không tin anh có năng lực lớn vậy. Hừm... Đến lúc đó đừng cầu xin em giúp anh a”.

“Vậy thì em ngoan ngoan mà nhìn cho kĩ vào. Còn nữa, anh không hài lòng cái thái độ em nói chuyện với anh”. An Tử Yên nghiêng đầu. Mạch Đình quay mặt sang một bên: “Anh làm sao?”

“Bây giờ anh có rất nhiều cách chỉnh em”.

“Anh uy hiếp em?”

“Ồ”.

Mạch Đình chuyển ngay sang khuôn mặt tươi cười: “Mong anh đối xử tốt với cấp dưới. Em đùa đấy mà. Ha ha. Anh thích ăn gì? Hôm nay em mời”.

“Đáng tiếc phải báo cho em biết. Muộn rồi”.

“Đừng a. Có chuyện gì chúng ta hãy từ từ mà thương lượng”. Bây giờ đến lượt Mạch Đình đẩy xe ở phía sau An Tử Yên.

Khó khăn lắm mới đến cuối tuần, vậy mà mới sáng sớm đã có người đến nhấn chuông. Mạch Đình vừa mở cửa liền nhìn thấy hai sinh vật ngoài hành tinh bám dính lấy nhau. Cậu quay về phòng ngủ: “An Tử Yên, là bạn biến thái của anh đó”. Mạch Đình xác định rõ ranh giới.

“Cậu ấy hâm mộ tình cảm của chúng ta đó mà. Đừng quan tâm”.

“Oh, my handsome man”, Ellen nâng mặt Chu Cách lên, hai người bắt đầu hôn nhau đắm đuối. Mạch Đình siết chặt nắm đấm. Quay lại phòng khách lôi cả hai người ra ngoài. Lúc An Tử Yên bước ra, bọn họ vẫn chưa chịu kết thúc. Hắn không nói tiếng nào, tiến lên phía trước, giống như không nhìn thấy hai người mà trực tiếp đóng cửa lại: “Sao cửa lại mở thế này?”. Chu Cách ở bên ngoài dùng sức đập cửa: “Tôi có việc tìm cậu bàn bạc a”. Nhìn thấy An Tử Yên không chút động tĩnh, Mạch Đình lại mềm lòng đi ra mở cửa, chống nạnh: “Để xem mấy người còn dám làm những chuyện thiếu đạo đức ở bên ngoài nữa không. Mấy người có thể thấy bình thường nhưng người đứng xem như tôi đây nói rõ cho mấy người biết...”.

“Hành động của chúng tôi so với cái sự lằng nhằng của cậu thì có đáng là gì. Thật là đau lòng cho Yên, phải sống trong hoàn cảnh khắt nghiệt như vậy”.

“Đá mấy người ra ngoài là anh ta. Tôi có lòng tốt mở cửa giúp mấy người đó. Mấy người còn có lương tâm không? Còn không?”, Mạch Đình nói một cách đầy phần nộ. Mà cũng không ai quan tâm đến sự phần nộ của cậu. Chu Cách không khách khí mà cho thẳng đồ ăn sáng Mạch Đình đã chuẩn bị vào miệng: “Yên, tôi với Bạch Tiểu Tư chuẩn bị hợp tác kinh doanh. Cậu có hứng thú đầu tư không?”

Cuối cùng Mạch Đình cũng nghe được chuyện đứn đẫn từ miệng Chu Cách. Cậu gật đầu đồng tình. Phát triển nghề tay trái cũng tốt. Người trẻ cần phải mạo hiểm a. Có ước mơ là chuyện tốt. Vạn nhất vào thời điểm bùng nổ kinh doanh thế này, vậy... Nhắm chừng cái thói quen mua vé số đã thấm quá sâu rồi. Cậu lại đang bắt đầu mơ phát tài. Nhớ năm đó, cậu từng muốn trồng lại nguyên hàm răng bằng vàng. An Tử Yên khịt mũi, đã kích ước mơ xây dựng sự nghiệp của những thanh niên trẻ một cách nghiêm trọng.

“Bạch Tiểu Tư và cậu? Một chỉ muốn chơi, một chỉ muốn lên giường, lại còn muốn kinh doanh? Tôi thà lấy cái tiền đầu tư đó mua bao cao su còn hơn”.

Mạch Đình xém phun cả máu: “Anh... so với bọn họ thì anh tốt hơn chỗ nào!”

“Đừng nói như vậy a. Chúng ta đều bước vào xã hội với những con người trưởng thành. Đâu còn không hiểu chuyện như trước kia nữa. Dù cậu không đầu tư thì chúng tôi cũng đã có chủ ý. Mà ý kiến của tôi khác với Bạch Tiểu Tư”. Mạch Đình cũng ở bên nói tốt. Dù bọn họ có kinh doanh cái gì, cậu cũng có thể trở thành khách VIP a: “Đúng đó, phải luôn cho người ta cơ hội sửa đổi chứ. Anh với Tiểu Tư mỗi người có ý gì thế? Nói cho tôi biết với”.

Chu Cách xa lánh: “Cậu nghe có ích lợi gì? Tốn nước bọt của tôi”.

“Không quan trọng. Dù sao thì ngày nào mà cậu không hun hít. Nước bọt còn không nhiều đi”. Mạch Đình không ý thức được bản thân đã nói gì nên không hiểu những người khác sao lại dùng ánh mắt nham nhở mà nhìn cậu. Chu Cách đổi vị trí, đưa lưng về phía Mạch Đình nói chuyện với An Tử Yên: “Là vậy. Tôi với

Ellen là muốn hưởng đến cái chủ đề khách sạn tình thú. Không phải thành phố bây giờ rất ít loại đó sao? Như vậy, chúng ta có thể ngày nào cũng thuê được phòng miễn phí. Nhưng Tiểu Tư nói cái gì mà muốn mở đại lý du lịch, rồi đi thăm thú khắp nơi. Yển, cậu giúp tôi khuyên nhủ Tiểu Tư đi”.

Đám người họ có cái chỗ nào là xã hội với những con người trưởng thành? Không phải cũng như An Tử Yển nói sao? Một chỉ muốn chơi, một chỉ muốn lên giường còn gì. Mạch Đình thật muốn hất hết cái ly nước trên bàn vào mặt Chu Cách.

34. Chương 34: Điều Không Xem Là Người Ngoài

“Tôi thấy cậu nên là về nhà rồi phân bón trồng trọt trong vườn thì hơn”. An Tử Yển tàn nhẫn từ chối. Chu Cách đang muốn giải thích thì An Tử Yển tiếp tục: “Cậu nghĩ mở khách sạn cần bao nhiêu tiền? Bố mẹ cậu cũng không phải kẻ ngốc, đưa tiền cho cậu đốt”.

“Đúng vậy”. Mạch Đình đứng lên, tỏ vẻ hiểu biết, đưa ngón tay về phía Chu Cách và An Tử Yển chỉ chỉ: “Mấy thanh niên trẻ tuổi, tiêu tiền phung phí, không biết tiết kiệm gì hết, không thể cứu chữa được mà”. An Tử Yển nhìn ngón tay của Mạch Đình: “Có tin anh bê tay em không?”. Mạch Đình thu ngón tay về, lắc đầu liên hồi: “Còn không chịu nghe lời khuyên của người khác. Ôi các thanh niên trẻ, chỉ bằng lắng nghe ý kiến của tôi một chút. Tiểu Cách à, đảm bảo cậu phát tài”.

“Vậy ý cậu là gì?”, Chu Cách hỏi.

“Mở đại lý vé số đi. Không có chuyện gì có thể tự mình hưởng thụ. Biết đâu trúng số. Cuộc sống còn gì ý nghĩa hơn nữa”.

“Cậu đang nghĩ đến chuyện mua vé số miễn phí đi”. Chu Cách nói chính xác mục đích thực sự của Mạch Đình không lệch chút nào. Mạch Đình sống chết không thừa nhận, tiếp tục lắc đầu: “Ôi những thanh niên trẻ này, cho cậu ý kiến rồi còn quay lại nghi ngờ lòng tốt của tôi”. Chu Cách không để ý đến Mạch Đình nữa, quay sang hỏi An Tử Yển: “Vậy cậu có ý gì?”

“Cậu dọn dẹp cái đầu chứa đầy ý nghĩ đồi trụy trước đi. Rồi tự mà suy nghĩ”.

“Nghĩ xong rồi cậu giúp tôi xem có thể làm được hay không nhớ”.

“Biết. Bây có thể đi”.

“Ăn cơm tối xong rồi đi cũng chưa muộn a”. Chu Cách cầm điều khiển ti vi lên chọn kênh. Mạch Đình phát hiện Elle sớm giờ không nói câu nào. Cậu nhìn quanh phòng khách thì không thấy Ellen đâu cả.

“Ellen?”

“Gọi tôi?”, giọng Ellen truyền ra từ phòng tắm. Ngay sau đó, cửa phòng mở ra. Cô mặc áo choàng tắm, khẩu khí sang sảng, dáng vẻ rất thoải mái: “Sấy tóc ở đâu?”

“Đám biến thái các người nghĩ đây là nhà mình hả! An Tử Yển”, Mạch Đình hạ âm lượng nói chuyện với An Tử Yển: “Đá họ ra ngoài đi”.

“Kệ họ đi”. An Tử Yển không quan tâm. Không lẽ hôm nay hắn bị Phật Tổ điểm ấn? Đột nhiên ý thức được cậu và Chu Cách thật ra là yêu nhau lắm cần nhau đau? Không thể nào. Rốt cuộc hắn đang tính toán cái gì? Mạch Đình kiêu gì cũng không hiểu được. Mạch Đình đang suy tới suy lui, Chu Cách đã lải nhải bên tai cậu: “Bảo bối của tôi thích ăn thịt bò. Cũng trễ rồi. Cậu mau đi mua đồ ăn đi”.

“Tôi không phải là người giúp việc!”

“Biết rồi. Nhưng người giúp việc của Yển cũng như bạn bè của tôi cả mà, có thể sai được hết”.

“Muốn ăn thì tự đi mua đi”.

“Đi đi”. Nghe An Tử Yển nói vậy, Mạch Đình rớt cả hàm. Cần gì đối tốt Chu Cách vậy, hắn đối với cậu là được rồi. Chu Cách là ai a? Động vật thôi. Còn cậu là ai? Là bảo bối của An Tử Yển đó. Chuyện này, Mạch Đình đúng là không biết xấu hổ.

“Em không đi”. Đoán chừng buổi sáng ăn uống khó tiêu, hôm nay còn ghen tuông với Chu Cách nữa. Ellen vẫn còn mặc áo choàng tắm: “Cuộc sống hôn nhân của cậu không được tốt đẹp nhỉ. Trước mặt khách mà làm chồng mất mặt thế kia. Đụng vào lòng tự trọng của đàn ông là xúc phạm lớn lắm đấy”. Kiếp trước chắc Mạch Đình là bụi cỏ ven đường, từ trước đến nay đều rất dễ bị thuyết phục. Ellen nói không sai. Hôn nhân là một vụ làm ăn phải vô cùng cẩn thận. Lúc riêng tư hai người có thể không để ý điều gì. Nhưng trước mặt người ngoài, ít nhất phải giữ mặt mũi cho đối phương, phải tôn trọng lẫn nhau. Cậu nhìn biểu cảm đáng thương của An Tử Yến (tự cậu cho là vậy thôi), cảm giác tội lỗi bắt đầu trỗi dậy. Lập tức cầm chìa khóa: “Em đi mua ngay”. Mới vừa chạy xuống cầu thang, cậu thở như muốn đứt hơi. Mà không đúng. An Tử Yến dim cậu trước mặt mọi người. Ai lo lắng cho sự tự ái của cậu? Bây giờ cũng không phải lúc đòi công bằng, công ngang gì hết! Thôi bỏ đi, cũng ra xuống đến đây rồi. Đi mua đồ ăn trước cái đã.

Cậu xách biết bao nhiêu là túi to túi nhỏ về thì phát hiện trong nhà có thêm một người nữa. Bạch Tiểu Tư cũng không nghĩ bản thân là người ngoài. Nhìn thấy Mạch Đình liền nói: “Mạch Mạch, tôi muốn ăn cay”.

“Không ai có ý định giúp tôi một chút à?”

“Cậu là chủ nhà này mà”.

“Tôi thấy mấy người giống chủ nhà hơn đó! Mạch Đình đem mớ đồ ăn vào bếp. Nghe được Chu Cách nói bên ngoài: “Đến lúc đó, cậu có thể nói chú Phó đến giúp tôi chọn lựa địa điểm không? Cho người đi phát tin gì đó. Chú ấy rất là am hiểu vấn đề này mà. Nhắc mới nhớ, lâu rồi chưa gặp chú Phó nữa”. Mạch Đình từ trong bếp đi ra, tròn to hai mắt: “Cậu gặp chú Phó rồi?”. Ở chung với An Tử Yến một thời gian cũng không gọi là ngắn, nhưng cậu chỉ mới nghe qua tên “chú Phó” chứ chưa từng nhìn thấy người thật. Mạch Đình còn nghi ngờ An Tử Yến mắc rối loạn nhân cách, tự tưởng tượng ra một người tên là chú Phó nữa.

“Chỉ gặp một lần”. Chu Cách trả lời.

“Tôi gặp bốn lần rồi đó”. Giọng nói Bạch Tiểu Tư rất tự hào, giống như gặp được chú Phó so với gặp ma còn hấp dẫn hơn nhiều.

“Cái... Cái gì?!”. Mạch Đình quay ngoắc lại, nhìn An Tử Yến: “Bạn bè với bạn gái cũ của anh đều gặp rồi, sao em chưa từng được gặp?”. An Tử Yến không phản ứng gì, bình tĩnh nói: “Em gặp chú ấy thì hơi khó”.

“Tại sao?”

“Chú ấy sẽ không gặp mấy người có IQ cực thấp đâu”. Không phải hơi thấp, không phải thấp sơ sơ, mà là cực thấp!

“Anh nói ai đó?”

“Em chứ ai”.

“Hừm. Một ông già tai tiếng* thì có gì đặc biệt. Tôi chả thấy gì là lạ hết.” Chú Phó đã đắc tội gì với cậu? Vô duyên vô cớ nói người ta là ông già tai tiếng. Mạch Đình búc khối đi vào bếp. Lát sau, Bạch Tiểu Tư cũng vào trong. Không phải có ý giúp đỡ gì, chỉ là ngó nghiêng một chút: “Vào công ty có cảm giác như thế nào?”

[Trong nguyên tác dùng từ nghĩa là có mùi hôi/thối. Mình nghĩ để vậy luôn thì không được hay nên mình chuyển nó thành kiểu: Người có tiếng xấu, tai tiếng]

“Cũng không tệ. Căn bản bây giờ cũng thích nghi rồi”.

“Ờ”.

“Phản ứng thật là hơi hợt. Cô cũng có thể thử hỏi tôi xem có bị đồng nghiệp bắt nạt không chứ”.

“Vấn đề này không phải dư thừa sao? Chồng cũ làm sao có thể để cậu bị người khác bắt nạt được?”

“Tôi chỉ cần hấn đừng có bắt nạt tôi là được rồi”.

“Nhìn mặt cậu kia, có cần thiết phải cười như vậy không?”

“Tôi không có”.

35. Chương 35: Mất Đi Danh Dự Đồng Nghĩa Với Việc Mất Đi Mạng Sống

Qua một ngày chủ nhật mệt mỏi, đến thứ hai đi làm, toàn thân Mạch Đình không còn chút sức sống. Cậu vừa vào văn phòng đã bị giao cho việc lên phòng marketing lấy tài liệu. Tuần trước vừa mới cãi nhau một trận nên không ai chịu đi cả. Vậy nên cái việc xui xẻo này đương nhiên rơi vào người Mạch Đình. Cửa thang máy mở ra, vẫn còn chuyện xui xẻo hơn đợi cậu. Bên trong chính là người đàn ông tóc có điểm bạc cãi nhau với An Tử Yên lần đó. Quản lý bộ phận marketing: Chu Mạnh*

(*Chú thích: Tên bác này Hán Việt là Chu Cường, mình thấy Cường nghe sao sao, nên chuyển sang thuần Việt là Mạnh luôn)

“Cậu có đi hay không?”, Chu Mạnh sốt ruột hỏi. Mạch Đình vội vàng chạy vào trong thang máy. Không khí cực kì ngột ngạt. Mạch Đình chào hỏi xong thì làm bộ bấm điện thoại. Thang máy dừng lại ở tầng 4, Mạch Đình đi theo Chu Mạnh ra ngoài. Chu Mạnh chế giễu: “Người bên chăm sóc khách hàng sang chỗ chúng tôi có chuyện gì?”

“Tôi... tôi đến lấy tài liệu”.

“Còn cho người đến lấy à? Vậy có được không? Trực tiếp gọi người đem xuống là được rồi? Làm sao có thể phiền bên chăm sóc khách hàng tự đến lấy được?”. Ông hướng vào trong văn phòng nói lớn, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên. Mạch Đình càng cảm thấy lúng túng, cúi đầu: “Ngại quá, tôi mới vào làm nên không rõ lắm. Xin hỏi ai giữ tài liệu vậy?”. Không ai trả lời cậu, ai nấy đều bắt đầu quay lại công việc của riêng họ. Chu Mạnh quay trở về phòng làm việc.

Đây không phải lần đầu tiên Mạch Đình cảm nhận được việc bị mọi người chèn ép. So với chuyện bị người khác chê cười và nguyên rửa tình cảm của cậu, những thứ này đối với cậu mà nói cũng chẳng thấm vào đâu. Đang lúc không biết phải làm sao, tính lấy dũng khí hỏi lại lần nữa thì tập hồ sơ lại xuất hiện trước mắt cậu. Cậu cả kinh ngẩng đầu lên. Kinh ngạc, sững sốt mấy giây: “Tào... Tào... Tào*...”.

“Muốn gây chuyện hả? Làm gì đi mắng chửi người khác vậy?”

(*Chú thích: “Tào/ ”phát âm giống từ “Thao/ ”. Từ “thao” tương đương với [bad word] trong tiếng Anh ấy)

Có người lớn tiếng kêu lên. Thấy bị hiểu lầm, Mạch Đình cuống quýt xua tay: “Không phải. Tôi nói là “tào” không phải “thao”. Làm sao tôi nói “thao” được. Cả đời tôi còn chưa hề nói cái chữ “thao” nào cả”. Không phải là cậu mới nói tận ba lần đó sao? Thấy Mạch Đình có vẻ khấn trương giải thích. Tào Thành Nghị ném tài liệu cho cậu: “Được rồi. Tài liệu mà cậu cần đây”.

“Sao anh lại ở phòng marketing vậy?”

“Đây là nơi làm việc của tôi”. Tào Thành Nghị nghĩ biểu cảm kinh ngạc của Mạch Đình thật quái lạ. Công ty lớn như vậy, Mạch Đình chưa từng gặp anh cũng là điều bình thường. Nhưng cũng chưa từng nghe An Tử Yên hay Tiểu Tư nhắc đến.

“Thành Nghị, anh quen hả?”.

“Quen biết gì? Chẳng qua là đùa giỡn tình cảm của chị họ tôi, còn làm chỉ mất bò. Tốt nhất là đưa tài liệu cho cậu ta nhanh đi. Tôi không muốn nhìn thấy bản mặt của cậu ta nữa”. Hoàn toàn bị xua đuổi, cậu còn bị mọi người ở phòng marketing nhìn một cách quái dị. Cậu đi đến trước thang máy mà vẫn chưa cảm nhận được tình huống sắp phải đối mặt. Cậu chỉ nghĩ lát về hỏi An Tử Yên chuyện kia mới được.

Chu Mạnh lại nghe điện thoại: “Được, tôi lập tức đến ngay”. Hôm nay đúng là xui tận mạng. Mạch Đình mắng chửi trong lòng. Chu Mạnh cúp điện thoại, nói: “Cậu làm việc cho An Tử Yên?”

“A, cái gì?”. Mạch Đình hoảng hốt nghiêng đầu. Sợ dĩ cậu như vậy là bởi cậu nghe câu nói kia thành: “Cậu đã làm với An Tử Yên?”

“Tôi khuyên cậu nên tìm công việc khác đi. Nhìn cái phong cách ứng xử của cậu ta, không làm được chuyện gì đâu. Kiểu người như vậy tôi thấy nhiều rồi. Mới tí tuổi đầu mà tự cao, kiêu ngạo. Tôi nhắm chừng không bao lâu cũng sẽ giống như đám vô dụng, thậm hại mà rời khỏi công ty”. Mạch Đình có thể nhin nhiều chuyện. Nhưng bất luận có ai nói điều gì không tốt về An Tử Yến thì cậu không thể nghe được. Cậu tóm lấy cánh tay của Chu Mạnh: “Anh nói cái gì?”

“Cậu làm gì vậy? Bỏ ra!”. Chu Mạnh cầm cổ tay Mạch Đình nhằm tách ra.

Thang máy vang lên âm thanh nhắc nhở. Cửa dần mở ra. Hai người theo bản năng quay đầu ra phía ngoài. An Tử Yến đang tựa người vào phía bên vách thang máy. Một tay cầm điện thoại, tay kia cho vào túi quần. Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hắn không vui nhíu mày: “Tôi có việc, nói chuyện sau”. Dứt lời thì tắt điện thoại. Đưa ngón tay chỉ vào bàn tay hai người bên trong đang dính chặt vào nhau. Mạch Đình vừa buông tay liền bị An Tử Yến kéo về đứng cạnh hắn.

“Anh nhìn cho rõ. Đây là của tôi”.

Hắn đang nói cái gì vậy! Mạch Đình vội vàng bổ sung: “Đúng vậy, tôi là cấp dưới của anh ấy”.

“Đừng có đụng chạm lung tung”.

Đừng có nói tiếp nữa chứ!

“Đừng có đụng chạm lung tung vào cấp dưới của anh ấy!”. Mạch Đình nhanh chóng trở thành phiên dịch viên. Cậu lại làm bộ cảm động nói: “Cảm ơn sếp đã yêu mến cấp dưới như vậy. Tôi thật thụ sủng ngược kinh*”. Không đợi Chu Mạnh kịp phản ứng, An Tử Yến nhấn nút đóng cửa thang máy, để ông đứng ở bên ngoài. Thang máy tiếp tục đi lên. Mạch Đình kêu la: “Không nên làm xấu thêm mối quan hệ với bên marketing chứ. Mới rồi là hiểu lầm thôi. Anh cũng không thể thấy không vừa mắt thì liền phá hỏng đại sự chứ!”

(*Chú thích: Thụ sủng ngược kinh: được yêu mến, vừa mừng nhưng lại vừa lo)

“Anh liền thấy không vừa mắt đấy, làm sao?”

“Anh là con nít hả? Đại trượng phu có thể co có thể duỗi, không thể...”.

“Nói nữa anh sẽ hôn em”.

Mạch Đình lập tức ngậm miệng lại. Cửa thang máy mở ra. Quách Bình đang đợi An Tử Yến. Dường như mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác. An Tử Yến nghiêm túc nghe Quách Bình báo cáo. Đi vào trong: “Bên kia nói thế nào?”

“Cũng nói là không có cách”.

“Nói cho họ biết, không có cách cũng phải có cách”. Hắn nhận văn kiện từ tay Quách Bình. Một bên lật lật xem, một bên phân công công việc. Nghiêm túc và chín chắn. Hoàn toàn không tìm được chút dấu vết của phản ứng vừa rồi.

“Được rồi. Tôi sẽ đi làm ngay”.

“Được. À còn nữa”. An Tử Yến gọi Quách Bình lại: “Sau này đừng để cho cái đó. Đúng rồi, cậu tên gì?”. Bỏ vào công ty cũng được một thời gian rồi. Anh phải nhớ tên bố chứ! Việc làm mà Mạch Đình làm nhiều nhất trong công ty đó chính là chửi thảm trong đầu.

“Mạch Đình?”

“Hình như tên là vậy. Sau này đừng cho cậu ta lên phòng marketing nữa”.

“Sao thế?”

“Khả năng giao tiếp còn quá kém. Sẽ gây ảnh hưởng đến chuyện hợp tác với bên đó”. Giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Gây ảnh hưởng đến mối quan hệ với bên marketing chính là anh đó! Mạch Đình thật muốn phun máu. Cậu xác nhận, số phận trong công ty của cậu nhất định sẽ rất ngắn ngủi. Mạch Đình không còn sức lực mà đem

mớ tài liệu lấy từ chỗ phòng marketing giao cho Phùng Phỉ mông. Cô liếc nhìn Mạch Đình: “Cậu được a. Nghe nói cậu đùa giỡn tình cảm của người ta. Làm người ta phải từ bỏ cả người yêu. Hại người ta xem chút mắc chứng trầm cảm”. Chuyện mới xảy ra có mấy phút a. Không phải là quan hệ xấu lắm sao? Sao đã đồn đến đây rồi? Hơn nữa câu chuyện lại càng khó nghe hơn vậy?

“Yo, không ngờ cậu cũng lợi hại vậy đó”.

“Dạy tôi làm sao để đùa giỡn với phụ nữ đi”.

Đối mặt với sự tấn công của các đồng nghiệp, một người xem danh dự là mạng sống như Mạch Đình làm sao có thể chịu được sự sỉ nhục lớn thế này. Cậu suy nghĩ thật kỹ để biết đường giải thích: Chỉ là cướp bạn trai của cô ta thôi. Hơn nữa cô ta cũng không có mắc chứng trầm cảm. Nhưng nghĩ lại, giải thích kiểu này so với lời đồn cũng có hơn gì. Muốn trở thành người đàn ông chân chính thì phải nhịn nhục. Cứ bước tiếp trên con đường của bản thân, mặc cho người ta có nói gì đi nữa. Ít nhất An Tử Yển cũng là người duy nhất trong bộ phận Chăm sóc khách hàng biết rõ sự thật. Ít nhất còn có hân hiệu cậu. Mạch Đình đưa mắt nhìn về phía An Tử Yển.

“Không ngờ trong bộ phận chăm sóc khách hàng lại có loại người như cậu”. Người duy nhất trong phòng hiểu rõ Mạch Đình nhất lại có thể nói một câu như vậy. Cậu xem chút giống như thường ngày gọi đích danh tên họ An Tử Yển, rồi sau đó từ phía sau đẩy hân một cái. Nhịn chút nữa thôi, thời khắc bước qua cánh cửa nhà, vị trí của hai người họ sẽ thay đổi. Cậu có thể hung hăng dạy dỗ An Tử Yển. Ai da, mà ở đâu ra vị trí a, lại còn muốn thay đổi nữa chứ.

36. Chương 36: Khó Mà Che Giấu Được

Mạch Đình cảm nín, tức anh ách về lại bàn làm việc. Các đồng nghiệp vẫn không chịu bỏ qua chuyện cậu đùa giỡn phụ nữ. Nó trở thành một chủ đề nóng được mọi người bàn luận. Mạch Đình hướng sự tập trung về với công việc. Cậu lật tài liệu ra đọc một hồi thì thấy có chỗ không hiểu. Vốn định hỏi Quách Bình. Nhưng Quách Bình đang nói chuyện điện thoại. Cậu lại muốn các đồng nghiệp không phát hiện chuyện giữa cậu và An Tử Yển, vậy nếu cậu đi hỏi An Tử Yển thì chắc không tính là có vấn đề nhỉ.

“Cái... cái đó. Thật ngại quá, có thể giải thích chỗ này giúp tôi không?”. Nói chuyện với chồng mình mà lịch sự như vậy, thật quá là không tự nhiên!! Ánh mắt Mạch Đình khấn khiết nhìn An Tử Yển. An Tử Yển lạnh lùng nhưng vẫn không kiềm được mà đi về phía cậu. Đi đến sau lưng Mạch Đình, hân hơi cúi người, hơi thở dần sát lại. Mạch Đình nghiêng đầu tránh né. An Tử Yển chắc không cố ý đâu. Đừng quá quan tâm.

“Hỏi cái gì? Nhấn vào nút đó thì máy tính mới có thể khởi động được”. An Tử Yển nhấn cái nút kia một cách rất rõ ràng. Mạch Đình muốn ôm cả cái máy tính đập vào mặt hân. Có ai hỏi anh làm sao để mở máy đâu. Đừng có làm cho bố thành cái loại trí tuệ chậm phát triển đến khởi động máy tính cũng không biết cách!!

“Không phải cái đó. Là tài liệu...”.

“Đây là giấy, không ăn được”.

Rốt cuộc là anh xong chưa! Mạch Đình hít một hơi thật sâu kiềm chế cơn tức: “Tôi biết là giấy rồi. Cũng biết cái này không thể ăn được. Tôi là muốn hỏi cái này kia”. Cậu dùng ngón tay chỉ chính xác vào chỗ không hiểu trong tài liệu. An Tử Yển mặt mày vô cảm: “Đó là ngón trỏ, là một bộ phận trên người cậu. Hiểu chưa?”. Mạch Đình nghiêng rằng hạ âm lượng đến mức thấp nhất: “An Tử Yển, anh đừng có quá đáng”.

“Còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa mới hiểu? Đúng là không có thuốc chữa”. An Tử Yển lạnh lùng để lại một câu khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều nghe thấy được rồi nhanh chóng vào phòng làm việc. Ánh mắt chỉ trích của các đồng nghiệp lại bắt đầu xuất hiện.

“Yển đã có lòng tốt hướng dẫn cậu. Cậu cũng đừng có quá ngốc vậy chứ. Giờ còn chọc giận Yển nữa”.

“Thật buồn cho Yển, bận rộn như vậy còn phải chiều cổ đến cái người mới ngốc nghếch này”.

“Cậu đúng là gây phiền toái nhiều nhất. Đừng có làm việc chăm sóc khách hàng đi”.

“Những người thông minh như chúng tôi được Yến nói một lần đã hiểu rồi. Cậu sao đấy Mạch Đình? Có cậu sếp đúng là vất vả rồi”.

Mấy người, mấy người, cái đám nhiều chuyện này, vừa rồi lúc An Tử Yến chỉnh bố, mấy người không nghe được chữ nào hết hả?! Mạch Đình lấy điện thoại ra, đang tính chờ An Tử Yến thì có tin nhắn đến. Là lời giải cho thắc mắc của cậu trong tập tài liệu hỏi An Tử Yến lúc nãy. Mạch Đình nhấn lại trong cơn giận dữ.

[Làm chuyện gì anh cũng phải chọc em trước anh mới thoải mái hả?]

[Hình như là vậy]

Giờ nghỉ trưa, Quách Bình dẫn dò Mạch Đình mang ít đồ ăn lên cho An Tử Yến. Mạch Đình ngoài miệng rất miễn cưỡng: “Sao lại muốn tôi đi? Anh cũng không phải không biết anh ta rất ghét tôi. Nói không chừng sẽ hất mớ đồ ăn lên đầu tôi cũng nên”.

“Cậu đừng nói quá vậy chứ. Ai bảo cậu là người mới. Cậu không làm thì ai làm?”

“Người mới đúng là nhọ”. Mạch Đình oán thán. Nếu bây giờ mang đồ ăn lên cho An Tử Yến thì phòng làm việc kia chẳng phải chỉ còn lại hai người thôi sao? Cái hạng lưu manh như hắn sẽ làm chuyện gì a. Có thể bắt chợt mà hôn cậu không? Vậy cũng không được. Tuyệt đối không thể để cho hắn như ý được. Quách Bình đẩy đầu Mạch Đình: “Cậu cười ngốc cái gì đó?”

“Tôi đâu có!”

“Mạch Đình, tôi nói cậu có phải là...”. Quách Bình nghi ngờ, Mạch Đình hoang mang. Không lẽ anh ta đoán được rồi. Đang nghĩ cách chống chế thì Quách Bình phun ngay câu ác ý: “Có phải cậu lại nhầm cô nào? Tính đùa giỡn với ai đó?”

“Vớ vẩn”.

“Còn phủ nhận. Triệu chứng của cậu y hệt thiếu nữ độ thanh xuân đang thầm yêu trộm mến người nào đó”.

“Làm gì có chuyện đó...”. Mạch Đình cầm đồ ăn mang lên tầng bảy cho An Tử Yến. Cả tầng rất yên tĩnh. An Tử Yến đang ở trong phòng làm việc của hắn, đưa lưng về phía ánh mặt trời, nhưng nét anh tuấn trên gương mặt của hắn vẫn rất rõ ràng. Hắn không ngẩng đầu lên. Bây giờ An Tử Yến là sếp của cậu. Thật ra thì Mạch Đình có chút xa lạ. Cậu đột nhiên tham lam muốn thấy tất cả. Không phải dùng trong cả đời mà chỉ dùng trong khoảnh khắc này thôi. Cũng rất khao khát hắn sẽ mãi bên cạnh cậu. Không phải chỉ trong khoảnh khắc này, mà là cả một đời.

Không đầu không đuôi, đột nhiên trong đầu cậu có ý tưởng sáng lên. Ngay đến chính cậu cũng hết hồn.

“An Tử Yến, làm trung khuyến của em đi”. Cậu nói dường như chưa được đại não phê duyệt liền thốt ra, sinh mạng cũng không còn quan trọng nữa. An Tử Yến ngẩng đầu lên: “Em nói cái gì?” Mạch Đình biết hắn nghe thấy. Trung khuyến: Là một lòng vì mong muốn của chủ nhân, phản bội chủ nhân chính là sẽ lưu danh trong lịch sử. Nếu bảo An Tử Yến làm trung khuyến của cậu, nhầm chừng cậu đã bị trúng tà rồi mới có suy nghĩ quái dị đó.

“Em có nói gì đâu”. Mạch Đình đã nhanh chóng quay lại trạng thái hèn nhát vốn có.

An Tử Yến ra dấu như gọi cún con: “Lại đây”.

“Ai qua? Đừng có làm cái điệu bộ sỉ nhục người ta như vậy!”. Mạch Đình không phải là thằng ngốc nhưng động tác ngoắc ngoắc tay của An Tử Yến vẫn không thay đổi: “Lại đây”. Là do tác động của ánh nắng quá mạnh. Còn có bầu không khí và giọng nói của hắn nữa. Hết thấy như một cơn mơ mờ ảo. Đang đợi Mạch Đình cách đó không xa chính là An Tử Yến, là những ngón tay thon dài tuyệt đẹp của hắn, là lồng ngực của hắn. Mạch Đình bước đến như bị ma quỷ dẫn dụ. Cậu bị An Tử Yến kéo đến ngồi lên đùi. Ngón tay hắn đặt lên gáy cậu, hơi thở phả bên tai: “Không nhầm thì anh mới là chủ nhân của em”.

Rõ ràng là không muốn hắn cho hắn làm chủ nhân, rõ ràng là vô cùng ghét, vô cùng tức, vô cùng muốn mắng chửi. Rõ ràng là rất muốn về nhà không cho hắn ăn cơm, không gọi dậy vào mỗi buổi sáng để hắn đi làm trễ. Rõ ràng rất muốn làm những chuyện đó. Nhưng khi bị hắn chạm vào, bị hắn nhìn, cậu lại chỉ muốn nhào đến bên hắn, cái gì cũng nghe lời hắn.

Mạch Đình tìm thứ gì đó để dẹp đi cái chủ đề nhảm chán này: “Đúng rồi, anh biết Tào Thành Nghị làm ở bên marketing hả?”. Phản ứng của An Tử Yến rất thản nhiên: “Vậy thì sao?”

“Anh ta làm bộ không quen biết em”.

“Thì sao? Có rất nhiều nhiều người cũng muốn làm bộ không quen biết em đấy”.

“Ý anh, em là người gây phiền phức cho người khác hả?”

“Ồ”.

“Trà lời gì dứt khoát vậy!”. Mạch Đình bất mãn. Chốc lát lại nói sang chuyện khác: “Anh thật sự là chưa từng nghĩ đến tương lai hả? Một chút cũng không?”

“Không cần nghĩ cũng biết một chuyện”.

“Lại muốn vào vai thầy bói à? Thế anh biết cái gì?”

“Ồ cạnh em”.

“Cạnh em bao lâu?”. Hắn sẽ nói mãi mãi sao? Lòng tham không đáy của Mạch Đình chính là muốn như vậy. Còn biểu cảm của An Tử Yến thì như thể Mạch Đình đã hỏi một câu rất ngốc: “ Bao lâu thì đương nhiên phải xem em chết lúc nào đã”.

“An Tử Yến!”. Cậu thúc nhẹ cùi chỏ vào cánh tay của An Tử Yến tỏ thái độ bất mãn của mình.

Tại sao gần đây những biểu cảm của cậu lại bị người khác phát hiện nhanh như vậy. Đến cả đối diện tình cảm của An Tử Yến, cậu cũng không có trình độ che giấu đi là sao?

37. Chương 37: Công Việc Cũng Không Phải Dễ Dàng Gì

Một hôm, Mạch Đình đang xử lý việc do Quách Bình giao phó thì Liễu Vĩ chạy vào. Trực tiếp xông thẳng đến phòng làm việc của An Tử Yến. Vừa đẩy cửa ra đã nói ngay: “Không xong rồi. Sản phẩm lần này có vấn đề. Bây giờ đã nhận được rất nhiều khiếu nại từ phía khách hàng”. An Tử Yến sau khi nghe thì trầm mặc vài giây rồi xua tay về phía Liễu Vĩ: “Biết rồi”. Phùng Phi Mông cũng xuất hiện ở cửa phòng: “Yến, sếp mới gọi báo mở cuộc họp gấp”. An Tử Yến đứng dậy, gọi Cao Sáng, Quách Bình, Phạm Thiếu Quân. Mạch Đình không cần nghĩ cũng biết có chuyện quan trọng. Cậu đứng lên. An Tử Yến đến quay đầu lại cũng không: “Cậu ở lại”.

“Nhưng tôi...”. Lời nói của cậu còn chưa bật ra khỏi miệng thì đã bị bỏ lại một mình. Mạch Đình vào công ty cũng được một thời gian rồi. Cậu không hiểu tại sao cậu không thể đi đi theo.

Trong phòng họp lúc này giống như chiến trường vậy. Đâu đâu cũng đều có thể nghe thấy mùi khói nồng nặc, cũng như những lời chỉ trích lẫn nhau.

“Nói tóm lại, bên sản xuất lúc làm nên chú ý. Chúng tôi mẹ nó cực khổ lâu như vậy. Bây giờ muốn hỏi sản phẩm về thì uy tín và tiền của công ty sẽ chịu tổn thất bao nhiêu đây?”. Bên marketing lớn tiếng quát mắng.

“Thế nhóm thiết kế thì sao? Chúng tôi đã làm gì? Sao có thể chỉ đổ cho chúng tôi?”

“Không phải do bên mấy người rồi còn muốn đổ sang bên chúng tôi à?”

Quản lý bộ phận tài chính vẫn duy trì thái độ trung lập. Lãng đãng đứng đưa đôi chân dài mang giày cao gót. Đối với cuộc tranh cãi này không hề có hứng thú. Tiếng cãi vã cùng làn khói mờ mờ trong phòng luân phiên đổi chỗ cho nhau. Quách Bình và Phạm Thiếu Quân đợi xem có người chia hướng tấn công sang bộ phận Chăm sóc khách hàng thì sẽ nhập chiến ngay. An Tử Yến ngồi đối diện với mọi người, dựa lưng ra ghế, khoanh tay, nhìn chằm chằm vào những người đang tỏ mất tía tai: “Cãi nhau đủ chưa? Bao giờ mới vào chủ đề chính đây?”

“Thằng nhãi, nếu không phải vì đám người bên Chăm sóc khách hàng thì đã ông Thôi đã có ở đây rồi. Làm gì có chuyện đến phiên cậu lên tiếng”.

“Hay bị dọa sợ đến tè ra quần? Vốn cho rằng đang làm cái việc ươn ẹo chút là được. Bên Chăm sóc khách hàng có thể phải đề ra phương án giải quyết đấy. Thật là xui xẻo. Chung thì đến chén cơm cũng không giữ được rồi”.

Tất cả chỉ trích đều hướng về An Tử Yên.

Mà dưới phòng Chăm sóc khách hàng cũng không mấy yên tĩnh. Các vị từng trải đang bàn tán những câu chuyện không liên quan đến họ.

“Cũng đáng đời cậu ta xui xẻo thôi. Vừa lên giữ chức ba tháng thì gặp chuyện không may rồi. Nhắm chừng sẽ luống cuống tay chân. Nhìn phản ứng vừa rồi, chắc bị dọa sợ đến mức không dám nói nhiều”.

“Quản lý Thôi cũng không thể sẽ chạy về giúp. Vốn là người trẻ mới vào công ty mà đã lên chức, ông ta tức lắm”.

“Đúng vậy. Cậu ta dựa vào cái gì? Dựa vào quan hệ mà nhận mấy bằng hợp đồn chứ gì. Cũng chẳng biết thật hay giả. Có gì đó phía sau cũng không chừng. Xem hắn có bản lĩnh lớn đến thế nào”.

“Nếu hỏng chuyện, bị giáng chức, xem thân sắc cậu ta ra làm sao”.

Mạch Đình ngồi cách đó không xa luôn tự nhắc nhở bản thân. Không được gây thêm phiền phức cho An Tử Yên. Bọn họ muốn nói thế nào là chuyện của bọn họ. Nếu nội bộ mà cũng nháo nhào lên thì sẽ khó coi lắm. Muốn ở cạnh hắn nhưng chính miệng hắn bảo cậu ở lại. Trong mắt An Tử Yên, cậu là người thế nào đây? Cậu cũng tự cho phép bản thân có chút thử thách, được quyền lên tiếng chứ. Quá dai dẳng, cứng nhắc, sợ cuộc sống thay đổi khi đang ổn định? Có nhiều khuyết điểm đến nỗi hắn không đủ tin tưởng giao phó công việc sao? Vẫn muốn cố gắng hơn nữa, nghiêm túc hơn nữa. Cậu nên vì lòng tham không đáy của mình mà phải tự đánh mất một quyền sao? Cậu không chỉ muốn làm người yêu tốt của hắn, cậu còn muốn làm cả cấp dưới tốt của hắn nữa.

An Tử Yên đối mặt không hề lay động thanh sắc. Đứng lên, mở cửa phòng họp ra. Những người thuộc bộ phận khác nóng nảy: “Bây giờ muốn chạy à?”

“Tôi không tới đây để nghe cãi nhau. Tôi đi trước”.

“Đợi đã. Bộ phận chăm sóc khách hàng không có ở đây thì sao được. Cách xử lý phải lấy từ bên các cậu chứ. Nếu không thì công ty sinh ra cái bộ phận Chăm sóc khách hàng làm gì? Nuôi mấy cậu tốn cơm sao?”

An Tử Yên nhếch môi, cười lạnh: “Tôi thấy dù các anh có làm gì. Cùng lắm là lên mặt thúc giục tôi. Bây giờ gọi quản lý Thôi quay lại cũng tốn thời gian a”.

“Thái độ của cậu là sao? Không muốn làm việc vì công ty thì nói thẳng”.

“Không muốn vì công ty chỉ sợ không phải là tôi. Vậy nên, các anh là muốn cãi nhau hay muốn thương lượng?”. An Tử Yên đưa ra hai sự lựa chọn, cả phòng trầm mặc. An Tử Yên quay lại chỗ ngồi: “Trước mắt thì sản phẩm mới đã tiêu thụ được bao nhiêu rồi?”. Quản lý bộ phận marketing lật tài liệu, chuyển sang.

Cửa thang máy tầng bảy vừa mới mở ra đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong. Lúc nào cũng dạy An Tử Yên phải lịch sự. Trong công ty phải cố nhẫn nhịn như Mạch Đình. Nhưng đến khi gặp chuyện thì chính Mạch Đình lại không làm được. Cậu vẫn xông vào cãi nhau cùng với các đồng nghiệp kia. Có người lúc cố chấp thì chẳng có cách nào hiểu được. Thứ bản thân mình thích thì cũng mong những người khác không ghét nó. Ai ngờ cấp dưới trẻ tuổi của An Tử Yên cũng tham gia cãi vã cùng cấp dưới toàn tinh anh của quản lý Thôi. Cuộc chiến dữ dội trái lại làm cho Mạch Đình tỉnh táo không ít. Đây là bởi cảm xúc riêng hay rốt cuộc cậu đã làm gì?

“Bộ phận chăm sóc khách hàng không có chúng tôi, chỉ bằng mấy người thì có thể làm nên được chuyện gì? Bây giờ không còn quản lý Thôi nữa thì nhớ? Còn người mới nữa, nghĩ đây là đâu? Không có chút bản lĩnh liền muốn kéo bè phái chọn lựa cấp trên à?”

“Tôi...”.

An Tử Yên chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt Mạch Đình, chặn lại những lời chỉ trích và những ánh nhìn. Nhìn thẳng vào các tiền bối: “Không cần phải làm việc nữa sao?”

“Là bọn họ...”.

“Tôi không muốn nghe lời thừa thãi. Càng không muốn nghe ba cái cãi vã này. Chỉ trích với cái người không tồn tại như Mạch Đình thì cũng chẳng có cảm giác thành tựu gì cho cam đâu”. An Tử Yến đi vào phòng làm việc. Lúc chuẩn bị đóng cửa thì dừng lại: “Quên nhắc mọi người. Ai không hài lòng thì cứ trực tiếp tìm tôi. Đừng để không hiểu rõ mà sau này hối hận. Bởi vì sau này cả bộ phận Chăm sóc khách hàng này cũng sẽ là của tôi”. Đừng nói những người khác nghe được câu nói kia thì có phản ứng gì. Ngay đến Mạch Đình cũng muốn xông tới đánh vào thẳng cha sắp cuồng vọng đó nữa là! Hắn không thể kiềm chế được sao? Có ai còn chưa lên chức đã đi uy hiếp người khác không? Nhất định sẽ truyền tới tai quản lý Thôi. Tệ hơn nữa chính là nhờ đâu có người len lén báo cáo cho Vương tổng, nói rằng hắn muốn ngồi vào vị trí của ông ta, ông ta sẽ nghĩ thế nào đây?

Đang lúc lo lắng thì Mạch Đình nhìn thấy có người đến. Sắc mặt cậu vô cùng khó coi. Cậu hy vọng đó không phải là người mà cậu đang nghĩ đến. Đáng tiếc những điều cậu mong muốn đều không thường linh nghiệm. Bây giờ, Mạch Đình lại cầu Vương tổng không nghe thấy những điều mà An Tử Yến đã nói. Sau lưng truyền đến tiếng cười lạnh của các vị tiền bối. Mạch Đình không khỏi suy nghĩ. Vừa rồi bọn họ im lặng nghe An Tử Yến nói chính là đã sớm nhận ra Vương tổng đến rồi? Mạch Đình nhìn Vương tổng không chớp mắt. Muốn dựa vào biểu cảm trên khuôn mặt ông đoán ra điều gì đó. Nhưng khuôn mặt của Vương tổng chỉ một biểu cảm cứng nhắc. Quách Bình, Phạm Thiếu Quân cùng đám người cãi nhau với Mạch Đình lúc này lập tức giả vờ bận rộn, chăm chỉ làm việc. Vương tổng không nói gì mà trực tiếp vào phòng làm việc của An Tử Yến. Đóng cửa lại. Rèm cửa cũng được che kín hoàn toàn.

BTS_A.R.M.Y_ Bangtansoyeondan <>

38. Chương 38: Mạch Đình Vẫn Chưa Hiểu Rõ Thế Giới Của Người Trưởng Thành

“Chúc mừng, cuối cùng Yến cũng nhớ tên cậu”. Cao Sảng đột nhiên đứng sau lưng Mạch Đình lên tiếng.

“Không ai quan tâm đến vấn đề quan trọng sao? Thái độ nghiêm túc của Vương tổng lúc đi vào, nhất định là đã nghe được rồi. Công ty lại đang gặp chuyện không tốt. Làm sao bây giờ?”. Mạch Đình phiền não nhíu mày.

“Yến sẽ không sao đâu”. Liễu Vĩ soạn lại tập danh sách do Quách Bình lấy từ phòng họp xuống. Điện thoại di động thì reo lên không ngừng. Tất cả đều là tin rác. Những người khác tựa như cũng đồng ý với lời nói của Liễu Vĩ. Đối với Vương tổng cũng không mấy quan tâm.

Bên trong phòng làm việc truyền ra tiếng hét của Vương tổng. Mạch Đình không rõ nội dung cũng có thể đoán được Vương tổng nhất định là đang mắng An Tử Yến thậm tệ. Trong lòng cậu bắt đầu cầu nguyện. Cậu cũng không nở mắng An Tử Yến quá mức. Hy vọng Vương tổng cũng nhẹ nhàng mà nói chuyện với hắn.

“Mấy người thấy chưa? Chẳng lẽ chỉ có mỗi tôi lo lắng hả? Anh ấy dù sao cũng là cấp trên của chúng ta mà!”

“Chúng tôi cảm thấy lời Yến nói chả có vấn đề gì cả”. Phùng Phỉ Mông cũng có ý như Liễu Vĩ. Mạch Đình cảm môi dưới, tự nhủ: “Không lẽ... thật sự là mình không đủ tin tưởng hắn?”. Cậu sợ cái suy nghĩ này của mình. Cậu sợ đối với An Tử Yến mà cậu thích lại không bằng những người khác.

Phùng Phỉ Mông nhóm chân lên: “Có hai cách giải thích. Thứ nhất là cậu không cho An Tử Yến có thể làm tốt, không tin cậu ấy. Thứ hai là...”. Cô bỏ lửng câu nói, không tiếp tục nói nữa. Mạch Đình không hiểu cô muốn nói điều gì, bực bội: “Là gì?”

“Người mẹ không phải sẽ thường lấy những điều trong sách để dạy dỗ con cái họ tốt hơn sao. Trước khi ăn cơm phải rửa tay, đi bộ phải ngoái chừng xe, không được nói chuyện với người lạ. Không lẽ người mẹ không tin con của họ? Chung lại đó là bởi vì quá yêu...”.

“Tôi tuyệt đối là loại thứ nhất!! Anh ta chính là cái thứ cấp trên vừa nhìn đã không đáng tin tưởng. Ngoài mặt thì đẹp trai. Nói không chừng anh ta chính là một tên sếp cầm thú, hạ lưu, vô sỉ, ấu trĩ. Nhắm chừng thỉnh thoảng ở nhà sẽ ném đồ loạn xạ, rồi sai người khác dọn dẹp. Thỉnh thoảng còn bày ra mấy trò đùa ác ý. Đêm trước ngày cưới còn dẫn gái lên giường cũng nên!” Mạch Đình nói một hơi không ngừng, càng nghe càng giống như đang tố cáo. Cậu để ý những người xung quanh đang bắt đầu làm bộ bận rộn với công việc. Trong lòng cảm thấy không ổn. Nơm nớp lo sợ quay đầu nhìn ra phía sau. Vương tổng quan sát Mạch Đình từ trên xuống dưới vài giây. Không nói gì cả. An Tử Yến tựa người vào cạnh cửa phòng. Mạch Đình muốn miễn cưỡng mỉm cười cũng không còn kịp nữa rồi.

“Mạch Đình, cậu vào đây một chút”.

“Được, được”. Đi vào phòng làm việc, cậu cung kính đóng cửa lại, thái độ rất tiểu nhân: “Sếp gọi tôi có chuyện gì không?”

“Em nghĩ sao?”

“Thứ lỗi cho tôi không có cách gì đoán ra được”.

“Anh thấy em không phải là hiểu rõ anh lắm sao? Tên sếp cầm thú à? Hạ lưu, vô sỉ, ấu trĩ?”

“Vừa rồi chắc là tôi bị tẩu hỏa nhập ma, bản thân nói cái gì cũng không biết nữa”.

Đột nhiên An Tử Yến đập hai tay lên cửa, khóa chặt Mạch Đình bên trong: “Cho em hai sự lựa chọn”.

“Anh, anh nói...”. Mạch Đình không thể lùi về phía sau, không thể ngăn chặn hơi thở cùng khuôn mặt quen thuộc của hắn. Cậu không tự chủ mà bắt đầu cà lăm.

“Muốn chết hay muốn làm?”

Vất vả lắm mới đẩy được An Tử Yến ra, cố gắng hạ thấp âm lượng: “Anh cũng nên chú ý đến tình thế bây giờ đi! Công ty không phải đã xảy ra chuyện sao? Vừa nãy Vương tổng không phải là chửi anh sao?”. An Tử Yến nhún vai: “Cũng không phải là công ty của anh”.

“Trời ơi! Bi kịch lớn nhất của công ty chính là tuyển dụng anh đó! Khó trách Vương tổng chửi anh. Nếu chúng ta là một phần tử trong công ty thì phải cùng hợp lực vì công ty chứ. Sau đó rồi mới nghĩ đến chức vụ a”. Mạch Đình ra vẻ quan chức.

“Ông ta lên cơn thôi”.

“Em nói đã, vậy nên...”

“Máy tính của ông lại xảy ra vấn đề. Gọi anh. Anh nói bây giờ không rảnh. Ông ta liền lên cơn. Đúng là ông già nhiều chuyện”.

“Ngoài quan tâm đến cái máy tính, Vương tổng không quan tâm đến chuyện khác sao?”. Mạch Đình nói nhanh. Bất quá cũng thở phào nhẹ nhõm: “Thật may là ông ấy chưa nghe thấy lời anh nói”.

“Nghe rồi”.

“Ông ấy cũng không nói gì?”

An Tử Yến lười trả lời. Đang muốn đuổi Mạch Đình nhưng nhìn thấy ánh mắt nhấp nháy nhìn hắn chằm chằm trông chờ câu trả lời. Hắn đành phải lên tiếng: “Ông ta nói trừ phi sửa xong máy tính cho ông ta, nếu không có chết cũng không nhường vị trí cho anh”.

“Vương tổng được mời đến công ty để cho đủ chỗ thôi hử”, Mạch Đình kết luận. Di động của An Tử Yến reo lên không ngừng. Hắn trở lại ghế ngồi nhận điện thoại: “Đầu tiên đến trấn an những khách hàng lớn tuổi, những chuyện khác bên Chăm sóc khách hàng chúng tôi sẽ xử lý. Còn nữa...”. Hắn ngắt đầu lên, phát hiện Mạch Đình đang định đi ra, che loa ngoài lại: “Này, cậu còn chưa nói xong mà”.

Hắn đã nhìn ra. Mạch Đình cảm giác biểu cảm trên khuôn mặt lại bắt đầu phản bội cậu rồi.

“Nhưng anh đang bận”. Cậu phát hiện An Tử Yến vẫn che loa ngoài đợi cậu nói. Không thể làm trễ nãi công việc của hắn nên Mạch Đình bắn tốc độ nhanh gọn xúc tích: “Thật xin lỗi, vừa rồi đã gây chuyện. Không phải vì lời nói của em thì mọi người cũng không xảy ra tranh cãi”.

“Là chuyện này?”. Giọng điệu của hắn như thể Mạch Đình đề cập đến chuyện nhỏ như con kiến đang đứng ngoài cửa. Mạch Đình gật đầu: “VẬY em ra ngoài”.

“Đừng lại cho anh”.

“Làm sao?”

An Tử Yến nói khẩu hình miệng, như thể là bị ép chứ không phải tự nguyện: “Không ai ghét người khác bảo vệ mình đâu”.

“Anh cũng không ghét”.

“Ừ”.

“Vậy anh thích không?”

“Được voi đòi tiên, ra ngoài đi”.

Những ngày sau đó, bộ phận chăm sóc khách hàng luôn trong trạng thái bận rộn. Không ngừng làm thêm giờ, tăng cường ra ra vào vào. Tiếng điện thoại cùng tiếng bước chân luôn vang lên. Trong phòng vệ sinh, Mạch Đình vội vàng dùng nước lạnh hắt lên mặt, bê đôi mắt cú vọ về lại chỗ ngồi. Trong văn phòng không khí vô cùng ảm đạm. Mọi người đều buồn ngủ nên tâm tình không tốt lắm. Thỉnh thoảng sẽ có tiếng chửi rủa từ đâu đó truyền đến.

Quách Bình ném điện thoại một cách hung hãn. Uống ực một hơi cốc cà phê trên bàn. Cầm áo khoác lên, đưa tay về phía Mạch Đình: “Đi thôi”. Mạch Đình gật đầu, mơ mơ hồ hồ theo Quách Bình ra ngoài. Cậu không kiềm được mà hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Dù sao cũng không phải nơi tốt đẹp gì”. Quách Bình xoa xoa thái dương.

“Sự phụ, xem chừng rất mệt mỏi. Hay để tôi lái xe cho”. Lời nói của Mạch Đình cũng như gió thoảng bên tai, Quách Bình trực tiếp ngồi vào vị trí tài xế: “Trong những chuyện Yến giao, trong đó có một chuyện, chính là không để cho cậu lái xe”.

“Anh ta muốn xem vào chuyện của người khác mà!”. Lần này, Mạch Đình không hỏi lý do nữa, đại khái cậu cũng biết nguyên nhân rồi: Cậu lái xe thì xác suất gặp chuyện không may là năm mươi phần trăm.

“Sự phụ, bây giờ là đến chỗ khách hàng xin lỗi, tiếp theo thì phải làm sao ạ?”

“Tôi có thể xin lỗi vì sự cố. Sản phẩm cũng không phải có vấn đề gì lớn. Chẳng qua là có một chức năng nhỏ không giống như lúc quảng cáo ban đầu. Nếu như chỉ là lời xin lỗi đơn thuần thì bên phía marketing có thể làm rồi. Không thể để cho khách hàng mất lòng tin với sản phẩm hay với công ty được. Phải không chế tổn thất đến mức thấp nhất, duy trì hình ảnh cũng như lợi ích của công ty ở mức cao nhất. Đương nhiên, kết quả tốt là khách hàng có thể không để ý đến cái chức năng nhỏ kia. Cũng không cần tới lui xin lỗi. Nhưng người ta cũng không phải là những kẻ ngốc”.

Mạch Đình gật đầu. Như có điều gì suy nghĩ, không từ bỏ bất cứ một cơ hội học tập nào. Không ngừng nghĩ đến lúc đó phải nói năng ra làm sao. Ngàn vạn lần không thể mắc sai sót được. Quách Bình liếc nhìn đáng vẻ đầy tâm trạng của Mạch Đình: “Tôi nói cậu gần đâu cũng quá sức rồi. Không cần suy nghĩ nhiều đâu”.

“Vâng”. Cậu là đáp như vậy, nhưng căn bản không có cách nào thả lỏng được. Gần đây trong phòng làm việc rất ít khi nhìn thấy An Tử Yến. Phần lớn thời gian hắn đều ở phòng marketing. Không biết liệu có xảy ra tranh cãi gì không.

“Coi như cậu không liều mạng như vậy thì Yến cũng sẽ vì cậu thả lỏng mà nhìn cậu không vừa mắt rồi sa thải đâu”. Quách Bình hoàn toàn hiểu sai tâm tư trong lòng Mạch Đình. Anh tiếp tục: “Lần trước ở phòng họp bị mấy người quản lý chỉ trích, cậu ấy cũng không có ý hợp tác. Vừa xuống dưới nhìn thấy cậu bị chỉ trích thì đứng lên trước ra mặt ngay. Cậu ấy sẽ công tư phân minh chứ không phân biệt đối xử với cậu đâu.”

Nhìn thấy cậu không vừa mắt là một chuyện, nhưng cậu vẫn là cấp dưới của cậu ấy”. Xem ra Quách Bình cũng hoàn toàn hiểu sai về An Tử Yên rồi. Hắn bình thường cũng có công tư phân minh đâu.

“Anh ấy ở phòng marketing sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Có chuyện gì được? Bình thường cãi nhau thì cãi nhau thôi. Lúc có chuyện thì nhất định phải cùng nhau xử lý. Làm sao giống như bình thường được. Mọi người đều là người trưởng thành, biết rõ nặng nhẹ. Bằng không công ty đã sớm tiêu rồi”.

“Cũng đúng”. Mạch Đình vẫn còn chưa hiểu rõ về thế giới của những người trưởng thành đâu.

39. Chương 39: Không Còn Quen Với Áp Lực Nữa

Quách Bình đang cùng khách hàng không ngừng lời qua tiếng lại. Mạch Đình thỉnh thoảng cũng chen vào vài câu. Cậu muốn chia sẻ bớt gánh nặng với An Tử Yên. Chỉ hận cậu quá chậm chạp, không theo kịp người khác. Làm thế nào cũng mãi ở phía sau. Cuối cùng, đàm phán thất bại. Quách Bình vừa ra khỏi tòa nhà đã mắng chửi thô tục. Mạch Đình cúi thấp đầu. Dáng vẻ vô cùng bất lực.

“Không cần bận tâm. Lúc nào cũng vậy mà”.

“Vâng”.

Lúc ở trường, cậu không thường cảm nhận được nhiều loại áp lực này. Lúc đó, phần lớn đều buồn phiền không phải vì yêu đương thì cũng là thi cử, chơi bời, vân vân... Sau khi ra ngoài xã hội, Mạch Đình mới phát hiện. Những mối bận tâm kia mới thật sự xa xỉ. Sống như thế nào, làm thế nào để có địa vị trong xã hội... những chuyện đó cứ như một ngọn lửa đang không ngừng bùng cháy gây áp lực lên lồng ngực Mạch Đình. Cậu không phải là không thừa nhận. Cậu đúng là không giỏi giang gì. Công ty này cũng không giống công ty lúc cậu thực tập. Ở đây, tất cả mọi người đều có năng lực và bản lĩnh.

Cậu dường như đã quen với việc bản thân là người bình thường. Cũng quen bị chìm trong đám đông. Hôm nay người bình thường như cậu lại ở trong một nhóm người xuất sắc nên không thể theo kịp được. Giống như một người qua đường bình thường, đột nhiên lại bị đẩy ra giữa đàn người mẫu. Khán giả bên dưới sẽ cười nhạo một cách khó chịu.

Mạch Đình bất tri bất giác mà thiếp đi trên xe. Trong mơ đều là cảnh tượng chưa hoàn thành xong công việc. Các đồng nghiệp cãi nhau. Cậu muốn đập vỡ tấm kính thủy tinh chắn ngang An Tử Yên. Nhưng chỉ là muốn thôi. Cũng không dám đến gần, sợ làm phiền hắn. Lúc bị An Tử Yên kéo lại, sức nặng của người cậu sẽ khiến hắn trượt lùi về phía sau mất.

Lúc tỉnh dậy thì cậu đang ngủ trên ghế salon ở nhà. An Tử Yên để cậu nằm trên chân, nhắm mắt lại. Không rõ là đang ngủ hay suy nghĩ điều gì. Bất chợt, Mạch Đình phản phát có suy nghĩ những chuyện xảy ra trước đây chỉ là một giấc mơ. Cậu và An Tử Yên chỉ vừa mới tan học về nhà mà thôi. Cậu ngồi dậy, áo khoác An Tử Yên trên người cậu trượt xuống. Nhìn thấy băng tên trên áo, cuống cuồng đứng lên. An Tử Yên mở mắt.

“Sao em lại về đây? Phải về công ty, còn rất nhiều việc chưa làm. Anh cũng vậy đi, đừng để chậm trễ”. Tay chân cậu bận rộn sửa soạn lại quần áo.

“Ở nhà”.

“Không được!”

“Đi tắm rồi ngủ đi”.

“Tất cả mọi người đều bận rộn như thế mà anh để em ngủ hả? Rõ ràng bản thân không giúp được gì cho sư phụ, vậy mà anh ấy còn phải an ủi em. Anh rõ ràng cũng rất bận lại còn ở đây với em. Anh nói em ngủ, em làm sao mà ngủ được. Không được. Phải đi làm, đi làm”. Cậu phóng ra khỏi nhà, không nói năng gì nữa. An Tử Yên không kịp ngăn cậu lại. Cậu chạy xuống dưới, ánh nắng lác lác trên khuôn mặt cậu. Còn rất nhiều việc phải làm, còn rất nhiều...

Cậu cảm thấy hai chân như không còn chút sức lực nào. Mắt cũng dần mờ đi. Rồi cậu bị An Tử Yến ôm lại từ phía sau. Hắn tức giận hét lên: “Ông cho cậu nghỉ ngơi...”. Cậu tiếp theo cậu cũng không nghe rõ nữa. Chỉ loáng thoáng nghe được An Tử Yến đang chửi cậu.

Tỉnh dậy lần nữa thì đã là trưa hôm sau. Do đói nên cậu tỉnh dậy. Mở mắt ra thấy người nằm ngủ bên cạnh không phải là An Tử Yến, mà là Bạch Tiểu Tư.

“Sao cô lại ở đây?”, Cậu mơ mơ hồ hồ vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Giọng nói Bạch Tiểu Tư ngẹn ngào: “Còn hỏi tôi nữa sao? Hôm qua tính đến thăm cậu. Chồng cũ không có nhà. Cậu ra mở cửa cho tôi. Tôi vừa vào, cậu đột nhiên khóa trái cửa rồi cười một cách bỉ ổi. Sau đó... không biết cậu lên cơn gì, đẩy tôi xuống giường. Kết quả...”. Bạch Tiểu Tư nói không thành lời, thái độ giống như vừa gặp ác mộng.

Sắc mặt Mạch Đình tái nhợt, không ngừng lắc đầu phủ nhận: “Không thể nào. Tôi không thể đâu. Tôi không nhớ gì hết...”. Không lẽ mình bị áp lực đến mức thần kinh có vấn đề. Ngay đến đã làm gì cũng không nhớ. Nếu như mình ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê mà làm ra cái chuyện không bằng cầm thú đó thì...

Bạch Tiểu Tư nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Mạch Đình, cô ngáp một cái: “Tôi nói này Mạch Mạch, bị lừa nhiều lần như vậy rồi, cậu chừng nào mới có thể lấy được chút kinh nghiệm vậy? Cậu không có chút kĩ thuật nào để tin tưởng bản thân hết hả?”. Không phải kĩ thuật lừa gạt của người khác cao, mà là mỗi lần gặp chuyện, Mạch Đình đều phải tìm lý do nào đó để tin tưởng bản thân. Bạch Tiểu Tư lười nhác ngồi dậy: “Chồng cũ bảo tôi xem chừng cậu. Không biết sao ngủ mất. Mà đừng có nói cho anh ấy biết tôi ngủ cạnh cậu đó. Cái thứ anh anh ta muốn chiếm làm của riêng thì nhắm chừng dễ giết tôi lắm”. Mạch Đình lẩn lộn trên giường: “Cô tốt. An Tử Yến tốt. Ai cũng tốt hết. Ai cũng thích lừa gạt tôi hết. Lừa người ta thì có cái gì hay ho chứ!”

“Lừa được cậu cảm thấy thú vị à”.

Cậu ngừng lại, buồn buồn nói: “Tôi nghĩ tinh thần của tôi có vấn đề”.

“Làm sao?”

“Kiểu tôi không hợp với công việc ấy. Gần đây công ty xảy ra chuyện. Công việc lại nhiều. Chuyện này chưa xong thì chuyện khác lại đến. Ngồi trong phòng bắt đầu sợ nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Sợ bản thân dừng lại nữa. Mà lại càng không muốn gây phiền phức cho người khác”. Mạch Đình ngồi dậy, co chân, vùi đầu vào giữa gối. Không có An Tử Yến thì cũng có thể tâm sự với Bạch Tiểu Tư. Giữa bạn bè và người yêu thật ra có rất nhiều điểm khác nhau. Có thứ chỉ muốn nói với người yêu và ngược lại, đối với bạn bè cũng vậy.

Bạch Tiểu Tư vỗ vỗ bả vai Mạch Đình: “Cũng không phải mỗi cậu đâu. Rất nhiều người cũng sẽ trải qua giai đoạn này. Vào môi trường mới, đối mặt với những chuyện khó khăn, rồi sẽ không biết phải làm sao. Tôi mới vào công ty. Cũng có thời gian mệt mỏi, muốn bỏ. Nhưng rồi từ từ sẽ quen. Chúng ta sẽ không tự nhiên mà trưởng thành. Cũng không tự nhiên mà thay đổi. Bất kể cậu có trốn đến đâu thì cậu cũng không trốn tránh được hiện thực cuộc sống”.

“Tôi chưa từng hiểu cuộc sống là cái gì”.

“Tôi nghĩ cuộc sống chính là cảm nhận của bản thân. Cậu thấy buồn thì nó sẽ u ám. Cậu thấy tươi đẹp thì nó sẽ tuyệt vời”.

“Đột nhiên cô thơ văn, tôi không thích ứng được à”.

“Có phải tôi rất là thanh lịch không?”. Bạch Tiểu Tư đứng lên đuổi người: “Thật ra thì tôi chính là cảm thấy gần đây chồng cũ bạn quá không có đụng vào người cậu. Đam ra dục vọng của cậu không có chỗ phát tiết nên tích lũy thành áp lực”.

“Tôi mới khen cô văn thơ đấy”.

“Cậu không nhận thì thôi rồi”.

Mạch Đình vội vàng kêu la: “Không có chuyện tôi muốn thừa nhận cái gì hết á. Tôi là vì công việc. Công việc. Không vì đói khát gì hết!”. Cậu liên tục theo đuổi chữ ‘công việc’. Bất quá sau khi nói chuyện với Bạch Tiểu Tư, lòng cậu cũng nhẹ đi không ít. Nhìn quanh một chút: “An Tử Yến đâu?”

“Từ tối qua anh ấy vẫn ở công ty”.

“Quả nhiên là sau một khóa giáo dục, An Tử Yên cũng bắt đầu suy nghĩ cho công ty rồi”. Thần thái của cậu như là một giáo viên trụ cột của quốc gia. Bạch Tiểu Tư cười nhạo: “Cậu nghĩ quá nhiều rồi. Tôi hiểu anh ấy, đại khái chỉ muốn giải quyết nhanh công việc, để cậu quên đi công việc mà thoải mái ngủ thôi”. Mạch Đình hét hồn: “Hự, anh ta nào có tốt như vậy?”

“Mợ, nhìn cái mặt cậu xem”.

“Vậy tôi cũng nên đi”.

“Hôm nay là cuối tuần, cậu không cần đi”. Bạch Tiểu Tư chặn ngang cửa.

“Khăng định mọi người đều làm thêm giờ a”.

“Chồng cũ lệnh phải coi chừng cậu. Nếu như cậu xuống giường một bước sẽ cưa chân tôi đó”.

“Cần gì nghe lời anh ta, tránh ra xem”.

“Hạ độc cậu chết trên giường cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ. Tôi tuyệt đối không hy sinh chân của mình đâu”.

Mạch Đình mài răng. Nào là đảm bảo sẽ chịu trách nhiệm nếu có chuyện chuyện gì xảy ra. Trước khi đi, cậu còn mong Bạch Tiểu Tư giáo huấn Tào Thành Nghị một chút. Để anh ta dẹp ba cái tin đồn ở công ty đi.

BTS_A.R.M.Y_ Bangtansoyeondan <>

40. Chương 40: Lầy Lòng Loạn Xạ Là Không Đúng

Tầng bảy bây giờ nhìn như một bãi tha ma. Số thì nằm, số thì không biết còn thở không nhưng ánh mắt và miệng cứ dán chặt vào cốc cà phê. Phạm Thiếu Quân đang cố gắng che đi quãng thâm bên dưới mắt, nhìn thấy Mạch Đình: “Cậu còn sống hả? Quách Bình nói cậu bất tỉnh trên xe, gọi thế nào cũng không dậy. Còn tưởng cậu vất vả quá độ lặn ra chết rồi chứ”. Câu đầu tiên nghe được sau khi quay lại công ty đã không tốt đẹp rồi.

“Ngủ như chết thôi”.

“Ai bảo cậu làm việc liều mạng như vậy. Làm chúng tôi xem chút nghĩ cậu là chủ công ty rồi chứ”. Phạm Thiếu Quân chỉ lo nhìn vào gương. Không bao lâu sau, An Tử Yên, Tào Thành Nghị cùng Chu Mạnh cũng đến văn phòng. An Tử Yên chỉ lạnh lùng lướt ngang qua Mạch Đình. Mạch Đình biết hần là đang tức giận. Vì cậu chạy đến công ty.

“Cái đó, tôi...”. Cậu muốn nói gì đó nhưng An Tử Yên đã đi qua cậu rồi. Hần thật sự rất giận. Tào Thành Nghị lên tiếng với Mạch Đình: “Chị tôi đã nói cho tôi biết cả rồi”.

“Vậy thì tốt!”. Ngoan ngoãn mà ém tin đồn xuống đi. Nếu không tôi bảo Bạch Tiểu Tư chinh cậu. Mạch Đình đại nạn còn chưa xong, lại còn muốn xử đẹp người khác. Tào Thành Nghị cất giọng đầy khinh bỉ: “Cậu có áp lực, tâm trạng suy sụp cũng không cần tìm đến chỗ chị tôi phát tiết chứ. Tùy tiện đùa giỡn thân thể chị tôi. Lại còn để chị ấy một mình trong phòng. Cậu có biết sẽ hủy hoại danh tiếng của chị tôi không? Xin cậu sau này đừng liên lạc với chị tôi nữa. Chị ấy không phải là chiến lợi phẩm của cậu!!”. Mạch Đình bị những lời nói đó làm cho sững sốt. Là chị em bọn họ muốn phá hủy danh tiếng của cậu thì có.

“Không có chuyện đó. Cậu... cậu đừng có vu khống”.

“Không có. Anh dám nói vừa rồi không ở chung với chị ấy đi! Anh dám nói hai người không ngủ trên cùng một giường đi! Anh dám nói không bỏ lại chị ấy một mình đi!”. Tào Thành Nghị biết rõ An Tử Yên có thể nghe được, lại còn cố ý nói như vậy, là muốn thấy cậu chết ư?

“Tôi...”. Mấy lời chất vấn của Tào Thành Nghị đúng là Mạch Đình không phủ nhận được. Đợi cả ba người kia vào phòng làm việc của An Tử Yên thì những con ruồi lăm chuyện liền bay đến.

“Cậu được nha. Mạch Đình, lúc Phùng Phỉ Mông nói tôi còn không tin”.

“Chả trách hôm nay thần thái cậu sáng bừng. Hóa ra là hoa hoa công tử đã được bổ sung dinh dưỡng”. Giọng nói không chút hảo ý vang lên. Mạch Đình cảm thấy tất cả áp lực trước đây đều áp đến lần nữa.

Làm việc kéo dài đến hơn chín giờ tối. Trong khoảng thời gian đó, An Tử Yên chưa từng nói chuyện với Mạch Đình. Ngay đến nhìn cậu cũng không có lấy một lần. Như thể bỏ qua luôn sự tồn tại của Mạch Đình. Bình thường chửi hần thế nào, hần cũng không tức giận. Lần này Mạch Đình cho rằng biểu hiện tốt một chút thì hần sẽ bỏ qua. Kết quả là cậu đã tính nhầm. Mạch Đình vẫn cố tìm cơ hội len lén nói với An Tử Yên vài câu. Nhưng rồi bị hần cố ý lẩn tránh. Mạch Đình bắt đầu cho rằng cậu đã đắc tội vô cùng nghiêm trọng với An Tử Yên. Chỉ là tự tiện đến công ty thôi. Nhiều nhất thì không chú ý đến cậu mười giây coi như trừng phạt đi. Mười một giây đã muốn khóc lắm rồi. Huống chi đã lâu như vậy.

Cứ cách vài giây cậu lại ngẩng đầu lên liếc trộm An Tử Yên, xem thử hần đã hết giận chưa.

Liều Vĩ ngáp: “Mạch Đình, mua gì đó lên ăn đi”. Mạch Đình thật muốn phòng tuyển thêm người mới. Như vậy cậu có thể sai vặt người khác được rồi. Cậu đứng lên, đầu tiên là hỏi thăm mọi người muốn ăn thứ gì. Cũng không phải là xuất phát từ ý tốt gì cho cam. Chỉ là một công đôi việc thôi. Cậu có thể nhân cơ hội này nói chuyện với An Tử Yên một chút. Cậu lịch sự gõ cửa phòng làm việc rồi thò đầu vào: “Anh muốn ăn chút gì không?”. Bên trong không tiếng đáp lại. Mạch Đình đợi. Mấy phút sau, cậu nói nhỏ nhẹ: “Anh nói chuyện với em có được không?”. Mạch Đình tràn đầy tự tin cho rằng có thể làm dụ An Tử Yên.

“Không”.

Câu trả lời thật sự rất trẻ con! Mạch Đình nắm lấy cơ hội còn muốn nói tiếp thì An Tử Yên đứng dậy đóng cửa lại. Cánh cửa đập vào mũi Mạch Đình, cậu nghĩ thầm: Không nói chuyện với tôi chứ gì? Ai quan tâm. Cả đời cũng đừng nói chuyện với tôi đi. Xem ai nhịn được lâu hơn.

Mới này còn nói An Tử Yên trẻ con. Chính cậu cũng có hơn gì.

Xách theo cả một bao đồ ăn lớn. Chu Mạnh cũng đến. Mấy hôm nay không phải An Tử Yên xuống thì là ông ta lên. Mạch Đình nhìn An Tử Yên, trong đầu thoáng lên một diệu kế. Dưới sự khiêu khích của cậu, hần sẽ chú ý đến cậu thôi. Cậu lấy bánh bao ra, vẽ mặt tươi cười đưa cho Chu Mạnh: “Anh Chu, anh có đói không? Ăn chút gì đi”.

“Không cần”. Chu Mạnh quái lạ nhìn Mạch Đình đột nhiên lấy lòng mình.

“Dù sao mua cũng rất nhiều. Gần đây anh cũng vất vả rồi. Làm sao không để ý đến sức khỏe được”. Cậu cố ý nói lớn tiếng. Có phải diệu kế hay không thì không biết, chỉ biết rằng: Xem ra, Mạch Đình đã không nhịn được rồi.

“Để sau hãy nói. Trước tiên các cậu đưa ngay cho tôi phương án”.

“Quả nhiên là quản lý Chu rất tâm huyết, tôi lập tức đem đến ngay”.

Cậu cố ý đứng gần Chu Mạnh. Đợi Chu Mạnh giao việc. Nhưng cậu cũng không dám đến quá gần. Chỉ cần An Tử Yên có thể nói chuyện với cậu, dù có bị hần chửi cậu cũng chịu được. Cậu lại len lén nhìn An Tử Yên. Lần này không cần gấp gáp. Mạch Đình khó khăn nuốt nước bọt, hồi hận cho hành động vừa rồi của mình. An Tử Yên đang dựa lưng ra ghế, các ngón tay từ hai bàn tay chạm vào nhau. Thỉnh thoảng sẽ khẽ cử động. Mạch Đình không biết An Tử Yên có đang nhìn cậu hay không. Tầm mắt của cậu thấy khóe miệng của hần thôi cũng đủ cảm thấy không lạnh mà run rồi.

Sau khi Chu Mạnh cầm tài liệu đi khỏi, điện thoại trên bàn làm việc Cao Sảng vang lên. Chỉ hai giây ngắn ngủi, Cao Sảng cúp máy, dùng thanh âm đều đều nói: “Mạch Đình, vào phòng làm việc của Yên. Mang theo tập hồ sơ vừa rồi nữa”. Cao Sảng như thể tuyên bố Mạch Đình sắp xuống âm phủ. Nghe như Mạch Đình mang theo tập hồ sơ với Mạch Đình mang theo quan tài cũng không có gì khác nhau.

“Vâng”.

Sau lưng truyền đến tiếng cười của Liễu Vĩ và những người khác: “Đáng đời, nhất định là bị chửi. Ai mượn cậu vừa rồi đi lấy lòng bọn marketing”.

“Công việc thì chưa đầu vào đâu đã đi lấy lòng cấp trên loạn xạ. Không có tiết tháo gì hết. Để cho Yến mắng nhiều vào, cho tỉnh đầu óc ra”.

“Cậu biết marketing là kẻ thù của chúng ta rồi phải không?! Thật quá sai mà!!”. Không có một người nào thương cảm cho Mạch Đình. Ai nấy đều cùng ánh mắt phẫn khởi, hồ hồ mà nhìn cậu vào chốn không có đường về.

41. Chương 41: Cách Thức Báo Thù

Vừa vào phòng, Mạch Đình đã cố ý để cửa mở. Ai ngờ An Tử Yến xua tay, ý bảo cậu đóng cửa, còn kéo cả rèm cửa lại nữa. Mạch Đình đành làm theo lệnh nhưng vẫn không chịu đến gần hẳn. Cậu ném tập hồ sơ lên bàn An Tử Yến bất lịch sự: “Hồ sơ mà anh cần đây. Không còn việc gì nữa thì tôi ra ngoài trước”.

“Em không phải muốn nói chuyện với anh à?”

“Ha ha, đột nhiên tôi không hứng nữa”.

“Đứng lại cho anh. Chúng ta sòng phẳng một lần đi”. An Tử Yến vòng lên trước bàn làm việc, tựa vào cạnh bàn: “Anh nói hôm nay cho phép em ở nhà”.

“Đúng, anh đã nói như thế?”

“Vậy em đến đây làm gì?”

“Em...”.

“Muốn ngắt ở công ty rồi để công ty bồi thường à?”

“Không phải!”. Biết là hấn lo lắng cho cậu, nhưng sao càng nghe càng khó chịu. Mạch Đình muốn tìm cách cứu bản thân. Cậu xoắn quấy các kiểu. Ngẫm vòng vo chỉ bằng thẳng thắn. Không đợi An Tử Yến nói liền giải thích: “Là Tiểu Tư xúi em đến công ty. Cô ấy nói cần bản không để anh vào mắt. Em đã cương quyết từ chối. Em làm sao có thể không nghe lời anh được. Nhưng mà cô ấy khóc lóc loạn xạ cả lên bảo em đến công ty đi. Không thể trách em được. Ngủ cùng Tiểu Tư trên giường chỉ là hiểu lầm thôi. Em ngủ đi rồi chuyện gì cũng không biết. Còn lúc này, em chỉ là quan tâm đến công ty thôi”. Cái này mà thẳng thắn gì? Chính là đổ hết trách nhiệm sang người khác. Vậy mà vừa rồi còn nói với Tiểu Tư sẽ gánh hết hậu quả.

“Quan tâm?”. An Tử Yến khề nghiêng răng. Đối với từ ngữ này, hấn cảm thấy rất khó chịu.

“À không phải quan tâm. Là cho động vật ăn đó mà!”. Loại suy nghĩ xàm xí này mà cậu cũng có thể nghĩ ra được.

“Không nghe lời. Em nói anh nên phạt em thế nào?”

Mạch Đình giả vờ ngây thơ, nghiêng đầu chớp chớp hai mắt: “Em thì làm sao? Phải phạt Bạch Tiểu Tư chứ”. An Tử Yến không lên tiếng. Hấn đi đến chỗ Mạch Đình. Mạch Đình vội vàng vọt về phía góc tường. An Tử Yến chẳng qua là bước đến chỗ cửa. Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ đầu nhịp tim còn chưa ổn định đã phải đối mặt với chuyện kinh dị hơn. An Tử Yến tắt đèn, xoay người lại. Tay trái cởi nút trên cổ áo. Khuôn mặt hoàn mỹ nương theo ánh sáng mờ đi. Khóe miệng thấp thoáng nụ cười ma mị. Như thể thợ săn đang chuẩn bị thưởng thức con mồi. Mà con mồi của hấn lại cứ nhìn hấn với ánh mắt không thể tin được.

An Tử Yến muốn làm gì? Không phải là chuyện mà cậu đang nghĩ chứ? Bên ngoài có người mà. Lại không chỉ một người. Người ta còn có thể gõ cửa bất cứ lúc nào. Hấn sẽ không làm cái chuyện đó đúng không? Không đâu. Mạch Đình tin chắc như vậy. Cậu không còn chỗ để lùi nữa. Chỉ còn cách nhau một bước chân. Cậu toan muốn chạy nhưng bị An Tử Yến dễ dàng bắt lại. Nụ hôn vội vàng ập đến khiến sự tin tưởng của Mạch Đình đổ vỡ. Hấn chính là muốn làm cái chuyện đó! Cậu muốn đẩy An Tử Yến ra, nhưng khoảng cách giữa họ càng lúc càng gần. Khó khăn lắm mới rời khỏi môi An Tử Yến. Mạch Đình thở hổn hển: “Đừng làm loạn, An Tử Yến. Anh.. a~ a a ~”.

“Lớn tiếng quá sẽ bị nghe thấy đấy”. Hắn ác ý chơi đùa bên tai Mạch Đình.

(Không phải cố ý khiêu khích cơn dỗi của các bạn đâu. Nhưng mà... lại tiếp tục để đó cái đấy)

Mạch Đình bắt đầu nghi ngờ ngoài việc thỏa mãn dục vọng ra, liệu hắn có cố tình làm suy nhược cơ thể cậu để tống cậu về nhà không. Cậu khó khăn kéo quần lên, chỉnh sửa lại quần áo, bắt đầu lo lắng: “Em ở trong phòng anh lâu như vậy, nếu có người nghi ngờ thì tiêu rồi”. Cậu kéo An Tử Yến ra chỗ cửa, dặn dò: “Anh sẽ kiểu hung dữ, để bọn họ cho là em phải sửa nhiều lỗi sai. Còn nữa, kéo quần lên đi!”. Thấy An Tử Yến không động đậy, Mạch Đình đành phải ra tay giúp hắn kéo lên.

Cửa được mở rộng hết cỡ. Mạch Đình cúi đầu: “Thật xin lỗi, xin lỗi, lần sau tôi sẽ cố ý”. Lúc cậu nói lời xin lỗi thật sự tâm trạng có chút bị thương. Chính cậu vừa mới bị cưỡng bạo xong, kết quả còn phải nói lời xin lỗi với cái kẻ cưỡng bạo cậu. Mặt An Tử Yến vô cảm: “Lần sau cậu nên chú ý một chút. Hồ sơ nhàu nát như vậy mà đem cho tôi xem à?”. Mạch Đình mở to hai mắt, quay về phía An Tử Yến cười toe toét. An Tử Yến lấy tập hồ sơ ném lên người Mạch Đình: “Nếu không muốn làm thì biến khỏi bộ phận chăm sóc khách hàng đi, vô dụng”. Hắn đóng sầm cửa lại.

Quá hung dữ, cần gì dữ dội như vậy! Trong lòng Mạch Đình gào thét. Nói là nói thế. Nhưng không phải kêu đó. Làm gì hung dữ vậy. Thật khó chịu lòng đi.

“Không sao, không sao. Đến lúc tìm được nhân viên nữ thì trút hết lên cô ta. Số Hoa hoa công tử tốt vậy, có thể tùy tiện mà đùa giỡn phụ nữ mà”. Quách Bình không khỏi ngưỡng mộ. Mạch Đình chỉ có thể nuốt giận vào người, không thể nói ra được. Cậu đùa giỡn gì phụ nữ? Chính là bị cấp trên đùa giỡn rồi phải chịu đựng để cấp trên phát tiết đó. Mà còn có chuyện quan trọng hơn phải hỏi Quách Bình. Cậu vờ như thể vô tình hỏi chuyện: “Sư phụ, hôm đó rõ ràng tôi ngủ trên xe. Làm thế nào mà...”.

“Nhắc đến thì... Về công ty có gọi thế nào cậu cũng như chết. Tôi còn có việc nên giao cậu cho Phùng Phỉ Mông”.

“À, là vậy? “. Mạch Đình trả lời rồi lặng lẽ quay sang Phùng Phỉ Mông: “Phùng Phỉ Mông, hôm qua sư phụ có nói cô đánh thức tôi. Nhưng mà tôi...”.

“Đúng rồi. Quách Bình đỗ xe dưới tầng hầm, có chuyện nên phải đi trước. Sau đó tôi cũng không có thời gian nên nói Thiếu Quân xuống xem chừng cậu”. Đây là cái câu chuyện ly kì gì vậy? Rồi làm sao cậu về được nhà? Không lẽ phải hỏi tất cả các đồng nghiệp mới biết được? Mạch Đình không nản chí, tiếp tục quay sang phía Phạm Thiếu Quân: “Thiếu Quân, hôm qua tôi ngủ trong xe, là cậu có lòng tốt...”. Cậu có chút áy náy, các đồng nghiệp bận rộn những vấn quan tâm đến cậu. Phạm Thiếu Quân cắt ngang lời Mạch Đình: “Hôm qua Phùng Phỉ Mông có nói với tôi. Nhưng mà tôi quên mất. Đến lúc nhớ ra, tôi có xuống dưới xem thử. Mà thấy xe công ty vẫn ở đó nhưng cậu lại không thấy đâu. Tôi nghĩ chắc cậu đã tự về nhà rồi”. Áy náy cái gì chứ. Đồng nghiệp quên cậu nằm trên xe luôn kìa.

“Anh không sợ tôi bị bắt cóc hay bị xâm hại sao?”

“Cậu xem nhiều phim kinh dị quá rồi hả? Bắt cóc với xâm hại cậu thì có ích lợi gì? Vì mỗi ngày cậu chỉ mang ba mươi tệ trong người à?”

“Không thể nói như vậy được. Nếu không phải tôi tự tỉnh dậy rồi về nhà. Hậu quả không chừng sẽ rất nghiêm trọng đó”.

“Cậu cũng nghĩ quá nhiều đi. Về cũng đã về rồi, còn muốn điều tra gì nữa? Không lẽ có uẩn khúc gì?”. Phạm Thiếu Quân nghi ngờ hỏi. Mạch Đình lắc đầu: “Tôi chỉ là muốn biết tại sao hôm qua tôi lại tỉnh dậy trong xe. Cũng muốn biết các đồng nghiệp của tôi có quan tâm đến tôi không? Thật là khiến cho người ta thất vọng mà”. Mạch Đình vừa nói vừa thở dài. Cậu quay trở về chỗ ngồi.

“Lúc làm việc mà cậu đi ngủ thì có tư cách gì thất vọng với người khác?”. Lời chỉ trích lại vang lên. Mạch Đình hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Hơn mười giờ, An Tử Yến ra khỏi phòng làm việc: “Hôm nay tới đây thôi, mọi người có thể về nghỉ ngơi rồi”. Quách Bình mệt mỏi đứng lên: “Yến mừng cậu xong tâm tình cũng không tệ a. Rõ ràng trước đó mặt mày u ám lắm. Sau này cậu năng đến phòng làm việc của cậu ấy để cậu ấy mừng đi nhớ”.

Sang đó nhiều là để hấn trên chọc nhiều hơn mới đúng! Mạch Đình bực bội. Cho dù có tan việc cũng không thể về nhà!

“Còn sang đó nhiều hơn nữa thì tôi sẽ đột tử ngay”.

“Bị mắng thật đau khổ a”.

“Chuyện này...”, cậu cúi đầu làm bộ thu dọn đồ đạc: “Cũng không phải đau khổ như vậy”. Chuyện thoải mái kia cậu sao có thể nói ra được. Mọi người đã ra chỗ thang máy, thúc giục Mạch Đình nhanh lên một chút. An Tử Yến đi đến trước bàn làm việc của cậu, ném một vật thể không rõ hình dạng lên bàn: “Đồ cậu làm rơi”. Lúc Mạch Đình xác định rõ vật thể đó là cái gì thì nhào đến lấy thân che đi. Vừa rồi vội quá quên mặc quần lót. Cậu len lét nhét vào trong túi xách: “Bị nhìn thấy thì phải làm sao?”. An Tử Yến nhún vai rồi rời đi. Mạch Đình siết chặt nắm đấm. So với áp lực công việc thì cậu chịu áp lực từ An Tử Yến còn nhiều hơn!

Về đến nhà, Mạch Đình vội vàng muốn tìm An Tử Yến chất vấn. Cậu phát hiện đèn điện trong nhà vẫn chưa được bật lên. An Tử Yến vẫn chưa về sao? lát sau cậu nhìn thấy hấn đang ngủ trên ghế salon. Nhất định là mệt quá rồi thiếp đi đây mà. Nhân lúc hấn ngủ chính là cơ hội để báo thù. Cậu xích đến gần, quỳ xuống đất đối diện An Tử Yến, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ của hấn. Cậu suy nghĩ phải báo thù như thế nào. Cậu nhất định phải báo thù. Cậu không báo thù không được. Cậu muốn như vậy và nhất quyết là phải làm như vậy. Mạch Đình nhìn tới nhìn lui, nhìn xuôi nhìn ngược. Cuối cùng, cậu không kiềm được mà nghiêng đầu hôn lên môi An Tử Yến một cái.

Cái cách thức báo thù này, thật là yếu đuối mà.

Vài ngày sau, phần lớn vấn đề đã được xử lý đầu vào đây. Những chuyện còn lại đều do bộ phận khác quản lý. Hay nói cách khác, bộ phận chăm sóc khách hàng từ địa ngục nay cuộc sống đã được giải thoát. Vấn đề lần này được giải quyết, An Tử Yến và những người trẻ trong bộ phận từng bị coi thường, nay xem như một công đôi việc. Các vị tiền bối trong bộ phận chỉ cho rằng tướng số may mắn, không muốn thừa nhận. Nhưng suy nghĩ của họ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới. Qua chuyện này, An Tử Yến đã để lại tiếng tốt trong toàn thể công ty. Đương nhiên sự ngang tàng của hấn cũng được nhiều người biết. Ví như vừa mới hết việc, hấn đã không quan tâm đến quy định của công ty mà cho mọi người nghỉ phép hai ngày, bao gồm cả hấn. Dồn hết công việc cho bên quản lý Thôi cùng đám thuộc hạ của ông ta.

BTS_A.R.M.Y_ Bangtansoyeondan <>

42. Chương 42: Khiến Cho Người Ta Quên Hết Mọi Thứ

Có đôi khi muốn nói: Anh mà không yêu thương tôi, tôi sẽ trở nên xấu xa. Biến thành một đứa nhóc ngỗ ngược, đi khắp nơi gây phiền phức cho anh. Vậy nên để tránh một mối, anh phải yêu thương tôi nhiều vào.

Uy hiếp nhưng nghe cũng giống làm nũng. Chung lại là cậu đang làm nũng đó.

Trong nhà, Mạch Đình thở dài, quay về phía An Tử Yến đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon xem ti vi mà chỉ chỉ chỗ chỗ: “Thật vất vả mới thể hiện được trên công ty. Anh lại tự ý cho phép nghỉ. Vốn có thể một bước lên tiên, anh lại đi lùi mấy bước. Anh muốn em phải nói thế nào đây? Anh nghĩ thì không sao. Chẳng phải lo lắng gì. Cứ việc ngao du hạ thủy giết thời gian. Còn những người khác càng không cần phải nghỉ. Chỉ biết mỗi việc cười nhạo em. Phải để cho bọn họ cày trâu cày ngựa liều mạng làm việc chứ”. Hiển nhiên cậu thể hiện thái độ là vợ của sếp. An Tử Yến tăng âm lượng ti vi, Mạch Đình lại nhỏ giọng xuống.

“Công ty không phải là trường học, quy định đã rõ ràng rồi. Anh cứ tiếp tục như vậy chắc chắn cấp trên sẽ không thích anh đâu”. Nhìn lại thì hình như cấp dưới đang dạy dỗ cấp trên rồi.

“Em còn như vậy, cấp trên cũng không thích em đâu”.

“Đàng hoàng coi, chúng ta đang nói chuyện nghiêm túc đó. Đôi khi anh cũng nên nghe ý kiến của em đi. Nếu không em đem cái hình tượng lười biếng của anh ở nhà lan truyền ra bên ngoài đó”. Lời uy hiếp của cậu không tạo cảm giác đau mà chỉ nhột nhột sơ sơ rồi tiêu tan trong không khí. Mạch Đình cảm thấy sự

tồn của cậu trong căn nhà này ngày một bị lu mờ. Kiểu như đến ti vi cậu cũng không bằng. Lúc cậu muốn tắt ti vi thì An Tử Yến lên tiếng: “Lúc anh không vui thì anh liền muốn sa thải người nào đó”.

“Anh, anh, anh uy hiếp em? Không phải nói công ty và công ty, ở nhà là ở nhà sao?”

“Anh muốn sao thì nó sẽ như thế”.

“Anh không nói lý lẽ mà”. Mạch Đình chống nạnh: “Nghỉ ngơi thì chúng ta ra ngoài cho thoáng đi”.

“Không muốn ra”.

“Thật phải để cho mấy fan hâm mộ nữ trong công ty thấy được bộ mặt thật sự của anh. Con trẻ phải có ý hướng ngoại, ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, thả lỏng tinh thần chứ”.

“Anh không có cái tinh thần gì cần phải thả lỏng cả. Không như ai kia, áp lực lớn thì khóc cha gọi mẹ. Còn bị dọa đến mức bất tỉnh”. Chuyện mất mặt mà bị người khác nói mãi thì sẽ càng thấy khó chịu. Cái miệng rộng của Bạch Tiểu Tư. Quả nhiên tình cảm đối chồng cũ tốt hơn hẳn.

“Em là quá mệt mỏi thôi. Ai mới vào mà thích ứng được. Lại còn mù mờ luống cuống nữa. Mỗi người đều sẽ trải qua giai đoạn trưởng thành. Nếu không gặp những chuyện như vậy thì em cũng không trưởng thành lên một chút rồi. Lần sau em nghĩ sẽ thoải mái tiếp nhận hơn”. Cậu học hỏi cách nói của Bạch Tiểu Tư, nhân tiện thêm vào chút văn thơ.

“Tự nhiên muốn đánh em”. An Tử Yến không chỉ là muốn, hắn đã cho Mạch Đình một cước rồi: “Anh xem lần sau em có bị dọa đến mức chạy về nhà mẹ để khóc lóc không”. Hình tượng thanh viên văn thơ của Mạch Đình bị phá vỡ. Cậu giả vờ hờn dỗi nằm ra ghế salon: “Sẽ không đâu. Được rồi. Ai cũng đổ lỗi cho em. Em thấy cái nhà này kiểu gì cũng đẹp. Anh nói em đứng lên em cũng không đứng đâu”.

“Anh sẽ đưa em đến chỗ này”.

Mạch Đình ngồi dậy: “Thật không?”

“Đương nhiên là không rồi”.

“Anh hết chuyện hả?”, cậu lại nằm xuống ghế. Quay mặt vào trong không nhìn An Tử Yến nữa. Hắn có nói cái gì cậu thề cũng không để ý. Cậu nghe được tiếng động vang lên từ phía sau lưng, rồi tiếp đó là tiếng mở cửa: “Không đi thì em cứ ở đó”.

“Đợi em chút”, cậu lật người, hưng phấn hỏi: “Chúng ta đi đâu? Có cần mang theo gì không?”

“Không cần”.

“Còn tiền? Để phòng ngừa chứ. Không phải đi siêu thị mua gì hả?”

An Tử Yến không trả lời. Hắn cầm túi lên, giả bộ đem theo một ít đồ rồi đi xuống cầu thang: “Em nhanh lên một chút. Anh xuống trước đợi. Nhất định phải nhanh lên đó”. An Tử Yến nhìn khuôn mặt hớn hở của Mạch Đình, hắn nhớ lại trước kia, Mạch Đình đứng trên lầu vẫy tay chào hắn đi học, thật sự rất giống nhau. An Tử Yến có cảm giác, Mạch Đình như con trai mình.

Cuối cùng, xe dừng lại ở nơi không xa lạ với Mạch Đình. Nhưng cũng không quen thuộc mấy. Cậu quên rằng đã lâu rồi cậu chưa đến đây. Đây là nơi có muốn quên cũng không được. Trong căn phòng nhỏ của ông nội An, Mạch Đình đã cùng trải qua sinh nhật lần đầu tiên với An Tử Yến. Căn nhà thoạt nhìn có hơi cũ kĩ. Đồ đạc bên trong cũng đã đóng bụi. Mạch Đình nâng nắp đậy phím đàn piano. Đưa từng ngón tay chạm lên phím đàn. Âm thanh dường như đã có chút kì lạ rồi.

Cậu không nhớ rõ kể từ khi tốt nghiệp, An Tử Yến đã không đánh piano bao lâu. Bản thân cậu đã bao lâu chưa xem một bộ phim viễn tưởng rồi. Mạch Đình xắn tay áo cùng ống quần: “Được rồi, triển thôi”. Cậu bắt đầu vệ sinh khắp mọi góc ngách trong nhà. Cậu phát hiện trong góc tủ có một cuốn album. Mạch Đình tò mò mở ra xem. Tất cả đều là hình thời trẻ của ông nội An: “Không phải chứ. Ông nội lúc còn trẻ đẹp trai quá đi”.

An Tử Yến đi đến phía sau Mạch Đình, cũng nhìn vào album. Mạch Đình chỉ vào một người con gái xinh đẹp trong một tấm hình đen trắng: “Là bà nội hả? Em cảm thấy đôi mắt của anh rất giống nội”.

“VẬY sao?”

“Ừ. Ánh mắt rất đẹp”. Mạch Đình khẳng định trả lời. An Tử Yến dùng chân đá nhẹ vào mông Mạch Đình đang ngồi dưới đất: “Không phải em đang dọn dẹp sao?”

“Làm ngay đâu. Cần gì đá em chứ! Chúng ta mang cuốn album này về đi. Vật quý giá thế này mà mất thì tiếc lắm”.

“Để đây đi, ông nội muốn để đây”.

Mạch Đình không nói gì nữa, chỉ gật đầu một cái. Cẩn thận cất cuốn album vào vị trí. Cậu đứng lên tìm được một cái khăn lau, chạy đến bên hồ múc đầy nước vào thùng. Mở rèm cửa ra. Trong nháy mắt, ánh sáng mặt trời đã làm cho toàn bộ ngôi nhà bừng sáng. Mạch Đình chăm chỉ lau chùi mọi thứ. Thỉnh thoảng bên tai còn nghe thấy tiếng đàn piano. Là An Tử Yến đang chơi nó.

Ở đây, thật dễ quên đi hết thấy mọi chuyện. Tựa như một ngôi nhà trong quyển truyện cổ tích ma thuật. Đem công việc, thế tục, tất cả mọi thứ khác nữa ra bên ngoài.

43. Chương 43: Dư Thừa Sức Lực

Tất cả đồ đạc đều không còn bám một hạt bụi nào nữa. Mạch Đình ngã người ra sàn nhà sạch sẽ. Nội tâm dâng lên một cảm giác đầy thành tựu. Cậu nhìn ngắm kiệt tác của bản thân xung quanh nhà. Dù sao thì hai người họ thường ngày đều ở nhà thuê nên không có được cái cảm giác nhà của mình như thế này.

“Chơi xong chưa?”. Cậu nhìn đôi giày của An Tử Yến.

“Cũng được”.

“Đàn bài kia cho em nghe đi”.

“Em nói anh đàn thì anh đàn à? Em có thân phận gì?”

“Thân phận gì? Anh không phải là chồng em hả?!”. Mạch Đình trở người. Bây giờ cậu có thể thấy được hết một bên mặt của An Tử Yến. Cậu tiếp tục yêu cầu: “Hát bài đó đi. Bài anh viết tặng em á”.

“Anh chưa từng viết bài gì tặng em cả”. Hắn lạnh lùng từ chối.

“Cái gì? Anh không nhớ hả? Em hát cho anh nghe hen”. Tự hát bài của mình không cảm thấy hại tai lắm sao? Cậu bắt đầu hét lên: “Người ơi, xấu tính nhé, lời nói và hành động đều không đi đôi với nhau; Người ơi...”. An Tử Yến cắt ngang một cách thô lỗ: “Anh không hát vậy. Cũng chưa từng làm chuyện ngốc nghếch như thế”.

“Anh không muốn thừa nhận bản thân đã làm mấy chuyện sến súa chứ gì? Nhưng nghĩ kĩ một chút thì anh cũng đâu có phải chỉ làm một lần”.

“Không nhớ”.

“VẬY em kể từng chuyện cho anh biết nhà”.

“Thử xem”.

Mạch Đình cười khanh khách. Thì ra An Tử Yến cũng sẽ xấu hổ về mấy chuyện mà hắn đã làm cho cậu a. Cậu bò dậy, ôm lấy eo An Tử Yến từ phía sau, dán mặt lên lưng hắn: “VẬY đàn bài khác cho em nghe có được không?”

“Ồn quá”. Âm thanh dương cầm tựa như ánh mặt trời nhẹ nhàng ôm lấy ngôi nhà nhỏ. Mạch Đình không biết hắn đàn bài gì nhưng nghe rất êm tai. Mà cứ cho Mạch Đình biết đi thì trên thế giới này, âm thanh hay nhất chính là của An Tử Yến mà thôi.

Hoàng hôn lặng lẽ tiến đến gần hai người. Mạch Đình chậm chạp mở đôi mắt sau một giấc ngủ dưới sàn nhà. Cậu lấy tay chùi nước bọt trên khoe miệng rồi ngồi dậy. An Tử Yến đang đọc sách cách đó không xa.

“Tối ăn gì đây?”. Cậu hỏi một vấn đề rất thực tế. Cũng chẳng nhớ trong căn nhà không chút dấu vết thời hiện đại này có điện không nữa. An Tử Yên trả lời: “Ai biết”.

“Anh nên cảm kích vì đã cưới được em đi. May là em đã sớm có sự chuẩn bị rồi”. Thì ra hỏi câu đó cũng chỉ muốn tự khen bản thân thôi. Mạch Đình cầm lấy túi xách, lôi ra sữa và bánh: “Nếu anh xin, em sẽ cho anh ăn”.

“Nếu em xin, anh có thể suy nghĩ không ném em ra ngoài”.

“Em biết anh sẽ chẳng nói được lời nào tử tế”.

“Vậy em còn nói làm gì?”

“Em thử vận may xem. Nhỡ đâu tự nhiên anh xin em thật”.

“Từ trước đến giờ số em đâu có đỏ”.

“Em là tiết kiệm để dùng cho tương lai”. Lại nguy hiểm.

Lắp đầy dạ dày xong, Mạch Đình muốn đi tắm. Dù sao hôm nay cũng ra rất nhiều mồ hôi Cậu vào phòng tắm. Nước nóng là một hy vọng quá xa vời. Cứ mở có nước lạnh là được rồi. Mạch Đình vặn chốt khóa, chỉ nghe thấy âm thanh rét rỉ ớn lạnh mà không thấy một giọt nước nào. Cậu thò đầu ra hỏi: “Ổng nước trong phòng tắm hư rồi hả?”

“Ai biết”. Lại trả lời cho có lệ.

“Coi như em chưa hỏi đi. Em tự đi sửa”. Mạch Đình tìm cây nến, tự sửa đường ống nước. Kết quả mất cả nửa tiếng đồng hồ, nước thì chưa thấy đâu mà toàn thân cậu lại trở nên bẩn hơn. Phía bên ngoài hồ truyền đến tiếng nước chảy. Cậu đi ra ngoài. Mặt nước rung động nhưng lại không thấy bóng người.

“An Tử Yên?”

Bỗng một bàn tay từ dưới nước đưa lên tóm lấy cổ chân Mạch Đình. Mạch Đình bị dọa đến mức hét không thành tiếng. Ngồi bịch xuống ván gỗ. Khuôn mặt An Tử Yên dần lộ ra từ dưới mặt nước. Từng giọt nước trên đỉnh đầu hắt trượt dài từ tóc men theo đường cong cơ thể. Khuôn mặt hắt hòa cùng chút ánh hoàng hôn sót lại tạo nên một hình ảnh vô cùng ám áp. Nhưng nội dung câu nói tiếp sau đó thì hoàn toàn ngược lại: “Ta tới lỗi người xuống địa ngục đây”. Vừa nói vừa kéo Mạch Đình xuống nước. Mạch Đình xoay ngoài, luôn miệng hô không muốn, bàn tay bám chặt vào sàn nhà. Cậu như thể bị lôi xuống địa ngục tới nơi rồi. Uống phứt hết cả sức lực mà nửa người của cậu vẫn bị kéo xuống nước. Miệng cậu vẫn còn kêu la: “Quần của em. Không muốn. Ướt hết rồi. Chỉ có bộ này thôi đó. Em mang theo có mỗi một bộ đồ chứ mấy. Không muốn. Đừng có làm vậy. Tha cho em đi. Không muốn a”. Nội dung lời nói rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm mà. Cuối cùng cậu không nói nữa. Bởi chẳng còn ý nghĩa gì, cả người cậu đã bị ngâm trong nước rồi.

Mạch Đình xoay người lại đánh An Tử Yên và không có dấu hiệu dừng tay: “Anh chưa bao giờ nghe em nói đúng không? Anh phải chọc em mới được hả?”

“Kiểu vậy”.

“Anh còn nhận!”

“Nói nhỏ một chút”.

“Bảo em nói nhỏ làm gì?”. Mạch Đình cố ý tăng âm lượng.

“Tùy em, đánh thức oan hồn thì đến lúc đó đừng có mà sợ quá rồi lại tè ra quần”.

“Cái... oan hồn cái gì? Em không phải là người mê tin nhá”. Lại còn không mê tín. Ngày nào cũng xin xỏ thần này thần nọ. Cậu cảnh giác với mặt nước. Nhưng sắc trời không để cho cậu nhìn thấy tận bên dưới đáy hồ. Cậu thì không sợ nước. Nhưng lại sợ cái nơi không nhìn thấy bên dưới mặt nước kia. Thấy thần sắc của Mạch Đình, An Tử Yên đành phải lên tiếng: “Lừa em thôi”.

“Anh lại lừa em!”. Sự chú ý của cậu chuyển hướng. Trợn trừng hai mắt. Giống như đưa ra một quyết định vô cùng trọng đại: “Được rồi! Em cũng muốn trở nên xấu xa. So với anh còn xấu xa hơn nữa. Sau này ngày nào cũng khi dễ anh. Xem tâm trạng của anh thế nào!”

“Không thành vấn đề”.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề này”. Mạch Đình đẩy An Tử Yến liên tục. Ai ngờ không làm chủ được lực, cậu lao người vào hồ nước. Cậu bị sặc nước, không ngừng ho khan. An Tử Yến vươn tay nâng mặt cậu lên: “Này, có sao không?”

“Khó chịu”.

“Đến mức chết không?”

“Không có nghiêm trọng như vậy!”

“Chỉ có hô hấp nhân tạo mới có thể cứu sống em được thôi”.

“.....”

Mạch Đình sống lại.

Mười giờ tối. Trời không lạnh cũng không đến mức nóng. Màn đêm dần buông xuống trải dài trên mặt nước. An Tử Yến tựa người vào một hòn đá cạnh hồ. Mạch Đình nằm trong lòng hắn. Hai người họ không nói thêm lời nào nữa. Khuôn mặt cả hai nhìn về những hướng khác nhau. An Tử Yến nhìn vào ngôi nhà nhỏ còn Mạch Đình nhìn lên bầu trời không một ánh sao.

Giờ phút này Mạch Đình không cần phải nói gì cả. Có nhịp đập con tim của An Tử Yến làm bạn là đủ rồi. Sức lực của cậu liền trở nên dư thừa nhiều hơn.

44. Chương 44: Hại Người Cuối Cùng Hại Mình

Hôm sau hai người phải trở về nhưng quần áo Mạch Đình vẫn còn ướt. Tối qua cậu quên mất phải đem đi phơi. Cậu mở tủ treo quần áo ra, bên trong trống trơn: “Không có bộ nào sao?”

An Tử Yến mặc một bộ quần áo khô ráo mát mẻ nói: “Không có”.

“Vậy em biết về kiểu gì?”

“Ai biết”.

“Đừng có nói ba cái chữ đó nữa! Đành phải lấy mềm trùn lại vậy”.

“Không được. Đó là đồ của ông nội. Em lấy dùng là hành động trộm cắp”.

“Em cũng tính á?”.

“Em cho rằng mình có gì đặc biệt?”

Mạch Đình gấp gấp đến độ đứng ngồi không yên. Không về được thì ngày mai đi làm trễ mất: “Em mượn dùng rồi sẽ trả ngay mà”.

“Không được”.

“Nếu không thì em không về được a”.

“Sao lại không về được?”. An Tử Yến có chút tà ác. Mạch Đình lùi lại một bước: “Anh... Anh muốn em khóa thân mà về nhà à? Không thể nào. Không muốn!”. Nói là nói vậy thôi chứ tầm mười phút sau, Mạch Đình đã ôm hai tay quanh người, ngồi phía ghế sau và không một mảnh vải che thân. Cậu có thể nghe thấy tiếng cười của An Tử Yến ở phía trước một cách rất rõ ràng. Cậu đập vào ghế: “Cười cái gì? Có gì hay ho mà cười? Tập trung lái xe đi”. Mặt cậu đỏ bừng, lo lắng đề phòng sợ cảnh sát giao thông chặn lại hoặc bị người đi đường nhìn thấy.

Cậu có cảm giác rất là không an toàn. Hai cánh tay cứ ôm chặt vào người. Cảm giác như thể bản thân là nam chính phim AV. Lúc đèn đèn đỏ, vừa khéo gặp được Lý Minh đang đi xe máy. Anh nhiệt tình, hơn hờ chào hỏi An Tử Yến: “Sao cậu lại ở đây? Mạch Đình đâu? Cậu ấy không ở cùng cậu ấy à?”. Nhìn thấy Lý Minh mặc áo khoác, Mạch Đình như nhìn thấy chân lý vậy. Đang muốn nói chuyện thì An Tử Yến bật nhạc lên. Kéo luôn kính cửa sổ xe lên luôn. Không nói không rằng nhấn ga bỏ mặc Lý Minh đang đờ ra tại chỗ.

“Sao anh không cho em nói chuyện một chút. Cậu ấy mặc áo khoác đó. Nói cậu ấy cho em mượn là được rồi”.

An Tử Yên không lên tiếng.

“Anh muốn thấy em xấu hổ hả?”

“Sao anh để người khác thấy em như vậy được”.

Mặc dù hình tượng lúc này của Mạch Đình không được đẹp cho lắm, dù tất cả đều do An Tử Yên gây ra, nhưng cậu cũng không ngăn được niềm vui khi nghe lời nói đó của An Tử Yên. Thích người ta thì cái gì cũng đều muốn chiếm làm của riêng. Đối với Mạch Đình mà nói, ở bất cứ trường hợp nào cũng đều rất vui vẻ. Cậu đang vui thì lại bị lời nói tiếp theo của An Tử Yên vùi dập.

“Bất quá cũng có một phần muốn thấy em xấu hổ”.

“An Tử Yên!”

Khó khăn lắm mới đến được chỗ đậu xe. Mạch Đình muốn tốn thọ mười năm. Cậu đẩy đẩy bả vai An Tử Yên: “Nhanh lên một chút. Đi lên lấy quần áo cho em đi. Phải nhanh lên đó. Em ở đây đợi anh”. An Tử Yên bước xuống xe, đi ra phía sau mở cốp, lấy ra một bộ quần áo đã được chuẩn bị từ mấy ngày trước cho những hôm làm thêm giờ. Hắn còn nói với cậu: “Lười lên lấy, nhớ giặt sạch cho anh”.

Bàn tay Mạch Đình phát run. Trong mắt nổi đầy tơ máu. Cậu chính là giảm mất hai mươi năm tuổi thọ rồi: “An Tử Yên, anh là đồ khốn nạn. Em phải làm người xấu. Em phải giết anh!!!”

“Ồn quá. Khóa kĩ xe đấy”. Hắn ném chìa khóa vào trong xe rồi đi lên lầu.

Ngày nghỉ vừa mới kết thúc đã phải quay về với công việc. Mạch Đình chào hỏi mọi người. Quách Bình lại không chút thành ý: “Mới hai ngày không gặp đã thấy gió xuân tràn đầy trên mặt rồi. Gặp chuyện gì tốt hả?”. Gặp chuyện tốt thì ít mà gặp chuyện xấu thì nhiều. Ai gió xuân tràn đầy trên mặt. Đúng là một đám người khiếm thị mà.

“Nhất định là lại đi trêu ghẹo phụ nữ rồi”.

“Tôi không có. Giải thích bao nhiêu lần rồi. Sao mọi người lại không tin tôi”.

“Được rồi. Cậu không có trêu ghẹo người ta. Chúng tôi cứ làm bộ không biết là được rồi”.

“Vẫn chưa tin tôi? Sư phụ, anh giúp tôi nói với mọi người đi. Bình thường nhân phẩm của tôi thế nào. Anh phải biết chuyện đùa giỡn với phụ nữ là tôi bị người ta ác ý hãm hại”. Mạch Đình cứ cho rằng Quách Bình ở cùng cậu trong thời gian dài nhất, kiểu gì cũng hiểu rõ cậu. Ai ngờ đâu Quách Bình chỉ im lặng.

“Tôi thật sự không đùa giỡn phụ nữ mà. Mọi người phải tin tôi a”. Mạch Đình thành khẩn lên tiếng. Những người khác bắt đầu cảm thấy lời nói Mạch Đình có chút chân thật. Nhìn thì cậu cũng không giống cái loại người đó. Đúng lúc, Mạch Đình nghe được âm thanh quen thuộc từ phía sau truyền đến. Cậu nhanh chóng quay người lại. Bạch Tiểu Tư và An Tử Yên cùng nhau đi vào. Hơn nữa hai người họ còn thu hút mọi ánh nhìn trong cả văn phòng. Đây là lần đầu tiên An Tử Yên đưa phụ nữ đến. Tất cả mọi người đều đang suy đoán mối quan hệ của hai người.

Mạch Đình vì không muốn để lộ bí mật nên làm bộ không quen biết Bạch Tiểu Tư. Cô cũng biết công ty cấm yêu đương trong cùng bộ phận nên hẳn phải phối hợp với cậu đi. Bạch Tiểu Tư đi tới chỗ Mạch Đình thì dừng lại, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vào cậu: “Là anh?”

Cô lại muốn chơi cậu sao?! Mạch Đình không dám nói lời nào. Bạch Tiểu Tư làm lơ che miệng lại, lùi về sau trong trạng thái không chút sức lực, dường như không dám tin sự thật trước mắt: “Sao anh lại ở đây?”. An Tử Yên nghiêng đầu nhìn Bạch Tiểu Tư: “Cô biết cậu ta?”

Hai người sao lại đi diễn cái trò đó! Mạch Đình kêu gào trong đầu. Bạch Tiểu Tư oán hận nhìn Mạch Đình: “Đâu chỉ có biết. Không ngờ anh ta lại ở đây. Thế giới này thật nhỏ a...”. Cô dụi dụi khóe mắt không có lấy nửa giọt nước mắt. Rồi lại che hết khuôn mặt. Diễn y như lúc vào vai bạn gái Mạch Đình khi đến gặp mẹ cậu vậy. Mạch Đình cái gì cũng không thể nói ra. Đần lún tại chỗ. Bạch Tiểu Tư khó khăn lắm mới kiểm soát được tâm trạng: “Anh ta không ngừng đùa giỡn tôi. Ngay đến bạn thân của tôi anh ta cũng không

tha. Làm cho bụng của cô ấy to tướng. Không chỉ vậy, anh ta còn mặt dày muốn tôi cùng cô ấy chơi 3P với anh ta... Tôi... tôi không muốn nhớ lại những đau khổ trước đây nữa. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh ta nữa!!”. Dứt lời, cô còn cố ý thân mật ôm ôm cánh tay của An Tử Yến kéo vào phòng làm việc rồi đóng cửa lại.

Từ đầu tới cuối, một câu Mạch Đình cũng không chen vào được. Đây là mơ, là ác mộng, là ngày cá tháng tư thôi. Ha ha. Không phải là thật. Ha ha ha ha. Mạch Đình điên rồi.

Di động trong túi xách rung lên. Là tin nhắn của Bạch Tiểu Tư.

[Mạch Mạch, đừng trách tôi. Ai bảo cậu bán đứng tôi. Đây là hậu quả đó]

Hại người cuối cùng lại hại mình. Không biết Mạch Đình có hiểu không.

45. Chương 45: Tìm Hiểu Phương Pháp Trở Nên Xấu Xa

“Cậu tiêu rồi, hoa hoa công tử. Lại còn dám đùa giỡn người của sếp”.

“Chúng tôi xem tí đã tin cậu rồi. Chiêu thức cao thâm. Dựa vào chiêu này lừa không ít phụ nữ đi”.

“Mãi mãi đừng mong thắng chứ”.

Phùng Phỉ Mông đại diện cho phái yếu lên tiếng: “Cặn bã”.

Danh dự của Mạch Đình ở công ty chính là mãi mãi không cách nào rửa sạch được.

Bạch Tiểu Tư không ở quá lâu trong phòng làm việc. Mục đích chuyến đi lần này của cô đã hoàn thành. Cô quá buồn chán nên đến trêu chọc Mạch Đình một chút. Nhìn biểu cảm của Mạch Đình cũng đủ khiến cô vui vẻ cả tuần rồi. Đến tận lúc Bạch Tiểu Tư ra về, thần trí của Mạch Đình vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Cậu cứ càng thêm lún sâu vào kế hoạch lộ xác. Bị An Tử Yến, Bạch Tiểu Tư, ngay đến Tô Tiểu Mễ cũng có thể bắt nạt cậu, chính là bởi cậu quá hiền lành, quá chính trực. Bây giờ cậu phải đổi sang vai ác. Như vậy thì sẽ không có ai bắt nạt được cậu nữa!

Sau khi tan làm cậu cũng không trực tiếp về nhà mà đi tìm Lý Minh. Bạn bè của An Tử Yến không thể nhờ vả được. Chính là phải tìm đến bạn mình thôi. Nhà Lý Minh bên dưới bán tạp hóa, sinh hoạt ở tầng hai. Cậu nghĩ phòng Lý Minh nhất định sẽ dán đầy hình các nữ diễn viên AV. Nhưng cậu đã nhầm. Trên tường vô cùng sạch sẽ. Cả căn phòng không hề có một món đồ mờ ám gì. Mạch Đình khó hiểu. Lý Minh đang chuyên tâm chơi game, Mạch Đình gãi đầu: “Anh bạn trẻ, anh tính như vậy cả đời à? Cứ sống mãi trong phòng để bố mẹ chăm sóc đến hết đời sao? Con tôi mà như vậy, nhất định tôi xử nó ngay”.

“Ông có thể được đưa nào? Mà nói, trạch nam cũng có loại trạch nam biết kiếm tiền đấy”. Lý Minh chính là kiểu trạch nam vô cùng kiêu ngạo: “Thấy không? Những thứ tôi làm trên mạng có thể bán không ít tiền đâu. Nói không chừng một tháng tôi còn kiếm được nhiều hơn ông”. Mạch Đình kinh ngạc. Mỗi lần nhìn thấy các đồng nghiệp giỏi giang cậu sẽ nghĩ đến Lý Minh mà an ủi bản thân. Ai ngờ anh lại không vô dụng như cậu nghĩ. Sau này cậu biết dựa vào cái gì để tìm sự tự tin đây? Thật may Lý Minh vẫn chưa hề biết gì về suy nghĩ tội lỗi này của Mạch Đình,.

“Thật không ngờ. Tôi còn tưởng cuộc sống của ông là dán đầy hình diễn viên AV trên tường chứ”.

Lý Minh dừng lại một chút. Biểu cảm hết sức vi diệu: “Trước đây có dán. Nhưng bây giờ trái tim tôi chỉ thuộc về một người thôi”.

“Ông yêu rồi?”

“Còn không? Người đó cậu cũng biết”.

“Ai?”. Chuyện này gọi lên sự hiếu kì trong Mạch Đình. Khi cậu dùng mọi cách để hỏi thì Lý Minh áp úng nói ra: “An Tố”. Nghe được tên, Mạch Đình vô lực buông lỏng hai tay.

“Ông thường thức kiểu gì mà đi thích cái người đó?”

“Tôi thích chị Tố đó. Rồi sao? Không cho phép ông nói xấu chị ấy”.

“Tôi khuyên ông nên từ bỏ đi”.

“Tại sao?”

“Không phải là tôi không ủng hộ tình yêu của ông. Tôi biết chị ấy lâu vậy rồi, chưa từng thấy chị ấy có bạn trai. Ngay đến tên của đàn ông cũng chưa từng nghe chị ấy nhắc đến. Tôi nghi...”. Cậu hạ thấp âm lượng, giống như sợ An Tổ nghe thấy: “Không chừng chị ấy thích con gái”.

“Không thể nào. An Tử Yến nói sao?”

“Tôi chỉ là nghi thôi. Nghe đâu chị ấy còn luyện taewondo gì đó. Kiểu ông, không phải là đi chịu chết sao? Tôi giới thiệu đồng nghiệp tôi công ty cho ông thì hơn”.

“Tôi không tin”.

Mạch Đình lại lắc đầu: “Tình yêu khiến cho con người ta mù quáng mà. Ông tự lo đi ha”.

“Không phải hôm nay ông có chuyện đến tìm tôi à?”. Lý Minh hỏi, Mạch Đình mới nhớ. Nghiêm túc ngồi xuống: “Ông biết làm sao để trở nên xấu xa được không?”

“Xem sách”.

“Trở nên xấu xa, không phải thành kẻ biến thái”.

“Xấu kiểu gì?”

Mạch Đình suy nghĩ một lát: “Như kiểu An Tử Yến ấy. Người khác cũng không dám bắt nạt anh ta. Hơn nữa còn tình nguyện nghe lời anh ta nữa”. Cậu vừa mới xong, Lý Minh dứt khoát xua tay: “Cậu nên là đi tìm pháp sư giúp cậu hoàn thành tâm nguyện đi”.

“Vậy thì trở nên xấu xa thôi. Không cần giống An Tử Yến cũng được”.

“Được. Tôi giúp ông tìm cách trên mạng. Bất quá ông cũng phải cho tôi chút gì đó”.

“Cái gì?”

“Tôi muốn số điện thoại của An Tổ”.

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ. Nhưng mà ông không được nói là tôi cho ông biết. Cũng đừng đi quấy rối người ta. Càng không được gởi mấy tin nhắn mất nét. Nói thế nào đi nữa, chị ấy cũng là chị chồng của tôi”.

“Tôi không có làm mấy chuyện đó. Tôi chỉ là không có cam đảm hỏi số của chị ấy thôi”.

“Được. Đồng ý. Nhanh lên coi”.

Giao dịch kết thúc hoàn mỹ. Mạch Đình vừa nghĩ đến việc cậu sẽ thay đổi, bước chân về nhà cũng nhẹ nhàng hơn hẳn. Cậu ngồi trên xe buýt, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Rất nhanh xuất hiện một chiếc xe đỗ ở ven đường thu hút sự chú ý của cậu. Đó không phải là xe của An Tử Yến sao? Hẳn không về nhà? Mạch Đình nhìn xung quanh tìm An Tử Yến. Cậu phát hiện An Tử Yến đang ngồi trên tầng hai của một quán cà phê. Hẳn ngồi cùng một người đàn ông. Người đàn ông đó tầm ba mươi tuổi. Mạch Đình không nói ra được đây là cảm giác gì. Chỉ giống như nhìn thấy một quý ông trong phim nước ngoài vậy. Thoáng chốc xe buýt đã chở cậu lướt qua. Cậu không thể nhìn thêm nhiều hơn nữa.

Lén cậu đi gặp đàn ông ư? Mà khoan, chẳng phải chính cậu cũng lén An Tử Yến đi gặp Lý Minh sao?

Là khách hàng. Nhất định là khách hàng. Trong đầu cậu cứ lặp đi lặp lại như vậy. Cậu không thể ích kỷ được. Bỏ đi. Không phải là chuyện gì quan trọng cả. Nhưng sâu thẳm trong lòng cậu, cậu cũng không tin rằng người đàn ông đó chỉ đơn giản là khách hàng. Trên mặt An Tử Yến không thể hiện điều gì nhưng chung sống với nhau được một thời gian, Mạch Đình cũng có thể đoán được chút gì đó.

Biểu hiện của An Tử Yến lúc đó là gì? Mạch Đình không thể nào hình dung ra được. Thoải mái ư? Tiếp theo thì sao chính Mạch Đình cũng không dám nghĩ đến nữa. Bởi vì biểu hiện đó đối với Mạch Đình không quá xa lạ. Lúc nào ở cạnh cậu, hẳn cũng đều biểu hiện như thế.

Cậu đem tất cả tinh thần tập trung vào việc làm thế nào để trở nên xấu xa. Cậu đúng là đang lừa gạt chính mình mà.

An Tử Yến về nhà lúc Mạch Đình đang vui vẻ làm bữa tối. Cậu ném chút mùi vị rồi quay sang hỏi An Tử Yến: “Anh đi đâu đấy?”

“Làm chút chuyện”.

Cậu quả nhiên là đoán chính xác, đi gặp khách hàng thôi.

“Anh ăn rồi. Bữa tối em ăn đi”.

“Hả?”. Mạch Đình có thể nghe ra An Tử Yến là muốn báo cáo hành tung cho cậu biết, không chút giấu giếm: “Anh muốn đi thăm ông nội. Lâu rồi không gặp. Cảm thấy nhớ”.

“Anh tính sẽ đi một chuyến”.

“Vậy sao? Vậy chúc anh thượng lộ bình an”.

An Tử Yến nheo mắt, ánh mắt lóe lên nhìn Mạch Đình: “Nghe em nói như có ý không muốn đi cùng anh”. Mạch Đình cười cười: “Sao có thể?”. Cậu chính là không muốn đi cùng hắn. Mạch Đình cũng chuẩn bị hai phương án rồi. Ông nội là người đã nuôi nấng An Tử Yến. Nhất định đã chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của An Tử Yến. Cậu muốn thu thập kinh nghiệm từ người trong cuộc. Nếu đã sống cùng An Tử Yến thì cũng không phải là không biết.

“Trong đầu của em lại có suy nghĩ ngốc nghếch gì đó?”. An Tử Yến quan sát kĩ Mạch Đình, tiện nói một câu liền đúng trọng tâm. Mạch Đình xua tay: “Không có. Làm gì có chuyện đó. Gần đây giá rau tăng lên thật đáng sợ”. Nhất thời không tìm được lý do nên cậu chế bữa thứ gì đó để chuyển chủ đề. Chiều này hẳn vô dụng với An Tử Yến đi: “Nếu không có thì ngày mai cùng đi”.

“Được”. Đành phải đồng ý vậy. Mạch Đình nhìn An Tử Yến một cách cay đắng. Đến lúc đó, chuyện xấu của anh, bố sẽ lên đi hỏi ông nội.

46. Chương 46: Ông Nội, Ông...

Nhà của ông nội Mạch Đình đã rất quen rồi. Cho dù thỉnh thoảng cũng đến thăm ông nhưng khi đến trước cửa, cậu vẫn không đợi để kịp gõ cửa. Cậu nhớ ông nội. Trong nhà họ An, chỉ có mỗi ông nội là ngọn núi cho Mạch Đình dựa dẫm. Cậu cảm ơn người quản gia ra mở cửa rồi chạy ngay vào trong, ngọt ngào gọi: “Ông nội, cháu tới thăm ông đây”. Ông nội đang ngồi trên ghế, bên trên hai chân có đắp một tấm chăn mỏng.

“Ừ, khụ khụ... ngoan lắm”. Giọng nói cứng chiu của ông xen lẫn tiếng ho khan. Mạch Đình bước đến, lo lắng hỏi: “Ông sao thế ạ? Có phải là bị cảm không?”

“Khụ khụ. Không sao”. Ông nội đem giấu miếng khăn giấy ra sau lưng không muốn cho Mạch Đình nhìn thấy. Nhân lúc ông nội không để ý, Mạch Đình giật miếng khăn giấy. Nhìn thấy có vết máu trên đó, cậu bị dọa đến sắc mặt tái nhợt. Không biết là đang làm bầm hay đang kêu cứu nữa: “Nhanh đến bệnh viện thôi. Đứng rồi. Gọi 120”. Cậu cuống cuống lấy điện thoại ra. Đang tính nhấn phím gọi thì bị ông nội ấn tay xuống: “Không có chuyện gì đâu. Chuyện nhỏ thôi mà. Đừng nói cho An Tử Yến biết. Ông sợ nó lo”.

“Nhưng mà...”

“Cháu nghe ông nội đi, không cần gấp đâu”. Ông nội lại không nhin được mà ho khan. Ông lấy miếng khăn giấy trong túi xách che miệng lại. Đợi ông thả tay ra, Mạch Đình có thể nhìn thấy vết máu bầm trên đó rất rõ ràng. Mùi cậu có chút cay cay. Cậu nhào lên đùi ông nội, nước mắt dàn dụa: “Ông nội, chúng ta đi gặp bác sĩ có được không? Cháu lập tức đi với ông mà”. Cậu ôm chặt chân ông, muốn kéo ông ra bên ngoài. Đột nhiên sắc mặt Mạch Đình trắng bệch, vô cùng hoảng sợ. Sao cậu có thể tự mình lôi chân ông nội đi? Nó gầy rồi sao?! Người ta nói xương người già rất giòn. Sao cậu còn đi dùng sức? Thật đáng chết mà. Trong tay Mạch Đình đang ôm chiếc chân tách rời cơ thể ông nội khiến cậu xem chút ngất đi. Cậu ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt ném đầu của ông: “Không sao, dù gì thì chân của ông cũng không dùng được nữa”.

“Ông nội! đều do cháu không tốt. Đều tại cháu, cháu...”. Cậu nói không thành lời nữa.

Đỗ xe xong, An Tử Yên đi vào phòng khách liền thấy Mạch Đình đang ôm một cái chân. Dưới đất còn miếng khăn giấy có vết máu khô. Hắn thấy đau đầu. Ánh mắt Mạch Đình thì mờ dần, bị dọa mất hết hồn vía. Mặt mày An Tử Yên vô cảm bước đến đập vào cái chân kia của ông nội. Mạch Đình có cảm giác cậu đang xem một bộ phim đâm máu kinh dị nước ngoài. Cậu tức giận quát lên: “An Tử Yên, anh làm cái gì thế!”. An Tử Yên chẳng qua là đưa một chân lên ấn lên ngực Mạch Đình: “Em muốn không?”. Mạch Đình ôm khư khư chân ông nội, nức nở: “Ông nội. Đừng chú ý đến anh ta. Cháu lập tức đưa ông đến bệnh viện. Ông đợi một lát, cháu đưa ông tránh xa thằng cháu bất hiếu kia”.

An Tử Yên không để ý đến Mạch Đình, đưa tay về phía ông nội: “Đưa cho cháu”. Lúc này, ông nội lại giống như đứa trẻ, miễn cưỡng lấy một sập giấy dính máu từ trong túi xách ra. An Tử Yên lật tẩm chăn lên. Mạch Đình mới giật mình phát hiện ông nội đang ngồi xếp bằng trên ghế. Cả hai chân đều không hề bị tổn thương gì. An Tử Yên ngồi xổm xuống, nhún mồm nhẹ nhàng lấy chân ông đuổi thẳng ra: “Đã bao nhiêu tuổi rồi. Ngồi nghiêm chỉnh lại. Cháu giúp ông lấy gậy”.

Cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chiếc chân cậu ôm chặt trên người rơi xuống. Cậu vò đầu bứt tóc lớn tiếng: “Ông nội! Ông lại vậy! Sao lần nào ông cũng bày ra mấy trò đáng sợ vậy? Quá đáng mà”. Cậu đá văng đôi chân kia đi, nhăn mồm nhíu mặt.

Cầm gậy trên tay, An Tử Yên lạnh lùng nói: “Anh thấy em đi tin mới là đáng sợ đó”. Mạch Đình cãi lại: “Bởi vì lâu rồi ông không có đùa em nữa. Em mới không cần thận...”.

“Chuyện như vậy không thể làm thường xuyên được. Phải từng đợt mới có thể thành công”. Ông nội nói vô cùng có kinh nghiệm, lại còn dùng giọng điệu rất đặc ý. Mạch Đình tức giận càng đá mạnh hơn vào đôi chân giả kia: “Ông nội, ông nên bớt bớt đi!!”. Ông nội chống gậy đứng lên, hơi cử động lên xuống đôi chân vì lúc này ngồi xếp chân bị tê: “Ông già rồi, cần tìm chút thú vui đó mà”.

“Không lẽ cháu chính là thú vui?”, Mạch Đình tổn thương nói. Cậu đột nhiên cảm thấy có lẽ ông nội không phải là nhìn An Tử Yên trở nên xấu xa. Mà chẳng khi còn bé An Tử Yên cũng thường bị ông nội chơi những trò đó nên mới trở nên xấu xa như vậy. Cũng có khi là bởi di truyền chăng?

Trò đùa tàn ác kia khiến Mạch Đình khôi phục lại nhân vật người phụ nữ nhiều chiến: “Ông nội, ông không biết An Tử Yên đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng với cháu đâu. Thật sự có quá nhiều đau khổ không thể nói ra được”. Vừa nghe giống như cậu gặp oan khuất gì lớn lắm. Ông nội cũng quên luôn chính ông mới rồi còn đi lừa Mạch Đình. Ông quay sang khiển trách An Tử Yên: “Cháu cũng thật là”. Nghe được ông nội đứng lên làm chủ cho mình, trong lòng Mạch Đình thoải mái hẳn. Những chuyện đau khổ không thể nói ra được đều có thể nói ra được rồi: “Anh ấy ở công ty làm khó cháu. Xé tài liệu rồi ném lên người cháu. Trước mặt mọi người còn tỏ ra không ưa cháu...”. Sau khi kết thúc một chuỗi dài những câu chuyện đau khổ, An Tử Yên nhàn nhạt bổ sung thêm một câu và một nụ cười đặc trưng: “Sao em không nói luôn anh làm khó em trong phòng làm việc như thế nào?”. Mạch Đình vừa nghe xong liền đỏ mặt. Ông nội cũng chăm chú nhìn Mạch Đình: “Nó lại làm chuyện gì nữa?”

Lần này Mạch Đình không nói, càng không thể nói đang làm việc mà An Tử Yên lại phát tiết được. Cậu nói cho qua: “Chuyện đó cũng không phải là chuyện gấp gáp gì”.

“Đối với em không cần gấp gáp vậy có thể làm thường xuyên phải không?”

“Anh không cần nói, em không muốn nghe!”. Mạch Đình lại tiếp tục tố cáo: “Ông nội xem đó, cứ thích tìm cháu tra hỏi. Mấy hôm trước chẳng qua là cháu tùy tiện nói mấy câu. Anh ấy liền đá cháu. Bây giờ, mông cháu còn sưng đây này”.

“Mông em sưng là vì chuyện khác đi”.

Lần này ông nội mắng An Tử Yên: “Cháu để nó nói”. An Tử Yên không nói gì nữa. Mạch Đình cười lạnh. Chỉ có ở trước mặt ông nội, An Tử Yên mới ngoan hiền thôi. Mạch Đình tiếp tục lấy lòng ông: “Ông nội, đợi cháu kiếm được nhiều tiền, cháu sẽ đưa ông đi chơi. Có thể chăm sóc ông hằng ngày nữa”. Ông nội nghe xong bật cười, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra: “Cháu đồng ý ở đây với ông già này à?”. Mạch Đình gật đầu cái rụp: “Đồng ý chứ. So với ở cùng với một số người thì vẫn tốt hơn nhiều”. Cậu gãi ánh mắt kiêu ngạo sang An Tử Yên. Mỗi lần như vậy, Mạch Đình không còn sợ hãi bất cứ điều gì nữa.

“Ông phải thật khỏe để đợi các cháu kiếm tiền thôi. Đúng rồi. Lương của các cháu có đủ không? Nếu không thì cứ nói với ông nội. Ông không có cổ hủ giống cái thằng con kia đâu”. Thật ra Mạch Đình rất muốn nói không đủ nhưng vì ngại bản thân là người chính trực. Nên cậu giả vờ từ chối. Nói chuyện một hồi, Mạch Đình cảm thấy nên chuyển sang chuyện quan trọng rồi: “Ông nội, cháu đói bụng quá. Trong nhà có bánh ngọt không ạ?”

“Ông không quen ăn đồ ngọt nên không có mua. Ông gọi người đi mua cho cháu”.

“Không cần đâu. Để An Tử Yến đi mua đi ạ. Ngày nào cháu cũng làm việc nhà. Anh ấy chẳng động chân động tay vào việc gì. Lại không bao giờ mua cái gì cho cháu cả. Thỉnh thoảng cháu cũng muốn anh ấy đi mua đồ”.

“Được. được. Tử Yến, đi mua chút bánh ngọt đi”.

An Tử Yến nghiêng rằng. Thấy hắn không động đậy, ông lên tiếng: “Có phải ngay đến lời nói của ông già này anh cũng không nghe đúng không. Ôi, ông vì anh làm bao việc, giờ chân không tiện đi mà...”. An Tử Yến cắt ngang lời ông: “Được rồi”. Hắn đứng lên cầm chìa khóa xe. Quay sang phía Mạch Đình nói ba chữ bằng khẩu hình miệng: Em muốn chết.

47. Chương 47: Trở Nên Xấu Xa

Sau khi xác định An Tử Yến đã lái xe rời đi, Mạch Đình yên lòng quay sang ông nội: “Ông, không giấu gì ông, lần này cháu đến tìm ông là có chuyện cấp bách”.

“Làm sao?”

“Cháu muốn trở nên xấu xa!”. Ông nội không kiềm được mà bật cười. Nhưng vẫn cố ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Vậy, ý cháu muốn...”.

“Cháu muốn hỏi ông An Tử Yến làm sao mà trở nên xấu xa như vậy?”.

“Nó xấu xa sao?”

“Hừm, ở trước mặt ông anh ấy mới như vậy. Ông không biết trước mặt cháu anh ấy dã man ra sao đâu”.

“Ông không biết phải giúp cháu như thế nào”.

“An Tử Yến không thể mới sinh ra đã như vậy được. Ông kể cho cháu nghe chuyện trước đây của anh ấy đi. Để cháu phân tích xem làm thế nào mà anh ấy trở nên như bây giờ”.

“Cũng được”.

Trong thời gian An Tử Yến ra ngoài, ông nội đã kể cho Mạch Đình rất nhiều chuyện về hắn, về những chuyện trước kia. Trên mặt ông tràn đầy những hoài niệm, con người dường như cũng trẻ ra hơn. Mạch Đình thích thú lắng nghe. Cậu như đã quên mục đích của chuyến đi này. Bởi vì chuyện quá khứ kia hấp dẫn quá, và cũng bởi vì nhân vật chính trong câu chuyện đó là người mà cậu thích nhất.

Bất giác hai người ở nhà ông nội đã đến khuya. Phải về rồi. Mạch Đình nhớ lại chuyện hôm nay cậu đã làm với An Tử Yến. Sau khi mua bánh về, An Tử Yến cũng không có dấu hiệu bất thường gì. Có thể An Tử Yến đã quên rồi. Mọi người cứ hòa hoãn như vậy mà tiếp tục sống với nhau.

“Tử Yến, sau này không được khi dễ Mạch Đình nữa biết chưa?”. Ông nội dặn dò khi ra đến cửa. Lời nói của ông khiến cho Mạch Đình cảm động muốn khóc. Nhưng mà cậu không khóc. Bộ dạng dương dương tự đắc khoanh tay lại. Dùng ngón tay chọt chọt An Tử Yến: “Nghe thấy chưa? Sau này mà còn khi dễ em nữa, em nói cho ông nội xử tiểu tử nhà anh”. An Tử Yến như thể đang kiềm chế. Ông nội đập đập cây gậy xuống đất: “Đang nói chuyện với anh đó”.

“Vâng”.

“Lần sau tới, tôi không muốn lại nghe chuyện anh khi dễ Tiểu Mạch đâu”.

“Sẽ không có đâu ạ”. Có lời cam kết của An Tử Yên, Mạch Đình mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu bước ra ngoài. Cánh cửa vừa mới đóng lại. An Tử Yên đã tiếp tục câu nói còn dang dở: “Cháu sẽ làm cho em ấy lần sau không còn dừng khí mà mở miệng nữa”. Tại sao lại đóng cửa rồi mới nói. Mạch Đình tính quay lại, vừa định đưa tay lên gõ cửa thì đã bị An Tử Yên tóm lấy cổ áo lôi lên xe.

Sau khi vào xe, An Tử Yên khoác vai Mạch Đình, giọng nói dịu dàng đến đáng sợ: “Biết em thích ăn bánh ngọt. Cho nên anh đã không ngại khó khăn mà mua về cho em”.

“Ha ha ha, chuyện cũ nhắc lại làm gì. Cuộc sống biết bao nhiêu là giống tổ”. Tự nhiên hát cái gì vậy! Mạch Đình liếc thấy có cái bánh đặt ở ghế sau. Nó còn bọc gấp đôi đầu cậu.

“Không phải muốn anh mua cho em thứ gì đó à? Sao? Không thích?”

“Không a. Em rất thích. Cảm ơn anh”. Mạch Đình bắt chéo tay thành chữ thập trước ngực.

“Thôi khỏi. Anh sẽ nhìn em ăn hết chỗ đó”.

“Anh đã hao tâm phí sức như vậy rồi thì hãy để mình em lặng lẽ mà hưởng thụ món quà này không được sao?”

“Không được”. Lực đạo cánh tay trên vai Mạch Đình tăng thêm. Sau đó hất buông cậu ra rồi khởi động xe. Mạch Đình không muốn về nhà. Cậu giật mình đoán được tiếp đến sẽ có chuyện gì xảy ra. Ở nhà đợi hắt nhất định là sự trả thù tàn nhẫn vô tình của An Tử Yên.

Chịu đựng qua một đêm đau đớn, Mạch Đình chào đón ngày mới yên bình tươi đẹp. Cậu cầm một tách cà phê hưởng thụ khoảng thời gian giải lao ngắn ngủi. Không khí hôm nay rất tốt. Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào một góc trên bàn làm việc của cậu. Cậu đang đắm chìm trong không gian tĩnh lặng. Từ đâu đó thoáng nghe thấy tiếng gọi: “Mạch Đình”. Chỉ nhìn thấy An Tổ đeo kính đen sải bước đến chỗ Mạch Đình. Trên mặt thể hiện thái độ muốn ăn tươi nuốt sống cậu. An Tổ tóm lấy cổ áo Mạch Đình, lôi cậu đến gần, nhỏ giọng nói: “Cậu, tên khốn kiếp đi khắp nơi đồn tôi thích phụ nữ à?”

“Em, em không có. Em không biết chị đang nói gì”.

“Vậy sao?”. An Tổ dùng sức bóp miệng Mạch Đình: “Quản cái miệng cho tốt. Nếu không cẩn thận coi chừng tôi xẻo nó”.

“Em thật sự không có mà”. Có chết cũng không muốn thừa nhận. Mạch Đình chỉ muốn lóc thịt Lý Minh thôi. An Tổ nở nụ cười bí hiểm. Nụ cười khiến Mạch Đình rợn tóc gáy. Cô tiếp tục nói nhỏ: “Tôi nghe Tiểu Tư nói, danh dự của cậu ở công ty không tốt lắm”. Mạch Đình còn chưa hiểu mô tê gì, An Tổ đã đẩy cậu ra, chỉ thẳng vào mũi Mạch Đình: “Cái thứ bại hoại. Cậu đừng hòng nhớ lại lúc đã nhìn thấy thân thể tôi. Rõ ràng bên dưới ngắn ngủn, lại còn nhỏ tẹo, mềm nhũn. Đã nhanh còn muốn tới. Tôi chịu đủ rồi. Cái thứ đàn ông ngắn thước mau mềm. Đừng để tôi thấy mặt cậu nữa!”. Nói xong thì An Tổ tức giận rời đi. Ánh mắt của các đồng nghiệp lại nhắm vào người Mạch Đình. Điều may mắn duy nhất của Mạch Đình bây giờ đó chính là không ai biết An Tổ, cũng không biết cô chính là chị của An Tử Yên.

“Mới có mấy ngày đã có phụ nữ đến tìm Mạch Đình rồi”.

“Tôi thật không hiểu. Ngắn thước mau mềm mà có thể là hoa hoa công tử. Khó hiểu, quá khó hiểu”.

Ánh mặt trời vẫn tươi sáng rực rỡ không buồn quan tâm đến cảm giác của Mạch Đình. Không có gì để hưởng thụ trong cuộc sống này nữa rồi. Tiếng di động vang lên. Có tin nhắn tới. Là của Lý Minh. Đây chính là cơ hội cuối cùng của Mạch Đình.

[Các bước để trở nên xấu xa (Lưu ý: Phát sinh hậu quả gì, người cung cấp không liên quan)]

Đến một cửa hàng không có camera, mua một con dao. Đương nhiên nếu cậu mua được súng thì càng tốt. Nhớ phải dùng tiền mặt thanh toán.

Lái xe đi thám thính, tìm ngân hàng nhỏ, quan sát vài ngày.

Tiến vào trong ngân hàng yêu cầu nhân viên giao hết tiền cùng vật phẩm giá trị. Nếu như cậu muốn xấu xa hơn nữa thì có thể giết vài người.

Cậu sẽ thành công vào tù.

Đợi đến khi cậu ra tù, cậu lại đến cửa hàng không có camera mua một con dao. Lúc này thì chúc mừng cậu. Cậu đã trở thành một con người xấu xa thành công.

Chúc mừng cậu đã thành công. Bảo trọng. Tạm thời đừng làm bạn với Lý Minh nữa. Xin hãy xóa tin nhắn này]

Mạch Đình xem chút ném điện thoại. Đây là cái phương pháp khỉ gì!!

Đến giờ nghỉ trưa, Mạch Đình nhân lúc không còn ai, chạy đến chỗ An Tử Yến than vãn: “Gần đây đúng xui luôn. Tất cả đều khi dễ em. Em rất là cần trở nên xấu xa”.

“Anh nói Mạch Đình này, anh muốn hỏi em lâu lắm rồi”.

“Hỏi cái gì?”

“Em cứ nói phải trở nên xấu xa. Không lẽ em nghĩ bản thân em bây giờ là người tốt hả?”. Một câu hỏi rất trực tiếp và thực tế.

“Anh có ý gì?”. Lại còn hỏi ý gì. Gần đây lúc nào cũng bị khi dễ không phải là không có nguyên nhân. Nếu không phải cậu bán đứng Bạch Tiểu Tư trước mặt An Tử Yến, nói nhảm về An Tố. Hơn nữa, cậu còn đi tin vào những trò đùa quá lố của ông nội thì cũng đâu đến mức thế này.

“Phẩm hạnh của em không cần hỏi đến vấn đề này!”. Mạch Đình dứt khoát trả lời.

“Tùy em”.

“Anh không sợ em trở nên xấu xa hả?”

“Không sao”. Câu trả lời của hắn khiến Mạch Đình cảm thấy có chút hụt hẫng. An Tử Yến xếp hồ sơ lại: “Em trở thành cái gì đối với anh mà nói cũng vậy thôi. Em vẫn là của anh”. Cảm giác hụt hẫng liền chuyển sang một cảm giác khác. Cứ đùa giỡn cậu mà. Cậu mang theo chút tức giận: Tại sao cuối cùng mình lại không thể làm gì được hắn thế này? Tại sao chỉ cần một câu nói thì hắn lại có thể làm được rất nhiều thứ với cậu? Thật không thể hiểu nổi mà.

Đúng vậy. Sống đến bây giờ, rốt cuộc chúng ta hiểu tình yêu được bao nhiêu?

48. Chương 48: Tình Yêu Khác Nhau

“Đưa Ellen cho tôi mượn một ngày”. Khi An Tử Yến nói ra câu này, Mạch Đình giật hết cả mình. Ellen thì bình thường. Nhưng Chu Cách lại như chó bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên: “Tôi không cho. Vì sao phải cho?”

“Cậu ở nhà tôi ăn hai bữa rồi”. Đây mà coi là lý do gì? Khó trách thái độ đối đãi với Chu Cách không giống lần trước. Hắn chính là chọn thời điểm để lên kế hoạch thôi. Mạch Đình nổi hết da gà. Chu Cách lắc đầu: “Coi như Mạch Đình không thể thỏa mãn cậu. Tôi cũng không thể đưa bảo bối của tôi cho bất cứ ai mượn được. Cậu cũng không được”. Mạch Đình tổn thương nhìn An Tử Yến: “Chẳng lẽ em thật sự không thể thỏa mãn anh?”. An Tử Yến liếc cậu một cái: “Anh mượn cô ấy để giúp anh giải quyết công việc”. Chu Cách càng phản đối: “Cậu không có thư kí à? Bên bộ phận chăm sóc khách hàng của cậu không có nữ hả? Tôi không chịu. Không cho mượn. Cùng lắm là tôi đền tiền cho hai bữa cơm kia cho cậu chứ gì”.

“Không lấy tiền. Tôi muốn cậu nôn nguyên vẹn hai bữa ăn đó ra cho tôi”.

“Sao tôi làm được?”

Mạch Đình chen vào: “Mấy người cũng nên hỏi ý kiến của Ellen chứ. Quá bất lịch sự. Không tôn trọng phụ nữ gì cả!”. Thái độ của Ellen lại rất thoải mái: “Tôi thì không có vấn đề gì hết”. Chu Cách khấn trương: “Sao em lại không có vấn đề gì? Không lẽ em không thương anh?”. Bộ dạng của Chu Cách như thể đi đưa đám.

Ellen hôn Chu Cách: “Làm gì có chuyện đó. Một ngày thôi mà”.

“Anh không nhịn được!”.

Lúc đầu Mạch Đình nghĩ Chu Cách rất phiền phức. Nhưng sau nghĩ kĩ lại. Cậu phát hiện một chuyện rất đáng sợ. Cho tới bây giờ, cậu chưa từng nhìn thấy hai người họ cách xa nhau. Mỗi lần đến chỗ nào có Chu Cách thì thể nào cũng có Ellen. Quả nhiên không hổ danh đôi tình nhất biến thái nhất mà.

“Em cũng không chịu được việc rời xa anh”.

“Bớt diễn đi”. An Tử Yên lại phá hoại không khí. Sau đó hần quay về phía Chu Cách: “Cậu ra sau ngồi, tôi phải nói chuyện riêng với Ellen”.

“Có cái gì mà tôi không thể nghe được?”

“Chẳng qua là không thích cậu lắm chuyện thôi”.

Ellen vuốt ve bảo bối Chu Cách: “Lát nữa em sẽ nói cho anh biết. Không lẽ anh không tin em?”. Chu Cách lắc đầu: “Đương nhiên không phải vậy. Thế để anh ra sau”. Mạch Đình yếu ớt hỏi: “Em cũng cần ra sau hả?”

“Không cần. Em không nằm trong phạm vi con người đối với anh”.

Thì ra là công ty đang dây dưa với một khách hàng lớn khó tính. Tình hình cực kì ảm ương. Chỉ cần tâm trạng không tốt hoặc cảm thấy sản phẩm không đạt đến mức độ hoàn mỹ của họ thì sẽ gây phiền phức ngay. Nghiêm trọng nhất thậm chí còn muốn dùng pháp luật để giải quyết vấn đề nữa. Người này cũng chỉ là mạnh miệng. Mục đích chủ yếu là muốn công ty bồi thường. Kiếm chút lợi ích bỏ túi. Bộ phận marketing vì sức tiêu thụ của họ nên không chịu để mất con cá lớn này. Mà tất cả chuyện phiền phức lại đẩy sang bộ phận chăm sóc khách hàng. Có thể nói bên chăm sóc khách hàng tiêu rồi. Đến quản lý Thôi cũng không làm được gì. Lúc nào cũng cần đến Vương tổng tự mình ra mặt. Về chuyện tại sao lại muốn tìm Ellen. Là bởi vị khách hàng kia rất háo sắc. Hơn nữa, phụ nữ ngoại quốc thì càng thích. Sau khi biết sơ sơ sự tình, Mạch Đình còn chưa biết An Tử Yên đang có kế hoạch gì. Không thể vì lấy lòng khách hàng mà đưa Ellen đi được. An Tử Yên chẳng qua là nói cho Ellen biết một số chuyện không liên quan. Kiểu nói mấy ngày nữa sẽ có tiệc, phải ăn mặc thật đẹp. Còn những chuyện khác thì không đề cập đến.

Chia tay bọn Chu Cách, Mạch Đình ngồi lên xe cùng An Tử Yên về công ty. Cậu thật sự rất tò mò, không thể đợi được nữa: “Anh định làm thế nào?”

“Không biết”.

“Cái... cái gì!! Anh không biết mà đem Ellen đi bán rồi hả!”.

“Giờ lười nghĩ”.

“Em phải làm sao để anh nghĩ được. Phải nhanh lên. Nhớ Ellen bị...”.

“Cô ấy cũng không phải con nít”. Mạch Đình không nói nữa, nghiêng đầu về phía cửa sổ. Ellen, thật xin lỗi. Có một người chồng ma quỷ như vậy, Mạch Đình cảm thấy cậu không chỉ phải xin lỗi Ellen, xin lỗi công ty, mà còn cần phải xin lỗi loài người đã để cho con quỷ này tác oai tác quái.

“Sao? Lần đầu tiên theo Yên ra ngoài làm việc thế nào?”. Mới vào công ty, Quách Bình đã hỏi. Mỗi ngày đi làm chính là lúc Mạch Đình đều muốn mất dạng. Có rất nhiều lời không thể nói ra. Mà cũng không thể nói cho bọn Quách Bình biết hai người họ đến đâu làm việc, còn đi mượn phụ nữ nữa.

“Cũng được”.

“Không bị chửi hả?”

“Mấy người sao cứ có suy nghĩ tôi sẽ bị chửi vậy. Nói không chừng một ngày nào đó tôi sẽ được trọng dụng a. Mới đầu vào công ty có thể anh ta không biết tôi. Nhưng làm việc một thời gian, tôi với anh ta có khi dần dần trở thành bạn tốt không chừng”. Tất cả mọi người vội vàng quay trở lại công việc. Chả có ai muốn nghe cậu nói. Cậu hít mũi. Quay về bàn làm việc lấy điện thoại ra.

Chỗ ở của Mạch Đình gần trường nhưng cách công ty khá xa, cũng coi như là hải lòng. Không nghĩ đến việc đổi chỗ ở. Cách công ty xa thì càng không dễ bị phát hiện mối quan hệ của cậu và An Tử Yên. Cần họ

đối diện họ đã bỏ trống rất lâu, không ai đến ở. Hôm nay sau khi tan việc về nhà, Mạch Đình nhìn thấy có người mang đồ đạc lên. Không khỏi ngạc nhiên. Lúc đi lên trên thì thấy có hai người đứng trước cửa chỉ đạo công nhân dọn dẹp. Nhìn thấy Mạch Đình thì lịch sự cúi chào. Người đàn ông lên tiếng trước: “Chào cậu, cậu là hàng xóm đúng không? Chúng tôi mà người mới đến. Tôi là Hứa Đức. Đây là vợ tôi, Dư Dung Mỹ”. Người phụ nữ đứng bên cạnh mỉm cười với Mạch Đình. Thái độ lịch sự của hai người họ khiến cho Mạch Đình thấy có cảm tình. Hai người họ tầm hai mươi. Đều là nam thanh nữ tú, rất xứng đôi vừa lứa. Hẳn là mới cưới đi. Thật là một đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc.

“Xin chào, tôi là Mạch Đình”.

“Chúng tôi vừa mới chuyển đến còn chưa biết gì nhiều. Nếu không phiền, mong hàng xóm chúng ta sẽ qua lại nhiều hơn”.

“Vâng. Nếu như các bạn muốn tìm siêu thị hay cửa hàng gần đây thì cứ hỏi tôi”. Mạch Đình nhiệt tình lên tiếng. Có cảm giác lâu rồi mới được nói chuyện với người văn hóa.

“Cảm ơn cậu. Vậy chúng tôi làm việc đã”.

“Vâng”. Mạch Đình vừa mở cửa vào nhà đã hướng đến chỗ An Tử Yến: “Anh có thấy không? Ở đối diện có hàng xóm mới đó”. An Tử Yến lạnh lùng: “Ồ”.

“Bây giờ náo nhiệt rồi. So với cặp Chu Cách và Elle thì tốt hơn nhiều”.

“Em thấy tốt?”

“Tạo cho người khác cảm giác không tệ. Chắc nhỏ hơn chúng ta nhỉ?”.

An Tử Yến khịt mũi: “Khuyên em nên tránh xa bọn họ một chút”.

“Họ có thù oán gì với anh hả?”

“Có mùi bẩn”. Mạch Đình không hiểu An Tử Yến nói gì. Hắn không chê Chu Cách, ngược lại đi có ác cảm với đôi vợ chồng trẻ kia. Cái tài nghệ gì vậy?

“Sao anh biết?”

“Không biết. Trực giác thôi”.

Mạch Đình ôm tay: “Lại còn trực giác. Anh nghĩ mình là thám tử hả?”

“Nghe giọng em ý là có thái độ với anh?”

“Anh còn nói. Em không chỉ có thái độ với anh đâu! Bình thường lúc làm việc sao anh cứ trêu em! Đừng nói là anh quên!”.

“Anh quên rồi”. Mạch Đình xông tới liều mạng với An Tử Yến. Còn chưa đến một phút đã nghe thấy tiếng cười của cậu: “Ha ha, nhột quá. Em sai rồi. Ha ha ha”.

Dù cho không phải là mới kết hôn, nhưng có làm sao đâu. Cả hai bọn họ làm gì có ai quan tâm đến cái chuyện mới kết hôn đó.

49. Chương 49: Khiến Cho Người Ta Phát Hỏa

Hàng tháng công ty sẽ tổ chức hội họp để mời khách hàng cùng các quản lý cao cấp đến tham dự. Các ban ngành, bộ phận trong công ty cảm thấy rất phấn khích. Phấn khích là vì chẳng những không cần phải làm việc mà còn có thể ăn chùa uống chùa. Lý do nghe có vẻ thiển cận, nhưng thân làm công ăn lương, còn gì trong cuộc sống có thể vui hơn được nữa. Nhưng các nhân viên trong bộ phận chăm sóc khách hàng thì ngược lại. Vừa nghe đến hội họp đã chán ghét ra mặt. Tất cả nhân viên trong bộ phận chăm sóc khách hàng đều bắt buộc phải tham gia. Ai bảo họ là đại diện của công ty. Phụ trách thực hiện cái hội họp này cũng đủ phiền phức rồi. Thật may là quản lý Thôi cố ý chạy về. Vì cái lý do sợ An Tử Yến cùng các nhân viên mới chưa có kinh nghiệm sẽ phạm sai lầm, nên đã nhận thầu hết mọi chuyện. An Tử Yến không quan tâm. Mạch Đình cảm thấy hành động của quản lý Thôi cũng hợp ý hắn.

Địa điểm tổ chức hội họp nằm trên tầng 12. Đại đa số các nhân viên đã lên trước chuẩn bị. Mạch Đình có chút mong đợi cùng lo lắng. Cậu chưa từng đến từ tầng 10 trở lên. Đứng trước gương trong nhà vệ sinh, cậu nghiêm túc chỉnh sửa lại trang phục. Phạm Thiếu Quân cầm theo một cái túi nhỏ đi đến, đặt trên bồn rửa mặt.

“Đẹp không? Bộ vest của tôi ấy. Rất là hâm mộ đi. Tôi cần rằng chỉ hần một tháng tiền lương để mua đấy. Cuối cùng hôm nay cũng có thể mặc rồi”. Chẳng ai hỏi nhưng Phạm Thiếu Quân vẫn nói rất tự nhiên. Mạch Đình gật đầu. Cậu không hiểu về giá trị mấy bộ vest. Đành phải vờ như hiểu biết: “Quả nhiên rất khác nhau”.

“Đương nhiên rồi. Nhờ vào cái dịp này, các công ty khác cũng đến. Không thể để cho người ta thấy công ty chúng ta toàn là những đám nhóc nghèo khổ được”. Phạm Thiếu Quân nhìn bộ vest của Mạch Đình trong gương: “Cậu cũng thức thời nhỉ. Bình thường ăn mặc như đồ bỏ giờ lên vest khác hẳn”.

“Tôi... tôi cũng là xem hoàn cảnh thôi”. Cậu lúng túng trả lời. Thật ra thì cậu căn bản không có nhìn dịp lễ gì. Cũng chẳng quan tâm đến thương hiệu. Quần áo đều chọn đại trên web. Cậu thấy có thể mặc được là mua. Sáng nay trước khi ra khỏi nhà, không biết An Tử Yến lấy đâu ra bộ vest ném cho Mạch Đình. Muốn cậu mặc vào. Nguy hiểm thật. May mà nghe lời An Tử Yến. Phạm Thiếu Quân hiểu biết nên nhìn qua là đoán được giá trị bộ vest Mạch Đình đang mặc. Sau khi nghe giá, trong đầu Mạch Đình chửi An Tử Yến. Quá lãng phí. Không biết tiết kiệm gì cả. Bộ đồ mắc như vậy, thiệt đau đớn mà.

Mỗi ngày, cái tên An Tử Yến trong đầu Mạch Đình hết khen, rồi lại bị chửi. Cứ thường xuyên như vậy. Cậu cũng không biết mệt a.

Phạm Thiếu Quân mở khóa kéo cái túi trên bồn rửa mặt. Bắt đầu các bước tẩy rửa trên mặt. Động tác vô cùng thuần thục. Thấy Mạch Đình cứ nhìn chằm chằm mình: “Sao? Chưa từng thấy đàn ông trang điểm à?”

“Chưa”.

“Đúng là không biết thế giới rộng lớn mà. Đàn ông cũng cần tử tế với bản thân. Trên đời này không có đàn ông xấu, chỉ có đàn ông lười thôi”. Những lời này Mạch Đình đã từng nghe qua, nhưng có chút không giống như Phạm Thiếu Quân nói. Chẳng qua là sau một hồi múa may. Làn da của Phạm Thiếu Quân đã thay đổi hẳn. Ánh mắt cũng có thần hơn. Thoạt nhìn đẹp trai hơn lúc bình thường nhiều. Nếu không nhìn kĩ thì hoàn toàn không nhìn thấy dấu vết trang điểm.

Cậu đứng bên như ếch ngồi đáy giếng. Hồi giờ cậu vẫn cho rằng đàn ông trang điểm thì chỉ có ba kết quả: dân rock, phụ nữ, yêu quái. Bây giờ mới hiểu được, nhiều cô gái phát cuồng vì mỹ phẩm cũng không phải là mù quáng. Phạm Thiếu Quân đẩy chiếc túi sang Mạch Đình: “Thử chút đi”.

“Hả?”. Trong lòng Mạch Đình vừa hiểu kì vừa do dự. Phạm Thiếu Quân nhận được điện thoại vội vã chạy đi. Nhắc nhở Mạch Đình dùng xong thì đặt lên bàn làm việc cho anh. Muốn thử hay không? Cậu lại nhìn vào gương. An Tử Yến chọn vest rất vừa người. Mặc vào có cảm giác không giống như thường ngày. Nếu cậu trang điểm có thể giống như Lọ Lem vào lúc 12 đêm, bước vào buổi dạ hội, cả hội trường yên lặng. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cậu. Nói vậy cậu triển ngay và luôn.

Sau cả chục phút bôi trét, An Tử Yến cũng đi vào rửa tay. Mạch Đình quay đầu lại. Hai người nhìn nhau vài giây. Một chút phản ứng, An Tử Yến cũng không có. Hắn đến dùng vòi nước bên cạnh Mạch Đình rồi quay người đi ra. Không lẽ cậu đột nhiên đẹp trai đến mức An Tử Yến cũng không nhận ra? Mạch Đình vẫn đang sống trong ảo tưởng thì nghe được đoạn đối thoại của An Tử Yến và Quách Bình.

“Trước đây trong nhà vệ sinh không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Chưa từng nghe. Sao vậy?”

“Mới nãy ở bên trong có nhìn thấy thứ kinh kinh”.

“Không thể nào. Không lẽ có ma?”

“Ai biết”.

Cái gì mà kinh kinh! Rõ ràng hẳn biết là cậu! Này mà giống ma gì. Nhìn kiểu gì mà giống! Mạch Đình lại nhìn vào gương thêm lần nữa. Nháo nhào rửa sạch lớp trang điểm. Có lẽ nước lạnh làm cho cậu tỉnh táo không ít. Cậu ý thức được lúc này không phải lúc vẽ vời. Cậu ra khỏi nhà vệ sinh, đặt chiếc túi lên bàn Phạm Thiếu Quân rồi đi về phía thang máy. An Tử Yến và Quách Bình đang đứng đợi ở đó. Quách Bình thấy Mạch Đình, hỏi: “Cậu vẫn còn ở đây à?”

“Vâng, có chút việc nên hơi trễ”.

“Sao không thấy cậu?”

“Tôi ở trong nhà vệ sinh”.

“Vậy cậu có thấy bên trong có gì kinh kinh không?”

“Không có!! Bên trong rất là được!”. Mạch Đình uất ức trả lời.

Cửa thang máy mở ra, Chu Mạnh cùng vài người bên bộ phận marketing cũng có mặt. Những sợi tóc trắng trên đầu Chu Mạnh đã được nhuộm đen lại. Nhìn trẻ ra không ít. Mạch Đình bước vào, vừa vịn đứng cạnh Chu Mạnh.

“Đây là chỗ cậu nên đứng à?”

Không phải thang máy còn nhiều chỗ trống sao? Hơn nữa đâu có quy định đi thang máy mà phải phân biệt cấp bậc a. Trong lòng Mạch Đình mắng chửi nhưng ngoài mặt vẫn cung kính đứng nhích ra một chút. An Tử Yến đứng giữa Chu Mạnh và Mạch Đình. Chu Mạnh nhìn số tầng trong thang máy, châm chọc: “Bây giờ cậu mới lên, đúng là nhiệt tình thật”. An Tử Yến như khiếm thính, không để Chu Mạnh vào mắt.

Mạch Đình cảm thấy đau đầu. Kẻ thù của An Tử Yến trong công ty còn chưa đủ nhiều sao? Gặp chuyện thì trả lời người ta đi. Mong là không cãi nhau. Tính khí Chu Mạnh cứ như pháo có mồi lửa liền phát nổ.

“Tôi đang nói chuyện với cậu đó. Cậu có nghe không?”. Chu Mạnh tăng âm lượng.

“Nhảm nhí”.

“Cậu chửi ai đó? Tiểu tử thôi. Đến lúc danh tiếng bộ phận chăm sóc khách hàng của các cậu bị lão Thôi đoạt hết thì xem cậu làm sao”.

Thấy chưa! Lại cãi nhau rồi. Bất quá khẩu khí của ông ta nghe kiểu gì cũng như ông anh lớn đang chửi thằng em không có tiền đồ. Chắc là ảo giác đi. Mạch Đình muốn nghĩ như vậy.

“A~”.

Đột nhiên bên trong thang máy, Mạch Đình kêu lên một cách khó hiểu. Ngay sau đó thì đỏ mặt cúi đầu xuống. Hai tay chấp sau lưng. Cậu không phải lên cơ, mà lúc này đang nghĩ đông nghĩ tây thì cậu cảm giác có một bàn tay đặt lên mông mình. Mạch Đình biết rõ bàn tay đó là của tên khốn kiếp kia!!

Cửa thang máy mở ra, Mạch Đình đi ra cuối cùng, nhân lúc không ai chú ý, cậu nhéo An Tử Yến một cái. An Tử Yến dừng lại. Mạch Đình cứ cho rằng hẳn muốn trả thù cậu. Nhưng hẳn chỉ vào lại thang máy. Không nói không rằng, cứ vậy mà nhấn nút đi xuống.

“Cậu ta sao vậy?”

“Chắc quên chuyện gì đó. Chúng ta vào trước đi”.

Nhất định là để quên Ellen ở dưới rồi!! Nhiều chuyện cứ liên tiếp đến với Mạch Đình khiến cậu bức bối. An Tử Yến thật đúng là làm cho người khác phát hỏa mà.

50. Chương 50: Người Lùn

Khi Quách Bình mở cửa ra, Mạch Đình giống như bước vào một thế giới khác. Đây đích thị là thế giới của những người giàu có. Đàn ông ăn vận vest sang trọng. Phụ nữ thì sắc nước hương trời. Đồng hồ cùng những món trang sức họ mang trên người càng thêm lấp lánh bởi ánh đèn trên trần chiếu xuống. Mơ hồ

có thể nghe thấy tiếng cười chói tai của người phụ nữ nào đó: “Tôi mới đến Dubai. Cũng không có gì chơi. Cái khách sạn bảy sao ở đó cũng không đến nổi tệ lắm”.

“Vậy hả? Hôm nào tôi cũng nên đi mới được. Đạo này bận rộn chuẩn bị chỗ cưới cho thằng con, không có thời gian đi chơi. Cần mới mua nó lại không thích”.

Cái gì mà hội họp. Căn bản là nơi khoe khoang sự giàu có của bọn họ thôi. Mạch Đình còn là lần đầu nghe thấy có khách sạn bảy sao. Quách Bình dẫn Mạch Đình đi qua đám người đông đúc. Cậu cảm nhận sâu sắc vì sao những đồng nghiệp khác lại chán ghét cái buổi hội họp này. So với sống trong văn phòng còn mệt hơn ấy chứ. Đầu óc chẳng tìm được loại ngôn ngữ gì để miêu tả. Cậu đi qua một người sẽ quan sát khuôn mặt họ. Nhưng không thấy người đàn ông lần trước An Tử Yến gặp mặt. Hay hai người chỉ gặp riêng? Người đó rốt cuộc là ai? Tầm ba mươi tuổi, khí chất ngời ngời, có thể là ai được? Chỉ bằng hai điểm này Mạch Đình có suy nghĩ nát óc cũng không ra được. Hay người đó không đến? Không phải tất cả khách hàng đều đến tham gia mà.

Cánh cửa lại được mở ra lần nữa. So với những thứ trang sức ở đây còn lấp lánh hơn nữa. Đến mức hoa cả mắt luôn rồi. Làn da Ellen trắng nõn, tóc vàng ngang vai, trang điểm nhẹ nhàng. Mặc một chiếc váy ngắn cổ khoét sâu bó sát cơ thể. Người đi bên cạnh cô chính là An Tử Yến. Có lẽ phải là một họa sĩ nổi tiếng am hiểu về nghệ thuật mới phát họa được khung cảnh tuyệt đẹp này. Hay chẳng cũng cần phải dùng một lượng lớn từ ngữ để ca ngợi cái vẻ đẹp đó. Hôm nay Mạch Đình đã nhiều lần cố tình làm lơ không chú ý nhưng vẫn không thể nào thoát ra được. Ai nói muốn đẹp thì cần phải có thứ gì đó thấp kém hơn đứng bên mới tôn được nét diễm lệ? Hẳn có cần bất cứ điều gì đâu.

Ellen kéo cánh tay An Tử Yến. Giống như thực nữ nhẹ nhàng mỉm cười. Đến cái điệu bộ bước đi cũng đủ cảm giỗ những kẻ khác giới rồi. Mạch Đình không ngốc mà đến Ellen cũng ăn giấm. Trong đầu cậu nghĩ chuyện này không liên quan đến mình. Đây chính là thời khắc chứng kiến kì tích. Quan hệ của Chu Cách và Ellen đã bị An Tử Yến phá hủy. Nơi có Ellen lại không thấy Chu Cách. Thật thú vị. Nhưng rất nhanh sau đó, cậu phát hiện sau lưng có âm thanh khác thường. Quay người lại thì thấy Chu Cách đang dán chặt mắt lên Ellen ở phía bên kia.

“Sao anh lại ở đây!”

“Đừng quên tôi cũng là khách hàng của công ty hai người chứ”.

Mạch Đình quên khuấy đi mất. Chu Cách chính là người bị hại khi An Tử Yến muốn thăng chức. Xem ra, ngay đến An Tử Yến cũng không có cách gì phá hoại mối quan hệ của Chu Cách và Ellen rồi. Dù cho tình yêu có biến thái thì đến ma quỷ cũng chẳng thể làm gì được! Mạch Đình nghĩ đến đây, không khỏi cảm thán. Ánh mắt của cậu đuổi theo An Tử Yến. Cuối cùng cũng được nhìn thấy cái gai của bộ phận chăm sóc khách hàng. Trước đây Mạch Đình cho rằng người đó sẽ kiêu tài to mặt lớn, khuôn mặt sáng ngời. Ai ngờ đến khi gặp mặt rồi thì lại kiêu vác đáng nhỏ bé, đầu nhỏ, mắt nhỏ, mũi nhỏ, miệng nhỏ. Không lẽ bên dưới cũng... E hèm. Mạch Đình, cậu không phải là một người chính trực và trong sáng sao?

Gã lùn này cùng An Tử Yến chào hỏi xong cũng không nhìn đến hắn nữa. Gã không chút chú ý đối với An Tử Yến. Bình thường người trao đổi với gã chính là Vương tổng. Gã là kiểu người không coi những người trẻ tuổi ra gì. Gã trực tiếp nhìn Ellen. Chỉ còn thiếu mỗi việc nước bọt chảy ra ngoài. Đúng là không có mắt nhìn người mà. Rõ ràng An Tử Yến mới là người đẹp nhất. Mạch Đình lại đặt loạn biệt danh rồi. Có thể chính cậu cũng không phát hiện ra điều đó. Bình thường cậu sẽ lấy hết những biệt danh tốt đẹp của người khác mà áp lên người An Tử Yến. Quả thiên vị.

“Đây là...”, giọng nói gã lùn chan chất mang sự ngưỡng mộ. Cho rằng Ellen là bạn gái của An Tử Yến. Ellen đưa tay ra: “Chào ông, tôi là bạn của An Tử Yến. Tôi vừa từ nước ngoài về đây. Yến, cậu không giới thiệu người đàn ông dễ mến này cho tôi sao?”. Ellen bạo dạn bóp nhẹ bàn tay gã lùn. Gã bị cử chỉ thân mật của cô làm cho phẩn chấn.

“Tôi còn tưởng em là bạn gái của quản lý An. Xem ra cậu ta không có may mắn rồi”.

Gã mới không có may mắn đó. Đứng với Ellen một chỗ, theo như truyện cổ tích thì chính là như công chúa Bạch Tuyết và chú lùn. Ellen mỉm cười duyên dáng: “Cậu ấy cũng không thích mẫu người như tôi”. An Tử Yến đột nhiên kéo Mạch Đình sang đứng cạnh hắn: “Kiểu này hợp với tôi hơn”. Trong nháy mắt Mạch

Đỉnh so với đá còn cứng hơn. Cậu gượng cười, đập lên chân An Tử Yến. Gã lùn sững sốt nhưng ngay sau đó bật lên tiếng cười lớn khiến cho mọi người xung quanh quay lại nhìn. Bởi vì tất cả đều biết gã là một người có tính tình kì quái, thường châm chọc và xem thường người khác. Vậy nên ai cũng tò mò muốn biết người nào có thể làm cho gã cười lớn đến như vậy. Quản lý Thôi đứng cách đó không xa tái xanh hết mặt mày chứng kiến sự việc.

“Tôi không nghĩ cậu lại là một người hài hước như vậy. Ha ha”.

“Vậy hai người trò chuyện đi, tôi còn có việc”.

“Được”. Gã lùn không thể chờ để được nói chuyện riêng cùng Ellen. Gã gật đầu, trong mắt mắt còn có ý khen ngợi An Tử Yến. Mạch Đỉnh cùng Quách Bình theo An Tử Yến rời đi. Đầu óc Mạch Đỉnh bây giờ vẫn còn chưa tỉnh táo. Nhất định Quách Bình đã nghe được. Làm sao bây giờ. Cậu lén nhìn Quách Bình, đang muốn giải thích: “Sự phụ, vừa rồi...”.

Quách Bình chú ý đến vết ửng đỏ trên gò má Mạch Đỉnh, tinh thần bất an hoảng hốt, không khỏi có ý muốn trêu chọc: “Cậu cũng không cho lời nói Yến nói là thật đi. Quả nhiên là kinh nghiệm của cậu vẫn còn chưa đủ. Chỉ là kĩ thuật xã giao thôi. Nên là học nhiều một chút”. Vốn chỉ hy vọng Quách Bình không nên nghĩ là thật nhưng Mạch Đỉnh lại được người ta an ủi mới mẻ. Thành ngữ Có tật giật mình của cổ nhân quả không sai.

Người đau khổ nhất trong cả hội trường này chính là Chu Cách. Mặt mày anh hiện rõ sự ghen ghét, tức giận, buồn tủi. Mạch Đỉnh bắt đầu cảm thông với anh nhưng cậu cũng còn lo chuyện khác nữa. Nhân lúc Quách Bình bận việc, cậu chạy đuổi theo sau lưng An Tử Yến. An Tử Yến quay đầu lại nhìn cái đuôi phía sau: “Sao? Cậu sẽ không nghĩ lời nói của tôi là thật đi”.

“Em... em không có. Chỉ là muốn hỏi anh một chuyện thôi”.

An Tử Yến đưa tay, giống như thần tượng vẫy chào fan hâm mộ: “Tôi kết hôn rồi, không thể cùng cậu ở đây được”. Mạch Đỉnh trợn mắt, vẫn giữ thấp âm lượng để không ai nghe thấy: “Anh đủ chưa! Đừng có làm loạn. Em với anh là nói chuyện chính sự biết chưa. Chu Cách đến rồi đó”.

“Biết”.

“Anh không cảm thấy anh ấy rất đáng thương sao? Anh đem Ellen nhường cho người khác đối với anh ấy mà nói rất là tàn nhẫn đó. Bây giờ anh nhất thời lấy được lòng tên lùn kia. Nhưng sau này, anh vẫn để Ellen đi với ông ta sao? Nếu như Ellen xảy ra chuyện gì, lương tâm em cả đời sẽ không yên được”. Mạch Đỉnh nhíu mày nói nghiêm túc. Nếu như bây giờ an Tử Yến mà đùa cợt với cậu, đoán chừng cậu sẽ rất tức giận. Bởi vì chuyện họ đang nói không phải chuyện giỡn chơi.

“Vậy thì nói cho em biết...”. An Tử Yến tiến đến gần. Không biết vì nguyên nhân gì mà cứ mỗi lần hấn hạ thấp âm lượng thì sẽ lộ ra một sức hấp dẫn mê người: “Anh tuyệt đối sẽ không làm những chuyện khiến cho lương tâm của mình lo lắng”. Cho đến khi An Tử Yến bị Vương tổng gọi đi, Mạch Đỉnh vẫn còn chìm đắm trong ma lực cuốn hút của An Tử Yến không thể thoát ra được.

51. Chương 51: Mối Quan Tâm Của Người Qua Đường

Một con người đầy sự độ lượng như Mạch Đỉnh sẽ đi an ủi Chu Cách. Cậu cười cười: “Chỉ là diễn thôi, không cần để ý nhiều quá. Chúng ta đều là người trưởng thành. Phải học cách khống chế bản thân. Ellen là người của anh. Không lẽ anh không tin cô ấy? Biểu hiện của anh giống kẻ không có tiền đồ như vậy sẽ khiến cho Ellen coi thường đấy. Chúng ta là đàn ông. Đàn ông thì không nên nhỏ nhem. Lúc bình tĩnh mới chính là có sức quyến rũ”. Mạch Đỉnh thuyết trình vô cùng hùng hồn. Sau đó thì nhìn thấy An Tử Yến bị một đám người vây lấy. Trong đó còn có mấy cô làm bộ nói chuyện công việc mà cố ý dùng ngực dán sát vào cánh tay của An Tử Yến.

Giờ phút này, vẻ mặt của Mạch Đỉnh và Chu Cách không khác gì nhau. Một chút cũng không chấp nhận? Bình tĩnh? Rồi sức quyến rũ gì gì đó?

Gã lùn nói những lời ngon tiếng ngọt với Ellen cùng uống nhiều rượu nên có chút say. Ellen đề nghị đưa gã xuống dưới. Gã hớn hờ đồng ý. Mạch Đình đi theo sau họ. Còn Chu Cách thì bị Tào Thành Nghị đột nhiên xuất hiện ngăn lại. Mạch Đình không để ý đến Chu Cách. Bây giờ quan trọng nhất là Ellen. Cậu lên một buồng thang máy khác xuống dưới. Lái xe đã đánh xe đến trước cửa đứng đợi. Lúc nhìn thấy Ellen mở cửa chuẩn bị lên xe cùng gã lùn kia, Mạch Đình toan gọi cô nhưng lại bị một bàn tay đứng chỗ cửa bịt miệng lại. Mạch Đình kinh hãi quay đầu lại thì phát hiện là An Tử Yến.

“Hừm, đợi một chút”.

Mạch Đình nhìn không chớp mắt về phía trước. Cậu dần hiểu An Tử Yến tại sao phải tìm đến sự giúp đỡ của Ellen. Phụ nữ ngoại quốc không phải chỉ có mỗi Ellen. Nhưng chung là bởi cô đã cùng Chu Cách làm nhiều hành động thân mật. Nên đối với những kĩ xảo trêu đùa, cô chính là đạt đến ngưỡng không có đối thủ.

Gã lùn kia không thể so sánh với bọn lưu manh ngoài đường được. Gã là một người có địa vị. Cho dù say cũng sẽ không quá trớn với phụ nữ. Để tránh xảy ra chuyện, gã phải kiên nhẫn thì mới có thể từ từ mà thưởng thức mỹ vị. Mặc dù gã đã tính toán đầu vào đấy, đáng tiếc lại gặp phải Ellen. Mùi hương trên tóc cô thoang thoảng bay vào mũi gã. Động tác mở cửa cùng với lúc chống hông chui vào xe đã khiến gã nuốt nước bọt.

Cửa xe đóng lại. Mạch Đình cũng không nhìn được nữa: “Nếu để hắn đi thì Ellen quay về cũng đã muộn rồi!”. An Tử Yến không lên tiếng.

Bên trong xe mở nhạc có tính kích thích. Ellen làm bộ đau chân. Cúi xuống tháo giày. Đôi chân thon dài hiện ra. Cô hơi khom lưng co chân. Bộ ngực tì lên đầu gối, thấp thoáng ẩn hiện bên dưới cổ áo. Gã lùn nói thế nào cũng là đàn ông. Rốt cuộc cũng không nhìn được mà nhào qua Ellen. Ellen hét âm lên, đẩy gã ra. Mở cửa xe chạy xuống. Chỉ còn một chân mang giày. Tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch. Vừa đi vừa chửi: “Fuck. Đồ khốn. Ông nghĩ muốn làm gì với tôi?”. Cô chửi rất lớn khiến người đi đường quay lại nhìn.

Cảnh tượng tiếp theo khiến cho Mạch Đình cảm thấy kinh ngạc. Cậu nhìn thấy lái xe cho gã lùn kia đưa một cánh tay ra, giơ cao lên làm kí hiệu OK. Sau đó thì lái xe đưa gã đi.

Đây là chuyện gì? Mạch Đình rơi vào mù mờ, không biết mô tê gì cả. Sau khi gã lùn đi xa, Chu Cách mới được thả ra. Nhưng không thấy Tào Thành Nghị đâu cả. Nhắc đến cũng thật quái lạ. Tào Thành Nghị đối với thái độ của mình cũng không cần nói ra. Không quan ai quan tâm đến chuyện của bản thân dần dần cũng trở thành thói quen. Nhưng ngoài Chu Cách hoặc khi có việc cần thiết phải liên lạc thì trong công ty, Tào Thành Nghị và An Tử Yến như thể không quen biết nhau. Cũng chưa từng nói chuyện riêng với nhau. Quá nhiều thứ mù mờ.

Chu Cách và Ellen vừa vào phòng làm việc của An Tử Yến liền hôn nhau đắm đuối, táy máy tay chân. Tay của Chu Cách sắp luồn vào trong váy Ellen thì Mạch Đình hét lớn: “Mấy người làm cái gì đấy? Ellen, ông ta không làm gì với cô chứ?”

“Không có”. Ellen chỉ đem chuyện vừa rồi xem như trò chơi. Căn bản là Mạch Đình lo lắng thái quá. Bình thường ở nhà Mạch Đình cô chỉ mặc mỗi đồ lót đi khắp nơi thì làm sao còn ngại khi bị đàn ông khác nhìn ngực mình? Đối với cô mà nói, An Tử Yến giao cho cô chuyện này cũng chỉ dễ như ăn bánh thôi.

“Nhưng tôi nghe thấy cô hét trong xe rồi chạy ra ngoài”.

“Vậy nên nhiệm vụ của tôi xong rồi”.

Mạch Đình quay đầu lại hỏi An Tử Yến: “Anh nghĩ gì đấy? Vất vả lắm mới có cơ hội lấy lòng ông ta. Anh là nghĩ gì...”. Cậu nói nhỏ dần. Vài giây sau thì mở to hai mắt: “Anh... không lẽ anh muốn uy hiếp ông ta? Đây là cái thói quen làm việc kiểu gì vậy? Làm vậy chỉ có thể làm trầm trọng thêm mối quan hệ thôi. Nhỡ ông ta không hợp tác với công ty nữa hoặc tố cáo anh với Vương tổng. Giờ anh phải làm sao?”. Mạch Đình có thể suy diễn ra rất nhiều chuyện tiêu cực. Cậu đóng cửa phòng lại, kéo luôn rèm cửa sổ. Cẩn móng tay đi đi lại lại trong phòng: “Anh làm việc lúc nào cũng không cân nhắc hậu quả. Lại còn không bàn bạc trước với em. Uy hiếp người khác có thể phạm pháp a. Thật là. Em còn tưởng anh nghĩ được cách gì hay ho. Quá bất cần rồi”. Mạch Đình hành động tự nhiên như sếp lớn. Cậu không nghe An Tử Yến nói gì nên cho rằng hắn đang ý thức được sai lầm của bản thân. Nghĩ đến An Tử Yến cũng là vì công ty. Chẳng

qua làm việc không tránh khỏi sai sót. Cậu an ủi An Tử Yên: “Không cần gấp. Anh đợi em nghĩ cách giải quyết. Nhất định sẽ không có chuyện gì hết. Chúng ta cùng nhau vượt qua khó khăn. Chỉ cần chúng ta cố gắng, ông trời cũng không tuyệt đường sống a”.

Chu Cách cuối cùng cũng không chịu được nữa, quay sang phía An Tử Yên: “Chúa ơi. Mạch Đình thiệt là phiền phức. Phá hoại không gian lãng mạng của tôi với bảo bối này. Yên, cậu có bịt tai không đưa bọn này đi”. Mạch Đình quay đầu lại. An Tử Yên tỉnh như không. Đeo tai nghe chơi điện thoại. Lời cậu nói vừa rồi tất cả đều vô ích. Cậu đi tới tháo tai nghe của An Tử Yên xuống. An Tử Yên nghiêng đầu hỏi: “Nói xong chưa?”

“Được rồi, chỉ có thể dựa vào em mà dọn dẹp mọi chuyện thôi”. Ánh mắt cậu dời đi một phút. Lại quay về chỗ Chu Cách và Ellen đang hôn nhau không kiềm chế được nữa rồi. Mạch Đình đi tới đẩy hai người ra ngoài: “Đây là nơi làm việc, mấy người về nhà mà phong lưu”.

“Thật là tuyệt tình. Chúng tôi khó lắm mới được hành động trong phòng làm việc một lần a. Cậu cũng đừng cổ hủ như vậy. Yên, cho mượn phòng làm việc của cậu chút đi”. An Tử Yên lạnh lùng cười khẩy: “Cậu nghĩ tôi sẽ đưa chỗ tôi đã làm cho cậu mượn à?”

“An Tử Yên!”

“Cái gì?”. Chu Cách và Ellen nhìn Mạch Đình với ánh mắt cực kì khinh bỉ. Chu Cách học theo khẩu khí vừa rồi của Mạch Đình: “Đây là nơi làm việc. Nói nghe thật là hay. Chính là muốn đuổi chúng tôi đi rồi sau đó hai người làm ...”

“Không có. Mà cũng sẽ không có!”. Mạch Đình cắt ngang mấy lời nói hạ lưu của Chu Cách rồi đẩy cả hai ra ngoài. Đang chuẩn bị đóng cửa thì gọi Ellen. Cậu lo lắng Ellen chỉ là giả bộ mạnh mẽ, dù sao cô cũng là con gái: “Ellen, mới này cô đơn độc ở trong xe với ông ta không sợ sao?”

“Không a. Mà cũng không phải đơn độc. Chú Phó cũng có ở đó. Chú ấy rất lợi hại. Nếu xảy ra chuyện gì. Chú ấy sẽ bảo vệ tôi”.

“Vậy sao? Vậy thì tốt. Thì ra chú Phó cũng có ở đó. Ờ mà cái gì chú Phó? Không lẽ người lái xe kia. Má ơi. Không thấy gì luôn. Như xuất quỷ nhập thần ấy”. Một đêm phải tiếp nhận quá nhiều tin tức, Mạch Đình cần thời gian để tiêu hóa hết. Nhìn đám Chu Cách đi xa, cậu đóng cửa phòng lại. Bây giờ hẳn là thời điểm các nhân viên về nhà rồi. Cậu khoanh tay đứng trước mặt An Tử Yên: “Chúng ta nói chuyện đi”.

“Về nhà nói”. An Tử Yên đứng dậy. Hắn đi đến cửa thì thấy Mạch Đình vẫn bất động tại chỗ. Cậu vẫn còn hậm hực việc An Tử Yên không nói gì cho cậu biết. Hại cậu nháo nhào lên đến mức xấu hổ. Cậu không thèm nhìn An Tử Yên: “Nói ở đây đi”.

“Không đi?”. An Tử Yên quay lại hỏi.

“Không”.

“Như vậy đi”. An Tử Yên xoay người lại, lập tức ôm ngang Mạch Đình lôi ra ngoài. Mạch Đình vùng vẫy: “Anh làm gì thế? Buông em ra. Nhớ công ty còn ai thì sao!”. Nói là nói vậy chứ chính cậu cũng cười đầy chữ.

52. Chương 52: Cùng Một Câu Chuyện Nhưng Kết Thúc Khác Nhau

Không đợi được đến về đến nhà, ở trong xe Mạch Đình liền hỏi: “Chú Phó không thích em đúng không? Giống như không muốn gặp em ấy”.

“Trừ ông nội và anh, đến bố anh, chú ấy cũng rất ít gặp”.

“Chú ấy đã chăm lo cho ông nội lâu rồi hả?”

“Ừ, cũng hơn hai mươi năm rồi”.

“Cả tuổi thanh xuân rồi còn gì. Chú ấy hẳn có gia đình riêng của mình chứ?”

“Có con trai”.

Thật ra Mạch Đình cũng từng nghĩ người đàn ông mà An Tử Yến gặp lần đó liệu có phải là chú Phó không. Hoặc chẳng chỉ là bản thân cậu hy vọng đó là chú Phó thôi. Nhưng dù có thế nào cũng không phù hợp. Chú Phó hẳn là người có tuổi rồi. Nhưng người đàn ông đó nhìn khuôn mặt cũng tầm ba mươi. Giữa hai người họ lại không có quan hệ thân thích nên không thể dùng thứ bậc mà xưng hô. Vậy An Tử Yến cũng không thể gọi một người mới ba mươi là chú được. Hối hán về chuyện riêng của người khác hình như không tốt lắm. Mạch Đình không nhắc đến chú Phó nữa. Cậu đổi sang chuyện khác: “Chuyện của ông kia anh tính sao? Cái gì anh cũng không nói cho em biết. Chúng ta phải thẳng thắn với nhau mới đúng chứ”.

“Khi nào em bỏ tính suy nghĩ vớ vẩn kia đi thì anh có thể cân nhắc đề nghị này của em”.

“Em vậy bao giờ?”. Cậu phủ nhận nhưng cũng có chút chột dạ: “Tuyệt đối không có chuyện đó”.

“Hơn nữa...”. Bàn tay An Tử Yến siết chặt vô lăng: “Ngày nào em cũng thăm nguyên rửa, mắng chửi anh sao không thấy em thẳng thắn?”

Sao hẳn biết được?! Mạch Đình lại chột dạ, cười cười: “Em thấy giữa chúng ta không nên thẳng thắn quá. Cần giữ lại chút cảm giác bí mật a”. Chỉ biết nói người khác, đến lúc ảnh hưởng đến bản thân thì chối bay chối biến. Cậu sợ An Tử Yến sẽ hỏi tại sao lại đi nguyên rửa hẳn, vậy nên đã đem mặt dán lên cánh tay An Tử Yến: “Không muốn nói đến chuyện này với người yêu a. Sao em lại đi nguyên rửa với mắng chửi anh được. Em không phải là loại người đó. Sau này đừng nói đến chuyện này nữa được không?”

“Anh đang lái xe. Không có thời gian đánh em. Em nên thức thối một chút”. Mạch Đình ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn. Nhớ lại chuyện về gã lùn kia chưa được giải quyết. Uy hiếp người khác là hành động không đúng. Tối nay tốt hơn hết là cậu nên nghĩ cách giúp An Tử Yến. Haizz, thật may là cậu đứng về phía chính nghĩa. Kịp thời cứu vớt đạo đức của An Tử Yến. Cậu giật mình nghĩ mình rất vĩ đại, lẩm nhẩm: “Anh tuyệt đối không thể thiếu em được”.

Tiếng động cơ chiếc xe bên cạnh át đi câu trả lời của An Tử Yến: “Ừ, đúng vậy”. Mạch Đình chẳng qua là nhìn sang phía chiếc xe kia. Không biết cậu có nghe rõ không.

Về đến nhà cũng đã khuya lắm rồi. Lúc lên trên hai người lại gặp đôi vợ chồng hàng xóm cũng đang lên nhà. Bọn họ nắm tay nhau, vui vẻ hỏi: “Hai người về muộn nhỉ?”

“Vâng. Chúng tôi vừa tan ca. Hai người thì sao?”. Tất cả bước lên từng bậc thang. An Tử Yến lạnh lùng bước lên trước, không tham dự vào cuộc nói chuyện.

“Chúng tôi sang hàng xóm một vòng. Cậu xem, đứng lên thật khó khăn”.

“Vâng. Hôm nay công ty cũng xảy ra nhiều chuyện”.

“Thật vất vả. Đúng rồi. Cho cậu cái này”. Dư Dung Mỹ mở khóa túi xách lấy ra một hộp trà: “Tôi mới mua. Rất tốt cho thân thể”. Mạch Đình quơ tay: “Không cần khách khí như vậy”. Dư Dung Mỹ nhét hộp trà vào tay Mạch Đình: “Cậu mới là không nên khách khí như vậy”.

“Cảm ơn nhiều”.

“Chúng ta là hàng xóm mà. Nên chiều cố nhau nhiều hơn”.

Mọi người chúc nhau ngủ ngon rồi ai về nhà nấy. Mạch Đình vừa vào nhà đã lên tiếng: “Anh vẫn không thích bọn họ?”. An Tử Yến cởi đồ, đi vào phòng tắm: “Bẩn”.

“Trả lời bất lịch sự. Cũng chả biết anh từ đâu mà nhìn ra được”. Mạch Đình đi phía sau nhặt quần áo dưới sàn lên. Tiếp tục nói: “Anh khuyên em tránh xa bọn họ một chút. Nhưng lúc nói chuyện cũng đâu thấy anh tức giận. Thật ra anh cũng nghi ngờ trực giác của mình chứ gì?”

“Không muốn bị như lần trước thì làm như anh nói hạn chế kết giao bạn bè bừa bãi đi”. Nếu không nhầm thì An Tử Yến chính là nhắc đến chuyện Lữ Vi. Mạch Đình bĩu môi: “Chuyện đã từ lúc nào rồi mà còn thù dai”. Mạch Đình tỏ thái độ oán hận ném quần áo vào máy giặt.

Tầm hai ngày sau chuyện của gã lùn kia cũng đến. Gã tìm đến bộ phận chăm sóc khách hàng. Hơn nữa còn đến vào lúc nghỉ trưa, văn phòng không có ai. Lúc này Mạch Đình đang ở trong phòng làm việc của An Tử Yến nói chuyện. Nhìn thấy gã đến, cậu không chút suy nghĩ chui tọt xuống dưới gầm bàn. Dù ngày nào cậu

cũng dùng hết chất xám để nghĩ ra cách tốt nhất, nhưng kiểu gì thì đầu cậu vẫn trống trơn. Cậu nhỏ giọng dặn dò An Tử Yên: “Nếu em thấy anh nói không ổn thì sẽ kéo ống quần. Vạ nhất không dùng cái giọng thái độ, càng không được uy hiếp người ta. Nhân lúc bây giờ chưa có hậu quả gì nghiêm trọng thì làm cho ông ta quên quá khứ đi”. Cậu vừa dứt lời, gã đã đẩy cửa bước vào, quan sát xung quanh, vẻ mặt giả vờ bình tĩnh.

“Dương tổng, hôm nay sao có thời gian đến đây thế này?”

Mạch Đình kéo ống quần An Tử Yên. Giọng hắn nghe có hàn khí. Phải nói là: Ôi, Dương tổng, ngọn gió nào đã đưa ông đến thế này. Cái này nghe mới nhiệt tình làm sao. Theo ý Mạch Đình là phải thật nhiệt tình. Giống mấy cảnh mời chào khách hàng trong thanh lâu như trên phim ấy.

“Người bạn hôm đó của cậu có liên lạc hay nói gì với cậu không?”

“Bạn?” An Tử Yên không hiểu: “Ông nói ai?”

Tốt rồi. Không ngờ An Tử Yên cũng nghe lời cậu, không đi uy hiếp gã. Cậu chỉ sợ nghe được An Tử Yên nói gã đừng gây phiền phức cho công ty nữa. Nếu không sẽ nói chuyện gã có ý đồ xấu với Ellen cho mọi người biết. Vừa nghĩ đến việc An Tử Yên nghe lời như vậy, cậu kích động không thể kiềm chế được. Cậu ôm luôn chân An Tử Yên. Sắc mặt An Tử Yên vẫn không thay đổi nhìn xoáy vào gã lùn, tiện dùng chân đá nhẹ cậu một cái. Cảm giác rất giống kiểu chủ nhân đuổi một con chó đang phá phách gây ảnh hưởng đến công việc.

“Chính là cô gái tóc vàng kia”.

“Ông nói Ellen? Chúng tôi chỉ gặp nhau vài lần. Không thân thiết lắm”.

“Vậy à. Tôi...”. Gã muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Do dự có nên nói với An Tử Yên hay không. Gã nán lại một hồi rồi rời đi. Khi đến cửa, An Tử Yên nhàn nhạt hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao? Nếu Dương tổng gặp chuyện gì khó khăn, nói không chừng tôi có thể giúp được. Với tư cách cá nhân thôi”. Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘cá nhân’. Dương tổng dừng lại. Quan sát bên ngoài vài giây. Xác định không có ai mới đóng cửa phòng lại: “Nói cho cậu biết cũng được. Nhưng chuyện này không thể nói cho ai biết được”.

“Vâng”. Thái độ của An Tử Yên khiến cho người đối diện có cảm giác không thể không tin được. Gã lùn ngồi vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc của An Tử Yên: “Hội họp hôm đó, có thể do tôi uống một chút rượu. Ở trên xe không cẩn thận chạm vào cô ta. Kết quả hôm nay cô ta gọi điện đến nói muốn tố cáo tôi. Tôi vốn nghĩ là vì tiền. Nhưng cái gì cô ấy cũng không cần”.

“Nếu ông thượng cô ta ở trên xe. Coi như muốn tố cáo thì cũng không có bằng chứng gì. Chỉ cần ông không thừa nhận. Chuyện này cũng không khó gì”. Thấy An Tử Yên đứng về phía mình, gã thả lỏng: “Nếu như đơn giản như vậy thì tốt rồi. Lúc cô ta ra chạy ra, trên đường có nhiều người nhìn thấy. Rõ ràng là tôi chưa làm gì cả. Nếu bị đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt đến tôi. Nếu để vợ tôi biết được...”

“Như tôi được biết, cô ta là một đại tiểu thư ăn chơi. Dùng tiền giải quyết thì có chút khó khăn”. Mạch Đình bây giờ đã không còn biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Cậu chỉ muốn An Tử Yên làm bộ không biết gì. Hóa giải hết. Nhưng có thể nào cậu cũng không nghĩ đến việc bây giờ An Tử Yên và gã kia đang bàn bạc cách đối phó với Ellen.

Giờ phút này, gã lùn đã hoàn toàn tín nhiệm An Tử Yên: “Tôi nhớ cậu là bạn của cô ta, có lẽ sẽ giúp tôi thuyết phục được nên mới đến tìm cậu”. An Tử Yên trầm ngâm tầm hai, ba phút. Tính khí cao ngạo của gã lùn đã không còn nữa. Ngay đến ánh nhìn khó chịu đối với An Tử Yên cũng không có. Gã thấp thỏm lo lắng hỏi: “Tôi không hề biết gì về cô ta. Cô ta ở đâu tôi cũng không biết. Căn bản là không có cách nào liên lạc được. Cậu có thể...”. An Tử Yên nhếch miệng: “Chuyện này cứ giao cho tôi. Tôi sẽ giúp ông xử lý thật tốt”. Mặt An Tử Yên không hề đổi sắc. Đưa tay xuống dưới chơi đùa đầu tóc của Mạch Đình. Mạch Đình khó chịu đẩy ra không biết bao nhiêu lần.

“Thật sao?”

“Vâng”.

“Vậy thì tốt quá. Nếu cậu có thể giúp tôi. Tôi sẽ nợ cậu một đại ân tình này. Sau này có chuyện gì chỉ cần nói một tiếng”.

“Ông khách sao rồi”.

Sau này của gã chính là muốn cho An Tử Yến chút tiền hay thứ gì đó. Nhưng lại bị hắt từ chối. Điều này càng khiến gã có cảm tình với An Tử Yến. Nghe thấy bên ngoài có người về phòng, gã không quấy rầy nữa. Đợi gã đi khỏi, Mạch Đình từ bên dưới gầm bàn chui lên. Xoa xoa đôi chân tê rần của mình. Ánh mắt vẫn không rời khỏi An Tử Yến. Ma quỷ! Nham hiểm! Rõ ràng kẻ xấu xa nhất là chính là hắn. Kiểu gì mà hắn lại thành người tốt được? Hại cậu lo lắng như vậy. May mà gã lùn kia không phát hiện.

“Anh...”. Lời nói của Mạch Đình bị An Tử Yến tập kích cắt ngang. Mặt cậu đỏ rần đẩy An Tử Yến ra. Cậu dùng tay lau đi hơi còn lưu lại trên môi: “Em... em đi làm việc. Không muốn nói chuyện với anh nữa”. Cậu không có tiền đồ mà chạy thẳng ra ngoài. Sợ rằng nếu không cẩn thận sẽ lại rơi vào bẫy của ma quỷ.

Đúng thật bộ phận chăm sóc khách hàng không còn bị phía bên đối tác gây phiền phức nữa. Ngoài ra, bọn họ còn ở trước mặt lãnh đạo công ty khích lệ An Tử Yến. Chu Cách và Ellen cũng nhận được rất nhiều quần áo đẹp và vô số những thứ khác nữa. Muốn gì có nấy. Mạch Đình mang theo cả núi bí mật của An Tử Yến thề sẽ không nói cho ai biết. Cậu còn phải tiếp tục xem An Tử Yến làm việc xấu. Cậu sẽ xem hết, sau đó giúp hắn bảo vệ nhiều bí mật hơn nữa.

Kết thúc chuyện này chính là: Người tự nhận bản thân là người tốt như Mạch Đình, nội tâm sẽ không phút nào yên. Còn những người xấu thì chẳng cần lo nghĩ gì, cứ vô tư mà hưởng thụ cuộc sống.

53. Chương 53: Trái Ngược Với Vợ Chồng Hứa Đức [p1]

Không phải tất cả mọi người đều thích cuối tuần. Cũng giống như không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ.

Mạch Đình đã có thói quen làm việc cả ngày trên công ty nên đến cuối tuần không có việc gì làm, đối với cậu mà nói thì đây chính là quá lãng phí thời gian. Nhớ lại cả buổi trưa ngủ trên giường cùng An Tử Yến, cậu đã sử dụng thời gian nhiều quá mức cho phép rồi.

Chủ nhật mà đánh thức An Tử Yến thì tàn nhẫn quá. Cậu là một con người dễ mềm lòng mà. Mạch Đình kiếm cớ che lấp sự hèn nhát của bản thân. Làm gì đây nhỉ? Quét dọn rồi. Đồ ăn cũng mua rồi. Phí điện nước cũng thanh toán rồi. Mạch Đình suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm được việc gì cần làm. Lúc này, cậu nghe thấy chuông di động của An Tử Yến vang lên. Cậu đi vào phòng ngủ, đẩy đẩy An Tử Yến: “Anh có điện thoại kìa. Mau nghe đi”. Thấy An Tử Yến không động đậy, cậu vươn tay với lấy điện thoại. Vừa nhìn thấy dòng chữ ‘Vương tổng’, cậu liền dùng sức mà lay An Tử Yến mạnh hơn: “Nhanh lên, biết đâu có chuyện quan trọng”.

An Tử Yến bực bội: “Em nghe không được à? Ồn quá”.

“Em nghe?! Nói gì vậy? Không thể để cho Vương tổng phát hiện chúng ta có quan hệ vợ chồng được”.

“Vậy thì nói chúng ta là quan hệ pháo hữu đi”.

Mạch Đình ném điện thoại lên người An Tử Yến. An Tử Yến sờ sờ nhận cuộc gọi: “Vâng? Con gái ông?”. Mạch Đình vênh tai nghe nhưng chẳng thể nghe được Vương tổng đang nói cái gì.

“Không, tôi đang ngủ. Bây giờ không phải giờ làm việc. Tôi không cần phải nghe ông”. An Tử Yến ngắt cuộc gọi rồi vứt điện thoại xuống giường. Mạch Đình bò lên giường ngồi trên đùi An Tử Yến: “An Tử Yến, trước đây em nghĩ Vương tổng thích anh đó”.

“Em có ý gì?”. An Tử Yến như nghe thấy điều không vui. Mạch Đình nói: “Vì ông ta cứ tìm anh sửa máy tính a. Phụ nữ trung niên đối khát tìm thợ sửa ống nước không phải là chuyện thường hay xảy ra sao?”

“Anh muốn nghe từ đâu mà em biết chuyện phụ nữ và thợ sửa ống nước?”

“Chu Cách nói cho em biết. Anh ta nói lúc cùng Ellen sống thử, Ellen vào vai một người phụ nữ trung niên có chồng thường hay vắng nhà. Anh ta sẽ vào vai thợ sửa ống nước trẻ tuổi cường tráng. Hai người dần dần nảy sinh tình cảm. Bắt đầu diễn một đoạn tình yêu vui vẻ, hạnh phúc đầy sự hối hận. Haizz, số phận thật biết đùa cợt con người mà”.

“Anh thấy đó chính là ngoại tình”. An Tử Yên ngồi dậy, không quên liếc xéo Mạch Đình. Không kiềm được mà nói: “Cái đầu em rốt cuộc là làm từ thứ gì vậy?”. Mạch Đình tránh hẳn, gãi đầu: “Anh đừng có xuyên tạc vấn đề. Chuyện Vương tổng thích anh là suy nghĩ trước đây rồi. Em nghe trong điện thoại anh có nhắc đến con gái của ông ta. Không lẽ ông ta nhìn trúng anh? Muốn giới thiệu con gái cho anh? Chuyện này cũng thường xảy ra. Làm sao bây giờ? Từ chối thì nhất định sẽ chọc giận Vương tổng. Nói không chừng sẽ không ngóc đầu trong công ty nổi ấy”.

An Tử Yên rút hai chân dưới mông Mạch Đình ra, bước xuống đường, lười biếng đi vào phòng tắm: “Ai nói anh từ chối con gái ông ta?”. Mạch Đình vọt nhanh tới phòng tắm: “Không lẽ vì muốn thăng chức mà anh đi diễn kịch? Không được. Anh phải có chừng mực chút. Còn có em nữa. Em sẽ không cho anh ở cùng với con gái ông ta đâu. Em đâu có ngốc mà nhường anh cho người khác”.

An Tử Yên quẹt kem đánh răng lên bàn chải như thể không có chuyện gì xảy ra: “Hy sinh không phải là đức tính tốt đẹp của em sao?”. Mạch Đình giật cốc nước súc miệng của An Tử Yên: “Đúng vậy. Hy sinh. Nhưng không phải là hy sinh anh. Nếu cô ta thích thật anh thì phải làm sao? Em không thích đâu. Nhắm chừng sẽ đánh cô ta đó”. Có âm thanh khinh bỉ truyền đến đâm trúng sự tổn thương của Mạch Đình. Cậu nhìn chằm chằm An Tử Yên đang đánh răng trong gương: “Anh là muốn nhìn thấy em ghen, muốn thấy em xin anh đừng rời xa anh đúng không? Em nhìn thấu hết quỷ kế của anh rồi. Đợi đó. Vậy em cũng đi quyến rũ con gái Vương tổng. Xem lúc đó anh sẽ làm sao?”. Cậu cũng muốn khích An Tử Yên thử. Hẳn nhỏ bọt trong miệng ra, dùng nước súc lại cho sạch. Chậm rãi lên tiếng: “Vậy anh chúc mừng em. Cuối cùng em cũng được vào tù vì hành vi lạm dụng tình dục trẻ em”.

“Cái... cái gì?”. Cậu mất vài giây ngẫm nghĩ lời nói của An Tử Yên: “Vậy con gái Vương tổng vẫn còn nhỏ hả?”

“Tám tuổi”.

“Sao anh không nói sớm? Ồ mà... anh đã biết vậy anh gặp nó bao giờ?”. An Tử Yên về lại phòng, nhún vai: “Lần đầu tiên gặp là ở công viên gần chỗ em thực tập”.

“Không đúng. Lúc đó anh còn ở trường mà. Đã đi làm đâu. Càng không thể nhận ra Vương tổng đi. Mà anh còn đến công viên á?”

“Ồ”.

“Thế...”. Cậu chợt hiểu ra: “Anh biết nó là con gái Vương tổng nên mới cố ý đến gặp. Thông qua nó mà... Chả trách em cảm thấy quan hệ giữa anh và Vương tổng không tồi. Trời, anh mà đóng phim thì nhất định vào vai phản diện luôn đó!”

“Chẳng qua là tình cờ gặp thôi”.

“Có quỷ mới tin!”

Hai người nói qua nói lại cho đến lúc nghe thấy có tiếng gõ cửa mới dừng lại. Mạch Đình ra mở cửa. Là Dư Dung Mỹ. Trên tay cô ôm hộp bánh bích quy. Cô mặc một chiếc tạp dề màu hồng: “Hi, may là các anh có nhà. Tôi với chồng có nướng rất nhiều bánh bích quy. Mang qua cho hai anh nếm thử”. Mạch Đình nhận lấy hộp bánh. Vừa định nói cảm ơn thì Dư Dung Mỹ nói tiếp: “Nếu như anh định nói lời khách sáo thì không cần đâu. Là tôi có hứng muốn thử làm một chút ấy mà. Không ngờ lại nướng nhiều quá. Hai chúng tôi ăn không hết. Nên phiền các anh giải quyết hộ ấy mà”. Ánh mắt cô nhìn về phía An Tử Yên. Nhưng hẳn lại không buồn quan tâm.

“Vợ chồng hai người đúng là biết tận hưởng cuộc sống ha”.

“Làm gì có. Cũng tạm thôi”.

Hứa Đức mở cửa, thò đầu ra ngoài: “Vợ ơi, em không về là anh phá cái bếp mất”.

“Rồi. Thiệt tình. Có chút chuyện nhỏ cũng làm không xong”.

“Đúng đúng, sao anh lại có được bà xã đại nhân có thể làm tất cả mọi thứ vậy chứ?”. Hứa Đức mặc một chiếc tạp dề màu xanh rêu. Dư Dung Mỹ cười duyên: “Bớt dẻo miệng đi”. Trong không khí tràn ngập tình yêu màu hồng khiến cho Mạch Đình không có chỗ chen vào. Cậu giống như một cái bóng đèn cở bụi ấy. Sau khi đóng cửa, không còn chút màu hồng nào nữa. Cậu nghiêng đầu nhìn người chồng của mình. Hắn mới rời giường đã chuyển sang nằm trên salon đọc sách.

“Đọc mà nằm vậy không tốt cho mắt đâu”.

“Liên quan gì em?”

Vợ chồng Hứa Đức và Dư Dung Mỹ đích thị sẽ mãi mãi không bao giờ có cái kiểu nói chuyện như cậu và An Tử Yến. Mà giữa cậu và An Tử Yến cũng sẽ mãi mãi không bao giờ mặc đồ đôi hay tạp dề. An Tử Yến sẽ mãi mãi không khen cậu thông minh, có thể gọi cậu là Mạch Đình đại nhân. Ngốc quá, những điều đó mãi mãi sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Cậu đặt hộp bánh lên bàn. Lấy một miếng cho vào miệng: “Anh không ăn hả?”

“Không”.

“Anh còn ghét bọn họ hả? Sao vậy? Sống gần nhau cũng được một thời gian rồi. Đâu thấy hai người kia có chỗ nào làm anh ghét đâu”.

“Là ghét thôi”.

“Thật ra anh cũng không biết nguyên nhân đúng không?”.

“Ồ”. Hắn trả lời rất thẳng thắn. Mạch Đình lại cho thêm một miếng bánh vào miệng: “Anh nên quản cho tốt tính tình của mình đi!”. Sau đó cậu ôm hộp bánh đi tới, vừa ăn vừa nói: “Nhưng mà anh yên tâm. Lần này nếu xảy ra chuyện gì. Coi như có nhìn thấy anh đánh Hứa Đức. Em cũng đứng về phía anh”. An Tử Yến đặt sách lên ngực, nổi hứng trêu chọc: “Nếu anh đánh Dư Dung Mỹ?”

“Không được đánh phụ nữ”.

“Nhưng nếu anh muốn đánh thì làm sao?”. Có cái loại nhân tài nào mà đi nói muốn đánh phụ nữ thế kia? Haizz, là chồng cậu chứ ai. Mạch Đình nghĩ thầm, rồi lại nói: “Vậy anh nhẹ tay chút là được”. An Tử Yến không kìm được mà bóp mũi Mạch Đình. Lúc này biểu hiện của cậu rất dễ thương. Nhưng hắn sẽ không nói ra đâu. Lúc trước Lữ Vĩ xuất hiện không chắc là chuyện xấu. Bởi vì hai người họ bây giờ đã vì tính cách của đối phương mà nhượng bộ rất nhiều.

54. Chương 54: Trái Ngược Với Vợ Chồng Hứa Đức [p2]

Thật khó tin lần đầu vợ chồng Hứa Đức làm bánh mà lại ngon đến vậy. Mạch Đình chỉ biết nấu những món ăn gia đình thường ngày. Gì mà bánh bích quy, bánh ngọt, bữa ăn theo phong cách Tây, cậu đều không biết làm. Bây giờ cậu đang suy nghĩ xem có nên mua sách để học không. Một đại nam nhân chính là phải không ngừng tiến bộ cả trong công việc ngoài xã hội lẫn công việc trong bếp.

Mạch Đình ăn hết bánh rồi đem hộp đi trả. Vợ chồng Hứa Đức cố ý mời cậu ngồi lại một chút. Đây là lần đầu tiên Mạch Đình đến nhà họ. Phòng khách được bày trí rất ấm áp. Đồ nội thất đều mang sắc ấm. Mạch Đình lịch sự ngồi xuống. Dư Dung Mỹ hỏi: “Bánh có được không?”

“Ngon lắm”.

Hứa Đức quay lại nhìn vợ: “Thấy chưa? Anh nói ngon mà em không tin”.

“Ai dō, em làm cái gì mà anh không bảo ngon”. Cảm xúc trong ánh mắt của hai người không hề có chút giả dối. Mạch Đình có thể nhìn ra họ thích đối phương nhiều đến nhường nào. Dư Dung Mỹ đem bánh bích quy đến trước mặt Mạch Đình: “Nếu ngon thì còn rất nhiều đây. Anh cứ tự nhiên”.

“Đúng rồi, nhà tôi còn có táo. Tôi lấy cho hai người nếm thử nhé”.

“Như vậy thì vợ tôi sẽ giận đấy. Chúng tôi chẳng qua chỉ làm ra hơi nhiều thôi. Không hề có ý muốn nhận đáp lễ”. Nghe Hứa Đức có ý trách móc, Mạch Đình quơ tay giải thích: “Tôi không có ý đó”. Nhìn dáng vẻ gấp gáp của Mạch Đình, Dư Dung Mỹ cười rộ lên: “Đùa với anh thôi, đừng nghiêm túc vậy chứ”.

“Tôi không bỏ được cái tật xấu này. Cứ bị An Tử Yên nói mãi”. Cậu dịu lại, đưa tách trà lên gần miệng. Dư Dung Mỹ quan sát nhất cử nhất động của Mạch Đình, đột nhiên nói: “Mạch Đình, cậu và An Tử Yên không phải là quan hệ bạn chung nhà, mà là quan hệ người yêu nhỉ”. Có vẻ không mang ý hỏi thăm bình thường. Mạch Đình bị sắc nước trà. Ho khan vài cái khiến cho vợ chồng Hứa Đức bật cười. Dư Dung Mỹ đưa khăn giấy cho Mạch Đình: “Mau lau đi. Xin lỗi. Tôi hỏi thẳng quá”. Nghe cô nói cũng không hẳn là lời xin lỗi nghiêm túc lắm. Mạch Đình lau nước bắn ra. Chú ý đến thái độ của Hứa Đức và Dư Dung Mỹ không giống như phần lớn những người khác. Ánh mắt của họ rất bình thường. Dường như khá giống An Tử Yên. Mạch Đình ngừng lại vài giây rồi nói: “Chúng tôi không phải là người yêu”. Nghe câu trả lời của cậu, thoáng thấy vẻ thất vọng trong mắt hai người họ. Mạch Đình nói tiếp: “Chúng tôi kết hôn rồi. Nói đúng hơn phải là vợ chồng”.

Trong nháy mắt hai người họ thể hiện sự phấn khích cùng thái độ vô cùng hài lòng. Mạch Đình không hiểu. Chẳng lẽ, Dư Dung Mỹ là hủ nữ trong truyền thuyết? Dư Dung Mỹ nói: “Tốt quá. Còn tưởng anh sẽ không thừa nhận. Thật ra tôi và chồng đã sớm biết rồi. Mà lo hỏi thì thất lễ. Kết quả anh xem, không kiềm được mà hỏi rồi”.

“Hai người...”.

Dư Dung Mỹ rạng rỡ nói: “Thời đại gì chứ. Chúng tôi không quan tâm. Anh cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ không nói cho ai biết đâu”.

“Không phải là tôi nghi ngờ hai người”.

“Để loại bỏ sự lo lắng của anh, tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật”. Cô đến gần Mạch Đình: “Thật ra thì người yêu cũ của Hứa Đức cũng là đàn ông”. Mạch Đình kinh ngạc. Nhất thời không biết nói gì. Hứa Đức là bi sao? Thế Dư Dung Mỹ là thế nào? Hứa Đức miêng cưỡng nhún vai: “Lại lời chuyện cũ ra nói. Thật hết cách”. Ấn tượng của Mạch Đình đối với bọn họ so với trước đây còn tốt hơn. Có lẽ là bởi trong ánh mắt hai người họ không hề có ý mỉa mai hay ác ý gì. Trong một khắc như thế có cảm giác giải thoát không thể hình dung được. Duyệt chỉ có Mạch Đình biết. Chỉ có ở bên hân, cậu mới hiểu rõ được mọi thứ.

Mỗi khi nói không chấp nhất thì đó chỉ là giả thôi. Không ngừng nói ‘tôi không quan tâm’, ‘tôi căn bản không quan tâm đến việc các người nhìn tôi như thế nào, nói tôi ra làm sao’. Nhưng thực chất không phải vậy. Chính là không phải như vậy. Thật ra ‘tôi có quan tâm’. Chẳng qua là tôi không dám nói ra vì tôi sợ cái xã hội này. Bởi vì một khi đã nói ra rồi, tôi sẽ để lộ cái sự yếu đuối của bản thân. Người ta sẽ dựa vào đó mà nuốt chửng lấy tôi.

Dư Dung Mỹ khiến cho Mạch Đình không biết làm sao để khôi phục bầu không khí. Cũng không thể cứ trực tiếp mà hỏi người ta có phải là bi hay không. Nhưng nên nói gì đây? Hứa Đức nhìn đồng hồ, giúp Mạch Đình gỡ nút thắt: “Được rồi. Em còn muốn giữ Mạch Đình bao lâu nữa. Phải trả anh ấy về cho An Tử Yên chứ”.

“A đúng”.

“Tôi nên về chuẩn bị cơm trưa. Hôm nào lại gặp nhau trò chuyện”.

“Vâng. Tốt nhất là dẫn theo An Tử Yên. Tôi cứ cảm thấy hình như anh ấy có hiểu lầm gì đó với chúng tôi thì phải?”. Dư Dung Mỹ bất an hỏi. Mạch Đình giải thích: “Không có chuyện đó đâu. Tính khí anh ấy như vậy đó. Anh ấy không thường quan tâm đến người khác ấy mà. Tôi sẽ nói cho anh ấy biết”.

Về đến nhà, tâm tình Mạch Đình vui hẳn lên. Ngâm nga mấy câu hát trước mặt An Tử Yên. Thấy hân không để ý đến cậu, cậu giật quyển sách trong tay hân: “Anh đoán xem em mới nói chuyện gì với hai người họ?”

“Chuyện tình yêu của người phụ nữ đã kết hôn và thợ sửa ống nước”.

“Không phải! Em nói cho anh biết. Bọn họ biết quan hệ của anh với em á”.

“Vậy sao?”. An Tử Yên không mấy ngạc nhiên. Người khác có biết hay không đối với hắn mà nói cũng chẳng quan trọng gì. Hắn lấy một quyển sách khác rồi tiếp tục đọc. Thật là mất hứng, lại không biết phối hợp gì cả. Mạch Đình lại tiếp tục giật sách: “Em sẽ nói cho anh biết một chuyện khác. Thì ra Hứa Đức cũng từng thích đàn ông”.

“Vậy sao?”

“Anh cũng nên ngạc nhiên cho em thấy chút đi. Chỉ biết nói mỗi ‘vậy sao?’. Anh nên nhảy dựng lên hỏi em đã có chuyện gì chứ. Mới nãy xem tí em nhảy lên luôn đó”. Cậu ngồi xuống ghế salon, ôm hai quyển sách cảm thán. An Tử Yên lại lấy một quyển sách khác: “Phiền em đi cho, anh không thích nghe”.

Mạch Đình khịt mũi. Nhớ lại gì đó rồi giật sách của An Tử Yên: “Bọn họ nói lần sau mời anh sang chơi”.

“Không đi”.

“Tại sao? Anh cũng đâu biết nguyên nhân anh không thích họ. Có thể là vì chưa hiểu nhau thôi. Em đồng ý rồi. Anh như vậy em biết để mặt vào đâu a. Người ta sẽ hiểu nhầm tình cảm của chúng ta không tốt đó”.

“Đúng là không tốt thật”.

“Không phải. Rõ ràng rất tình cảm mà”. Mạch Đình cười hì hì trườn lên người An Tử Yên. Sách rơi xuống sàn. Cậu dùng mặt cạ cạ vào bả vai An Tử Yên: “Lần sau cùng đi có được không?”

“Tránh ra”.

“Có được không? Được không?”

“Tránh”.

“Được không? Hử. Được rồi. Anh sẽ đồng ý đi với em chứ?”. An Tử Yên không nói gì nữa. Kiểu vậy thì chính là hắn đã đồng ý rồi. Mạch Đình ôm chặt An Tử Yên hơn nữa: “Anh đúng là hiểu em nhất”.

“Anh không muốn nghe”.

“Anh là tốt nhất”.

“Anh biết là em có ý”.

Mạch Đình cười rộ lên sung sướng: “Đúng là em có ý đó”.

Câu chuyện giống nhau, động tác như nhau. Nhưng Mạch Đình có thể cứ vậy mà làm đi làm lại trên người An Tử Yên. Tựa như một đứa trẻ thấy được món đồ chơi ưa thích sẽ không ngừng la hét: Vừa đi, vừa đi.

55. Chương 55: Những Người Trẻ Tuổi Nhàn Rỗi

Gần đây bộ phận chăm sóc khách hàng của An Tử Yên và những nhân viên trẻ tuổi vô cùng rảnh rỗi. Từ ngày quản lý Thôi quay về, phàm những chuyện quan trọng đều do ông phụ trách. Ông dựa vào những thành tích trong quá khứ mà ôm hết mọi việc. Chỉ nhường lại những việc vớ vẩn cho đám người An Tử Yên. Không ngờ trong công ty cũng có những lúc nhàn rỗi như vậy. Cậu hỏi Quách Bình: “Sự phụ, làm sao bây giờ?”. Liễu Vĩ chơi điện thoại: “Cái gì mà làm sao bây giờ? Bọn họ thích làm thì để cho họ làm. Có lương là được rồi”.

Phùng Phỉ Mông nhàm chán: “Nếu như có mặt chược chơi thì tốt rồi”. Đúng là một đám không có lý tưởng, không có mục tiêu, không có ý chí phấn đấu! Một người chính trực như Mạch Đình không thể chấp nhận được hành động của bọn họ. Nếu cậu là sếp, nhất định sẽ không cho phép nhân viên rảnh rỗi như vậy.

“Cứ như vậy, đừng nghĩ đến việc tiền lương sẽ tăng”. Đây mới là vấn đề Mạch Đình quan tâm nhất. Phạm Thiều Quân lật lật quyển tạp chí thời trang: “Quản lý Thôi dù sao cũng đã làm việc trong công ty nhiều năm rồi. Tiếng nói của ông ta ở phòng này cũng có trọng lượng. Đoán chừng ông ta không muốn Yên cướp đi danh tiếng của mình”.

“Yên tâm. Thời gian cũng đâu còn nhiều. Làm sao mà ông ta cứ đến đây được”.

“Haizz, mọi người trong công ty không thể thoải mái mà làm việc với nhau sao?”

“Không thể”.

“Yến vẫn chưa đến công ty à?”. Liễu Vĩ hỏi. Quách Bình nhìn vào phòng làm việc: “Nhất định là bận lo việc quan trọng bên ngoài. Thật vất vả. Vì chúng ta mà đã làm rất nhiều việc. Giống như chuyện của Dương tổng. Chúng ta còn chưa biết gì thì mọi chuyện đã được xử lý rồi”. Những người khác nghe vậy liền gật đầu đầu ý.

Hắn cực khổ cái khổ gì! Công ty không bị làm sao. Hắn chính là vẫn còn ngon giấc ở nhà đấy! Mạch Đình lấy điện thoại nhắn tin cho An Tử Yến.

[Anh nên dậy đi. Xem bây giờ là mấy giờ rồi?]

Không hề có hồi âm. Nếu cậu mãi không tăng được tiền lương thì cậu và An Tử Yến sẽ không bao giờ thoát được quan hệ kiểu này! Quản lý Thôi từ phòng làm việc của mình bước ra. Nhìn vào phòng làm việc của An Tử Yến, nhíu mày: “An Tử Yến đâu?”. Quản lý Thôi có nghĩ ông đủ lý do và tư cách để gọi thẳng tên hắn.

Quách Bình lên tiếng: “Chuyện lần trước có chút vấn đề nên cậu ấy đi giải quyết rồi”.

“Nếu là vấn đề nhỏ thì còn cần cậu ta tự đi giải quyết sao? Tôi thấy không chừng cậu ta vẫn còn ở nhà ngủ”.

“Sáng nay là tôi lái xe đưa cậu ấy đến công ty X”. Quách Bình thận trọng trả lời. Điều chỉnh thái độ để mọi người không nghi ngờ anh. Quản lý Thôi nhìn chăm chăm vào anh rồi sau đó phát ra âm thanh lạnh băng: “Gọi điện bảo cậu ta về đây. Tôi có việc cần trao đổi”. Dứt lời thì trở lại văn phòng. Phạm Thiếu Quân đảo mắt: “Ông ta cũng đâu phải sếp của An Tử Yến. Giọng điệu gì đây? Nghe là thấy khó chịu rồi. Lại còn muốn bêu xấu Yến. Đúng là không có phong độ”.

Không phải bêu xấu. Lời ông ta nói là sự thật đấy. An Tử Yến đúng là còn ở nhà nằm ngủ! Quách Bình điện thoại cho An Tử Yến, vẻ mặt bất lực: “Còn không nhận điện thoại. Chắc vẫn còn bận”. Mạch Đình cũng đã lên nhắn cho An Tử Yến nhiều tin. Bây giờ thật muốn chạy về nhà để chết người nằm trong chăn.

Quách Bình bỏ cuộc, hai tay ôm sau gáy: “Bỏ. Quản lý Thôi nhất định là chả có chuyện quan trọng gì cần tìm An Tử Yến”. Sếp kiểu gì thì nhân viên kiểu đó. Mạch Đình cảm thấy trước khi An Tử Yến lên chức, bọn họ không phải như vậy. Cậu lặng lẽ đi ra chỗ cầu thang, đánh liều gọi cho An Tử Yến. Cuối cùng, hơn cả chục phút sau bên kia cũng nhận điện. Trong điện thoại chỉ toàn là những âm thanh ngái ngủ khó chịu khi bị làm phiền: “Em muốn cái gì?”

Ở nhà nằm ngủ không lo đến công ty mà còn làm dữ với cậu. Mạch Đình quát vào điện thoại: “Em mới là muốn hỏi anh câu đó đấy! Dậy đi làm mau”. An Tử Yến để điện thoại cách xa lỗ tai. Căn bản là đợi cậu hét xong mới áp lại vào tai: “Đi làm gì?”

“Xem anh hỏi cái gì kia? Quản lý Thôi tìm anh có việc đó. May mà Quách Bình nói đỡ giúp anh rồi”.

“Em đi hỏi ông ta có chuyện gì. Nói với ông ta, anh không rảnh”.

“Em không đi. Anh muốn hại chết em hả? Nhanh lên. Nói nghiêm túc đó. Ngủ và em cái nào quan trọng hơn?”. Bất đắc dĩ Mạch Đình mới uy hiếp. Đầu bên kia im lặng. Mạch Đình lại nói: “Anh có ý gì? Cần gì suy nghĩ lâu vậy?! Đừng có giỡn mặt em. Nếu không thì em...”. Cậu đang suy nghĩ nên lấy gì ra uy hiếp.

“Nếu không thì em làm sao?”

“Nửa tiếng. Nếu anh không đến hoặc đến trễ. Em sẽ đi uống rượu. Uống thật nhiều. Sau đó thoát y chạy quanh trong văn phòng. Anh tin không?”

“Anh không tin”.

“Anh... anh chờ đó”. Mạch Đình cúp máy, bực bội quay về văn phòng. Cậu nhất định phải dạy dỗ An Tử Yến. Nếu không khi ở nhà lời nói của cậu sẽ không có chút trọng lượng nào. An Tử Yến sau này cũng sẽ không coi lời nói của cậu là thật. Nửa tiếng mà An Tử Yến chưa xuất hiện, cậu nhất quyết thoát y chạy quanh văn phòng.

Rất nhanh đã trôi qua nửa tiếng. Không ngờ An Tử Yến đem chuyện cậu trần truồng chạy khắp phòng không coi ra gì. Phải vào nhà vệ sinh cởi hết đồ ra, chụp lại gửi về cho hắn xem, để cho hắn thấy cậu thật sự làm chuyện đó. Dọa hắn cho biết mặt. Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng cậu vẫn không có dũng khí thực hiện. Quản lý Thôi lại đi ra lần nữa: “An Tử Yến còn chưa về sao?”

“Vâng”.

“Giở trò gì vậy? Không phải tôi mới các cô cậu gọi điện cho cậu ta sao?”. Cả đám người không ai lên tiếng. Ông ta quay lại phòng làm việc đóng mạnh cửa lại. Mạch Đình rời khỏi chỗ ngồi, đi ra bên ngoài. Lúc thì nhìn ra cửa sổ, lúc thì nhìn sang phía thang máy. Rốt cuộc thì không lâu sau An Tử Yến cũng đến. Mạch Đình chạy tới bên cạnh, nhỏ giọng: “Cuối cùng anh cũng chịu vì em mà đến à”. Trong giọng nói của cậu có chút tự hào và hài lòng.

“Sao em còn mặc đồ? Anh vì muốn xem em thoát y chạy quanh văn phòng mới đến đây”.

“Em không muốn nhắc lại. Nghiêm chỉnh đi! Quản lý Thôi đang đợi anh đó”.

56. Chương 56: An Tử Yến Muốn Rời Đi

Qua tấm kính thủy tinh, quản lý Thôi nhìn thấy An Tử Yến. Ông thả tập hồ sơ xuống đợi hắn vào phòng mình. Nhưng không ngờ An Tử Yến không vào phòng làm việc của ông mà vào thẳng phòng làm việc của hắn. Điều này làm cho mặt mày quản lý Thôi căng thẳng. Cũng khó trách. Lúc đầu an Tử Yến là do chính ông tuyển vào, làm việc dưới quyền của ông. Sau khi ra ngoài một thời gian, các nhân viên dưới ông đã báo cho ông biết về chuyện của An Tử Yến. Mới đầu ông không để tâm lắm. Cứ cho rằng cùng lắm cũng chỉ là một thằng nhóc có chút bản lĩnh. Nào ngờ hôm nay thằng nhóc đó lại uy hiếp vị trí của ông tại bộ phận chăm sóc khách hàng. Hắn nghĩ mình là ai? Là do chính ông tuyển dụng hắn đấy. Chứ không phải cho hắn cái quyền muốn làm gì thì làm.

“Không phải bảo anh ta vào phòng quản lý Thôi sao?”. Mạch Đình cắn môi lầm bầm thì bị Quách Bình nghe được. Quách Bình lắc đầu: “Vậy mới nói cậu đừng nháo lên. Nào. Hôm nay sự phụ có thời gian nên sẽ dạy cậu một khóa. Quản lý Thôi và Yến là cùng chức vụ. Thái độ bây giờ của quản lý Thôi là như cấp trên đối với cấp dưới. Nếu Yến tỏ ra yếu thế thì sau này chuyện như vậy sẽ cứ tiếp diễn. Khi đứng trước nhân viên, Yến sẽ không tạo được uy tín trước mặt họ. Không chỉ có Yến, sau này, chúng ta cũng sẽ xui xẻo. Bị quản lý Thôi mà đám người dưới quyền ông ta gây khó dễ. Hiểu chưa? Nhóc à, nơi làm việc phức tạp lắm”. Mạch Đình gật đầu. Không ngờ chỉ một chuyện đơn giản lại kéo theo nhiều chuyện khác như vậy.

Quản lý Thôi không đợi được An Tử Yến nữa, đành phải hạ mình đứng dậy. Nhưng trên mặt ông ta vẫn thể hiện thái độ khinh khỉnh. Ông không đánh tiếng ngay mà chỉ lạnh lùng hỏi: “Tôi có nói Quách Bình chuyển lời bảo cậu đến gặp tôi. Cậu ta không báo cho cậu à?”

“Tôi biết”,

“Vậy sao? Vậy tôi muốn nghe lý do cậu không đến phòng làm việc của tôi”. Giọng ông trầm xuống, lặng lẽ quan sát An Tử Yến. Giọng điệu An Tử Yến lúc này không khiến cho người khác tức giận nhưng cũng không tạo cảm giác thân thiện gì: “Là quản lý Thôi có việc tìm tôi. Mà tôi lại không có việc tìm ông. Sao tôi lại sang phòng ông?”. Câu trả lời khiến quản lý Thôi không thể phản bác được.

Cửa phòng làm việc mở rộng. Bên ngoài im lặng như tờ. Ai cũng cố gắng lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người. Quản lý Thôi kéo ghế ngồi xuống. Xem ra sau khi An Tử Yến thăng chức đã không còn để ông vào mắt nữa rồi. Vốn định cho hắn cơ hội. Nếu hắn chịu nhún nhường ông sẽ cho hắn chỗ tốt. Sau này công ty ổn định, tất cả mọi người sẽ cùng nhau được hưởng lợi. Kết quả An Tử Yến lại khiến ông uống phí tâm tư rồi. Trong lòng ông biết rõ chuyện ông sắp đề cập tới đây nên không chú ý lời nói thì rất có thể bị An Tử Yến từ chối. Bây giờ nên tạm nhẫn nại. Quản lý Thôi nở nụ cười chuyên nghiệp: “Là như vậy. Vì chuyện hội họp nên tôi quay về có chút vội vàng. Bên đó vẫn còn một số việc chưa xử lý xong. Cậu xem giờ việc công ty bận quá. Mà tôi lại không thể phân thân được. Hy vọng cậu sang đó thay thế tôi”. Ông nói rất thành khẩn. Thanh sắc An Tử Yến bất động. Duy chỉ có bàn tay cầm bút cử động qua lại trên mặt bàn. Việc này luôn do lão hồ ly ở bên đó giải quyết. Bây giờ làm được một nửa thì để lại cho hắn. Đoán

chừng đến những tài liệu đã làm xong ông cũng không bàn giao cho hắn. Rõ ràng muốn hắn gây ra sai lầm, muốn gây khó dễ với hắn.

Thấy An Tử Yên không lên tiếng, quản lý Thôi có chút khinh miệt. Ông đoán An Tử Yên đang sợ hãi. Ông tăng thêm chút âm điệu: “Đột nhiên đề cập chuyện này chắc khiến cậu có chút khó nghĩ. Nhưng dù sao cũng là việc của bộ phận chăm sóc khách hàng. Cậu phải giúp tôi chuyện này. Bây giờ tôi ở công ty không phải là đang giúp cậu xử lý tốt những chuyện xử lý còn vấn đề sao?”. Khóe miệng An Tử Yên nhếch lên: “Đương nhiên”.

Quản lý Thôi hài lòng đứng lên: “Nếu ở bên đó gặp khó khăn gì có thể gọi cho tôi. Vậy thôi, tôi còn có việc. Không nói với cậu nữa”. Lúc quản lý Thôi ra khỏi phòng, tất cả mọi người lại bắt đầu bận rộn với công việc. Mạch Đình vỗ gối bàn phím. Trong đầu cậu có vô số những suy nghĩ loạn cả lên. An Tử Yên bị ném đi chỗ khác? An Tử Yên ra khỏi nhà đối với cậu cũng có nhiều chuyện tốt: không cần phải đi phía sau dọn dẹp quần áo cho hắn, không cần cướp điều khiển ti vi, cậu có thể lăn lộn một mình trên giường, trần truồng chạy khắp phòng cũng không sợ có người bất chợt tóm lấy đè xuống giường,... Có nhiều chuyện tốt đến mức Mạch Đình không thể chối được. Cậu ngẩng đầu lên. Chỉ là mường tượng bóng dáng An Tử Yên một cách mơ hồ thôi. Vậy mà chỉ duy cái bóng dáng mơ hồ ấy lại dễ dàng đánh bại những chuyện tốt kia trong đầu cậu. Mạch Đình mãi mãi cũng không có cách nào chuẩn bị cho việc rời xa An Tử Yên. Tình yêu sinh ra một loại vi khuẩn. Nó giống như bọn zombie vậy. Trong mắt cũng chỉ có người đối diện mà thôi. Hơn nữa còn muốn ăn hết người đó. Cho dù phải mạo hiểm đến mức bị hủy diệt.

[Anh nhanh ra khỏi nhà đi, mau!]. Cậu nhẩn tin cho An Tử Yên. Không đợi được hồi âm lại tiếp tục nhắn: [Không đi thì em sẽ biến thành zombie!! Kết quả chỉ có hai dạng: em ăn anh hoặc anh giết em]. An Tử Yên không hiểu được nội dung tin nhắn. Nhưng hắn vẫn bình chân như vại. Thậm chí hắn còn không muốn hỏi Mạch Đình có ý gì. Trả lời: [Em sai rồi. Kết quả chỉ có một: anh giết em rồi sẽ ăn em]

Cầm thú! Ngay cả zombie cũng không chừa! Mạch Đình làm xong hết mọi việc nên hiện tại không biết phải làm gì nữa. Cậu lấy một cái khăn ẩm trong ngăn kéo ra chùi tới chùi lui bàn làm việc. Làm chút chuyện này để quên bớt chuyện kia. Đợi lát nữa về nhà phải giúp An Tử Yên sắp xếp hành lý. Nhưng xếp bao nhiêu bộ mới được đây? Quản lý Thôi đi tận mấy tháng. Vậy An Tử Yên cũng sẽ đi lâu như vậy sao? Động tác tay của Mạch Đình dừng lại. Cậu ném mạnh cái khăn ẩm vào thùng rác.

Sau khi tan làm, lúc về nhà đụng phải một cặp vợ chồng từ nhà Hứa Đức đi ra. Hắn là bạn. Cũng tốt. Đổi lại là An Tử Yên bước ra thì cũng chỉ là cái bộ mặt đưa đám. Cậu mở cửa vào nhà, lôi hết vali to nhỏ các kiểu ra ngoài. Trước tiên là cho vào vài bộ quần áo rồi cho luôn mấy quyển sách An Tử Yên chưa đọc xong vào nữa. Sau đó cậu đứng trước vali xoa cằm, nghĩ nghĩ gì đó. Đột nhiên Mạch Đình bước vào ngồi trong vali. Cậu muốn thử xem mình nằm trong đó có vừa không. Khi An Tử Yên về, không nhìn thấy bóng dáng cậu đâu. Hắn nghe thấy tiếng động trong phòng ngủ. Vừa mới bước vào liền nhìn thấy Mạch Đình vịn vào các kiểu tư thế để nhét cả người vào trong vali.

“Anh không muốn nghe giải thích. Lập tức tránh xa vali của anh ra”.

“Làm em giật mình”. Mạch Đình có gượng cười thế nào cũng không ngượng bằng cái tư thế thiếu tự nhiên của cậu: “Em chơi chút đó mà”.

“Vali mà em cũng chơi được à?”

“Kiểu chơi trong sáng của trẻ con chứ không phải là cái kiểu chơi hạ lưu đó!”

“Anh cũng chưa nói gì cả”.

“Giọng điệu với ánh mắt của anh nói lên nhiều thứ lắm”. Mạch Đình khó khăn mới bò ra khỏi vali được. Cảm giác quá mất mặt, liền nói: “Anh không nên nhìn”.

“Anh muốn nhìn chỗ nào là chuyện của anh”.

Mạch Đình im lặng một lúc rồi nói: “Anh sẽ đi rất lâu hả?”

“Không biết”. An Tử Yên thờ ơ nhún vai. Mạch Đình nhìn hắn. Sắp xa cậu mà hắn thật không có cảm giác gì sao?

57. Chương 57: Không Cần Lo Lắng Biến Thành Zombie

An Tử Yến ôm tay dựa người vào cạnh cửa: “Thay vì muốn tự nhét mình vào vali để tiết kiệm tiền mua vé. Chi bằng anh tốt bụng giúp em hỏi cách vận chuyển vật nuôi”.

“Em không cần lòng tốt của anh”. Rốt cuộc cậu cũng hoàn toàn thoát ra khỏi cái vali. Chỉ đáng tiếc quần áo cùng mấy quyển sách trong đó đã bị dè đến mức không nhìn nổi. Cậu lôi hết ra xếp lại. Cậu dừng động tác. Khó hiểu quay đầu lại: “Lời anh mới nói là có ý gì?”

“Em còn phải đi chứng minh là động vật khỏe mạnh không mắc bệnh nữa”.

“Câu trước kìa! Tiết kiệm tiền mua vé. Giống như em cũng sẽ đi theo ấy”.

“Không phải giống như”.

“Thật hay giỡn đấy? Anh muốn dẫn em đi hả?”

“Còn phải xem em có thể lấy được chứng nhận động vật miễn dịch không đã”. An Tử Yến xoay người. Mạch Đình cũng đi theo ra ngoài. Trên mặt cậu không thể khống chế được niềm vui sướng. Nhưng cậu vẫn còn băn khoăn: “Quan hệ của chúng ta ở công ty không được tốt. Anh đưa em đi như vậy người khác có nghi ngờ không? Phải tìm lý do gì thích hợp? Chuyện này đều tại thường ngày anh cứ khi dễ em. Bây giờ thì xong rồi. Bao giờ đi?”.

“Tuần sau”.

“Bây giờ dần cảnh cũng muộn rồi”. Mạch Đình lo lắng nói. Nhìn thấy An Tử Yến mở miệng, cậu ngăn lại: “Lúc này còn có chuyện quan trọng để nghiên cứu. Anh muốn bị người ta biết được mối quan hệ của chúng ta mà vẫn vô tư tiếp tục cùng nhau làm việc ở công ty hả?”. An Tử Yến phất tay bảo Mạch Đình tránh chỗ. Mạch Đình có thể hiểu được động tác đó nhưng cậu quyết không làm người yếu thế. Cậu làm vệc có nguyên tắc. Quyết không nhượng bộ. Nhưng rồi cậu ý thức được chuyện quan trọng, nhúng nhường hỏi: “Em hỏi anh lần nữa. Anh là muốn bị người khác phát hiện mối quan hệ của chúng ta rồi vẫn vô tư tiếp tục cùng nhau làm việc ở công ty hả?”.

Rốt cuộc An Tử Yến cũng chịu mở miệng: “Vậy em muốn tự chơi với vali của mình hay muốn bị nhét vào vali của anh?”. Mạch Đình mau chóng tránh ra, chạy đi sắp xếp hành lý.

Hôm sau, An Tử Yến đi ra khỏi phòng làm việc, trực tiếp hỏi: “Thứ hai ai sẽ đi”. Câu hỏi được đưa ra nhưng tất cả mọi người đều im lặng. Hắn nhìn mọi người, mọi người nhìn hắn. Mạch Đình lo lắng nhìn những người khác. Nhờ có người cướp đi cơ hội của cậu thì sao? Đến vali cũng dọn dẹp đâu vào đó rồi. Nhưng cậu cũng không thể quá tích cực. Biết đâu lại bị nghi ngờ. Quách Bình cười cười giơ tay lên. Anh như học sinh đứng lên trả lời câu hỏi của thầy giáo: “Tôi nghĩ Mạch Đình khá là thích hợp. Để cho cậu ấy rèn luyện nhiều hơn đi”. Mọi người nhất trí tán thành. Mạch Đình cảm thấy hồ đồ. Cậu thật ra chỉ lo lắng vô ích. Các đồng nghiệp ai cũng không muốn xa nhà để đến một nơi khác chạy đôn chạy đáo. Tan việc còn không thể về nhà. Những chuyện cực khổ như vậy liền rơi lên người Mạch Đình. Đây là may mắn đầu tiên mà Mạch Đình có được từ khi vào công ty.

“Tôi...”. Mạch Đình cố nén tâm tư, làm ra điệu bộ miễn cưỡng.

“Cậu không có tư cách từ chối”. Phạm Thiếu Quân nói,

“Được rồi”.

“Vất vả cho cậu rồi. Tốt nhất là cứ nghe lời của Yến. Cố gắng chăm sóc Yến. Nếu Yến mà mất cọng tóc nào, coi chừng mấy chị em trong công ty liều mạng với cậu đó”. Phùng Phỉ Mông gởi gắm.

Mặt mày An Tử Yến không đổi sắc nhìn Mạch Đình, lại còn tỏ thái độ không tin tưởng với cậu. Liễu Vi lo lắng An Tử Yến không đồng ý, vội vàng nói: “Mạch Đình bình thường không có gì đặc biệt. Nhưng trong công việc, cậu ấy rất nghiêm túc và cố gắng. Sang bên đây sẽ giúp cậu một tay”. An Tử Yến hừ lạnh, không nhìn đến Mạch Đình: “Không mong cậu ta giúp. Tự quản bản thân tốt là được”. Hắn quay lại phòng làm việc. Mạch Đình nhìn theo bóng lưng của hắn. Xem chút là ném cả tập tài liệu lên người hắn rồi. Không mong cậu ta giúp được?! Bình thường ai giúp anh giặt quần áo, ai giúp anh nấu cơm, ai giúp anh phát tiết

dục vọng! Bất luận nói như thế nào thì kể từ lúc hưởng tuần trăng mật, đã rất lâu rồi Mạch Đình chưa đi đâu xa. Coi như đây là dịp đi chơi. Nói như lời An Tử Yến thì chính là đi hưởng tuần trăng mật.

Bây giờ Mạch Đình không còn lo lắng bản thân biến thành zombie nữa. Vì rút tình yêu của cậu đã được An Tử Yến khống chế. Hơn nữa còn khống chế cả hơi thở, biểu cảm, giọng nói. Động tác lơ đãng chính là thuốc ngủ. Không rời xa hắn thì sẽ bảo vệ được tính mạng cho cậu.

Chỉ chưa đến một tuần nữa là có thể lên đường rồi. Mạch Đình phùng phùng khí thế. Đáng tiếc thời gian trôi qua quá chậm. Con người nhiều lúc chỉ muốn đưa tay điều chỉnh tốc độ kim giây nhanh hơn mà thôi.

Chuông cửa vang lên, Mạch Đình cũng đại khái đoán được là ai. Cứ cuối tuần là vợ chồng Hứa Đức lại mang chút đồ ăn nhẹ hoặc bánh bích quy qua nhà Mạch Đình nói chuyện suốt ngày.

“Hôm nay là gì vậy?”. Mạch Đình mở cửa nói. Giữa họ đã không còn cảm thấy câu nệ gì nữa. Dư Dung Mỹ mỉm cười: “Mời anh bánh ngọt mới ra lò”.

“Càng lúc càng giống đầu bếp nha”.

“Cảm ơn quá khen”.

Mạch Đình dẫn họ vào nhà. Dư Dung Mỹ nhìn quanh nhà một chút rồi nhìn vào phòng ngủ: “An Tử Yến còn ngủ hả?”. Mạch Đình tức giận nói: “Anh ta ngoài ngủ ra thì có thể làm được gì. Cái chuyện như các bạn sáng sớm dậy làm bánh ngọt ngay cả trong mơ tôi cũng chưa từng nghĩ tới”.

“Có thể do công việc vất vả quá. Cuối tuần đương nhiên phải nghỉ ngơi rồi”. Hứa Đức nói thay An Tử Yến. Mạch Đình không hiểu sao An Tử Yến lại không thích hai vợ chồng họ. Trực giác của hắn là từ đâu mà có?

“Vốn là anh ấy đồng ý lời mời của các bạn lần trước rồi. Nhưng lại mãi không có thời gian”.

“Cho nên chúng tôi liền tự mình sang đây nè”.

“Không sao. Tôi đang muốn đợi sau khi anh ấy dậy rồi ăn chút bánh”.

Ba người đang nói chuyện sôi nổi thì An Tử Yến từ trong phòng ngủ bước ra. Hắn như thể không nhìn thấy vợ chồng Hứa Đức. Hắn rót tách cà phê. Lười biếng ngồi xuống bàn ăn sáng. Mạch Đình giải thích hành động không mấy lịch sự của An Tử Yến cho Dư Dung Mỹ: “Đừng để ý. Ngủ dậy là anh ấy kiểu vậy đó. Đối với tôi cũng vậy. Có lần mới ngủ dậy, tôi còn chưa làm gì, anh ấy tự nhiên xông tới đánh tôi đến sững sờ”. Lời nói này rất cuộc là nói giúp cho An Tử Yến hay gán ghép tội danh cho hắn đây? Hai người kia chỉ cười. Ba người họ lại tiếp tục trò chuyện. Sau khi An Tử Yến ăn sáng xong, cầm tách cà phê chưa uống hết lên, cánh tay đặt lên ghế tựa: “Sao còn không nói? Cần gì lãng phí thời gian của mọi người”. An Tử Yến nói không đầu không đuôi khiến Mạch Đình cảm thấy khó hiểu. Dư Dung Mỹ nở một nụ cười thâm sâu kéo kéo Hứa Đức bên cạnh: “Không phải em đã nói anh ấy rất biết quan sát sao? Đây anh xem”.

“Đúng đúng. Quả nhiên là ánh mắt của bà xã đại nhân lợi hại”.

“Sao vậy?”. Mạch Đình chen vào, cố gắng hiểu tình huống hiện tại.

“Bây giờ thì không cần giấu diếm nữa”. Hứa Đức cầm bàn tay xinh đẹp của Dư Dung Mỹ. Như thể hai người sắp thông báo chuyện gì đó quan trọng. Mạch Đình đoán chừng không lẽ Dư Dung Mỹ mang thai. Chỉ có khả năng này thôi. Cậu đã chuẩn bị xong một lời chúc phúc rồi.

58. Chương 58: Không Trao Đổi Em Cho Bất Cứ Ai

Hứa Đức ngừng lại vài giây rồi sau đó lên tiếng: “Chúng tôi cảm thấy hai anh rất tốt. Cho nên muốn trao đổi bạn tình với nhau, thế nào?”. Quá khác so với suy nghĩ của Mạch Đình.

“Trao đổi bạn tình là cái gì?”. Mạch Đình vặn vẹo hỏi. Còn nghĩ nó là tên của trò chơi gì đó. Hứa Đức nhìn Mạch Đình. Giờ phút này, trong ánh mắt của anh còn có cả dục vọng: “Trao đổi bạn tình hay còn gọi là đổi vợ hoặc chồng. Chính là giữa hai cặp vợ chồng...”. Lời nói của anh bị An Tử Yến thô lỗ chặn lại: “Không hứng. Các vị có thể về”. Mạch Đình cố gắng suy nghĩ lời Hứa Đức nói. Đến lúc hiểu ra thì sắc mặt của cậu thay đổi. Cậu không biết ai là người nghĩ ra cái chuyện bản thiếu này. Muốn An Tử Yến và Dư Dung Mỹ

ở cùng nhau. Còn cậu và Hứa Đức... Mạch Đình không dám nghĩ. Cậu cảm thấy ghê tởm. Ấn tượng tốt trước đây với vợ chồng Hứa Đức chỉ vì một lời nói mà hoàn toàn sụp đổ. Thái độ trên mặt Dư Dung Mỹ vẫn không thay đổi. Đường như đối với họ thấy được phản ứng như vậy đã trở thành thói quen rồi: “Cũng có nhiều người không chấp nhận chuyện này. Cũng như có nhiều người không cách nào chấp nhận hai người vậy. không phải sao?”

“Không phải vậy. Chuyện này không giống nhau. Tôi không giống cảm thú mà làm mấy cái chuyện bản thiếu đó. Tình cảm của tôi đặt ở đâu, không phải do các người quyết định”. Mạch Đình nhớ lại lời nói của Cao Quốc. Cậu tức giận. Nhưng lại cảm thấy miễn cưỡng nhiều hơn. Hắn không có cách nào khống chế và sửa đổi cách nhìn của người khác. Ngay đến mẹ cậu còn như vậy mà.

“Cậu không cần kích động như vậy. Lúc bắt đầu cũng có vài người phản ứng như cậu. Nhưng sau khi thử, không chừng sẽ có cảm nhận khác đây”.

“Không lẽ hai người không yêu đối phương”.

“Rất yêu... Cho nên chúng tôi cần tìm hiểu rõ hơn. Muốn cho đối phương thích hơn. Dung Mỹ thích An Tử Yến. Tôi cũng có hứng thú với cậu. Chúng tôi không phải tùy tiện trao đổi với bất cứ ai. Đây cũng là một thứ tình cảm”. Mạch Đình không hiểu lời Hứa Đức nói. Một chút cũng không hiểu. Cậu chỉ biết rằng tình cảm của cậu với họ là khác nhau. An Tử Yến đứng lên. Giọng điệu trầm lạnh hơn bình thường: “Có phải muốn đổi cách nói chuyện. Hai người nghe có hiểu không? Cút ra ngoài”.

Dư Dung Mỹ rất có kinh nghiệm, dùng ngực dán sát vào người An Tử Yến. Hai tay nắm tay cổ tay An Tử Yến. Cô mê hoặc nhưng rất xinh đẹp: “Đàn ông các anh chỉ ra vẻ đứng đắn. Thật ra trong lòng cũng rất tò mò. Mún thử mùi vị lạ. Tin tôi đi...”. Cô nhón chân lên, ghé sát vào tai An Tử Yến, phát ra âm thanh quyen rũ: “Rất kích thích đây”. Hứa Đức cũng đang muốn lại gần Mạch Đình.

“Cậu dám đụng vào em ấy, tôi sẽ phết cậu”. Giọng nói của An Tử Yến lúc này không chỉ lạnh lùng mà còn đáng sợ, khiến cho Hứa Đức sợ hãi. Hứa Đức bất động tại chỗ. Mạch Đình cảm thấy khó chịu. Cậu không thể nói gì với Dư Dung Mỹ. Nhưng thái độ sau đó của An Tử Yến khiến lòng cậu dịu đi một chút. Hắn nhìn chăm chăm vào động tác ôm cổ tay hắn, cúi đầu nhìn Dư Dung Mỹ. Ánh mắt không phải là đang nhìn phụ nữ mà giống nhìn thứ dơ bẩn dính trên người hơn: “Cô muốn tự làm hay muốn tôi ra tay?”. Dư Dung Mỹ buông tay: “Theo như tôi quan sát, Mạch Đình có thể là người bảo thủ. Nhưng anh thì không phải a”. Cô vẫn tiếp tục khuyên nhủ. Mạch Đình ngồi không yên, cậu cũng đứng lên: “Mời hai người ra ngoài!”. Cậu không thích như vậy nhưng cậu vẫn không thể nói được những lời khó nghe. Mới đây họ còn là bạn. Bây giờ đã thay đổi rồi. Thứ cảm giác này rất kì lạ. Cậu phát hiện trở mặt với bạn bè là một chuyện rất mệt mỏi.

Tình bạn là một thứ rất mong manh. Có thể chấp nhận điều đó hoặc không. Vì người này hay người kia. Vì một lời nói. Vì bạn mới xuất hiện. Vì tiền. Vì rất nhiều lý do trên trời dưới đất. Nhưng Mạch Đình nghĩ rằng chỉ có một phần nhỏ là như vậy thôi chứ không phải toàn bộ. Không phải tất cả. Cậu tin là như vậy.

“Chúng tôi không có ác ý. Lại không muốn ép hai người. Tất cả đều là tự nguyện. Hai người suy nghĩ đi”. Hứa Đức thở dài. Nắm tay Dư Dung Mỹ ra khỏi nhà. Mạch Đình đóng cửa lại. Thậm chí còn không nhìn nơi đôi tay hai người họ đan vào nhau. Mạch Đình cũng không nguyện ý chuyện người trong lòng An Tử Yến không phải là cậu.

“An Tử Yến, anh nói sao ai cũng có thể coi thường tình cảm của em?”. Mạch Đình nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Cậu nghĩ rằng lời nói của cậu lúc này rất bị thương nhưng thật ra cậu cũng không còn chút tâm tình nào mà hỏi. Cậu biết rõ câu trả lời của hắn rồi. An Tử Yến trầm mặc. Hắn bước đến gần. Thân hình hắn bao lấy cậu. An Tử Yến nắm lấy cổ áo Mạch Đình. Dùng sức kéo. Lưng Mạch Đình chạm vào lồng ngực An Tử Yến. Hắn nói: “Ai dám coi thường em. Sau này cứ nhớ tên thằng đó rồi nói cho anh biết”. Vẫn như thường lệ. Cậu chưa nói gì đã bắt đầu nói lời an ủi rồi. Khóe miệng Mạch Đình vẽ lên nụ cười: “Em còn chưa lại nhân lực cho quốc gia. Ai biết anh sẽ làm gì?”. Cậu dứt lời thì đột nhiên nhớ có lần nhìn thấy một cặp vợ chồng đi ra từ nhà Hứa Đức. Cậu nhanh chóng hiểu ra. Khó khăn nói: “Vừa nghĩ đến lời đề nghị của Hứa Đức...”.

“Không cho nói. Càng không cho phép nghĩ đến. Anh vẫn còn rất giận đây”. Hắn đột nhiên buông Mạch Đình ra. Mở cửa trực tiếp sang bên gõ cửa nhà Hứa Đức. Hứa Đức mở cửa nhìn thấy An Tử Yến thì có chút

vui mừng. Anh cho rằng hắn đã dối ý. An Tử Yên lạnh lùng nói: “Tôi đến nói cho hai người biết kết quả tốt”. Vừa dứt lời, An Tử Yên đã thương chân vào chốn khó nói của Hứa Đức. Hứa Đức mặt mày nhăn nhó cúi người xuống. Anh đau đớn ôm hạ thân của mình. Sự việc diễn ra quá nhanh. Mạch Đình Đình cũng không phải là người duy nhất vẫn duy trì trạng thái bất động. Cậu nhớ cậu đã từng nói cho dù có chuyện gì xảy ra, cậu nhất định cũng đứng về phía An Tử Yên. Vì vậy, để chứng minh với An Tử Yên, cậu cũng đi đến đá cho Hứa Đức một cú để tỏ rõ thái độ của cậu. Đáng tiếc, cậu đánh giá chân mình quá dài. Chỉ quơ giữa không khí mà thôi. Cậu đứng thật cứ nghĩ chân mình dài bằng An Tử Yên. Ngay tại thời điểm nghiêm túc như vậy mà lại làm ra chuyện mất mặt này. An Tử Yên lôi Mạch Đình về nhà. Mạch Đình vì hành động lúc nãy của mình mà giải thích: “Mới nãy chẳng qua là em đứng không vững thôi. Em tính đến giúp anh a”.

“Không cần”.

“Em cũng muốn làm gì đó giúp anh mà”.

“En chỉ cần nhớ một chuyện là được”. An Tử Yên không quay lại, giọng nói đều đều: “Em chỉ có thể là của anh. Là anh. Hiểu chưa?”. Mạch Đình trong một khắc rất muốn như người lính mà trả lời thủ trưởng: Hiểu. Em là của anh. Nhưng rút cuộc, cậu cũng chỉ gật đầu. Không nói lời nào cả. An Tử Yên có bao nhiêu là ma lực mà lại khiến cho con tim cậu loạn nhịp thế này?

59. Chương 59: Rời Nhà

Sau khi chuyện kia xảy ra, mỗi lần ra ngoài, Mạch Đình đều đảo mắt nhìn một lượt để tránh gặp vợ chồng Hứa Đức. Thật may là bây giờ sắp đi rồi. Có thể tạm thời gác chuyện bọn họ sang một bên. Cậu không muốn vì Hứa Đức mà phá hỏng tâm trạng. Nếu nói về chuyện tình cảm thì Mạch Đình nghĩ Chu Cách và Ellen còn đơn giản hơn hai bọn họ nhiều.

Mạch Đình ngồi trên máy bay đọc báo. An Tử Yên thì ngồi bên đọc tập tài liệu mà quản lý Thôi đưa cho hắn. Trong tài liệu chỉ ghi chép vài thông tin sơ sài. Hắn lật thêm vài trang nữa. Cũng không có gì đáng giá nên hắn nhét luôn vào chỗ để tạp chí trước mặt. Mạch Đình thấy vậy vội càng rút ra, cẩn thận cho vào túi xách: “Không nên tùy tiện vứt những thứ quan trọng a. Nếu mất thì phải làm sao?”

“Chẳng qua chỉ là mấy tờ giấy vô dụng”.

“Sao mà vô dụng được. Anh cũng nên học cách quý trọng những thứ quan trọng đi. Nếu không anh sẽ hối hận đó”. An Tử Yên hạ lưng ghế, lấy tai nghe ra: “Đồ quan trọng lúc nào anh cũng mang bên mình, không bao giờ vứt nó”. Mạch Đình như hiểu ra điều gì. Nhưng lại làm bộ không hiểu. Muốn hỏi thứ quan trọng đó là cái gì hay là ai. Tim đập còn chưa đủ mãnh liệt. Trừ phi nghe được câu trả lời của hắn. Mạch Đình muốn mở miệng hỏi thì An Tử Yên đã đeo tai nghe mất rồi. Cậu đành phải kiềm nén lại thôi. Ép chặt câu hỏi này vào sâu trong tim. Đột nhiên An Tử Yên đưa tay trái lên, mang theo chút cứng chịu nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt Mạch Đình: “Anh không nói đó là gì đâu, đồ ngốc ạ”. Còn chưa nghe được câu trả lời nhưng tim Mạch Đình đã đập đủ mãnh liệt rồi. Cậu sợ máy bay cũng nhảy theo cậu quá.

Chỉ hơn một giờ, máy bay đã đến nơi. Mạch Đình nhìn thành phố xa lạ bên ngoài tấm cửa sổ ảm Ứt. Mới nhìn thôi cũng đã thấy lạnh. Từng giọt mưa tí tách rơi rồi bị gió cuốn đi. Cậu mặc khoác vào, kéo khóa lên, theo An Tử Yên ra ngoài. An Tử Yên không cài khóa áo. Cứ như vậy mà trực tiếp xuống máy bay. Hắn giống như đám học sinh mới được tan học. Ngoại trừ đi làm, hắn cũng sẽ không mặc vest hoặc những thứ tương tự vậy. Biểu cảm lạnh lùng kéo vali khó có thể không khiến cho các chị em xung quanh không nán lại ngắm nhìn. Gió bên ngoài sân bay so với sự ái mộ của các chị em còn dữ dội hơn nhiều. Mạch Đình không thể đợi đến lúc họ về khách sạn. Cậu thụt cổ: “Ở đây lạnh quá. Thời tiết thật là không tốt mà”.

“Có thể nó biết em đến nên tâm trạng không tốt”.

“Anh có thể quan tâm đến thời tiết như vậy thì cũng nên quan tâm đến em chút đi”. Mạch Đình muốn đưa chân đạp An Tử Yên từ phía sau. Nhưng chỉ đưa lên làm màu thôi. An Tử Yên gọi taxi. Mạch Đình vội vàng chui vào xe đợi An Tử Yên xếp hành lý vào cốp sau. Hai người trực tiếp đi thẳng đến khách sạn. Phong cảnh dọc hai bên đường khá đơn điệu. Chỉ là những tán lá và mấy cột đèn đường.

“Cũng không hơn tuần trăng mật trước là bao”. Cậu tặc lưỡi. Chuyện này vốn cũng chỉ do mỗi cậu tự ảo tưởng mà thôi. An Tử Yến liếc Mạch Đình, nhấn mạnh từ trọng yếu: “Tuần trăng mật?”

“Đâu, em nói là đi xa nhà”. Cái chữ ‘tuần trăng mật’ với ‘đi xa nhà’ đọc kiểu gì cũng không thể ‘gần’ giống nhau được. Lý do quá cùn. An Tử Yến chống tay lên thành cửa sổ: “Khuyên em nên quên mấy suy nghĩ lãng mạng trong đầu đi”.

“Bây giờ ngay đến nghĩ em cũng không được làm hả? Vậy em càng muốn làm. Em muốn anh nắm tay em che ô đi dạo dưới mưa. Dẫn em qua từng chỗ bùn lầy rồi đi vào khu rừng trải dài những tán cây xanh biếc”. Mạch Đình cố tình phản kháng An Tử Yến. Cậu đang đợi vài câu độc miệng tấn công lại. Nhưng An Tử Yến chỉ đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ rồi quay lại nhìn Mạch Đình: “Vậy giờ anh đưa em đi”.

“Thôi. Không cần. Em đột nhiên hết hứng rồi”. Mạch Đình đã thông minh ra. Cậu biết nơi mà An Tử Yến muốn dẫn cậu đến tuyệt đối không phải là chốn rừng cây xanh biếc gì. Nói không chừng lại là âm tào địa phủ cũng nên.

Taxi dừng trước khách sạn. Mạch Đình thanh toán tiền xe. Đưa hai tay lên che đầu bước xuống xe. Cậu quay sang hỏi An Tử Yến đang lấy hành lý: “Lúc về có thể được thanh toán không?”. Vấn đề rất thực tế. An Tử Yến lấy xong đồng vali, vừa đi vào khách sạn vừa nói: “Phải có chữ kí của anh nữa”.

“Vậy em yên tâm rồi. Anh nhất định sẽ kí a”. Mạch Đình không nhìn thấy ánh nhìn mờ ám thoáng qua trong đôi mắt An Tử Yến: “Còn xem tâm trạng của anh đã”. Mạch Đình khẩn trương, nháo nhào chạy theo An Tử Yến: “Cái gì mà tâm với chả trạng. Bây giờ phải trả tiền phòng, điện nước các thứ. Sao anh lại không kí được. Lại còn...”. Cậu chuẩn bị đưa tay lên tính những thứ cần chi tiêu nhưng lại bị An Tử Yến vô tình cắt ngang: “Bớt nói nhảm đi. Phục vụ anh cho tốt vào”.

“Anh đâu phải địa chủ. Coi chừng em tìm thêm nông dân vùng lên đấu tranh đó”.

Hai người đăng kí nhận phòng xong rồi đi vào thang máy. Mạch Đình vẫn còn suy tư chuyện thanh toán. Sau vài lần đấu tranh tư tưởng. Cậu quyết vì tiền, vì cuộc sống mà tạm thời nhẫn nại. Phải thuận theo bọn thú dữ, phải nhốt lại để tránh nó lên cơn. Vừa mới vào phòng, cậu liền cởi phăng áo khoác, ném giày, nằm lên giường: “Đến đi. Tốc chiến tốc thắng”. Cảnh tượng thật giống lần đầu của cả hai.

“Tới cái gì?”. An Tử Yến biết mà vẫn hỏi.

“Chính là... ờ... cái đó... giúp em cởi quần áo đi!!”. Cậu tung ám hiệu.

“Không”.

Mạch Đình như thể nghe được một tin tức vô cùng chấn động. Cậu lật người: “Ai dô, anh từ chối như vậy. Thật không giống anh a”. An Tử Yến nhún vai: “Thái độ không tốt”.

“Đã cho rồi còn thái độ này nọ”. Hy sinh thân mình vì chữ kí của An Tử Yến. Hắn còn muốn cậu thể hiện thái độ kiểu gì nữa. Làm sao có thể cho hắn chiếm nhiều tiện nghi như vậy? An Tử Yến không nhìn Mạch Đình mà bấm điện thoại. Nghe giọng hắn thì không giống như đang nói chuyện công việc: “Tôi vừa đến. Vâng. Đợi sắp xếp thời gian. Vâng”. Đang nói chuyện với ai vậy? Không lẽ là người đàn ông kia? Mạch Đình có rất nhiều chuyện muốn hỏi nhưng không biết tại sao, lúc nào cậu cũng không thể mở miệng được. Trong lòng cậu mơ hồ biết rằng mối quan hệ giữa người đàn ông đó và An Tử Yến không phải là một mối quan hệ bình thường.

“Anh phải đến công ty một chuyến”. Sau khi tắt điện thoại, hắn quay sang nói với Mạch Đình. Mạch Đình mò mò ngồi dậy. Mặc áo khoác vào: “Em cũng muốn đi”.

“Em? Em nghĩ em đến đây chỉ để anh mượn phát tiết à?”

“Phi phi! Em là đến đây công tác!”. Mạch Đình hận không thể đánh hắn. Lúc nào cũng chỉ biết trêu chọc cậu.

Quản lý Trương vừa nhìn thấy An Tử Yến đã không vui. Vì vấn đề công việc đã kéo dài khá lâu. Hôm nay lại còn gọi một thằng nhóc sang. Quản lý Trương tỏ rõ thái độ coi thường. Ông không vui hỏi: “Quản lý Thôi đâu?”. An Tử Yến khôi phục bộ dạng làm việc như ở công ty cũ: “Ông ta có việc quan trọng. Tôi đến đây phụ trách việc này”.

“Cậu?”. Quản lý Trương đầy ý không tin tưởng. Mạch Đình đưa danh thiếp An Tử Yến ra. Quản lý Trương liếc sơ qua rồi để xuống bàn: “Không phải là tôi không tin tưởng năng lực của anh. Nhưng chuyện này vẫn do quản lý Thôi xử lý. Công ty các người lại đột nhiên thay đổi người. Tôi làm sao có thể tiếp nhận được. Để tôi nói chuyện với quản lý Thôi đã”. Mạch Đình bên cạnh tính nói vài câu tốt đẹp thì An Tử Yến đứng dậy. Đặt một tay lên bàn: “Tôi không quan tâm ông có tiếp nhận hay không. Chuyện này bây giờ là do tôi phụ trách”.

60. Chương 60: Em Thích Tự Em Đa Tình

“Cậu! Quản lý Thôi không bao giờ nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó”. Mặt quản lý Trương đỏ cả lên.

“Tôi không phải là ông ta. Chúng ta nếu không hợp tác giải quyết chuyện kia sớm sẽ càng kéo dài. Tùy ông thôi. Nếu ông muốn kéo dài. Mọi hậu quả, công ty chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm”. Quản lý Trương kinh ngạc nhìn phong thái kiên quyết không phù hợp với độ tuổi của An Tử Yến. Cho đến lúc An tử Yến ra khỏi phòng, ông vẫn chưa thể khôi phục lại tinh thần. Mạch Đình cố gắng làm dịu tình hình: “Quản lý Thôi đúng là có chuyện nên chúng tôi mới đến đây thay thế. Ông ấy rất coi trọng công ty phía ông. Mặc dù tính khí sếp của tôi không được tốt lắm. Nói chuyện cũng không lịch sự. Nhưng anh ấy là người giỏi nhất đây”. Cậu như thể muốn cho người khác biết An Tử Yến giỏi nhiều như thế nào.

“Tôi cũng không có nhiều thời thì giờ để đợi cậu”. Bên ngoài truyền vào giọng nói sốt ruột của an Tử Yến. Mạch Đình nán lại nói thêm vài câu rồi mới ra ngoài. Vừa mới nói không có thời gian đợi mà hần vẫn đứng yên tại chỗ, không hề di chuyển đi đâu. Cậu đi đến cạnh hần, không khỏi lo lắng: “Nếu bên này cố ý muốn quản lý Thôi đến thì phải làm sao?”. An Tử Yến không lên tiếng. Mà hần cũng không quan tâm. Mạch Đình hết cách. Thôi thì đã có quá nhiều chuyện cần quan tâm lắm rồi.

“Ngoài em ra, còn thứ gì quan trọng với anh không?”. Có thể hỏi câu như vậy thì da mặt không phải dày bình thường đâu. Quả nhiên ngay đến liếc nhìn cậu, An Tử Yến cũng chẳng buồn làm: “Em là gì?”

“Em là Mạch Đình. Trên giấy chứng nhận kết hôn của anh có tên em đó”. Mạch Đình nghiêm túc trả lời. An Tử Yến kiểm không được kê đây đây cậu, trong giọng nói khó nghe ra sự cứng chiu: “Đồ ngốc”.

Bầu trời sụt sùi nước mắt rồi cũng cảm thấy mệt mỏi. Mưa ngừng rơi. Nhưng vẫn u ám như cũ. Hai người vô tình dạo bước đến công viên. Nơi này vô cùng vắng vẻ. Mạch Đình lấy khăn giấy lau đi những giọt nước mưa đọng lại trên băng ghế. Cậu vẫn suy nghĩ đến chuyện của công ty. Thoảng cái chẳng biết từ lúc nào đã có một con chó xuất hiện trước mặt Mạch Đình. Trong nó rất thư thái, nhàn nhã. Nó đuôi hai chân, há miệng ngáp dài. Mặc dù Mạch Đình tiến đến ngồi ngay trước mặt nhưng nó cũng không thèm để ý đến cậu. Chó mà cũng coi thường người ư? Mày dám không nhìn tao. Sao giống An Tử Yến vậy? Mạch Đình như thể đang thì đầu gì đó với con chó vậy.

Cậu đưa tay vẫy gọi: “Tới đây, chó ngoan. Tới đây”. Cậu vỗ vỗ đầu gối. Cố gắng thuần phục ‘An Tử Yến’! Thế nhưng chú chó chẳng hề quan tâm. Nằm cuộn tròn dưới đất. Mạch Đình khê dậm chân để gây sự chú ý của nó: “Muốn ăn không. Mau tới đây”. An Tử Yến che điện thoại lại, nghiêng đầu: “Không nên tùy tiện mà chọc chó”.

“Yên tâm. Động vật có linh tính. Chỉ cần em có một tấm lòng lương thiện, không hề có ác ý với nó. Nó sẽ không cắn em đâu. Nếu không thì bên cạnh Bạch Tuyết sao lại có nhiều động vật vậy được. Động vật so với một số người thì còn dễ gần hơn đây”. Mạch Đình chính là đang ám chỉ ai đó. An Tử Yến liếc cậu một cái rồi tiếp tục gọi điện.

Mạch Đình tiến lên hai bước, vươn tay muốn sờ đầu nó. Ai ngờ nó lại nhe răng, cổ họng phát ra âm thanh gầm gừ trầm thấp. Mạch Đình bắt đầu lùi về sau. Nhưng con chó lại đứng phất dậy. Nhào tới người Mạch Đình. An Tử Yến ném mạnh chiếc điện thoại vào người con chó. Nó bị đau, ủy khuất tránh ra. An Tử Yến cau mày, lo lắng nhìn Mạch Đình: “Này, em không sao chứ?”. Mạch Đình lắc đầu. Thấy cậu không sao, An Tử Yến mới tiếp tục: “Em cần bản là không có tấm lòng lương thiện gì cả”. An Tử Yến dùng chính lời nói của Mạch Đình đâm chọt lại cậu. Mạch Đình không phục: “Em có thể nào thì vẫn hiền lành hơn anh. Nó nên cắn anh mới đúng”. Dứt lời cậu liền hối hận. Con chó kia nhào đến tấn công An Tử Yến. Hần đưa tay lên đỡ thì bị nó ngọam chặt. Mạch Đình giạt mình. Nhưng An Tử Yến ngay đến một sợi lông mày cũng

không hề động. Hắn dùng sức hất con chó ra. Cuối cùng nó cũng bỏ chạy. Mạch Đình khẩn trương cầm tay An Tử Yến, run rẩy nói: “Đều tại em. Em không nên trù anh. Anh có đau không? Chúng ta mau đến bệnh viện đi. Có chảy máu không?”. Nhìn thế nào cũng giống người bị cắn chính là Mạch Đình. Sắc mặt của cậu rất khó coi.

“Được rồi. Chỉ là chó cắn thôi mà”.

Cậu cũng biết chỉ là do chó cắn thôi. Nhưng cậu không thể khống chế được bản thân. Đến từng ngón tay cậu cũng muốn tê rần cả rồi. An Tử Yến rửa sạch vết thương trước, sau đó bắt taxi đến bệnh viện tiêm ngừa. Suốt quá trình Mạch Đình không hề nói câu nào. Cậu không nhìn chăm chăm vào vết thương trên tay An Tử Yến thì cũng lên mạng tra cứu tài liệu liên quan. Hai người về thẳng khách sạn. Để trách vết thương bị nhiễm trùng, hắn thả ống tay áo xuống. Hắn dựa lưng trên giường mở ti vi lên. Đặt cánh tay bị thương ở mép giường. Mạch Đình đứng yên một bên. Thấy Mạch Đình này giờ không nói gì, An Tử Yến đưa cánh tay lên, nghiêng đầu nhìn cậu: “Em không an ủi anh à?”. Giọng điệu như bọn vô lại.

“Còn đau không?”

“Không đau”.

“Lừa em”.

“Lừa em làm gì?”

“Ai biết anh lừa em làm gì? Anh lúc nào không lừa em”. Mạch Đình ngồi phía cuối giường. Vai chùng xuống, hai tay xoa xoa quần: “Em ghét cảm giác như vậy. Em ghét đau lòng vì anh. Nếu em không chọc con chó đó, không trù anh, thì cũng sẽ không... Lúc đầu anh không nên tới giúp em mới phải. Em nguyện để nó cắn. So với việc đau lòng vì anh còn tốt hơn”. Cậu vừa giận vừa buồn.

“Giúp em? Anh không có tốt bụng như vậy”. An Tử Yến dùng chân đá đá Mạch Đình, ý bảo cậu đang chắn ngang màn hình ti vi. Mạch Đình ngoan ngoãn di chuyển sang bên: “Anh không cần giấu. Anh là vì em mà. Anh bị thương đều do em hết”. Với độ dày bình thường của mặt người thì tuyệt đối sẽ không nói ra những câu như vậy đâu.

“Anh chỉ vì anh thôi”. Lời nói của hắn không hề nghe thấy chút giả dối nào. Mạch Đình quay lại nhìn An Tử Yến. Hắn ta nói thật ư? Mạch Đình ngờ vực hỏi: “Em không hiểu. Mọi việc là vì em mà. Anh sợ em bị thương nên mới bảo vệ em. Vì em rất quan trọng đối với anh mà”. Lại còn câu này nữa. Chính là với độ dày bình thường của mặt người thì tuyệt đối sẽ không nói ra những câu như vậy đâu.

“Anh mong em ngưng tự đa tình đi”.

“Vậy anh nói cho em một lý do thuyết phục xem”.

“Cảm giác đau lòng có phải rất khó chịu không?”. An Tử Yến cũng không trả lời mà hỏi ngược lại Mạch Đình. Mạch Đình gật đầu. An Tử Yến nói tiếp: “Anh cũng không muốn có thứ cảm giác đó. Để em khó chịu là được rồi”. Nghe qua thì rất lạnh khốc vô tình. Nhưng chẳng qua là ý tại ngôn ngoại thôi. An Tử Yến muốn Mạch Đình khó chịu nhưng Mạch Đình giờ đây chỉ toàn là cảm động mà thôi.

Để em tự đa tình thêm lần nữa đi. Ý của anh không phải tình nguyện để bản thân bị thương. Cũng không muốn vì em bị thương mà đau lòng. Anh là chính vì anh thôi. Anh thật ích kỷ. Ích kỷ đến mức khiến em yêu anh nhiều hơn. Nhưng em không biết làm thế nào mới có thể yêu anh nhiều hơn nữa. Cảm giác như đã hết mức có thể rồi.

Em thích anh, An Tử Yến.

Em cũng thích tự mình đã tình vì anh.

Mạch Đình kiên nhẫn nhắc lại những điều bác sĩ dặn dò nói cho An Tử Yến lần nữa. Cậu chỉ là lãng phí nước bọt thôi. An Tử Yến kia đang bận vừa bấm điện thoại vừa xem ti vi rồi.

“Có phải muốn em quỳ xuống xin anh mới nghe em nói không?”. Cậu vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa truyền đến. Mạch Đình đi ra phía cửa. Không lẽ phục vụ phòng? Vừa mở cửa cậu đã nghĩ mình thấy ảo giác. Bên ngoài là một chàng trai trẻ với vẻ mặt nghiêm túc, phát tay: “Người anh em, lâu rồi không gặp. Còn nhớ

tôi không a”. Chàng trai thở dài, u buồn nhìn về phía xa xăm: “Thời gian trôi qua nhanh quá, nhanh quá. Còn tôi nhìn về phía trước thật xa, thật xa”.

Đúng là thơ con cóc!

Không phải ảo giác. Thật sự là Tô Tiểu Mễ. Chính là Tô Tiểu Mễ ngoài ăn ra thì chỉ biết làm trò!! Sự miêu tả của Mạch Đình không hề có chút định kiến nào. Nó lại còn bao quát khá đầy đủ về con người Tô Tiểu Mễ kia.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-nam-to-van-yeu-phan-2>